

Het Boek der Leugens

Brad Meltzer

Het Boek
der Leugens

Vertaald door
Josephine Ruitenber

Uitgeverij De Vliegende Hollander

Uitgeverij De Vliegende Hollander stelt alles in het werk om op milieuvriendelijke en duurzame wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier met het FSC-kenmerk. Dit kenmerk garandeert dat het hout, of de houtvezel waarvan het product is gemaakt, afkomstig is van ecologisch en sociaal verantwoord bosbeheer.

Copyright © 2008 by Forty-four Steps, Inc.
Copyright Nederlandse vertaling © 2009 Josephine Ruitenberg en
Uitgeverij De Vliegende Hollander
Oorspronkelijk uitgegeven door Grand Central Publishing.
Published in agreement with the author, c/o Baror International,
Inc., Armonk, New York, USA
Oorspronkelijke titel *The Book of Lies*
Vormgeving binnenwerk Perfect Service
Omslagontwerp Nanja Toebak
Omslagillustratie Istockphoto

ISBN 978 90 495 0010 8

NUR 332

Uitgeverij De Vliegende Hollander is een imprint van
Dutch Media Uitgevers bv

*Voor mijn moeder,
Teri Meltzer,
van wie ik nog steeds leer hoe groot,
onbaatzuchtig en
mooi de liefde van
een ouder voor haar kind kan zijn.*

Woord van dank

Wat u nu leest is volgens mij het belangrijkste deel van dit boek. En ja, de uitgever heeft me ook deze keer gevraagd het naar achteren te verplaatsen, maar voor mij is het essentieel het voorin te houden. Bedankt dus, iedereen – en vooral u, mijn fantastische lezer – zonder wie ik deze dromen niet zou kunnen dromen: als eerste zoals altijd mijn Wonderwoman, Cori, die me met haar kracht en niet-aflatende liefde ervan heeft overtuigd eindelijk dit boek te schrijven, iets wat ik jarenlang niet heb gedurfd. Daar zal ik haar eeuwig dankbaar voor blijven. En al die tijd zal ik van haar houden. Jonas, Lila en Theo, voor jullie koester ik mijn dromen. Jullie zijn mijn inspiratie. En de liefde in dit vader-kindverhaal is de liefde die ik voor jullie voel. Jill Kneerim, mijn onwrikbare anker, die een betere schrijver in me ziet dan ik ben; Ike Williams, Hope Denekamp, Cara Shiel, Julie Sayre en al onze vrienden bij het Kneerim & Williams Agency.

In dit boek over familie moet ik uiteraard mijn ouders bedanken, die me altijd mijn eigen avonturen hebben gegund, zeker als die creatief van aard waren. Ze hebben veel voor me overgehad; niemand zou meer van me kunnen houden dan zij. Bari, mijn zus, die me voortdurend kracht geeft; Will Norman, voor zijn vertrouwen in me en omdat hij me de werkelijke waarde van familie niet laat vergeten; Dale Flam, wiens begrip en hulp geen grenzen kennen; Bobby, Matt, Ami en Adam, voor meer dan ze beseffen; Noah Kuttler, die een onmisbaar deel van dit proces is geweest. Hij is een broer en mentor in een en zorgt ervoor dat ik mijn vak met professionele integriteit blijf beoefenen. Bovendien geeft hij me het gevoel dat ik cooler ben dan het meelijwekkende, kale mannetje dat ik als volwassene ben geworden. Bedankt dat je me achter de vodden hebt gezeten, Rekenaar. Ethan Kline geeft elke eerste versie richting; Edna Farley, Kim uit Los Angeles, Marie Grunbeck, Georgie Brown, Maria Nelson, Mi-

chelle Perez-Carroll en Brad Desnoyer, die het zware werk doen; Paul Brennan, Matt Oshinsky, Paulo Pacheco, Joel Rose, Chris Weiss en Judd Winick, mijn geweldige vrienden, die me altijd weer uit de brand helpen.

Mijn stelling is altijd geweest dat elke roman een boek vol leugens is dat zich wil voordoen als een boek der waarheid. Daarom wil ik de volgende mensen enorm bedanken, want ze hebben me de waarheden aangereikt die een plaats in dit boek hebben gevonden. Ten eerste uiteraard Jerry Siegel en Joe Shuster, de scheppers van Superman, omdat ze iets hebben gemaakt wat meer voor me heeft betekend dan enige andere vorm van kunst, zelfs meer dan enige roman. Het mooiste aspect van het verhaal is voor mij nooit Superman geweest, maar Clark Kent: de gedachte dat wij allemaal, in onze alle-daagsheid, de wereld kunnen veranderen. Ik kan alleen maar hopen dat ik hun verhalen in mijn fantasiewereld recht heb gedaan. Om dat te bereiken is dit een boek over helden geworden, en ik ben dan ook heel blij dat ik veel nieuwe helden heb gevonden. Daarom bedank ik Joanne Siegel, Laura Siegel Larson, Marlene Goodman, Rita Hubar, Norma Wolkov, en Jerry en Irving Fine, die hun herinneringen, familie en vriendschap met me hebben gedeeld; Zachary Mann, een goede vriend die me met beide benen op de grond hield wat betreft de manier waarop de misdaad op nationaal niveau wordt bestreden door Immigration and Customs Enforcement, de immigratie- en douanediens; Michael San Giacomo, mijn leermeester op het gebied van Superman en Cleveland; Courtney van de TaskForce Fore Ending Homelessness; David Abel, en Laura Hansen en Scott Dimarzo van de Coalition to End Homelessness, mensen die zich dag in, dag uit inzetten voor een lovenswaardige strijd; het team dat me alles vertelde over criminaliteitsbestrijding, bestaande uit Matt Axelrod, Brenda Bauer, dr. John Fox, Steven Klein, Ed Kazarosky, Lisa Monaco, Maria Otero, Wally Perez en Keith Prager; hun vertrouwen is heel belangrijk voor me. Mark Dimunation, Natalie Firhaber, Georgia Higley, Dianne L. van der Reyden en Roberta Stevens hebben al mijn idiote vragen over de vroege boekgeschiedenis beantwoord; Hattie en Jefferson Gray, die me het oude huis van de Siegels hebben laten zien; Stan Lee, Paul Levitz en Jerry Robinson voor hun informatie over strips en veel meer; rabbijn Steven Glazer, rabbijn

David Golinkin, A.J. Jacobs, James L. Kugel en Burton Vistozky, die me de weg hebben gewezen door duizenden jaren Bijbelinterpretatie; Paula Tibbetts voor alle verhalen over Covenant House (1-800-999-9999, als je jong bent, op straat rondzwerft en hulp nodig hebt); Brian Fischer, Terry Collins en Marc C. Houk voor alle details over de gevangenis; Grant Morrison en Geoff Johns voor het aanwakkeren van mijn fascinatie voor Kain, en Mark Lewis en Robert Leighton, kunstenaars en puzzelmakers par excellence. Verder is er een fantastische groep mensen van de Library of Congress die me enorm hebben geholpen bij de research: Tema David, Katia Jones, Sara Duke, Martha Kennedy, Peggy Pearlstein, Teri Sierra en Kathy Woodrell, en de bibliothecarissen van de Western Reserve Historical Society. *Men of Tomorrow* van Gerard Jones, *How to Read the Bible* van James L. Kugel, *The Legends of the Jews* van Louis Ginzberg, *The Code Book* van Simon Singh en *The Mark of Cain* van Ruth Mellinkoff zijn van onschatbare waarde voor me geweest. Dr. Ronald K. Wright en dr. Lee Benjamin hebben me ook deze keer geholpen met de medische details; John Ingrassia, Alex Miller, Leslie Collman-Smith, Matt Stringer, Tony Ward en alle anderen bij Sony BMG hebben blijk gegeven van een groot inzicht (luister maar eens naar de soundtrack die ze voor dit boek hebben gemaakt op www.BradMeltzer.com); door John Goins, Michael Orkin, Jacob Booth, Jeff en Emily Camierner, Janet Doniger en Jessica Gardner heb ik bepaalde karaktertrekken leren kennen die me dierbaar zijn en die zijn terug te vinden in diverse personages. Ten slotte heb ik dankbaar gebruikgemaakt van de deskundigheid van Stewart Berkowitz, Matthew Bogdanos, David Brazil, Sy Frumkin, Jerry Gottlieb, Mike en Laure Heuer, Jay Kisslak, Abe Laeser, Brian Lewis, Tony en Jonna Mendez, Ben Powell, Tom Savini, Raquel Suarez, Andy Wright en Mark Zaid. Rob Weisbach heeft van het begin af aan vertrouwen in mijn onderneming gehad, en dan zijn er natuurlijk mijn familie en vrienden, die zoals gewoonlijk dit dankwoord bevolken.

Verder wil ik iedereen bij Grand Central Publishing bedanken: David Young, Maureen Egen, Emi Battaglia, Jennifer Romanello, Evan Boorstyn, Chris Barba, Martha Otis, Karen Torres, de meest attente en hardwerkende verkoopafdeling in de amusementsbusiness, Harvey-Jane Kowal, Mari Okuda, Thomas Whatley, Jim Spivey

en alle goede vrienden die door de jaren heen hun energie hebben gestoken in wat we hebben opgebouwd. Ik heb het al eerder gezegd, maar het is nog steeds waar: zij hebben ervoor gezorgd dat u dit boek in handen hebt. Ook gaat mijn dank uit naar Mitch Hoffman, die met zijn inzichten en zijn redactie de loop van Cals verhaal heeft veranderd. Welkom in de familie. En ten slotte wil ik Jamie Raab bedanken. Toen ik haar vertelde waar dit boek over ging, heeft ze geen moment gearzeld. Ze heeft me gedwongen mezelf op de proef te stellen, en daar ben ik heel blij om. Dank je, Jamie, voor je besef dat de beste verhalen de verhalen zijn waarin we geloven, en vooral voor je vertrouwen.

Het verhaal van Kaïn en Abel neemt in de Bijbel maar zestien verzen in beslag.

Je zou kunnen zeggen dat het de beroemdste moord uit de geschiedenis is.

Maar het verhaal zwijgt over één belangrijk aspect: het wapen waarmee Kaïn zijn broer ombrengt.

Het is geen kei. Geen geslepen stuk gesteente.

En tot op de dag van vandaag is het eerste moordwapen ter wereld gehuld in de nevelen der geschiedenis.

Proloog

Negentien jaar geleden
Miami, Florida

Toen Calvin Harper vijf was, rukte zijn tengere, één meter vijftig lange moeder om drie uur 's nachts het kussen van zijn bed en vertelde hem dat er huisstofmijten van zijn huid aten. 'We moeten het was- sen. Nu meteen!' Die nacht leek zijn moeder iemand anders te zijn geworden, alsof een kwade geest, duivel of demon bezit van haar had genomen.

Zijn vader vertelde Calvin dat mama 'een slechte dag' had. De dokters hadden er een naam voor. Ze noemden haar bipolair of ma- nisch-depressief.

Toen Calvin zeven was, belde zijn moeder opgewekt naar huis om hem trots maar met dubbele tong (de demon hield wel van een glaas- je) te vertellen dat ze zijn initialen in haar arm had gekerfd. Toen Cal- vin acht was, nam ze in een dronken bui hun hond mee naar het asiel en liet hem 'per ongeluk' een spuitje geven. De demon mocht graag geintjes uithalen.

Maar die gebeurtenissen hadden Calvin niet voorbereid op die ene avond.

Net uit bad – zijn witblonde haar was nog nat en sliertte over de moedervlek naast zijn linkeroog – zat de negen jaar oude Calvin in zijn kamer met een oranje waskrijtje in zijn hand over een vel papier gebogen, terwijl zijn ouders in de keuken tegen elkaar schreeuw- den.

Die avond was de demon er weer.

'Rosalie, leg dat néér!' grauwde zijn vader.

Beng.

'Blijf uit mijn buurt, Lloyd!' krijste zijn moeder. *Kleng.*

Zijn vader kreunde. ‘Zo is het genoeg! Je bent er geweest!’ brulde hij terug. ‘Je bent er geweest!’

Kleng. Kloing. Kleng.

Calvin draaide de deurknop om, rende naar de keuken en bleef als aan de grond genageld staan toen hij de hoek om kwam. Alle keukens laden stonden open en waren leeg, en de inhoud – pannen, deksels – lag verspreid over de vloer. Ook de koelkast in de hoek stond open, en die was al net zo leeg. Flessen ketchup, frisdrank en spaghettisaus tolden nog rond op de vloer. Midden in de keuken stond zijn één meter negentig lange vader dubbelgeslagen van de pijn, terwijl zijn moeder dreigend zwaaide met een grote witte pot mayonaise, op het punt haar echtgenoots schedel in te slaan.

‘Mam?’ vroeg Calvin met een klein stemmetje.

Zijn moeder keerde zich naar hem om, van haar stuk gebracht. De pot viel uit haar hand. Calvin zag hem naar beneden suizen. Toen hij neerkwam en uiteenspatte, klonk er een diep, dof *bloep* en vloog er een paddenstoelvormige kwak mayonaise over de vloer. Calvins moeder knipperde niet eens met haar ogen.

‘Jullie spannen altijd tegen mij samen!’ siste ze woedend tegen haar negen jaar oude zoontje, terwijl ze hem met haar donkere alligatortegroene ogen aankeek.

‘Gestoorde!’ viel zijn vader uit, en hij gaf zijn vrouw een genadeloze stomp midden tegen haar borst.

‘Mám!’ riep Calvin.

Ze struikelde achteruit alsof ze met een honkbalknuppel was geraakt.

‘Mám, kijk uit voor de...’

Haar hak kwam op volle snelheid in de mayonaise terecht en ze klapte als een plank achterover. Als Lloyd niet zo groot was geweest, of zo kwaad... Als zijn woede niet tot zo’n felle uitbarsting had geleid, had hij haar misschien niet zo hard gestompt. Maar dat deed hij wel. En terwijl ze viel, haar blik nog steeds op Calvin gericht, had ze geen idee dat haar nek steeds dichterbij de onderste keukenla kwam, die nog wijd openstond.

Calvin wilde naar haar toe rennen, maar stond als aan de grond genageld.

Halverwege haar val keek zijn moeder hem nog steeds aan, door-

boorde hem met haar alligatorogen. Er was geen twijfel mogelijk over haar laatste gedachte. Ze was niet bang. Ze voelde geen pijn. Ze was boos. Op hem. Op het witblonde jongetje met het natte haar door wie ze de mayonaise had laten glippen en – zoals hij het zelf vanaf die dag zag – door wie ze was gevallen.

‘Mám!’

Ze viel. En viel. Toen...

Het geluid zou hij nooit meer vergeten.

‘Rosie!’ schreeuwde zijn vader, en hij sprong naar voren en tilde haar hoofd op, alsof hij haar tegen zijn borst wilde drukken. Haar armen hingen slap als die van een lappenpop op de met mayonaise besmeurde vloer.

‘Niet kijken, Calvin!’ riep Lloyd. De tranen stroomden langs zijn kromme Ierse neus. ‘Doe je ogen dicht! Niet kijken!’

Maar Calvin keek wel. Hij wilde huilen, maar er kwamen geen tranen. Hij wilde wegrepen, maar kon geen stap verzetten. Terwijl hij daar als verstijfd stond, liep er een straal urine langs zijn rechterbeen.

De meeste levens verbrokkelen na verloop van tijd. Dat van Cal Harper viel met één verpletterende smak uiteen. Maar negentien jaar later zou hij dankzij een heel gewone oproep via zijn radio beginnen aan een zoektocht door de geschiedenis en eindelijk de kans krijgen zijn leven weer bijeen te rapen.

1

Negentien jaar later
Hongkong

‘Brave meid; je bent een bráve meid,’ zei Ellis, die op één knie zat en zijn hond een vleessnoepje uit zijn hand liet eten. Hap, slik en weg was de traktatie. Ellis Belasco glimlachte trots en klopte het rookbruine dier stevig en met gezag op de hals. Zoals de trainer had gezegd, moesten aanvalshonden beloond worden.

‘A-alstublieft... Mijn been... Hij heeft me in mijn been gebeten!’ jammerde de magere Chinese man die over het versleten beige tapijt naar de deur van de hotelkamer kroop.

‘Om precies te zijn heeft zij je achillespees doorgebeten,’ zei Ellis, die kalm overeind kwam en zijn steile, koperrode haar naar achteren streek – het was lang, in Europese stijl geknipt, want hij was heel precies in die zaken – zodat zijn amberkleurige ogen zichtbaar werden. Daarboven liepen zijn opvallende, brede wenkbrauwen bijna in elkaar over. Door zijn rozige gelaatskleur leek hij altijd een blos te hebben en zijn volle lippen waren rood. Hij liet zijn tong erlangs glijden en keek naar een kleine tatoeage tussen zijn duim en wijsvinger.

Zijn wapen begon al aardig te genezen.

De afgelopen twee maanden had Ellis het oude boek gevolgd van

verzamelaar naar verzamelaar: van de arts in China, die het bij zijn dood was kwijtgeraakt, tot Zhao, de verzender, die plannen smeedde om het elders af te leveren. In elke cultuur werd het anders genoemd, maar Ellis kende de waarheid.

‘Ik weet dat je het Boek der Leugens hebt,’ zei Ellis. ‘Ik zou het nu graag van je willen krijgen.’

Hij stond bij de hoek van het bed en stak zijn hand uit naar zijn kleine grijze pistool.

‘Neeneenee... Dat kun je niet doen... Mijn meisje... We zijn net verloofd!’ smeekte de jonge stuwadoor, die op zijn ene goede knie probeerde weg te scharrelen terwijl zijn andere been een bloedspoor achterliet op het tapijt.

Ellis drukte de loop van zijn pistool tegen de keel van de man. Het was essentieel dat hij een halsader raakte. Maar hij wist dat dat zou lukken. Dat was het voordeel als je God aan je zijde had. ‘Ik heb betaald wat je ervoor vroeg, Zhao,’ zei Ellis kalm. ‘Het doet me verdriet dat iemand anders je er kennelijk meer voor heeft gegeven.’

‘Ik zweer het, ik heb je verteld waar het boek naartoe gaat!’ schreeuwde Zhao, en hij keek met wijd opengesperde ogen naar het pistool, terwijl Ellis een blik uit het raam wierp op het donkere steegje. Het uitzicht was waardeloos, alleen een blinde stenen muur. Dat was dan ook de reden dat Ellis hier met Zhao had afgesproken. Geen uitzicht betekende geen getuigen.

Met een kleine beweging van zijn vinger schoot Ellis hem in de keel.

Er klonk geen knal, alleen een gesis als van lucht. Zhao schrok even op en zijn ogen gingen open. ‘Au! Au, dat...! Wat wás dat?’ stamelde hij, terwijl er in zijn hals een druppeltje bloed opwelde.

Het leger noemde ze ‘injectors’. Ze werden sinds de Eerste Wereldoorlog gebruikt om soldaten snel en gemakkelijk te kunnen vaccineren. Er kwam geen naald aan te pas. De luchtstoot was zo krachtig dat die zich door de huid boorde, en het enige wat je nodig had was een verwisselbare persluchtpatroon en een rood mondstuk voor eenmalig gebruik, dat eruitzag als een vingerhoedje met een piepklein gaatje erin. Het voelde alsof er een elastiekje tegen je huid werd geschoten, en dan zat het vaccin in je bloed. Ellis vond het overdreven spectaculair, maar om het Boek te vinden dat hem was afgeno-

men... dat zijn familie was afgenomen... Hij wist dat elke oorlog zijn eigen regels had. Er was een reden dat zijn overgrootvader hem dit pistool – of in elk geval het ontwerp voor dit pistool – had nagelaten. Het had veel tijd en geduld gekost om het vanuit het niets te construeren, maar die twee dingen had Ellis in overvloed.

‘Veertig... negenendertig... achtendertig...’ telde Ellis, en hij gluurde onder het manchet van zijn gesteven overhemd naar zijn nieuwe horloge, een Ulysse Nardin.

‘Wacht...! Die injectie! Wat was dat?’ riep Zhao, en hij greep naar zijn hals.

‘... zevenendertig... zesendertig... vijfendertig...’ sprak Ellis, nog steeds even bedaard. ‘Mijn familie kwam het voor het eerst in België tegen. *Conium maculatum*. Gevlekte scheerling.’

‘Ben je...? Heb jij scheerlingsap...? Heb je vergif...? Ben je gek geworden? Nu krijg je niets!’ riep Zhao, die zijn uiterste best deed kruipend en rollend bij de deur te komen.

In zekere zin had Zhao gelijk. Het was inderdaad een gok geweest om hem ermee te injecteren. Maar als je weet dat je gaat winnen, is er geen risico. Nadat hij de lege gifampul had losgeschroefd, verving hij die door een ampul met een troebele gele vloeistof.

‘I-is dat het tegengif?’ vroeg Zhao. ‘Ja, hè?’

Ellis zette een stap achteruit om buiten het bereik van zijn slachtoffer te blijven. ‘Weet je wie Mitchell Siegel is, Zhao?’

‘W-waar heb je het over?’

‘Eenendertig... dertig... negenentwintig... In 1932 werd er een man genaamd Mitchell Siegel in zijn borst geschoten, waarna hij overleed. Zijn zoon Jerry was nog jong in die tijd, en toen hij om de dood van zijn vader rouwde, bedacht hij een man op wie kogels geen vat hadden en noemde hem Superman.’

Midden in een kruipbeweging bleef Zhao plotseling roerloos zitten. ‘M-mijn...! W-wat heb je met mijn benen gedaan?’

Ellis knikte en bleef staan waar hij stond. Tot op de dag van vandaag wisten de geleerden niet waarom scheerlingsap het eerst in de voeten werkte waarna het effect van onderaf omhoogkroop.

‘Wat een belachelijk idee, hè Zhao, een man die tegen kogels kan? Maar Superman is alleen ontstaan doordat een jongetje zijn vader miste,’ betoogde Ellis. ‘En weet je wat het mooiste is? Die moord is

nog steeds niet opgelost. De mensen zijn nog steeds zo vol van Superman dat ze zich nooit afvragen waarom Mitchell Siegel eigenlijk is vermoord, en er zelfs niet bij stilstaan dat hij misschien, heel misschien, iets gedaan kan hebben wat hem de slechterik van het verhaal maakt. Twintig... negentien... achttien...'

'Ik voel mijn benen niet meer!' snikte Zhao, en de tranen stroomden over zijn gezicht.

'Jij denkt dat ik de slechterik ben, maar dat ben ik niet,' zei Ellis, terwijl hij de lege ampul wegborg, zijn leren dokterskoffer dichtritste en de lakens aan de rand van het bed gladstreek. 'Ik ben de held, Zhao. Jij bent de slechterik. Jij bent degene die het Boek der Leugens voor ons achterhoudt. Net als Mitchell Siegel deed.'

'A-alsjeblieft, ik heb geen flauw benul over wie je het hebt!'

Ellis ging naast Zhao op zijn hurken zitten. De man lag plat op zijn buik en kon nauwelijks meer ademen. 'Ik wil mijn Boek. Vertel me waar het naartoe gaat.'

'D-dat heb ik al verteld,' stamelde Zhao. 'We... Het gaat naar Panama.'

'En daarna?'

'Dat is het. Panama,' herhaalde hij met zijn neus in het tapijt gedrukt en zijn ogen dichtgeknepen van de pijn. 'Maar... dat antigif...'

'Voelt het alsof je middel wordt ingesnoerd?' vroeg Ellis. Hij keek naar beneden en besepte dat hij zijn schoenen wel eens mocht poetsen. 'Je dijbenen zijn dood, Zhao. Nu zijn je testikels aan de beurt. Socrates is aan scheerlingsap gestorven. Hij heeft van het begin tot het eind verslag gedaan van zijn dood: hoe die van zijn middel naar zijn borst kroop, en verder omhoog, tot op het moment dat zijn blik starend werd en zijn pupillen zich verwijdden.'

'Oké... oké, oké, oké... Miami! Na Panama... Ze willen... Het gaat naar Miami! Naar Florida,' verduidelijkte Zhao. 'De papieren... de laadbrief... zit in mijn zak! Ik zweer het! Zorg nou dat het ophoudt!'

Ellis stak zijn hand in Zhao's zak en haalde er een lichtroze vel papier uit waarop alle bijzonderheden over de aankomst van de zending stonden.

... zeven... zes... vijf...

De hond begon te grommen. Ze rook dat de dood naderde. Ellis negeerde haar en las in alle rust de laadbrief: het nieuwe traceernum-

mer van de container, de naam van de ontvanger (moest vals zijn), kortom, alles wat de Leiding nodig had.

... vier... drie... twee...

Zhao, die nog steeds op zijn buik lag, maar nu met zijn mond wijdopen, snakte een laatste maal naar adem, een geluid alsof er een restje water een afvoer in liep. De overgrootvader van Ellis had dat geluid in zijn dagboek beschreven, vlak na de passage waarin hij meldde dat er geen tegengif bestond tegen scheerlingsap.

... één.

Zhao was een aardige man – hij was zelfs uiterst vriendelijk geweest toen ze elkaar voor het eerst hadden ontmoet, op de begrafenis van de dokter – maar de missie was belangrijker dan Zhao. En te oordelen naar wat er in 1900 met Mitchell Siegel was gebeurd, had de missie al genoeg problemen met getuigen.

Zhao's tong werd slap en zijn hoofd zakte naar voren, zodat zijn voorhoofd op het tapijt rustte.

Ellis merkte het niet. Hij was al bezig het nummer van rechter Wojtowicz te kiezen.

'Ik heb je gezegd me hier niet te bellen, Eddie,' zei een oudere man met een zachte, krakende stem.

'Ellis. Ik heet nu Ellis,' antwoordde hij, zonder ook maar een ogenblik zijn kalmte te verliezen. Hij spreidde zijn linkerhand en bewonderde de tatoeage.

'Het is hier vijf uur 's nachts, Ellis. Wat wil je van me?'

Ellis glimlachte – een oprechte glimlach – en concentreerde zich volledig op de telefoon. 'Wat ik van je wil, is dat je terugdenkt aan waar je was toen ik je vond, meneer de rechter. Je groepje, die Leiding van je – je droom was afgeleefd en dood. Was dat wat je verwachtte van je laatste jaren? Dat je alleen nog maar een afgedankte, verstofte ouwe man zou zijn, die zich in zijn flatje in Michigan zit af te vragen waarom zijn glorietijd niet glorieuzer was? Je bent niet eens een voetnoot in de geschiedenis. Nog geen asteriskje. Maar als je wilt, kan ik je weer in de boeken krijgen. Dan schop je het misschien nog tot een tussenzin.'

'Mijn familie zit al in de Leiding sinds...'

'Maak jezelf niet belachelijk, meneer de rechter. Met een mooie familienaam kom je niet eens meer op Harvard, dus waarom zou

die hier wel de doorslag geven?’

Het bleef lang stil. ‘Ik waardeer je hulp in deze zaak, Ellis,’ sprak de rechter uiteindelijk verzoenend. Hij schraapte zijn keel en vervolgde: ‘Je hebt het Boek bijna te pakken, hè?’

‘Net weer een stapje verder gekomen,’ zei Ellis. Hij wierp een blik op de roze laadbrief en las aandachtig de nieuwe gegevens van de container: wanneer die de haven verliet, wanneer hij in Miami zou aankomen en zelfs de naam van de vrachtwagenchauffeur die hem zou ophalen.

HARPER, LLOYD

‘Kom mee, Benoni,’ mompelde hij tegen de hond.

Hij wist dat het een rare naam was, Benoni. Maar volgens de dagboeken had Abels waakhond zo geheten – de hond die Kaïn later kreeg, en de enige getuige van de eerste moord die op de wereld was gepleegd.

‘We gaan een uitje maken, meid,’ zei hij, terwijl hij over de dode Zhao heen stapte en met de hond de gang in liep. ‘Het weer in Florida is heerlijk om deze tijd van het jaar.’

De hond rende vooruit, maar Ellis verloor haar geen moment uit het oog. Hij kende de geschiedenis. Alleen met Benoni zou hij het Boek der Leugens vinden en het ware raadsel van de grootste schurk ter wereld oplossen.

2

*Twee weken later
Fort Lauderdale, Florida*

Ik ben Cal Harper.

Dit wordt de op een na belangrijkste dag van mijn leven.

‘Neem ghem mee,’ roept de manager van de Franse bistro ons na.

‘Het s-spijt me, Cal,’ zegt mijn cliënt, Alberto. Ik voel hem trillen als ik zijn arm over mijn nek trek en hem help naar ons busje te strompelen. Zo te ruiken aan zijn adem heeft Alberto stevig gedronken. En zo te zien aan zijn recent gespleten lip en de scheur in zijn haveloze T-shirt heeft hij ook nog gevochten. In zijn linkerhand klemt hij het gedeukte, roestige colablikje dat hij overal mee naartoe neemt.

Welkom aan het strand van Fort Lauderdale. *Just another day in paradise.*

‘Ben je nog van plan me te helpen?’ roep ik naar Roosevelt, die kalmpjes op de passagiersstoel van ons haveloze witte busje zit te wachten.

‘Ik mentoreer,’ roept Roosevelt terug met zijn lijjige, uitgesproken zuidelijke accent, en hij knikt Alberto gedag, die op zijn beurt in een glimlach zijn grauwe tanden ontbloot.

‘Nee, je zit op je achterste terwijl ik al het werk doe,’ verbeter ik.

‘Wat dacht je dan dat mentoreren was?’ vraagt Roosevelt, terwijl hij als een oude poema in beweging komt en naar de zijdeur van het busje sjokt, een GM Safari uit 1991 die door een andere cliënt ‘het Witte Huis’ is gedoopt. (Roosevelt en Calvin, twee ex-presidenten bij elkaar? Te gek voor woorden.)

‘Heb je hem?’ vraag ik.

‘Is dat niet waarvoor God me op deze planeet heeft gezet?’ antwoordt Roosevelt, terwijl zijn zwartgeverfde, ouwe-hippieachtige

paardenstaart wappert in de zilte zeewind. Hij is tweeënveertig, dus oud genoeg om beter te weten en geen paardenstaart meer te dragen, maar we hebben allemaal onze gebreken. ‘Mán, Alberto, wat stink jij.’

De paar toeristen die nog op het strand lopen, zullen wel denken dat we gangsters zijn. Maar ons werk is veel gevaarlijker.

‘Hoor eens, bedankt dat je ons hebt gebeld en niet de politie,’ zeg ik tegen de restaurantmanager, een man van middelbare leeftijd met het uiterlijk van een fret.

‘Ik ben niet achterlijk,’ zegt hij, en hij laat zijn Franse accent nu achterwege. ‘Het duurt twee uur voordat de politie komt. Jullie zetten het vuilnis snél buiten.’

Hij wil me de hand schudden, maar als ik mijn arm uitsteek zie ik dat hij een briefje van honderd achter zijn duim heeft geklemd. Ik trek mijn hand terug alsof hij me een opgerolde slang aanbiedt.

‘Gewoon een bedankje,’ zegt hij, en hij steekt opnieuw zijn hand uit.

Ik beantwoord zijn gebaar niet. ‘Hoor eens,’ zeg ik met klem terwijl ik een stap naar hem toe zet. Ik weet dat ik geen imponerende verschijning ben – mijn schouders hangen en ik heb een slome manier van lopen, waardoor het lijkt alsof ik alleen uit armen, benen en grote handen besta – , maar ik ben wel bijna net zo lang als mijn vader. Een meter tachtig als ik rechtop sta. En dat doe ik alleen als ik kwaad ben. Zoals nu. ‘Snap je wat mijn werk inhoudt?’ vraag ik, en mijn prominente adamsappel beweegt met elke lettergreep op en neer.

‘O jezus, nee hè, je gaat toch geen gewichtige toespraak houden?’

‘Geen toespraak. Wij brengen daklozen naar opvanghuizen...’

‘Nou en? Wordt dat een minder goede daad als je een fooi aanneemt? Ik heb respect voor wat jullie doen, heus waar. Maar kom op zeg, wees eens eerlijk,’ zegt hij met een gebaar naar mijn verschoten zwarte T-shirt, dat half uit mijn broek hangt. ‘Je hebt wel een babyface, maar hoe oud ben je nou? Dertig? Je draagt tweedehands sportschoenen en een trainingsbroek. Naar je wérk. Wanneer ben je voor het laatst naar de kapper geweest? En dat busje van jullie...’

Ik werp een blik achterom, op het afbladderende folie op de ramen en de roestplekken langs de achterbumper, en dan kijk ik naar

beneden, naar mijn tien jaar oude trainingsbroek en mijn geruite gympen.

‘Neem het geld nou maar aan, jongen. Als je het zelf niet wilt hebben, kun je je organisatie ermee helpen.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Je noemde mijn cliënt vuilnis.’

Tot mijn verrassing reageert hij niet verdedigend of boos. ‘Je hebt gelijk. Het spijt me,’ zegt hij, en hij steekt nog steeds het geld naar me uit. ‘Zie dit dan als verontschuldiging. Alsjeblieft. Maak er niet zo’n punt van.’

Ik staar naar mijn trainingsbroek en bereken hoeveel ondergoed en sokken ik met die honderd dollar voor onze cliënten zou kunnen kopen.

‘Kom op, kerel. Zelfs Bob Dylan heeft een reclamespotje voor iPod gedaan.’

‘En wederom maken we de wereld een beetje veiliger voor mensen die croque-monsieurs eten,’ zeg ik, terwijl ik het portier van het busje openruk en achter het stuur klim.

‘Potverdulleme, Cal, je hebt het geld zeker weer niet aangenomen?’ vraagt Roosevelt met een zucht. Hij steekt zijn hand in de bruine zak op zijn schoot en kraakt een pistachenootje open. ‘Waarom ben je toch zo koppig?’

‘Om dezelfde reden dat jij idiote dingen zegt als “Potverdulleme”.’

‘Dat is heel iets anders.’

‘Helemaal niet,’ bijt ik hem toe, en ik kijk naar de asbak van het busje, die dicht is. Ik trek hem open, zie de tientallen pistachedoppen die hij erin heeft gestopt en kiep ze in de lege zak van de Burger King die tussen ons in staat. Roosevelt kraakt weer een nootje en reikt naar de asbak. Ik schud de zak van de Burger King voor zijn neus heen en weer. ‘Je bent predikant geweest, dus je wilt niet vloeken. Dat snap ik best, Roosevelt. Maar het is een keuze die je maakt op grond van een principe.’

‘Ben jij predikant geweest?’ flapt Alberto er verbaasd uit vanaf de achterbank, zonder zijn hoofd ver op te tillen van het colablikje met het plasticfolie om de bovenkant. Pas nadat ik hem zes keer had opgepikt, vertelde Alberto me dat hij daar de as van zijn vader in bewaart. Ik dacht altijd dat hij gestoord was. Dat denk ik nog steeds, maar ik

begrijp de logica. Ikzelf ben het enige wat mijn ouders hebben nagelaten. Ik snap wel dat iemand anders dat zo niet wil. 'Ik dacht dat je een soort rechercheur was geweest die was gearresteerd...'

Zwijgend start ik de auto en geef gas.

'Dat was Cal,' verbetert Roosevelt hem. We rijden weg over de A1A en zijn paardenstaart zwaait heen en weer. 'We hebben het al eens over mijn verleden gehad, Alberto.'

Alberto zwijgt even. 'Ben je predikant?'

'Dat wás hij,' verbeter ik. 'Vraag hem maar eens waarom hij ermee is opgehouden.'

'Vraag Cal maar eens waarom hij is ontslagen,' zegt Roosevelt met dat lijkige, volkse accent dat ooit elke zondag door de kerk galmde, en ogenblikkelijk kijkt Alberto naar mij. 'Dat hij zijn badge is kwijtgeraakt... weet je dat zijn haar daardoor grijs is geworden?' vervolgt Roosevelt, en hij wijst naar mijn volle bos dik, zilvergrijs haar, dat zo lang en warrig is dat het bijna over de moedervlek bij mijn linkeroog hangt.

'Néé,' zegt Alberto. 'Heb je dat niet van je vader of je moeder?'

Ik knars geërgerd met mijn tanden. Het enige wat ik van mijn ouders heb, is een officieel lichtblauw vel papier waarop de aanklacht tegen mijn vader staat.

De openbare aanklager was slim: hij hield het op doodslag in plaats van moord, en schetste een beeld van een monster van bijna één meter negentig dat opzettelijk een kleine, weerloze jonge moeder een zet gaf... Om de doorslag te geven, meldde hij dat mijn vader had geroepen: 'Zo is het genoeg! Je bent er geweest!' (Bevestigd door de burens in alle aangrenzende woningen.)

Mijn vader kreeg acht jaar, die hij uitzat in de Glades Correction Institution. De staat Florida gunde me zes minuten om afscheid te nemen. Ik herinner me nog dat de kamer naar pepermuntkauwgum en haarlak rook. Het leven zit vol valkuilen, en op mijn negende dook ik met een sierlijke boog de mijne in. Dat was de laatste keer dat ik mijn vader heb gezien. Ik neem het hem niet kwalijk meer, hoewel hij toen hij vrij kwam natuurlijk wel eens... Ik neem het hem niet kwalijk meer.

'Aaaargh!' schreeuwt Roosevelt, en zijn blozende gezicht is nog roder dan anders. 'Je had dat geld moeten aannemen.'

‘Roosevelt, hij bood het alleen maar aan zodat hij zich vanavond, als hij naar huis gaat, minder schuldig voelt dat hij die dakloze heeft laten afvoeren die volgens hem slecht voor zijn nep-Franse bistro was. Ga bidden, stuur een e-mailtje naar de hemel, of doe wat je wilt om de steun van die God van jou in te roepen, maar één ding staat vast: we zijn hier om de mensen te helpen die dat nodig hebben, niet om anderen penitentie op te leggen.’

Afkeurend tuit hij de lippen omdat ik het G-woord gebruik. Roosevelt steekt overal de draak mee – met zijn lange haar, zijn bezetenheid van de jonge, mollige Janet Jackson (veel beter dan het latere, slankere model), zelfs met zijn eigen neiging schoonmoedergrappen te maken om in pijnlijke situaties van onderwerp te veranderen –, maar hij spot nooit met God.

Hij kijkt strak uit het zijraampje, en deze keer is het zijn beurt om met zijn tanden te knarsen. ‘Dat je er een kruistocht van maakt, is geen rechtvaardiging,’ zegt hij langzaam, zodat elk woord aankomt.

‘Het is geen kruistocht.’

‘O nee? Dan heb je vast en zeker een heleboel bezigheden en interesses buiten dit baantje. Zoals die kleuterleidster met wie ik je in contact wilde brengen. O, wacht even, nu weet ik het weer! Die heb je nooit gebeld.’

‘Ik heb haar wel gebeld. Maar toen moest ze net de deur uit,’ zeg ik. Ik verstevig mijn greep op het stuur en kijk alle zijstraten in op zoek naar mogelijke cliënten.

‘Dat is nou precies waar je een afspraakje voor maakt! Zodat je tijd hebt om met elkaar te prátén, of te éten, of wat dan ook, als het maar iets anders is dan langs kilometers prachtig strand rijden om de hele tijd alle steegjes af te speuren naar daklozen!’

Ik kijk recht vooruit, terwijl Roosevelt nog een nootje kraakt en de doppen in de zak gooit. Ik heb nooit een oudere broer gehad, maar anders zou die nu vast net zo veelzeggend zwijgen.

‘Ik weet dat je het niet kunt uitschakelen, Cal, en daarom mag ik je ook zo graag, maar het is ongezond. Je hebt iets nodig, een hobby..’

‘Ik heb allerlei hobby’s.’

‘Noem er eens een.’

‘Het zijn er te veel om op te noemen.’ Ik denk even na. ‘Naar politseries op tv kijken.’

‘Alleen maar omdat je wilt zien wat er allemaal niet klopt met de werkelijkheid. Noem eens iets wat je echt vermaak zou kunnen noemen. Wat is de laatste film die je hebt gezien? Of nog beter...’ Hij pakt de platte metalen doos die tussen mijn stoel en de middenconsole geklemd staat. Mijn laptop.

‘Daar gaan we,’ zegt hij, terwijl hij de computer openklapt en op de Geschiedenis-knop in mijn browser klikt. ‘Als je ziet welke websites iemand bezoekt, weet je hoe zijn geest in elkaar zit.’

Het lijstje op het scherm is niet lang.

‘SmartSunGuide.com?’ vraagt hij.

‘Dat is een goeie site.’

‘Nee, die levert verkeersinformatie voor Florida en beelden van bewakingscamera’s op openbare plaatsen, zodat je kunt zien of er dakloze cliënten onder een viaduct liggen te slapen.’

‘Nou en?’

‘En deze: ConstructionJournal.com. Laat me eens raden: de allerlaatste bouwvergunningen, zodat je alle nieuwe bouwplaatsen kunt vinden.’

‘Daar liggen onze cliënten vaak te slapen.’

‘Zie je het beeld niet dat hieruit naar voren komt, Cal? Geen persoonlijke interesses, geen nieuws, geen sport, zelfs geen porno, verdorie. Je bent een soort walrus.’ Roosevelt kraakt nog een pistachenootje. ‘Op het vasteland zijn walrussen de logste, meest onbeholpen wezens die God heeft geschapen. Maar eenmaal in het water is zo’n beest als kwikzilver. Sjoeeoeoe,’ zegt hij, terwijl hij zijn hand door de lucht beweegt alsof hij hem langs een skischans haalt. ‘Jij bent precies hetzelfde, Cal. Als je met onze cliënten bezig bent, ben je als een walrus in het water. Het probleem is dat jij voortdurend onder water wilt blijven. En zelfs een walrus weet dat hij doodgaat als hij niet af en toe bovenkomt om lucht te happen.’

‘Dat is een zeer inspirerende en veel te beeldende analogie. Maar ik weet wie ik ben en ik ben tevreden met mezelf, en wat betreft huf-terige restaurantmanagers die denken dat geld een soort rozenkrans van papier is: nou, sorry, maar ik ben niet te koop. En we moeten zorgen dat onze klanten dat ook niet zijn.’

Hij slaat zijn ogen ten hemel en geeft ons allebei de tijd om te kalmeren. ‘Kun je nog voorspelbaarder zijn?’ vraagt hij.

‘Ik probeerde juist ondoorgroendelijk te zijn.’

‘Dan had je het geld moeten aannemen en het aan Alberto moeten geven met de mededeling terug te gaan naar het restaurant om ervan te gaan eten.’

Ik kijk even opzij. De predikant in hem geeft niet op. Niet voordat de boodschap tot me is doorgedrongen. Zoals ik iedereen probeer te redden die buiten rondzwerft, denkt hij nog steeds dat hij mij moet redden. Ik weet dat hij zijn parochie mist, maar hij ziet het verkeerd. Het is geen kruistocht en ook geen obsessie. Ik zou deze baan morgenavond kunnen opzeggen. Of overmorgen. Of de avond daarna. Maar vanavond ben ik dat niet van plan.

‘Toch ben ik niet te koop,’ zeg ik hem. ‘En uitgerekend jij zou dat ook niet moeten zijn.’

Roosevelt laat zich tegen zijn rugleuning zakken, die ver naar achteren staat, en lacht hartelijk. ‘Je schoonmoeder is zo dik...’

‘Oké, dat had ik niet moeten zeggen, Roosevelt...’

‘... dat het paard op haar poloshirt écht is!’

‘Die heb je vorige week al verteld.’

‘Je schoonmoeder is zo dik dat er in liften bordjes hangen waarop staat: “Maximaal twaalf personen of je schoonmoeder!”’

‘Word je daar zelf echt vrolijker van?’

‘Neem het geld de volgende keer nou maar aan, Cal,’ zegt Roosevelt, en hij draait aan een knop op de oude, gestolen politiescanner die we met superlijm aan het dashboard hebben geplakt. De politie vindt het niet erg. Als er een dakloze wordt gemeld, willen ze juist dat wij er ’t eerst zijn.

‘... hebben een zesentachtigje, alle wagens die in de buurt zijn naar Victoria Park,’ zegt een vrouwenstem als de scanner krakend tot leven is gekomen. Het park is maar anderhalve kilometer bij ons vandaan.

Dit blijkt de oproep te zijn waar ik al negentien jaar op wacht.

3

‘Cal... Je moet me helpen!’ roept Roosevelt.

Mijn leraar Engels op de middelbare school heeft me eens gezegd dat je in je hele leven niet meer dan drie uitroeptekens dient te gebruiken. Dan weten de mensen dat het menens is als ze er een zien. Een van de drie heb ik gebruikt op de dag dat mijn moeder stierf. Maar nu ik in het busje zit en de plotselinge paniek in Roosevelts stem hoor... Verderop, op de brede strook gras die Victoria Park heet, doet hij zijn zaklantaarn aan, en het enige wat ik zie is het helderrode bloed aan zijn handen. Nee. Alsjeblieft, niet vanavond weer eentje.

‘Roos, wat gebeurt daar in godsnaam?’ schreeuw ik terug, terwijl ik over de passagiersstoel leun, mijn hoofd uit het raampje steek en het donker in tuur. Hij zit op zijn knieën naast onze meest recente client – als de politie het over ‘zesentachtig’ heeft, is dat een dakloze –, die op zijn zij aan de voet van een kokospalm ligt, een boom die een beetje apart van de rest staat.

‘Het ziet er slecht uit, Cal. Hij bloedt als een rund.’

Er slaat een regenvlaag tegen de voorruit en ik schrik van het geluid.

Als dit de eerste dag was dat ik dit werk deed, zou ik uit het busje springen en in paniek naar Roosevelt rennen. Maar het is niet de eerste dag. Het is het tweede jaar.

‘Heb je zijn socialeverzekeringsnummer?’ roep ik.

Roosevelt, die op zijn knieën onder de palm zit, klemt zijn zaklantaarn onder zijn arm en rolt de man, die zo te zien nogal gezet is, op zijn rug. Nu het licht op zijn volumineuze silhouet schijnt, zie ik zelfs hiervandaan dat zijn kleding bij zijn buik met bloed doorweekt is.

‘Geen portefeuille,’ schreeuwt Roosevelt, die onze protocollen

kent. ‘Meneer... Menéér! Hoort u mij? Ik heb uw socialeverzekeringsnummer nodig.’

Met mijn linkerhand toets ik het alarmnummer in en met mijn rechter zet ik mijn laptop op de middenconsole, maar ik verlies Roosevelt geen moment uit het oog. Mijn tante, de tante die me heeft grootgebracht, is een paar jaar geleden aan borstkanker overleden. Ik heb niet veel vrienden. Ik heb deze baan en ik heb Roosevelt.

‘Cal, ik heb het nummer!’ brult Roosevelt. ‘Bent u beroofd, meneer? U hebt een schotwond.’

‘Eén momentje,’ roep ik terug. De computer zoemt, onze zoeksoftware wordt geladen en ik klik op de knop met de tekst ‘Zoek cliënt’. Op het scherm wordt een blanco formulier zichtbaar en ik spring met de tabtoets naar ‘SVN’.

‘Opschieten, Cal,’ vervolgt Roosevelt als de man iets tegen hem fluistert. Hij is dus in elk geval bij bewustzijn. ‘Hij begint...’

‘Ik ben zover!’ onderbreek ik hem, en ik zit klaar om met mijn ene hand de cijfers in te typen, terwijl ik met mijn mobieltje in mijn andere hand het alarmnummer bel.

Als je wilde rondrijden om daklozen op te halen, had je vroeger alleen een busje en een fles lysol nodig. Tegenwoordig mag je van de staat Florida alleen nog maar iemand oppikken als je bent ingelogd op het computernetwerk waarmee je kunt nagaan wie wie is. Om je beter te kunnen zien, m’n kind. En om beter te kunnen zien wat voor ziektes, medicatie en psychologische achtergrond je hebt, niet te vergeten.

‘Nul zeven acht, nul vijf, een een twee nul,’ zegt Roosevelt, en ik toets de cijfers in.

In mijn oor hoor ik het alarmnummer overgaan.

Verderop weigert Roosevelt nog langer te wachten, rukt het overhemd van de man open en drukt de wond dicht.

En op mijn scherm verschijnt zijn identiteit.

LLOYD RANDALL HARPER
DANIA BEACH, FLORIDA
GEB. 19 JUNI – 52 JAAR

Er slaat een golf van hitte door mijn borst en mijn keel. Ik kan geen lucht krijgen. Ik sper mijn mond open om Roosevelt te roepen, maar mijn lippen bewegen niet.

LLOYD RANDALL HARPER

Mijn vader.

‘Met de alarmcentrale,’ zegt de telefonist in mijn oor. ‘Wat voor hulp hebt u nodig?’

4

Tussen twee eiken door storm ik het donkere park in, terwijl de regen in riviertjes over mijn gezicht stroomt. Dat negeer ik, net als het feit dat mijn hart tegen de binnenkant van mijn ribbenkast bonkt. Ik zie alleen hem.

Toen ik klein was, fantaseerde ik er vaak over dat ik mijn vader zou terugvinden. Dat hij vervroegd zou worden vrijgelaten en dat mijn tante en ik hem tegen het lijf zouden lopen in een cafetaria of bij de kapper. Ik herinner me dat ik in de kerk op het plastic knielbankje zat te bidden dat we elkaar als in een onnozele Disney-film zouden terugvinden. Maar die dromen vervaagden nadat hij mijn tiende verjaardag had gemist. En mijn elfde. En mijn twaalfde. In een paar jaar verhardden mijn kinderdromen en veranderden in fantasieën dat ik hem juist niet meer zou zien. Die kan ik in gedachten nog oproepen: gedetailleerde ontsnappingsplannen om weg te duiken en me uit de voeten te maken. Ik was er altijd op voorbereid en keek over mijn schouder als ik langs het bagelzaakje kwam waar hij vroeger altijd graag ontbeet. En een paar jaar later verdwenen ook die dromen en kwam ik in de fase waarin ik net zo aan hem dacht als aan andere overleden familieleden.

De afgelopen negentien jaar is dat het enige wat hij voor mij is geweest: dood.

En nu ligt hij aan de voet van een palmboom terwijl er een gestage, pissende regen valt.

‘Cal! De verbanddoos!’ schreeuwt Roosevelt.

Ik stuif langs de muziektent aan het begin van het park en mijn voet glijdt weg in het gras, zodat ik op mijn achterste val en mijn broek doorweekt raakt van de natte grond.

‘Cal, waar ben je?’ roept Roosevelt zonder zich om te draaien.

Een goede vraag. Ik doe mijn ogen dicht en houd mezelf voor dat

ik nog steeds in het slecht verlichte park ben, maar het enige wat ik zie is de dof geworden deurknop in die kauwgom-en-haarlakkamer waar mijn vader en ik afscheid van elkaar hebben genomen. Ik knipper met mijn ogen en de deurknop draait; daar is de kinderpsycholoog die me van staatswege is toegewezen. Het werkt net als in dat nummer van Moby. Aan een getraumatiseerd kind vraag je niet: 'Hoe voel je je?' Je geeft hem een kleurpotlood en zegt: 'Teken eens iets leuks.'

Ik heb een heleboel leuke dingen getekend.

'De verbanddoos!' grauwet Roosevelt weer.

Ik krabbel overeind. Plotseling komen mijn jaren van ervaring terug. En mijn ontsnappingsplannen van tientallen jaren geleden. Ik zou me moeten omdraaien. Het verder door Roosevelt laten afhandelen. Maar als ik dat doe... Nee. Pas nadat...

Ik moet zeker weten of hij het is.

Drie meter voor me zit Roosevelt, de zaklantaarn nog steeds onder zijn arm, als een schijnwerper gericht op de grote bloedvlek in het zijden overhemd van de man. Als ik op hen afren, draait Roosevelt zich naar me toe en de zaklantaarn onder zijn arm draait mee. De schrik op mijn gezicht kan hem niet ontgaan. 'Cal, wat doe...?'

Als een honkbalspeler die het derde honk steelt, maak ik op één knie een sliding door het natte gras, waarna ik de verbanddoos met een dreun tegen Roosevelt's borst sla en hem bijna omvergooi.

'Cal, wat is er? Ken je hem?' vraagt Roosevelt.

Zonder antwoord te geven grijp ik de zaklantaarn. Ik sta over de man gebogen, schijn in zijn gezicht en bekijk hem aandachtig. Hij heeft een baard nu, kortgeknipt en met grijs doorschoten.

'Doe uit,' kreunt hij, en hij draait zijn hoofd heen en weer. Hij heeft zijn ogen dichtgeknepen vanwege het licht en de pijn, maar zijn gezicht, de onderkin, het overgewicht... Ondanks de grote adamsappel kan het hem niet zijn.

'Je verblindt hem, Cal!' zegt Roosevelt, en hij grist de zaklantaarn uit mijn hand en schijnt ermee in mijn gezicht. 'Wat mankeert jou?'

'C-Cal?' mompelt de man terwijl hij Roosevelt aankijkt. Hij hoorde hem mijn naam zeggen. Als de man zich naar mij keert, worden we beiden van opzij verlicht. We kijken elkaar aan. 'N-nee. Je bent toch niet... Je bent...' Hij slikt moeizaam. 'Cal?'

Het is een algemeen aanvaard wetenschappelijk feit dat ons reukvermogen het sterkst is in het oproepen van herinneringen. Maar het klopt niet. Want op het ogenblik dat ik die krassende, hakkelende bariton hoor... Iedereen herkent de stem van zijn vader.

We blijven elkaar aankijken en ik zou zweren dat ik zijn vroegere zelf onder zijn nieuwe zelf zie, alsof hij een Halloweenmasker van zijn toekomstige gezicht draagt. Ik tuur aandachtig naar hem en zie een man van middelbare leeftijd, met een gelooid, door de zon verweerde huid – god, wat ziet hij er oud uit –, angstige lichtgroene ogen en een Ierse neus, nog krommer dan ik me herinner. Alsof hij een tweede keer gebroken is.

Als hij probeert de bloedspatten van zijn mond te vegen, beeft zijn hand alsof hij parkinson heeft. Hij moet hem onder zich leggen om een eind te maken aan het trillen. Hij heeft acht jaar in de gevangenis gezeten, dus zijn neus zal niet het enige zijn wat er gebroken is.

‘Gaat het?’ vraagt Roosevelt. Ik weet niet tegen wie hij het heeft, maar het is duidelijk dat dat niets uitmaakt. Ik zit op mijn knieën en ben weer dat jongetje van negen, dat kleurpotloden uit een oude tupperwaredoos pakt. Tot op de dag van vandaag weet ik niet of het mijn grootste angst of diepste wens was, maar wat ik steeds opnieuw tekende was mijn vader die thuiskwam.

5

‘Opschieten, Cal!’ riep de man met de paardenstaart door het park. ‘Hij begint...’

‘Ik ben zover!’ schreeuwde de ander, die Cal heette.

Vanachter het stuur van zijn auto keek Ellis door zijn voorruit naar wat er zich afspeelde, in het besef dat zulk volmaakt toeval nooit helemaal toeval was. Naast hem, op de passagiersstoel, zat zijn hond te grommen en te grauwen; eerst tegen de regen en daarna tegen de zaklantaarn, de op en neer en heen en weer bewegende staaf in de verte.

‘Rustig, meisje... Brave meid,’ fluisterde Ellis, en hij klopte de hond op haar hals terwijl ze de twee daklozenwerkers bespieden die aan de andere kant van het kleine parkje tegen elkaar schreeuwden. Cal. Een van hen heette Cal. Vanaf deze afstand kon Ellis niet veel horen, maar wel genoeg.

‘Nul zeven acht, nul vijf, een een twee nul,’ riep de man met de paardenstaart.

Ellis pakte het dossier dat het secretariaat van de rechter had samengesteld en controleerde het socialeverzekeringsnummer dat op het roze papier uit Hongkong stond. De chauffeur die het Boek der Leugens zou ophalen: Harper, Lloyd.

De amberkleurige ogen van Ellis vernauwden zich toen hij zijn dikke wenkbrauwen fronste. Dit verliep niet volgens plan.

Hij had Lloyd, de argeloze koerier, nauwelijks tien minuten gevolgd, alleen om zich ervan te vergewissen dat de vracht binnenkwam. Maar wat Ellis had gezien, toen het wapen een flits had gegeven en Lloyd ineens was gezakt in het park... Nee, Lloyd was helemaal niet argeloos. Hij wist misschien niet precies wat het was, maar hij was zich bewust van de waarde van wat hij bij zich had. Dat had Ellis niet hoeven verrassen. Zijn eigen vader was ook een leugenaar ge-

weest. En een veel ergere bedrieger.

De hond tilde haar kop op; ze voelde Ellis altijd perfect aan.

‘Niets aan de hand, meid,’ zei hij geruststellend.

Aan de andere kant van het donkere parkje was opeens licht te zien toen het portier van het busje openvloog. Ellis zag een oudere man met wit haar... Nee. Hij had een open, jongensachtig gezicht en bewoog zich soepel. Als een gigantische marionet met een vreemd bewegingsritme. Hij was jong. Jong, met wit haar.

Ellis bladerde door het dossier, terwijl hij nog steeds met zijn duimnagel over de hoek van de map krabde. Wit haar, achtentwintig jaar. Hier stond het. Verwanten (voor zover bekend). Calvin. Cal.

Een van de mannen heette Cal. En zo te zien aan de schrik en angst op zijn gezicht toen hij de regenachtige nacht in stormde, wist Cal precies wie hij hier aantrof.

Ellis grinnikte even. Natuurlijk. Opnieuw een vader en een zoon. Zoals het begonnen was met Adam en Kaïn. Zoals het met Mitchell en Jerry Siegel was gegaan.

En met hemzelf en zijn vader, toen hij voor het eerst de waarheid had gehoord over zijn eigen familie en de levenslange leugen die zijn vader hem had verteld. Op dat ogenblik had Ellis beseft dat zijn leven grotendeels op verzinsels was gebaseerd. Maar daar was hij niet verdrietig over. Hij was zielsblij. Hij had altijd al geweten dat er iets groters voor hem in het verschiet lag. Dat was ongetwijfeld waarom zijn moeder hem het dagboek had nagelaten, het journaal, gebonden in een zacht leren omslag met watervlekken.

Langer dan een jaar had hij de inhoud van het dagboek bestudeerd en de theorieën in zich opgenomen waaraan zijn grootvader en overgrootvader – die beiden een hoge functie in de Leiding hadden bekleed – zo lang hadden gewerkt. In de verschillende boeken werden afwijkende spellingen gehanteerd voor zijn naam: Cayin, Kayin, Kenite, afhankelijk van de vertaling en de herkomst van het verhaal. Maar wie de eerste moordenaar ter wereld was geweest, stond vast. Of de eerste man die vergiffenis en macht van God had gekregen. De man die het geheim van de werkelijke macht van God kende.

Ellis herinnerde zich nog hoe zijn handen hadden gebeefd toen hij op het kantoor van de notaris voor het eerst de woorden had gelezen die zijn overgrootvader had opgeschreven in de tijd die hij in

het museum van Caïro had doorgebracht. Ellis was meteen een bijbel gaan zoeken om het te controleren. Zoals de meeste mensen was hij opgegroeid met het idee dat Kaïn Abel had doodgeslagen met een steen. Maar toen hij het boek opensloeg en snel hoofdstuk 4 van Genesis doorkeek, las hij: 'Kaïn zei tegen zijn broer Abel: "Laten we het veld in gaan." Toen ze daar waren, viel hij zijn broer aan en sloeg hem dood.' Dat was alles wat er in de Bijbel stond. Nergens een woord over een steen, een kei of wat voor wapen dan ook.

In de loop van de geschiedenis waren er nieuwe ideeën aan toegevoegd en teksten geschreven met theorieën over knotsen, stokken en houten knuppels. Volgens de Zohar, het hoofdwerk van de joodse kabbala, had Kaïn Abel de strot afgebeten, wat anderen ertoe bracht Kaïn de eerste vampier ter wereld te noemen. En in het oude Egypte hadden archeologen hiërogliefen gevonden waarin een wapen werd afgebeeld dat was gemaakt van het kaakbeen en de geslepen tanden van een dier.

Die theorie van het kaakbeen besloeg het halve dagboek. Shakespeare had het wapen van Kaïn in *Hamlet* beschreven als een kaakbeen. Rembrandt had hetzelfde werktuig afgebeeld op een van zijn portretten, waarop ook Abels hond te zien was, blaffend op de achtergrond.

Maar voor de overgrootvader van Ellis, die in Caïro had gewoond, was de werkelijke vraag: hoe was die obscure theorie uit de Egyptische oudheid plotseling populair geworden in het Europa van de zeventiende eeuw? Jarenlang kon niemand daar een logische verklaring voor geven, totdat zijn overgrootvader een verhaal las over een groepje koptische monniken dat van Egypte naar het noorden was geëmigreerd in de hoop daar het kleine maar zeer waardevolle voorwerp te verbergen dat ze toevallig hadden gevonden. Het voorwerp van God Zelf.

Toen had de Leiding er belangstelling voor opgevat. Het was destijds een nieuwe groepering. Nog onbeproefd. Maar zeer enthousiast, net als Ellis, vooral nu hij er zo dichtbij was.

Er was nog maar één obstakel.

Aan de andere kant van het parkje gleeed Cal op zijn knie over het gras en scheen met de zaklantaarn in het angstige gezicht van Lloyd Harper.

Een bedrieger, besloot Ellis. In elke familie kwam een bedrieger voor.

Op de stoel naast hem hield Benoni haar kop schuin, wat betekende dat het mobieltje van Ellis op het punt stond...

De telefoon trilde in zijn zak. Op de een of andere manier voelde die hond het altijd aankomen.

‘Belasco hier,’ zei Ellis, terwijl hij de badge op zijn uniform recht duwde.

‘Ben je nog steeds bij de chauffeur, hoe heet hij ook weer?’ vroeg de rechter.

‘Lloyd,’ antwoordde Ellis, die naar Cals vader in de verte keek en zich niet aan het gevoel kon onttrekken dat die gewonde man veel meer was dan een eenvoudige chauffeur.

‘Heeft hij het Boek al?’

‘Bijna. Hij moest eerst hulp inroepen,’ zei Ellis, zijn blik op Cal gevestigd.

In 1900 was het Boek, wat het ook precies was – in het ene geschrift werd het een ‘reliëf’ genoemd, in het andere een ‘embleem’ –, gestolen van de Leiding. De grootvader en overgrootvader van Ellis hadden er tientallen jaren jacht op gemaakt en het getraceerd tot een vader en een zoon. Steeds weer een vader en een zoon. En nu Ellis vanavond Cal en zijn vader zag, begreep hij dat hij er bijna was. Hij hoefde alleen deze schurken nog uit de weg te ruimen. Dan zou Ellis eindelijk de held zijn, voor zichzelf en voor zijn familie.

‘Hoor ik bezorgdheid in je stem?’ vroeg de rechter.

‘Helemaal niet.’ Ellis krabde Benoni over haar neus; het geloei van de sirene van de naderende ambulance drong nauwelijks tot hem door. ‘Lloyd Harper kan zoveel honden optrommelen als hij wil voor dit gevecht. Het is een peulenschil om ze uit te schakelen.’

6

‘U zult even een prikje voelen,’ zegt de verpleegster terwijl ze de brandcard met mijn vader een van de onderzoeksruimtes van de spoedeisende hulp binnenrijdt. Als ze op het punt staat het gordijn dicht te trekken, draait ze zich naar me om. ‘Vanaf hier worden alleen verwanten toegelaten. Bent u familie?’

Bij die vraag verstijf ik. Ze heeft geen tijd voor gearzel.

‘De wachtruimte is daar, achter u,’ zegt ze, en ze trekt het gordijn met een armzwaai dicht alsof het de cape van een goochelaar is.

Ik slaapwandel naar de L-vormige verzameling roze plastic wachtkamerstoeltjes met in mijn armen een slordige stapel kledingstukken van mijn vader: zijn bebloede overhemd en zijn broek – die het ambulancepersoneel heeft weggeknipt – en zijn schoenen. Volgens een digitale klok aan de muur is het vier minuten over halftwee ’s nachts. Het siert Roosevelt dat hij, als ik me in de stoel naast hem laat zakken, zeker vier of vijf seconden geen woord zegt.

‘Cal, als het echt je vader is...’

‘Het is mijn vader.’

‘Dan moet je met hem meegaan.’

Ik sta half op maar ga dan toch weer zitten.

Ik heb er negentien jaar op gewacht om mijn vader terug te zien. Ben negentien jaar kwaad geweest dat hij weg was. Maar om nu uit mijn stoel te springen, mijn hoofd om dat gordijn te steken en zijn leven weer binnen te stappen... ‘En als hij me nou niet terug wil?’ fluister ik.

Roosevelt is slim genoeg om geen antwoord te geven en laat daarmee zien waarom hij zo’n fantastische methodistisch predikant was. Goed, hij had wat rebelse trekjes – er kwamen regelmatig citaten van Iron Maiden voorbij in zijn preken –, maar door de manier waarop hij de Heilige Schrift tot leven bracht en met de mensen omging was

iedereen dol op die predikant met de paardenstaart.

Het probleem ontstond pas toen kerkleiders Roosevelt vertelden dat zijn status als vrijgezel hun niet beviel. Zelfs al kwam hij uit een van de rijkste families van de stad, na alle pedofiliezaken rond de kerk maakte het geen goede indruk dat hij, bijna veertig, nog niet getrouwd was. Roosevelt verdedigde zich door uit te leggen dat hij de ware nog niet had ontmoet. Zijn familie probeerde hem te helpen door financieel gewicht in de schaal te leggen, maar in het landelijke Tennessee kan het feit dat een knappe man van achtendertig niet getrouwd is maar één ding betekenen, en zijn kerk gaf geen duimbreed toe. ‘Flikkergedoe is hier taboe’, luidde de boodschap die met verf op zijn motorkap was gespoten. Zo maakte Roosevelt zijn eerste persoonlijke tragedie mee.

En daardoor kan hij zich zo goed inleven in de mijne.

‘Cal, heb je *The Ten Commandments* gezien toen je klein was?’

‘Wordt dit weer een preek?’

‘Denk je soms dat jij de enige bent die mensen wil redden?’ plaagt hij, maar ik weet dat hij geen grapje maakt. Hoe gelukkig hij ook is, Roosevelt zou een moord doen om zijn oude parochie terug te krijgen. Dat is geen kwestie van trots, het is domweg zijn roeping. Hij zal het nooit zeggen, maar ik weet dat dat de reden is dat hij dit baantje heeft aangenomen. En hoewel zijn familie ongetwijfeld moeiteloos een nieuwe kerk voor hem zou kunnen kopen, wil hij dat niet, om dezelfde reden dat hij ze geen nieuw busje voor ons wil laten kopen. Sommige gevechten moet je in je eentje voeren. ‘Denk eens aan het verhaal van Mozes, Cal: een baby die in een mandje wordt achtergelaten en opgroeit met het idee dat hij afstamt van het Egyptische koningshuis, totdat zijn verleden bij hem aanklopt en zijn werkelijke bestemming duidelijk wordt.’

‘Bedoel je dat ik een lange baard moet laten staan en op sandalen moet gaan lopen?’

‘We hebben allemaal iets in ons verleden wat we verafschuwen, Cal. Daarom lopen we ervoor weg, zoeken we compensatie of laden we ons busje vol daklozen. Maar als er zoiets gebeurt – als je vader plotseling opduikt – zit daar misschien een diepere bedoeling achter. “Jullie hadden kwaad tegen mij in de zin, maar God heeft dat ten goede gekeerd.” Genesis 50:20.’

Ik kijk strak naar beneden, naar de puntige neuzen van mijn vaders schoenen, en zeg geen woord. Toen mijn moeder in het ziekenhuis werkte, onderhield ze ons regelmatig over het belang van goede schoenen. Ze was schoonmaakster, en schoenen waren de enige persoonlijke bezittingen die ze in elke kamer zag. Mooie kleren waren vervangen door ziekenhuisschorten, maar onder elk bed... 'Als je iemands schoenen kent, ken je zijn leven.'

Dankzij die belachelijke levenswijsheid had mijn vader altijd één paar glanzend zwarte Oxford-schoenen (ook al was hij schilder) en een paar schoenen van lichtbruin Corduaans leer (want mijn moeder was ervan overtuigd dat dat betekende dat je rijk was).

Nu staan er zwarte instappers op mijn schoot. En dan niet de goedkope soort, van hard leer en met naden die losraken. Nee, deze zijn mooi: glad rundleer met smalle neuzen en Italiaanse leren zolen.

Ik lees de merknaam in de binnenkant.

'Wat is er?' vraagt Roosevelt.

'Dit zijn Franceschetti's.'

Hij trekt een wenkbrauw op en kijkt zelf. Hij komt uit een rijk nest, dus hij weet wat dat betekent.

'Franceschetti's zijn toch duur?' vraag ik.

'Vierhonderd dollar per paar.'

'En zijn overhemd?' vraag ik, en ik laat hem het merkje in het bloede overhemd zien. Michael Kors. 'Is dat wat, Michael Kors?'

'Dat is wel wat, ja. Driehonderd dollar, zoiets.'

'En dat bij een man die we hebben opgepikt als dakloze,' merk ik op.

'Misschien tweedehands. Wij krijgen zo vaak designerkleding binnen.'

Ik kijk naar de schoenzolen. Die zijn nauwelijks gesleten. Gloednieuw. In verwarring kom ik half overeind en ga dan snel weer zitten.

Als we vroeger thuis bezoek kregen, kocht mijn vader goedkope whisky bij de drankwinkel om de hoek en goot die in een lege fles Johnnie Walker Black Label. En toen hij uithangborden voor restaurants ging schilderen, goot hij goedkope verf uit de opruiming over in blikken van Benjamin Moore, die ik voor hem uit de vuilnisbakken van de ijzerhandel moest vissen. Mijn moeder plaagde hem daar

altijd mee en noemde het zijn CIA-trucje. Hij kon er niet om lachen. Voor hem was de buitenkant belangrijk.

‘Heeft hij iets gezegd in de ambulance?’ vraagt Roosevelt terwijl hij de andere mensen in de wachtruimte opneemt. Een tiener op krukken staart onze kant op.

‘Niet veel,’ zeg ik met gedempte stem. ‘Hij vertelde de ziekenbroeders dat hij uit die verlopen kroeg aan Third Street kwam toen een hispanic met flaporen een pistool trok en hem om zijn portefeuille vroeg. Toen hij weigerde die te geven, pakte het joch hem zelf, haalde de trekker over, duwde hem in een rode Jeep Cherokee en dumpte hem naderhand in het park waar we hem hebben gevonden.’

‘Goed, dat is dus het verhaal. Hij is helemaal niet dakloos, hij is gewoon beroofd.’

Ik schud mijn hoofd, mijn blik nog op het chique zwarte label van het overhemd gevestigd. ‘Mensen met overhemden van driehonderd dollar en schoenen van vierhonderd dollar komen niet in armoedige kroegen aan Third Street.’

‘Hoe kom je daar nou bij? Dit is Florida. Het wemelt hier van de idioot rijke mensen. Bovendien, dat hij op rare plaatsen rondloopt betekent nog niet dat hij...’ Roosevelt onderbreekt zichzelf en kijkt me onderzoekend aan. ‘O, je denkt zeker dat dit net zoiets is als met Miss Deirdre? Nee, née, jongen. Dit is géén Miss Deirdre.’

Ik ken Roosevelt bijna zes jaar. Ik heb hem ontmoet toen ik nog voor ICE werkte, het cool klinkende acroniem van Immigration and Customs Enforcement, de Amerikaanse immigratie- en douanedienst. Ik bewaakte havens, zorgde dat partijen drugs en terroristen het land niet in kwamen en nam, in elk geval in mijn eerste twee jaar, zendingen valse Sony-tv’s en imitatie-Levi’s in beslag. Totdat ik een ander in mijn leven toeliet, iemand hielp die ik niet had moeten helpen, van het ene op het andere afschuwelijke moment mijn baan kwijtraakte en voor de tweede keer in mijn leven in een valkuil viel.

‘Cal, wat er met Miss Deirdre is gebeurd...’

‘Kunnen we ons alsjeblieft bepalen tot de schoenen van mijn vader?’

‘Dat doe ik ook. Ik ken jou, Cal. En ik weet dat het makkelijker is om rond te rijden met een busje vol vreemden, zodat het risico van emotionele betrokkenheid minimaal is, maar het enkele feit dat je

eenmaal je vingers hebt gebrand door niet op je hoede te zijn betekent niet dat het nu weer zo zal gaan. Niet iedereen om wie je iets geeft zal je uiteindelijk belazeren.'

In die tijd, toen ik in één klap uit de gratie raakte, verwijderde elke journalist, buurtbobo en collega bij de overheid mijn naam uit zijn Rolodex. Toen Roosevelt het verhaal hoorde, zette hij me er juist in. Alleen al daarom houd ik van hem als van een broer. Maar in tegenstelling tot Roosevelt, die ook heel goed weet hoe het is om uit je koninkrijk te worden gezet, ben ik het stadium voorbij dat ik wacht op iemand die me er weer in toelaat.

Binnen een minuut heb ik de zakken van mijn vaders broek en overhemd doorzocht. Het enige wat dat oplevert is wat kleingeld en een paar nicotinekauwgumpjes. Geen geheimen. Geen onthullingen. Althans, totdat ik de broek en het overhemd op de plastic stoel naast me gooi en eens goed in zijn andere schoen kijk. Daar zie ik een piepklein geel driehoekje uitsteken. Het is niet groter dan het hoekje van een postzegel, maar het trekt mijn aandacht omdat het de indruk wekt dat er iets tussen het leer verstopt is.

Ik trek aan de binnenzool. Die komt meteen los en er zit inderdaad iets onder.

'Wat is het? Iets belangrijks?' vraagt Roosevelt als ik een opgevouwen geel papier tevoorschijn trek. Als ik het openvouw, valt er een geplastificeerd kaartje uit dat met een tik op de vloer neerkomt. Dit is iets wat hij opzettelijk hier heeft weggestopt en niet in zijn verdwenen portefeuille heeft bewaard. Er staat een foto van hem op. Een vrachtautorijbewijs.

'Dit zegt dat hij vrachtwagenchauffeur is; trucks met oplegger en aanhanger, plus gevaarlijke stoffen,' lees ik voor van de achterkant van het rijbewijs.

Onhandig en haastig vouw ik het gele vel open. In eerste instantie ziet het eruit als een factuur, maar dan zie ik het bekende briefhoofd... O, shit.

Hij mag van geluk spreken dat ze mijn pistool hebben ingenomen.

7

‘Ik snap het niet. Moet hij een vracht ophalen?’

‘Niet zomaar een vracht. Een metalen container van vier ton; je weet wel, die dingen die je vaak achter op trucks ziet.’

‘En waarom is dat zo’n punt?’

‘Heb je dit gelezen?’ Ik zwaai met het gele vel papier dat...

Roosevelt pakt me bij mijn pols en werpt me een blik toe, en dan zie ik pas dat de halve wachtkamer naar ons staart. Een politieman in de hoek, de tiener op krukken en een enge oude man met een onderkin, die zijn arm vasthoudt alsof die gebroken is maar geen tekenen van pijn vertoont.

Roosevelt staat snel op en ik loop achter hem aan naar buiten tot onder het overstekende dak van de ingang. De hemel is nog steeds donker en de decemberwind slaat onder het afdakje door, waardoor het gele vel in mijn hand heen en weer wappert als de vleugels van een libel.

‘Dit noemen we een kennisgeving van nader onderzoek,’ vertel ik, en ik lees een stukje uit de eerste alinea voor: ‘... delen u mede dat uw zending enig oponthoud kan ondervinden. Dat betekent niet dat er problemen zijn met uw zending...’

‘Dat klinkt niet zo ernstig; ze zeggen alleen dat er oponthoud is.’

‘Ja, want als ze de woorden “nader onderzoek” gebruiken, slaan alle drugsdealers meteen op de vlucht. Daarom zeggen ze ook dat er geen problemen zijn.’

‘Zijn er dan wel problemen?’

‘Kijk eens naar het briefhoofd: U S Customs and Border Protection, de douane en grensbewaking.’

‘Dat is toch waar jij hebt gewerkt?’

‘Roosevelt, ik doe mijn uiterste best niet paranoïde te zijn. Heus waar. Maar nu ligt mijn lang geleden verdwenen vader toevallig bloe-

dend in dat ene park dat toevallig op de route ligt waar zijn zoon daklozen oppikt, en die zoon heeft toevallig gewerkt bij die ene dienst die toevallig een zending tegenhoudt die hij toevallig moet ophalen. Dat zijn wel érg veel toevalligheden op een rijtje.'

'Ik weet het niet. Al die jaren zijn jullie van elkaar gescheiden geweest en nu worden jullie samengebracht. Soms kloppen de clichés: Gods wegen zijn ondoorgrondelijk.'

'Maar God doet zoiets niet voor mij. En niet als het om mijn...'

'Cal?' roept een diepe stem achter me nadat de glazen deuren van de spoedeisende hulp zijn opengeschoven.

Ik draai me om en dokter Paulo Pollack komt bij ons staan. Zoals de meeste artsen heeft hij een air alsof hij God zelf is. Alleen ken ik hem toevallig, wat het makkelijker maakte hem vanuit de ambulance te bellen.

'Hoe gaat het met hem, Paulo?' vraag ik.

'Prima. De kogel heeft gelukkig geen organen geraakt. Zo te zien is hij onder een hoek naar binnen gegaan en blijven steken onder de huid, vlak boven zijn lever. In dit geval was het gunstig dat hij wat vlees op de botten heeft.'

'Heb je de kogel eruit gehaald?'

Twee jaar geleden hebben Roosevelt en ik een dakloos meisje opgepikt dat zoveel coke had gesnoven dat het kraakbeen van haar neustussenschot was weggerot en haar neusbrug ingestort. Het was het zeventienjarige nichtje van dokter Paulo Pollack. Sindsdien is hij me iets schuldig.

'Alsjeblieft, één klompje lood, geheel gereinigd,' zegt Paulo, en hij geeft me een plastic zakje met een ouderwetse kogel met een koperen mantel. 'Je kent de regels, Cal. Hij is van je vader, maar als de politie ernaar vraagt...'

'Stuur ze maar naar mij toe,' zeg ik, terwijl ik ingespannen naar de inhoud van het zakje tuur. De kogel is plomp, met ondiepe groeven die over de onderste helft naar links draaien. Ik herken het merk en type niet, maar hij heeft een unieke vorm, dus het zal niet moeilijk zijn om daarachter te komen.

'Toen hij werd binnengebracht, kon ik de kogel vlak onder de huid van zijn buik voelen,' zegt Paulo, 'maar toen ik de incisie maakte – en dat zonder pijnstillers, alleen een plaatselijke verdoving – en de ko-

gel er met een pincet uittrok, kreunde je vader maar één keer. Hij heeft geen kik gegeven.'

'Al die jaren in de gevangenis. Hij is wel erger gewend,' zeg ik.

Roosevelt kijkt me verwijtend aan. De dokter idem dito. Het is altijd gemakkelijk om met je oordeel klaar te staan. Maar zoals Paulo weet van de situatie met zijn nichtje is het soms verdomd pijnlijk om iemand weer toe te laten in je leven, hoe graag je het ook wilt.

'Hoe lang houden jullie hem hier?' vraag ik.

'Hem *hiér* houden?' vraagt Paulo. 'Jij kijkt te vaak naar politieseries. Ik heb de kogel eruit gesneden, hem de vijf hechtingen gegeven die hem toekwamen en hem een verplegersuniform geleend, zodat hij niet in zijn eigen bebloede kleren naar huis hoeft. Maar je moet wel een beetje op hem letten: hij is te zwaar, heeft hoge bloeddruk en hoewel hij niet wil toegeven dat hij wel eens pijn op de borst heeft, bestaat er een verhoogd risico op een hartinfarct. Wat hij ook gaat doen, hij moet uitkijken voor zijn hart. Maar van mij mag je hem meenemen.'

Vlak achter de schouder van de dokter klinkt een zacht gesuis, maar pas als hij een stap opzij zet zie ik de grote man met de grasgroene ogen en de kromme Ierse neus. Gekleed in een schoon blauw verplegerspak komt mijn vader overeind uit de rolstoel, waarin hij verplicht naar buiten is vervoerd. En schuifelt rechtstreeks op ons af.

8

Roosevelt stapt meteen voor me en gebaart achterom naar het gele papier in mijn hand. Ik stop het terug in de schoen van mijn vader en schuif zijn bebloede zijden overhemd en broek eroverheen.

Als kinderen die naar het vuurwerk kijken, leggen Roosevelt en ik ons hoofd in onze nek. Mijn vader is bijna één meter negentig en na al het gezeul met hem, ambulance in en ambulance uit, is dit voor het eerst dat hij er ook werkelijk zo lang uitziet. Zijn gezicht doet me denken aan een ei, breder aan de onderkant door zijn met grijs doorschoten, korte, keurige baard. Even lijkt het alsof de pijn in zijn zij hem te machtig wordt, maar als hij ons ziet kijken, haalt hij diep adem, strijkt zijn dunne grijze haar van zijn voorhoofd en recht zijn schouders tot een bijna perfecte houding. Het is duidelijk, de buitenkant is nog steeds belangrijk voor hem.

‘Als je me ergens voor nodig hebt, ben ik binnen, Cal,’ zegt Paulo, en snel excuseert hij zich.

Roosevelt blijft staan waar hij staat. Pal voor me.

Mijn vader schraapt zijn keel en werpt Roosevelt een langdurige blik toe, maar Roosevelt neemt de wenk niet ter harte. Ik verwacht dat mijn vader geërgerd zal raken en misschien zelfs zijn kalmte zal verliezen, zoals hij vroeger altijd deed. Maar hij kijkt alleen even om naar de ingang van de spoedeisende hulp en wrijft met zijn knokkels in zijn baard. Zijn linkerarm hangt langs zijn lichaam en zijn hand is tot een vuist gebald. Wat hij ook onderdrukt, hij heeft het er moeilijk mee.

‘Ik red me wel,’ fluister ik tegen Roosevelt, en ik gebaar dat hij maar naar binnen moet gaan. Zijn mentorschap strekt zich niet uit tot dit soort situaties.

‘Ik... eh... ik ga doen alsof ik koffie haal,’ kondigt Roosevelt aan, en hij loopt door de schuifdeuren terug naar binnen.

We staan zwijgend onder het afdak. Aan weerszijden daarvan voert de regen nog steeds zijn stekelige tapdans uit. Mijn vader laat zich op een metalen bankje zakken en kijkt mijn kant op. Ik heb dit moment jarenlang in mijn hoofd gerepeteerd. Afhankelijk van mijn stemming zette ik hem op zijn nummer, stelde hem vragen of omhelsde hem zelfs, in een crescendo van tranen en spijt dat zou volgen op mijn genadeloze verbale aanval. Maar als ik naast hem ga zitten, is het enige wat ik zie de gouden ring van de Amerikaanse marine, die hij aan zijn rechterhand draagt. Voor zover ik weet heeft hij nooit in de krijgsmacht gediend. En hoe ik ook mijn best doe om oogcontact te krijgen, hij blijft naar de stapel designerkleding en schoenen staren die ik nog steeds in mijn handen heb.

‘Calvin...’

‘Cal,’ verbeter ik. ‘Ik word tegenwoordig Cal genoemd.’

‘Ja... nee... ik... Moet je horen, Cal.’ Hij onderbreekt zichzelf. ‘Ik ben blij dat jij me hebt gevonden.’

Het is een volmaakte zin, net zo geolied en resoluut uitgesproken als de speech die ik zelf had gepland. Het enige probleem is dat het geen antwoord is op die ene belangrijke vraag.

‘Waar heb je in godsnaam gezeten?’ gooi ik eruit.

‘Vanwege het park, bedoel je? Dat heb ik toch verteld: ik ben in die kroeg geweest en daarna overvallen.’ Hij neemt me aandachtig op en ziet mijn woede. ‘O. Je bedoelt de afgelopen paar jaar.’

‘Ja, Lloyd. De afgelopen négentien jaar. Je hebt me achtergelaten, weet je nog? En toen je naar de gevangenis ging...’ Mijn stem slaat over en ik kan mezelf wel vervloeken om mijn zwakte. Maar ik heb recht op een antwoord. ‘Waarom ben je nooit meer teruggekomen?’

Mijn vader kijkt ongerust over mijn schouder naar de beide uiteinden van de U-vormige oprit en speurt dan met zijn blik het lege trottoir voor het ziekenhuis af. Alsof hij bang is dat iemand ons ziet. ‘Calvin, zou ik ook maar iets kunnen zeggen wat goed genoeg is om die vraag te beantwoorden?’

‘Daar gaat het niet om. J-je hebt alles gemist in mijn...’ Ik schud mijn hoofd. ‘Je hebt de begrafenis van tante Rosey gemist.’

Ik wacht op zijn uitvlucht, maar hij is te slim om daarmee te komen. Hij weet dat je het verleden niet kunt veranderen. En te oordelen naar de manier waarop hij om zich heen blijft kijken maakt hij

zich veel meer zorgen over de toekomst.

‘De dokter heeft me verteld dat je rondrijdt om daklozen op te pikken,’ zegt hij op verzoenende toon, terwijl hij de parkeergarage rechts van ons in de gaten houdt. ‘Dat is mooi.’

‘Waarom is dat móóí?’ vraag ik scherp.

‘We zijn niet met elkaar in oorlog, Calvin.’

‘Cal.’

‘Ik vind het gewoon goed dat je mensen helpt,’ vervolgt hij terwijl hij de straat weer afkijkt.

‘O, dus nu vind je mensen helpen plotseling belangrijk?’

‘Ik zeg alleen maar... dat het goed is om mensen te helpen.’

‘Vraag je me om hulp, Lloyd?’

Voor het eerst kijkt mijn vader me recht aan. Ik weet dat hij vrachtwagenchauffeur is. Ik weet van de kennisgeving over de zending. En ik weet dat, wat het ook is dat hij in de haven moet ophalen, hij die vracht niet te pakken krijgt voordat iemand die heeft vrijgegeven, iets wat ik met één telefoontje zou kunnen regelen.

‘Bedankt, maar ik red me wel,’ zegt hij, en hij staat langzaam op. Het is duidelijk dat hij pijn heeft. Als hij de armleuning grijpt, kan ik mijn blik niet afwenden van zijn hand, die wordt gekenmerkt door harige knokkels en een kromme pink. Net als de mijne. ‘Calvin, kunnen we de rest van deze discussie alsjeblieft later voeren? Door al die pijnstillers is het net alsof iedereen in slow motion praat.’

Ik staar hem na als hij wegstrompelt. Paulo zei dat hij hem geen pijnstillers had gegeven, alleen een plaatselijke verdoving.

‘Hé Lloyd, je hebt me nog niet verteld wat je tegenwoordig doet. Schilder je nog steeds restaurants?’

‘Zeker. Er is veel schilderwerk,’ zegt hij met zijn rug naar me toe.

‘Mooi zo. En doe je dat fulltime? Geen bijbaantjes of andere bronnen van inkomsten?’

Mijn vader recht zijn rug en kijkt om. In zijn ogen zie ik alleen paniek. Ware paniek. Mijn vader heeft acht jaar in de gevangenis gezeten. Als hij bang is, moet dat een goede reden hebben. ‘De zaken gaan prima,’ houdt hij vol.

‘Dat moet wel, als je je zulke mooie overhemden en schoenen kunt veroorloven,’ zeg ik. Ik heb zijn spullen nog steeds vast.

Hij doet zijn mond open alsof hij iets wil zeggen. Het is alsof ik

een korstje van hem vast heb en dat langzaam van een wond trek. Ja, Lloyd. Vertel me eens wat je hier werkelijk doet. Maar hij schudt nauwelijks merkbaar zijn hoofd, alsof hij me smeekt niet door te vragen.

‘Ik... ik kan mijn eigen problemen wel oplossen, Calvin. Alsje-blijft..’

Links van ons komt een auto, een oude rammelkast, om de hoek van de oprit. De regendruppels lichten als piepkleine vallende sterretjes op in de koplampen. ‘Ik moet gaan,’ zegt hij, en hij loopt, nog steeds opletten om zich heen kijkend, naar de auto. Het is iemand die hij kent.

De donkergroene Pontiac Grand Prix mindert vaart en stopt vlak naast me, voor de ingang van de spoedeisende hulp.

‘*Ay, Dios mío!*’ roept de jonge, lichtgetinte vrouw met kort haar die achter het stuur zit. ‘*Qué pasó?*’

‘*Estoy bien, Serena,*’ antwoordt mijn vader. Serena. Sinds wanneer spreekt mijn vader Spaans? ‘*Cállate,*’ vervolgt hij. ‘*No digas nada, oké?*’

Serena klinkt gehaast. Ze is bang. ‘*Pero el cargamento... Por favor, espero que el cargamento haya sido protegido.*’

‘*Escúchame!*’ zegt hij nadrukkelijk. Hij doet zijn best kalm te blijven en wendt zich tot mij. ‘Ik beloof het, Calvin,’ zegt hij terwijl hij zijn kleren en de Franceschetti-schoenen uit mijn armen pakt en zich op de passagiersstoel van de auto laat zakken. De vrouw raakt mijn vaders onderarm aan met het soort tederheid en genegenheid dat je associeert met een huwelijk. Zo te zien is ze een jaar of zevenentwintig. Bijna net zo oud als ik.

‘Ik zweer het, Calvin. Ik zweer dat ik je zal bellen,’ belooft mijn vader.

Het portier slaat dicht en de auto trekt met piepende banden op; de rode achterlichten zigzaggen als twee laserstralen weg door het donker, en ik schreeuw: ‘Je hebt mijn telefoonnummer niet eens!’

‘Wat heeft hij gezegd?’ roept Roosevelt, terwijl de ziekenhuisdeuren openschuiven en hij naar buiten stormt. ‘Heeft hij je gevraagd hem te helpen met zijn container?’

Ik schud mijn hoofd en voel hoe woede, pijn en verdriet zich samenballen in mijn borst. Ik weet niet wie het meisje is, waar ze naar-

toe gaan of waarom ze zo'n haast hebben, om twee uur 's nachts. Maar één ding weet ik wel: mijn vader is niet de enige in Miami die Spaans heeft geleerd.

Por favor, espero que el cargamento haya sido protegido, had de vrouw gezegd. Ik hoop dat je de zending hebt weten te beschermen.

Mijn vader zei dat hij was beroofd en neergeschoten door een joch met flaporen. Maar ik heb de paniek in zijn ogen gezien toen ik vragen begon te stellen die aan zijn zending raakten. Alsof hij de duivel zelf in die container verbergt. Alleen al daarom zou ik me nu moeten omdraaien, moeten wegwandelen en hem in zijn sop laten gaarkoken. Dat zou ik moeten doen. Dat is wat hij verdient. Het punt is alleen: de laatste keer dat ik erbij stond en ernaar keek, zonder iets te doen, raakte ik mijn moeder kwijt. Ik had kunnen helpen, had naar voren kunnen rennen... Maar dat heb ik toen niet gedaan.

Het maakt niet uit dat ik hem haat. Het maakt niet uit dat ik mezelf toch al voor m'n kop kan slaan. Ik heb zojuist mijn vader teruggevonden; laat me hem nu alsjeblieft niet meteen weer kwijtraken.

Toen mijn vader verdween, was ik negen en kon ik niets doen. Een wereld van verschil met nu, negentien jaar later.

Ik klap mijn telefoontje open en probeer me het nummer te herinneren. Gelukkig heb ik een goed geheugen. Hij ook. En net als Paulo weet hij dat hij me iets verschuldigd is.

'Cal, het is veertien minuten over twee in de nacht,' zegt onderzoeker Timothy Balfanz aan de andere kant van de lijn. Hij doet geen moeite zijn slaperigheid te verbergen. 'Waar bel je voor?'

'Een persoonlijke gunst.'

'Iets wat me in de problemen kan brengen?'

'Alleen als we betrappt worden. Er staat een container in de haven die ik eens goed wil bekijken.'

Het blijft een paar seconden stil. 'Wanneer?' vraagt Timothy.

'Wat dacht je van nu meteen?'

9

‘Je had bij de vader moeten blijven,’ zei de rechter door de telefoon tegen Ellis.

‘Dat heb je mis,’ antwoordde Ellis terwijl hij Cal vanuit de wacht-ruimte in het ziekenhuis in de gaten hield. Die stond op nauwelijks zes meter bij hem vandaan, aan de andere kant van een brede glazen ruit. Er waren allerlei redenen waarom Ellis zijn politie-uniform bleef dragen, maar de belangrijkste was dat je je in het volle zicht kon verbergen.

Er klonk een zacht gesuis toen de deuren automatisch openschoven en Roosevelt naar buiten stormde, naar Cal. Voordat de deuren weer dichtschoven kon Ellis net Roosevelts eerste vraag horen: ‘Heeft hij je gevraagd hem te helpen met zijn zending?’

De zending. Nu wist Cal ervan.

‘Als Cal erachteraan gaat...’ begon de rechter.

‘Hij is aan het telefoneren,’ zei Ellis zonder een spootje paniek. ‘Je hebt me verteld dat jullie zijn telefoontjes natrekken.’

‘Wacht, dat duurt altijd even.’ De rechter zweeg een ogenblik. ‘Daar hebben we hem. En dan zeggen de mensen nog dat justitie geen macht meer heeft. De registratie geeft aan dat hij naar ene Timothy Balfanz belt. Ik durf te wedden dat dat een oud-collega van hem is.’

Ellis zei niets. Hij wist dat Cal slim was. Slim genoeg om te weten dat Lloyd Harper een leugenaar was. En dat de waarheid alleen aan het licht zou komen als hij Lloyds container openbrak. Het was nog net zo als een eeuw geleden, met Mitchell Siegel. Net zo als met Ellis’ eigen vader. Net zo als met Adam en Kain. Dat was de eerste waarheid in het Boek der Leugens: in de uitverkoren families is de zoon altijd veel gevaarlijker dan de vader.

‘Ellis, als Cal het als eerste te pakken krijgt...’

‘Als Cal het Boek te pakken krijgt, is onze dag goed,’ zei Ellis, zonder zijn nieuwe doelwit ook maar een seconde uit het oog te verliezen. Zonder aarzelen volgde hij Cal toen die naar zijn avondse witte busje rende.

Ook al had hij zijn badge, Ellis wilde niet het risico lopen betrapt te worden op federaal terrein. Dat was trouwens ook de reden dat hij Lloyd was gevolgd. Maar nu Cal zijn telefoontjes pleegde, wat betekende dat ze de zending en daarmee de legendarische buit van de Siegels bijna terug hadden, zou het een fantastische dag worden.

10

‘Je bent niet slim bezig,’ zegt Roosevelt aan de andere kant van de lijn.

‘Het gaat er niet om of het slim is,’ antwoord ik terwijl ik het busje de lege parkeerplaats voor het havengebouw op rijd, een plomp glazen geval dat rechtstreeks uit 1972 lijkt te komen. Er staan een paar auto’s: een... twee... drie, alle drie Ford Crown Vics. Er verandert ook nooit iets. Onopvallende burgerauto’s van de federale opsporingsdienst.

‘Het is ook niet zonder gevaar, Cal,’ vervolgt Roosevelt.

Hij heeft gelijk. Daarom heb ik hem niet meegenomen.

Ik draai het stuur en rijd over het donkere terrein, langs de tientallen plaatsen waar een bordje bij staat: ALLEEN BEVOEGDEN. Daar hoor ik sinds ruim vier jaar niet meer bij. Maar dat betekent niet dat ik geen ingang meer heb.

‘Cal, als je in de problemen komt...’

‘Dan ben jij de eerste die ik vanuit de gevangenis zal bellen,’ zeg ik, terwijl ik naar het verst gelegen deel van het parkeerterrein rijd en het goeie ouwe Witte Huis in een hoek onder een scheef palmboompje zet.

Aan de andere kant van de lijn hoor ik hem sputteren. ‘Laat me nog één ding zeggen en dan zal ik ophouden.’

‘Jij houdt niet op.’

‘Daar heb je gelijk in,’ erkent hij. ‘Maar voordat je je carrière voor de tweede keer de vernieling in helpt, moet je misschien even nadenken: als je vader je inderdaad probeert te belazeren, als dit één grote vertoning is, dan doe je precies wat hij van je wil.’

‘Waarom ben je niet met Christine getrouwd, Roosevelt? Of met Wendy? Of met die vrouw die je in Chicago bent gaan opzoeken? Als je in het huwelijksbootje stapt, weet je zeker dat je wordt geschrapt van de zwarte lijst waarop je staat. Maar dat doe je niet. En waarom

niet? Omdat sommige kwesties te belangrijk zijn.'

'Dat is waar – en je hebt het gesprek knap op een ander onderwerp gebracht –, maar als je zo doorgaat en alle beslissingen in deze situatie overlaat aan je negenjarige, gekwetste zelf, dan help je jezelf niet alleen in de problemen, maar ook om zeep.'

Er wordt opeens een enorme bak licht weerkaatst in mijn achteruitkijkspiegel. Ik kijk achterom en zie dat er een witte Crown Vic op me afkomt. Er klinkt een zacht gepiep en dan een doffe dreun als zijn voorbumper zachtjes tegen mijn achterbumper stoot en de zoveelste beschadiging toebrengt aan de achterkant van het Witte Huis. Hetzelfde domme geintje dat we altijd uithaalden toen we nog groentjes waren.

Ik wacht tot hij uitstapt, maar hij blijft zitten. De boodschap komt over. Dit is zijn terrein. De paar jaar die ik hier heb doorgebracht tellen niet. Vannacht ben ik alleen te gast.

'Roosevelt, ik bel je nog.'

Nadat ik uit het busje ben gesprongen, zet ik een honkbalpet op van Homeland Security, het ministerie van nationale veiligheid, tuur door de lichte regen naar de auto en loop naar de passagierskant. Het is bijna drie uur 's nachts, een tijdstip waarop iedereen eruitziet als een opgewarmd lijk, behalve Timothy. Hij draagt een fris gestreken wit buttondown overhemd en heeft een perfecte zijskeiding in zijn pas geknipte bruine haar.

'Je zweet,' zegt Timothy, die me zoals altijd volledig doorziet.

Ik ken hem al sinds de eerste dagen dat ik hier werkte, voordat we werden bevorderd tot rechercheur (hij als eerste, uiteraard, en daarna ik), toen we allebei eenvoudige douanebeambten waren die hun dagen vulden met het doorlichten van containers met uiteenlopende inhoud, van bananen tot boormachines of beautycases. Ook toen al vertoonde zijn overhemd geen kreukje als ik liep te druipen in de warme zon van Miami, en dat is waarschijnlijk de reden dat Timothy niet is gestruikeld toen alles misging en ik Miss Deirdre tipte, ook al was hij er de hele tijd bij. Het klopte niet, want hij is altijd de grootste boef van ons tweeën geweest en die nacht had hij zijn eigen Miss Deirdre. Maar ik koester geen wrok. Ik heb hem beloofd dat ik hem nooit zou verlinken. En dat is de enige reden dat hij vannacht zijn baan voor mij op het spel zet.

‘Cal, als iemand ontdekt dat ik je mee naar binnen neem...’ Hij onderbreekt zijn dreigement en gooit het over een andere boeg. ‘Is dit echt zo belangrijk?’

‘Zou ik het je anders vragen?’

Hij zwijgt. Hij weet dat het niet alleen om een of andere zending gaat. Ik ben op zoek naar iets veel belangrijkers.

Timothy’s zwaailicht – een los exemplaar dat op zijn dashboard staat – herinnert me aan de mogelijke consequenties. Ik verwacht dat hij me een vermoeide blik zal toewerpen. In plaats daarvan gooit hij een ongeldig geworden versie van zijn eigen ICE-legitimatie in mijn schoot. Na de aanslagen van 11 september is de beveiliging van onze havens beter geworden. Maar niet veel beter.

‘Is alles geregeld?’ vraag ik.

‘De container is vrijgegeven, als je dat bedoelt.’ Hij merkt dat ik schrik en vervolgt: ‘Wat is er? Je hebt gezegd dat je wilde dat hij werd ingeklaard, zodat je hem buiten kon controleren.’

‘Ik heb ook gezegd dat ik hem als eerste wilde zien,’ zeg ik, terwijl ik het portier opengooi. ‘Hij is vast al onderweg.’

Ik kijk op naar de hoge lantaarnpalen die boven het nabijgelegen containeropslagterrein uitsteken. Boven aan elke paal hangt een kleine videocamera, samen met een snuffelinstallatie voor chemische stoffen en een richtmicrofoon. Die laatste zijn nieuw.

‘Raak nou niet meteen in paniek,’ zegt hij.

Ik stap weer in, hij geeft gas en we rijden mijn nieuwste delict tegemoet.

11

Het was bijna vier uur 's nachts toen Lloyd Harper zijn legitimatie liet zien en de truck met de lange, lege oplegger door de hoofdingang het haventerrein van Miami op reed. Hij was natuurlijk moe en zijn zij deed pijn nu de verdoving uitgewerkt raakte, maar hij wist wat er op het spel stond. Toen hij het e-mailbericht had gekregen dat de vracht was vrijgegeven... Nou ja, sommige beloningen waren beter dan geld.

Hij had genoeg ervaring om te weten dat er in sappige wormen soms een haakje school. En hij had lang genoeg in Miami gewoond om te weten dat de consequenties zeer onaangenaam zouden zijn als hij werd betrapt. Maar hij dacht aan wat de dokter hem vannacht had verteld over de pijn die hij af en toe in zijn schouders en borst had, plus de manier waarop zijn handen de afgelopen paar jaar waren gaan beven... Hij was zijn vrouw kwijtgeraakt, en zijn familie, en in de gevangenis hadden ze hem zijn waardigheid afgenomen. Het leven had hem zoveel afgepakt; was het dan echt zo onredelijk om te proberen iets terug te nemen?

Met een tikje op het gaspedaal en een scherpe bocht naar rechts zette Lloyd koers naar het openstaande ijzeren hek van het haventerrein, waar tientallen metalen containers van twaalf meter lang op elkaar gestapeld stonden; roestige rechthoekige monolieten, elk zo lang als een treinwagon.

Toen Lloyd aan het brede stuur trok, schoot er een pijnscheut door zijn zij. Hij probeerde zichzelf wijs te maken dat het de schotwond was, maar hij wist wel beter: het kwam doordat hij Calvin vanavond had gezien, met zijn witte haar en droevige ogen, dezelfde ogen die zich negentien jaar eerder in zijn ziel hadden gebrand. Die schotwond van vanavond stelde niets voor. De ergste pijn brengen we ons met ons eigen zwaard toe. Lloyd had de afgelopen twintig jaar een schild opgebouwd, maar dit was een kling waartegen dat niet bestand was.

‘Ik kom voor GATH 601174-7,’ riep Lloyd door zijn raampje. Hij las het nummer op van het gele vel papier.

Een stukje verderop zat een oude zwarte man op een piramidevormige stapel van drie dozen de krant van gisteren te lezen. Hij nam niet de moeite op te kijken.

‘Meneer! Neemt u me niet kwalijk...’ begon Lloyd.

‘Ik ben niet doof. Mijn dienst begint pas om vier uur.’

Lloyd wierp een blik op het digitale klokje in zijn dashboard: twee minuten voor vier. Typisch een vakbondsman.

‘Oké, wat wil je?’ riep de zwarte man twee minuten later, terwijl hij op Lloyds truck afliep en zijn hand uitstak naar de papieren. ‘Zomaar een gok: als je zo vroeg begint, wil je zeker voor het donker in Virginia zijn.’

‘Zoiets,’ antwoordde Lloyd.

Daarna kostte het de man weinig tijd om de roestige container te vinden met de cijfers 601174-7 op de zijkant en het ding met zijn rijdende kraan op Lloyds oplegger te zetten. Voor de zekerheid stapte Lloyd uit om de cijfers zelf te controleren. En het zegel achterop waaraan je kon zien dat de container tijdens het vervoer niet open was geweest.

Voordat hij terugklom in zijn cabine, keek hij snel om zich heen tussen de metalen torens gestapelde containers. Niemand te zien. Toen hij weer achter het stuur zat, keek hij nog eens, turend in zijn achteruitkijkspiegel, terwijl hij koers zette naar de uitgang. En nog eens toen hij naar de laatste beveiligingspost reed: een detectiepoort van drie verdiepingen hoog, die eruitzag als een omgekeerde U en de containers doorlichtte. Deze detector was nieuw en bedoeld om gesmokkeld radioactief materiaal op te sporen. Iedereen die de haven verliet, moest erdoor rijden. Even had Lloyd de neiging zijn voet naar de rem te brengen.

Toen hij de detector naderde, hield hij zijn adem in. De truck veerde een stukje op en neer. Lloyd liet hem langzaam naar voren rollen en hield intussen de rode en groene lampen in het dak van de detector in de gaten. Opnieuw schoot er een pijnscheut door zijn zij. Toen het groene licht aanfloopte, glimlachte hij, drukte het gaspedaal in en keek niet meer achterom.

En zo kwam het dat Lloyd Harper, terwijl de truck met oplegger

schuin omhoog reed en log over de brug naar Miami denderde en zichzelf voor zich uit staarde in het donker, in afwachting van het ochtendgloren, niet in de gaten had dat er op ruim vijftig meter achter hem een witte, onopvallende Crown Vic reed.

‘Denk je dat hij weet wat hij vervoert?’ vroeg Timothy.

‘Dat kan me eigenlijk niets schelen,’ antwoordde Cal zonder de truck van zijn vader een moment uit het oog te verliezen. ‘Maar we zullen er snel genoeg achter komen.’

12

‘Wapens of drugs, dat kan niet missen,’ zegt Timothy als de truck langzaam een scherpe bocht naar links maakt, naar de oprit van de I-95. We rijden minstens driehonderd meter achter hem en onze koplampen zijn uit. Toch is hij gemakkelijk in de gaten te houden om halfvijf ’s nachts, met slechts een paar auto’s tussen ons in.

‘Misschien dat die container van je vader...’

‘Misschien is hij niet van mijn vader. Het kan net zo goed zijn dat mijn vader alleen maar de idioot is die het ding moest ophalen.’

‘Als je dat echt dacht, zou je er dan om drie uur ’s nachts op uit zijn getrokken? Of hij, om vier uur ’s nachts, met een kersverse schotwond? Ik weet dat je het niet kunt opbrengen om het te zeggen en ik weet dat de container er bij een steekproef uit was gepikt, maar ik denk toch dat je je zorgen over hem moet maken,’ zegt Timothy. ‘Je hoeft je niet te verontschuldigen, Cal. Ik heb tienerdochters, een tweeling, en hoezeer ze ook een hekel aan me hebben, alleen een monster zou zijn eigen vader een afstraffing laten krijgen. Eigenlijk is er niet zoveel verschil met Deirdre...’

‘Kunnen we ons alsjeblieft concentreren op wat er in de container zit?’

Timothy is zo goed het erbij te laten. En ik doe mijn best niet op mijn kromme pinken te letten.

Volgens de vrachtbrief is de GATH 601174-7 een koelcontainer met als (zogenaamde) inhoud achttienhonderd kilo bevroren garnalen die (zogenaamd) uit Panama komen. Dat strekt mijn vader in elk geval tot eer. In de wereld van de smokkel – of het nu om drugs of iets anders gaat – weet je nooit wanneer je lading wordt geïnspecteerd, maar wil je je kansen verbeteren, dan is het raadzaam een rustig land te kiezen dat zeevis en dergelijke uitvoert (Panama bijvoorbeeld) en je container te vullen met een belangrijk exportproduct van dat land,

garnalen bijvoorbeeld, die uiteraard gekoeld moeten worden (want als je vracht het etiket 'bederfelijk' heeft, komt hij tweemaal zo snel door de inspectie).

Hier is meer aan de hand dan de invoer van een partij goede garnalen.

'Dat ziet er niet best uit,' zegt Timothy, naar de truck gebarend.

De lading zou worden afgeleverd bij een pakhuis in Coral Gables. Dat ligt ten zuiden van hier. Daarom verrast het me dat ik mijn vader naar de oprit van de I-95 in noordelijke richting zie rijden.

'Misschien smokkelt hij mensen,' zegt Timothy.

'Nee, geen mensen.' Ik ben zelf verbaasd over mijn verdedigende toon. 'Je zei dat er niets met de vracht aan de hand leek te zijn. Er gingen geen bellen rinkelen of honden blaffen. Als hij mensen smokkelde, zou de audioapparatuur de hartslagen hebben opgevangen.'

'Wat dan? Ontstekers voor kernwapens? Onderdelen voor F-14's? Gestolen Picasso's? Wat kun je in vredesnaam verstoppen tussen bijna twee ton bevroren garnalen?'

Ik neem niet de moeite antwoord te geven. In ons eerste jaar als rechercheur hebben Timothy en ik eens een verdachte krat opengebroken waarin we tweehonderd slangen met dichtgenaaide anus aantreffen, hun maag vol met de diamanten die ze gedwongen hadden doorgeslikt. De lijst van dingen die mensen willen verbergen is oneindig lang.

Een oranje taxi suist ons voorbij op de snelweg, en even later schiet hij langs mijn vader en verdwijnt aan de donkere horizon. 'Dus je bent nooit naar hem op zoek gegaan?' vraagt Timothy.

'Hoe bedoel je?'

'Je vader. In die jaren bij ICE had je toegang tot computers waarmee je het adres, het telefoonnummer en zelfs de moedervlekken kon opzoeken van elke veroordeelde misdadiger in het land. Heb je nooit gekeken waar je vader woonde of wat hij uitvoerde?'

Ik kijk strak naar het silhouet van mijn vaders truck in de verte en zie onwillekeurig onze cliënt Alberto voor me, die tegen zijn vaders as in dat roestige oude colablikje zit te fluisteren. 'Nee,' zeg ik. 'Dat heb ik nooit gedaan.'

Timothy draait zich naar me toe en neemt me aandachtig op, terwijl ik aan de loshangende snoertjes frunnik die van het zwaailicht

op zijn dashboard naar beneden bungelen. De lijst van dingen die mensen willen verbergen is oneindig lang.

Twintig minuten later is de hemel nog steeds donker, rijdt mijn vader nog steeds voor ons uit en vult de snelweg zich langzamerhand met de eerste golf matineuze types.

‘Denk je dat hij ons in de gaten heeft?’ vraagt Timothy als mijn vader koers zet naar de afslag die ons op de I-595 in westelijke richting zal brengen.

‘Als dat zo was, zou hij proberen ons af te schudden. Of op zijn minst langzamer gaan rijden om ons beter te bekijken.’

Daar zit iets in. Maar als mijn vader opnieuw zijn richtingaanwijzer aanzet, besef ik dat we een ander probleem hebben. Op de borden langs de snelweg wordt deze smalle weg de I-75 genoemd, maar de plaatselijke bevolking kent hem als Alligator Alley.

‘Waarom verbaast me dit niets?’ vraagt Timothy als we de afslag nemen en geen enkele auto meer achter ons hebben. ‘Ik moet ondersteuning oproepen, Cal.’

‘En waar ben je dan van plan mij te verstoppen?’ vraag ik. Het gras en de bomen langs de weg maken plaats voor kilometers modderig moerasland.

De smalle en grotendeels verlaten rijstroken van Alligator Alley, die de oost- en westkust van Florida met elkaar verbinden, ploegen recht door een uitgestrekt, van muggen vergeven moeras: de Everglades. Om het gebied te beschermen zijn er geen benzinepompen langs de weg, maar er staan wel metalen hekken om ervoor te zorgen dat de vele alligators die hier leven niet worden aangereden en... nou ja... geen mensen opeten.

‘Je laat me hier niet achter,’ waarschuwt ik Timothy.

Hij spreekt me niet tegen. Hij wordt te zeer in beslag genomen door het besef dat we tegen vijven ’s ochtends, onder een decemberhemel die net zo zwart is als de weg voor ons, helemaal alleen zijn op Alligator Alley. Alsof je op volle snelheid door een grot rijdt.

‘Cal, ik moet de koplampen aandoen.’

‘Nee!’ roep ik als hij zijn hand uitsteekt naar de schakelaar. De truck van mijn vader rijdt een dikke achthonderd meter voor ons; we zien vaag twee rode drakenogen vanuit de diepte van de grot naar

ons staren. Maar nu er geen andere auto's zijn om achter schuil te gaan... 'Hij zal ons zien.'

'Dan ziet hij ons maar. Zo kan ik niet rijden. Ik zou me trouwens geen zorgen maken. We zijn zo ver bij hem vandaan dat hij niet kan zien wie we zijn.'

Met een handgebaar schakelt Timothy de koplampen in, en voor ons verschijnt de grijze weg. Ik verwacht dat de drakenogen feller zullen worden, dat mijn vader in paniek op de rem zal trappen, maar hij rijdt onverstoord door. Niet dat ik me daar beter door voel. Ik pak mijn mobieltje om te kijken hoe laat het is. De streepjes die de signaalsterkte aangeven, verdwijnen een voor een. Eerst zijn het er vier, dan drie, twee, en dan alleen nog maar een X'je. Geen signaal.

'Als je wilt, gaan we terug,' oppert Timothy. 'Dan laten we ze helikopters inzetten en...'

'Nee,' zeg ik resoluut. Ik ben mijn vader eenmaal kwijtgeraakt. Nu hij terug is, wil ik weten waarom. 'Met mij is alles oké.'

'Dat vroeg ik niet, Cal.'

'Volg hem nou maar.' Ik tuur voor me uit in het donker en verlies de drakenogen geen moment uit het zicht.

We blijven hem volgen, steeds verder de verlaten weg op, en ik zou kunnen zweren dat die bij elk mijlpaaltje smaller wordt. Als we paaltje tweeëntwintig passeren, zijn we zo diep doorgedrongen in de Everglades dat de zwarte hemel op ons neerdrukt als een circustent nadat de middenpaal is weggetrokken.

'We zijn dom geweest,' zegt Timothy. 'Stel dat dit juist de bedoeling was: ons meelokken naar een plek waar geen getuigen zijn, waar niemand is om ons te beschermen en maar één weg naar binnen of naar buiten?'

Ik ken Timothy al lang. Er raakt bij hem zelden een haartje uit het gelid. Maar nu, terwijl hij het stuur stevig vastgrijpt, zie ik een plukje haar nat van het zweet tegen zijn voorhoofd plakken. 'Hoor eens, Timothy, als dit een hinderlaag zou zijn...'

In het donker, halverwege mijn vader en ons, gaan opeens twee andere rode drakenogen open.

'Cal...'

'Ik zie het.'

We buigen ons allebei naar voren en knijpen onze ogen tot spleet-

jes. Het is een auto. Zo te zien staat hij langs de weg.

Zonder een woord te zeggen trapt Timothy op de rem en doet de lampen uit. Ik neem aan dat hij het donker wil gebruiken als dekmantel, maar in de verte zien we de nieuwe drakenogen in beweging komen en vervolgens kleiner worden. Wie er ook achter het stuur zit, hij heeft geen belangstelling voor ons. Hij flitst weg en jaagt achter mijn vader aan.

‘Misschien is dat zijn opdrachtgever. Of zijn vriendinnetje.’

Plotseling flitst er blauw licht uit de nieuwe auto. Ik knipper met mijn ogen, en nog een keer, om me ervan te vergewissen dat ik het goed zie. Verdomme.

‘Agenten,’ beaamt Timothy. ‘Vast staatspolitie. Die mag hier op Alligator Alley graag bonnen uitdelen aan hardrijders.’

De nieuwe auto schiet inderdaad vooruit, een felblauw vuurvliegje dat in de richting van mijn vaders truck zigzagt. De drakenogen van de truck lichten op als mijn vader op de rem trapt. Maar pas als ze allebei snelheid minderen en langs de weg tot stilstand komen, kunnen we de achterste auto goed bekijken.

‘Weet je zeker dat het een politieauto is?’ vraagt Timothy.

Ik buig me naar voren, met mijn vingertoppen tegen het dashboard en mijn voorhoofd bijna tegen de voorruit. Dat is geen personenauto. Het is een busje. En geen politiebusje. Nee, het zwaailicht staat niet op het dak. Het blauwe licht komt van binnen en schijnt door de twee achterraamen, beplakt met afbladderend folie.

Ik buig me nog verder naar voren en stoot mijn hoofd tegen de voorruit.

Er zit een hele serie roestplekken langs de achterbumper.

Het lijkt alsof mijn tong opzwellt en ik kan nauwelijks ademen.

Wat doet mijn busje hier in jezusnaam?

13

Timothy remt af en houdt afstand. ‘Cal, misschien moeten we hier wachten en...’

‘Dat is mijn... Iemand heeft mijn busje van het parkeerterrein gestolen! Rij dóór!’

Als we tot op een meter of vijftig zijn genaderd, zien we een politieman in uniform naar het portier aan de bestuurderskant van mijn vaders truck lopen. Mijn vader draait het raampje naar beneden en er worden een paar woorden gewisseld.

‘Zo te zien krijgt hij een bon,’ zegt Timothy, terwijl we afremmen en naar de berm rijden. De agent kijkt onze kant op en schermt zijn ogen af als we onze koplampen aandoen. Ik ben druk bezig opnieuw de nummerplaat te checken: M34 DZP. Dat is de onze.

‘Hoe heeft hij dat ding te pakken gekregen?’ vraagt Timothy.

Blij dat Roosevelt veilig thuis is, klap ik Timothy’s handschoenkastje open. ‘Heb je je...? Aha.’ Achter in het kastje zie ik te midden van een rommeltje aan wegenkaarten en servetjes van fastfoodzaken zijn uitschuifbare metalen wapenstok liggen.

‘Wat doe je nou?’ vraagt Timothy als ik die pak en in mijn mouw schuif.

‘Iets slims, voor de verandering,’ zeg ik, en ik trap het portier open, hoewel we nog niet stilstaan.

‘Cal... Niet doen!’

Pas als mijn portier tegen een betonnen borstwering slaat, besef ik waarvoor hij me waarschuwt. De auto schiet naar links en dendert over iets wat aanvoelt als een verkeersdrempel. Ik zat zo ingespannen naar het busje te kijken dat ik niet doorhad dat we een kanaaltje overstaken, een van de vele die onder Alligator Alley door lopen.

Vlak voorbij het kleine viaduct rijdt Timothy de berm in, zet zijn eigen zwaailicht aan en stopt een meter of vijftien achter het busje.

Hij weet wat er gebeurt als je een politieman verrast.

‘Handen omhoog!’ brult de agent, en als we allebei uitstappen trekt hij zijn pistool.

‘Federale recherche! ICE!’ roept Timothy, en hij zwaait met zijn legitimatie en klinkt behoorlijk aangebrand.

Hij is niet de enige. ‘Wat moet dat met mijn busje?’ schreeuw ik, en zonder erbij na te denken ren ik naar voren.

‘R-reed ik te hard?’ vraagt mijn vader, die paniekerig door zijn open raampje kijkt en ons nog niet heeft gezien.

De agent glimlacht en richt zijn pistool op mijn vader. ‘Uitstappen alstublieft, meneer Harper.’

‘Ik... ik snap niet...’

‘Ik ga niet tot drie tellen,’ waarschuwt de agent terwijl hij de haan van zijn pistool spant.

Mijn vader opent zijn portier en klimt uit de cabine, zijn gezicht blauw verlicht door de zwaailichten. ‘Cál? Wat doe jij hier?’ stamelt hij.

Achter me blijft Timothy stokstijf staan.

Als ik het open portier van mijn busje passeer, hoor ik rechts van me een laag gegrom dat rolt als de donder. Ik kijk om en zie een grauwende bruine hond met puntige zwarte oren en bleekgele tanden.

‘Blijf, Benoni,’ waarschuwt de agent zonder zijn pistool te laten zakken. Met zijn vrije hand geeft hij mijn vader een duw in mijn richting. Die beweging is te veel voor mijn vader, die zich vooroverbuigt en naar zijn zij grijpt.

Als de agent zich omdraait en zijn pistool op ons drieën richt, kunnen we voor het eerst zijn gezicht zien. De koplampen van het busje schijnen fel op zijn halfflange koperrode haar en zijn brede wenkbrauwen. Maar wat het meest oplicht, is de opvallende tatoeage tussen zijn duim en wijsvinger. ‘Aangenaam eindelijk kennis te maken, Cal. Noem me maar Ellis.’

14

‘Wacht... Oké, wacht eventjes. Waarom zou...?’ Ik kijk om me heen naar mijn vader en Timothy, naar de man die Ellis schijnt te heten en zijn pistool, en naar de hond die op de voorbank van mijn busje zit. ‘Wat is hier in jesusnaam aan de hand?’

‘Vraag dat maar aan je vader,’ zegt Ellis. ‘Hoewel de kans dat je de waarheid te horen krijgt niet erg groot is.’

‘Aan mij?’ vraagt mijn vader, die zijn uiterste best doet rechtop te blijven staan maar nog steeds zijn zij vasthoudt. ‘Ik weet niet eens wie jij...’

‘Mijn pa was ook een leugenaar,’ zegt Ellis, en hij richt het pistool op mijn vader. ‘Hij loog net als jij, Lloyd. Moeiteloos. Zonder erover na te hoeven denken.’

‘Cal, ik zweer je dat ik deze man nog nooit heb gezien.’

‘Dat is waar. Dat kun je zien aan de manier waarop zijn linkerhand beeft,’ bevestigt Ellis, en mijn vader pakt zijn linkerpols beet. ‘Maar ik heb u vannacht gezien, meneer Harper. Hoe uw zoon u te hulp kwam en naar het ziekenhuis heeft gebracht. Hij heeft er behoefte aan mensen te redden, hè? Dat kwam goed uit voor...’

‘Wacht ’s even,’ onderbreek ik hem. ‘Heb je ons in het park gezien?’

Een krekelkoor snerpt door de Everglades en mijn vader recht zijn rug, waardoor hij het licht van de koplampen blokkeert en een schaduw over Ellis werpt, waarin zowel zijn badge als zijn gezicht schuilgaan.

‘Calvin heeft hier niets mee te maken,’ zegt mijn vader.

‘Echt niet? Waarom heeft hij er dan zo snel voor gezorgd dat je container werd vrijgegeven?’ vraagt Ellis snerend en gebarend met zijn pistool. Hij heeft een knap gezicht met scherpe trekken en de kaarsrechte houding van een militair, maar aan de volmaakte Wind-

sorknoop in zijn uniformdas en de glans van de dure riem die hij draagt, kun je zien dat hij hogere ambities heeft. ‘Het is wel makkelijk om een zoon te hebben die rechercheur is geweest, hè, Lloyd?’

Terwijl zij verder ruziën, tolt mijn hoofd en doe ik mijn uiterste best om... Het lijkt op het invullen van een kruiswoordraadsel zonder aanwijzingen. Dat Ellis weet dat wij ervoor hebben gezorgd dat de container is vrijgegeven, dat hij mijn busje bij de haven heeft gestolen en ermee hierheen is gereden... Dat zijn de dingen die steeds weer door mijn hoofd gaan. Toen ik bij de haven aankwam, heb ik zeker een keer of vijf goed om me heen gekeken. Wie die Ellis ook is en hoe goed hij zijn werk als agent ook verstaat, hij kan me onmogelijk zijn gevolgd. Maar hoe komt hij dan aan mijn busje? Opnieuw speel ik in mijn hoofd het scenario af. Roosevelt is thuis, wat betekent dat er maar één andere persoon is die wist waar het geparkeerd stond. Namelijk degene die me daar heeft opgehaald. En het enige andere lid van de politiemacht dat nog geen woord heeft gezegd sinds ik uit zijn auto ben gestapt.

Er klinkt een metalige klik achter me. De blauwe zwaailichten verdoven mijn zintuigen en mijn maag voelt aan als een klomp lood.

‘Sorry, Cal,’ zegt Timothy als hij de loop van zijn pistool achter mijn oor drukt. ‘Nadat de tweeling geboren was... Die beugels en orthodontisten moeten ergens van betaald worden.’

In honderden films die alle publieksprijzen hebben gewonnen had ik kunnen zien dat dit het ogenblik is waarop ik met mijn vuist naar de hemel behoor te schudden en moet roepen: ‘Neeee! Timothy, hoe kún je?’ Maar ik weet precies hoe hij het kan. Zijn morele onverschilligheid is nu juist de reden dat ik hem heb benaderd. En de reden dat ik niet met mijn ogen knipperde toen hij aanbood me de haven binnen te smokkelen in plaats van me als gast te registreren zodat ik een pasje zou krijgen. Ik dacht dat hij me een gunst verleende, maar het ging hem er alleen om dat niemand ons met elkaar in verband kon brengen. Het voelt alsof iemand een koude hand om mijn hart legt. Verdomme, wanneer ben ik zo naïef geworden? Ik kijk even naar mijn vader en weet het antwoord. Er is maar één lichtpuntje: ik was blijkbaar niet de enige die Timothy verborgen probeerde te houden.

‘Cal heeft het allemaal gezien: jou, mij, álles!’ schreeuwt Timothy tegen Ellis. ‘En hoe zit het met dat busje? Wat steekt daar voor intelligent plan achter? Rijden maar en hopen dat het niemand opvalt?’

‘Matig je toon een beetje,’ waarschuwt Ellis.

Tot mijn verrassing gehoorzaamt Timothy, en zijn schouders zakken een klein stukje naar beneden.

‘Je zei dat je alleen de zending wilde,’ vervolgt Timothy met opeengeklemd kaken, zich tot kalmte dwingend. ‘Nu heb je veel meer.’

De ronddraaiende zwaailichten pulseren van weerskanten als hartslagen. Ik kom in de verleiding ervandoor te gaan, maar als ik dat doe weet ik nóg niet wat er aan de hand is. Rechts van me, voor in het busje, gromt de hond van Ellis om zijn baasje te beschermen naar Timothy, die zijn pistool nog steeds op mij heeft gericht. Links van me staat mijn vader met grote ogen naar Ellis te kijken, dan naar Timothy en dan weer naar Ellis.

Daarna kijkt hij naar mij.

Radeloosheid zie ik elke dag. Bij daklozen is het een nog alledaagser emotie dan wanhoop, neerslachtigheid of zelfs angst. Maar als mijn vader met zijn grote ogen om hulp smeekt... Ik heb die blik eerder gezien: al die jaren geleden, toen de politie kwam om hem te arresteren.

‘Ik heb niets misdaan!’ roept hij uit.

Tegenover ons trekt Ellis het manchet van zijn overhemd onder de mouw van zijn uniformjasje uit en zet de veiligheidspal van zijn pistool vrij. ‘Dat kan me niets schelen. We hebben meer dan een eeuw gewacht. Ik wil mijn boek hebben.’

Mijn vader, die vlak achter me staat, legt een hand op mijn schouder. Het is geen gebaar van genegenheid. Voor de tweede maal vertel ik mezelf dat ik moet wegrennen, maar hij heeft een steuntje nodig om te kunnen blijven staan.

‘Had het busje gewoon in de stad achtergelaten! Maar nu... Weet je wel hoeveel moeilijker je het hiermee hebt gemaakt?’ valt Timothy tegen Ellis uit. Hij let nauwelijks op ons. Dit gaat niet om mij. Timothy is nog dezelfde oude Timothy. Druk met het veiligstellen van zijn eigen aandeel. ‘Snap je dat dan niet? Nu hij weet dat ik onder één hoedje speel met... Klóótzak! Je hebt mijn leven verwoest!’

‘Hij heeft gelijk,’ val ik hem bij. Ik weet dat Timothy het zich niet kan veroorloven dat ik dit tochtje overleef. Tijd om de zwakke plekken te bewerken. ‘Maar als ik verdwijn, gaan ze met al mijn vrienden praten, met mijn collega’s en zelfs met mijn ex-collega’s,’ zeg ik met een opgetrokken wenkbrauw naar Timothy. ‘Je kunt morgenochtend een telefoontje verwachten.’

Timothy kent mijn tactiek, want hij heeft dezelfde gijzelingstraining gehad als ik, met dezelfde domme trucjes om de slechteriken zo gek te krijgen dat ze elkaar de hersens inslaan, maar dat zegt nog niet dat het niet kan werken.

‘Je ziet het niet eens, hè?’ vraagt Ellis, die veel ontspannener klinkt dan hij zou moeten zijn. ‘Ik heb al gewonnen.’

‘Niet als er een klopjacht op Cals moordenaar komt!’ bijt Timothy hem toe, terwijl de zwaailichten op ons blijven inbeuken. ‘Je hebt me beloofd dat er geen enkel risico zou zijn!’

‘Nee, ik heb je een makkelijke beloning beloofd.’

Tijdens hun gekibbel werk ik de wapenstok die ik in mijn mouw

heb verborgen naar de binnenkant van mijn onderarm toe. Ik heb genoeg gehoord. Het moment is aangebroken om de koe bij de horens te vatten.

‘Ik zou maar uitkijken, als ik jou was,’ waarschuwt Ellis, en hij richt zijn pistool op mijn gezicht. Ik verstijf. Hij overweegt duidelijk de trekker over te halen, maar is er nog niet helemaal aan toe. ‘Ik zie de wapenstok, Calvin.’

Timothy, die naast hem staat, schudt zijn hoofd. Zijn woede heeft nu het kookpunt bereikt. ‘Dit zou doodgemakkelijk zijn geweest en... Verdómmme! Hoe kon je zo stóm zijn?’

De hond blaft. Ellis daarentegen, die nu zo dichtbij is dat ik het vreemde rode vingerhoedvormige mondstukje op zijn pistool zie, is kalmer dan ooit. ‘Het komt allemaal wel goed,’ zegt hij.

‘Voor wie?’ vraagt Timothy hem scherp. ‘Voor jou?’

Ellis knikt en trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Wat betreft de klopjacht heb je gelijk. Maar er komt geen klopjacht als ik ze Cals moordenaar geef.’ Zonder nog een woord te zeggen richt hij zijn pistool op Timothy’s hals. Ik wil naar voren springen, maar mijn lijf doet een stap naar achteren.

‘Ik heb twee dochters! In godsnaam, nee!’ zegt Timothy vol ontzetting.

Ellis grijnst. ‘Dit is in Gods naam.’

Fff.

De hond blaft weer. Er vliegt een klein bloedspatje tegen mijn wang. En Timothy valt op de grond.

Achter ons, op minstens drie kilometer afstand, knippert zwakjes een paar witte ogen open. Een auto, die recht op ons afkomt.

16

‘O, nee. Nee-nee!’ hakkelt mijn vader, die achteruit wankelt en mij meetrekt doordat hij mijn schouder nog vastheeft.

Ellis kijkt over onze schouders strak naar de naderende auto.

‘Geef me zijn pistool,’ zegt hij tegen ons, en hij gebaart naar Timothy, die plat op zijn rug ligt met een gaatje ter grootte van een speldenprik in zijn hals. Er stroomt geen bloed uit, maar hij stuiptrekt als een slang terwijl hij dreigementen blijft schreeuwen. Eerst verstart zijn linker knie in een onhandige stand, naar buiten gedraaid, daarna houdt zijn romp op met bewegen. Binnen een minuut ligt hij roerloos op het wegdek met zijn pistool nog in zijn hand. Zo te zien is hij dood.

‘Ik wacht,’ vervolgt Ellis, en voor het eerst zie ik welke nieuwe realiteit hij aan het opbouwen is. Als hij ons doodschiet met Timothy’s wapen en mijn busje hier samen met Timothy’s auto laat staan, levert dat opeens een heel ander beeld op. Dan is het net alsof Timothy en ik ’s avonds laat hadden afgesproken. Twee platte smerissen die ruziën over een deal. Ik had mijn vader natuurlijk bij me omdat wij onder één hoedje spelen. Misschien zijn er een paar boze woorden gewisseld en uiteindelijk heeft niemand het overleefd. En het mooiste is dat Ellis, doordat niemand op zoek gaat naar de werkelijke moordenaar, rustig kan weggrijden met mijn vaders truck en de buit, wat die ook moge zijn; hij had het over een boek.

‘Ik wil nu graag dat pistool hebben,’ zegt Ellis, en zijn wapen is op het gezicht van mijn vader gericht.

Angstig pakt mijn vader het pistool op en gooit het naar...

‘Niet doen!’ roep ik.

Ellis vangt het met zijn vrije hand op – en nu zie ik dat hij een plastic handschoen draagt –, maar hij blijft strak naar mij kijken. ‘Jij bent slimmer dan Timothy,’ zegt hij. ‘Jij begrijpt wat ik hier doe, Cal.’

De auto die achter me nadert, is nog een meter of achthonderd bij ons vandaan. Maar te oordelen naar de manier waarop Ellis me aanstaart – zijn amberkleurige ogen knipperen nauwelijks, ook niet nu de koplampen helderder worden – kan het hem niets schelen dat er een auto aankomt. Zijn uniform zegt dat hij bij de politie is, maar die brandende, obsessieve blik, de vreemde tatoeage op zijn hand en hoe hij daar steeds over wrijft, en vooral de manier waarop hij tussendoor telkens naar zijn hond kijkt, alsof die de Messias is, brengt me aan het twifelen. Ik weet niet wat hij bedoelde toen hij zei dat hij meer dan een eeuw had gewacht, maar een godsdienstfanaat herken ik op honderd meter afstand.

‘Rustig, Benoni,’ mompelt hij als hij eindelijk de naderende auto opmerkt, die nu nog een straatlengte van ons verwijderd is.

Even ben ik bang dat het iemand is die hij kent. Maar Ellis buigt zijn hoofd voorover en verbergt beide wapens achter zijn rug, dus het is een vreemde. Een mogelijke getuige. De eerstkomende halve minuut of langer zal Ellis niet zo dom zijn om de trekker over te halen, wat betekent dat ik nog een kans heb om...

‘Dat zou heel onverstandig zijn,’ zegt Ellis laatdunkend.

Maar ik ben altijd onverstandig geweest. En eigenwijs. En allerlei andere dingen die niet gunstig klinken als ze op een schoolrapport staan. Op dit moment vormen die eigenschappen echter mijn enige kans op overleving. Achter me hoor ik mijn vader zwaar ademen. *Onze enige kans op overleving.*

De auto is nog vijftig meter bij ons vandaan. In het donker denderen de lichten van achteren op me af als een goederentrein en mengen zich met de blauwe zwaailichten, die ronddraaien in hetzelfde ritme als mijn polsslag.

‘Als je ze aanhoudt, heb je hun dood voorgoed op je geweten,’ zegt Ellis, en hij knijpt zijn ogen al tot spleetjes.

Ik geloof hem onmiddellijk. Maar als ik ze laat doorrijden, duurt ‘voorgoed’ voor mij nog een seconde of twintig.

‘Calvin,’ zegt mijn vader op dwingende toon, en hij trekt aan mijn mouw. Ik draai me om met de gedachte dat hij me om hulp wil vragen. Dat is niet het geval. Hij kijkt boos, met gefronste wenkbrauwen. Hij heeft er de pest in. Dit is mijn schuld, zegt zijn blik. Ga erdoor. Even overweeg ik dat, maar uiteindelijk gehoorzaam ik ook

hem niet. Ellis heeft twee pistolen. Wij niet een. Als deze auto eenmaal voorbij is, worden die kogels in onze hoofden gepompt.

Ik zet een stap in de richting van Ellis, die nog steeds zo slim is zijn wapens niet te heffen. Maar hij heeft een alternatief.

‘Benoni, kláár!’ commandeert Ellis, en de hond bereidt zich voor op de sprong.

Ik zak enigszins door mijn knieën, gereed om op te veren. Aan alle kanten sjirpen de krekels. De auto is zo dichtbij dat de pupillen van Ellis klein worden. Dit is het moment. Bij drie...

Een... twee...

Ik spring zo snel mogelijk op. Maar niet naar Ellis. Naar zijn hond.

‘Benoni, val áán!’ schreeuwt Ellis als de auto langs ons schiet en er een vlaag stof en zand over ons heen stuift.

Vanaf de voorbank werpt Benoni zich op me als een wolf, een en al spieren en scherpe tanden.

Eindelijk gaat er eens iets zoals ik dat wil.

Als Dracula die zich achter zijn cape verbergt hef ik mijn rechter onderarm. De hond ziet mijn arm als een groot bot en spert haar bek open. Ik heb een halfjaar bij de hondenbrigade gezeten. Dit gaat pijn doen.

Uit alle macht klapt de hond haar kaken als een ijzeren val op elkaar. Haar boventanden zinken in mijn onderarm, maar haar onderkaak stuit keihard op een metalen staaf, dankzij de wapenstok die ik nog steeds in mijn mouw heb. Ik zie de pijn in haar ogen, maar die stelt niets voor in vergelijking met de pijn van haar baas.

‘Benoni!’ schreeuwt Ellis als de hond een hoog, jammerend geluid uitstoot. Benoni laat mijn arm los en valt op haar rug; ze jankt en bloedt uit haar mond.

‘Kom op... rénnen!’ zeg ik tegen mijn vader. Ik negeer de pijn in mijn arm, grijp hem bij zijn schouder en hol terug naar Timothy’s auto. Even verstijft Ellis. Hij moet kiezen: achter ons aan gaan of kijken wat er met zijn hond is. Toen ik twaalf was, had ik een beagle die Snoopy II heette. De keuze is niet moeilijk.

‘Benoni, wat is er, meisje? Wat is er met je?’ vraagt Ellis, terwijl hij zich op zijn knieën laat zakken.

Dit is precies wat we nodig hebben. Ik probeer het portier van Timothy’s auto open te rukken (pech, op slot) en ren dan verder door

de berm. Mijn vader hijgt en houdt zijn zij vast. We zullen Ellis en de hond niet lang voor kunnen blijven.

Links van ons bevindt zich het lage hekje van harmonicagaas dat ons scheidt van de Everglades en de alligators. Recht onder ons ligt een van de tientallen kanaaltjes die onder Alligator Alley door lopen. Ook in dit geval is de keuze niet moeilijk.

‘Ik kan geen stap meer zetten,’ zegt mijn vader.

‘Dat geeft niet,’ antwoord ik, en ik pak hem bij zijn arm en neem hem mee naar de rand van het viaduct. ‘Kun je wel zwemmen?’

‘Denk je dat ze ons zien?’

‘Ssst,’ sis ik. Sinds een kwartier staan we tot ons middel in het zwarte water, weggedoken achter een dichte, doornige struik die eruitziet als een harige strandbal die aan de rand van het kanaal ligt. Modder vult mijn schoenen en mijn zakken, en er groeit hier zoveel hoog zeegras dat het voelt alsof je door een doorweekt, absurd hoogpolig tapijt moet waden.

We hadden maar een paar minuten voorsprong, maar dat was genoeg om door het kanaaltje onder Alligator Alley naar de plek te waden waar het zich splitst in de bredere kanalen die parallel aan de weg lopen. Als we naar links waren gegaan, zouden we bij Ellis vandaan zijn gelopen. Dat is de enige reden dat ik voor rechts heb gekozen.

We zijn snel geweest, dat is zeker. Maar was het snel genoeg? Afgezien van de blauwe zwaailichten is de nacht zo donker als het graf. Ellis kan ons niet zien. Maar hoezeer ik ook mijn nek rek, wij zien hem evenmin.

Ver rechts van ons klinkt een zachte plons. Als we ons terugdraaien, horen we het gekraak van voetstappen door het gedroogde cypergras langs de rand van het kanaal. Het geluid wordt harder en komt dus dichterbij. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes en tuur tussen de takken door omhoog naar de weg. Er klinkt een snel, scharrelend geluid van rennende voeten of poten, en dan het onmiskenbare gehijg van een hond. Dat is Benoni. Ze staat recht boven ons, in de berm van de weg. Ik zie haar.

Mijn vader en ik laten ons dieper in het water zakken. Dat is ijskoud en mijn overhemd zuigt zich als een kwal vast aan mijn borst. Mijn arm bloedt niet, maar doet nog wel pijn. Mijn vader houdt nog steeds zijn zij vast. We weten allebei hoe smerig dit water is, maar als het hijgen dichterbij komt, laten we ons zonder een woord zakken.

De hond staat op de oever, haar puntige oren gespitst. Ik hurk nog dieper, totdat het modderige, zwarte water tot aan mijn hals, mijn kin, mijn oren komt. Ik leg mijn hoofd in mijn nek en probeer zo ver mogelijk onder water te zakken. Mijn vader volgt mijn voorbeeld. Een meter voor ons kronkelt er iets over het water: een dunne indigoringsslang glijdt over het oppervlak. Ik houd mijn adem in en doe alsof hij er niet is.

‘Benoni! Kom!’ roept Ellis, en de hond rent terug naar rechts, waar ze vandaan is gekomen.

Mijn vader blijft roerloos staan. Ik ook. Er beweegt niets tot het gekraak van voetstappen wegsterft. Even ben ik bang dat ze terugkomen, totdat ik vanaf de overkant van de weg een motor hoor hikken, gevolgd door een diepe dieseloprisping en een doordringend gesis dat de nachtelijke stilte verscheurt. De truck van mijn vader. Ellis vindt de buit die zich daarin bevindt belangrijker dan ons. Ik til mijn hoofd uit het modderige water, dat langs mijn hals en gezicht stroomt.

‘Ze zijn weg,’ fluister ik.

Mijn vader, die achter me staat, zegt geen woord, ook niet als het dreunende geluid van de vrachtwagen wegsterft. Ik neem aan dat hij nog steeds als de dood is, in shock, en waarschijnlijk heeft hij er zwaar de pest in dat Ellis er met zijn truck vandoor is.

‘Je hebt me gered,’ roept hij plotseling uit. Als ik me naar hem omdraai, blijkt hij tranen in zijn ogen te hebben.

‘Ja, je hebt mijn leven gered.’ Hij blijft zijn hoofd maar schudden. ‘Ik dacht dat je me haatte.’ Hij begint te snotten.

Ik til mijn handen uit het water en trek hem mee naar de oever. ‘Luister, eh... Lloyd, ik heb er alle begrip voor, heus. Maar kunnen we hier alsjeblieft later over praten?’

Hij knikt, maar de tranen blijven stromen. ‘Ik bedoel alleen... Wat je hebt gedaan... Dat had je helemaal niet voor me hoeven doen.’

Soms maakt een toespraakje de zaken beter. Op dit moment niet.

‘Kunnen we het alsjeblieft over die agent hebben? Ellis? Wie is dat in godsnaam?’ vraag ik, terwijl we door het kanaal terug waden, naar de weg klimmen en een blik werpen op het hekje dat ons van de alligators scheidt.

‘Ik heb geen idee.’

‘Lieg niet tegen me,’ zeg ik scherp, om te zien hoe hij zal reageren.

‘Cal, ik zweer je dat ik hem nog nooit had gezien. Toen hij me aanhield, dacht ik dat hij me een bon ging geven.’ Zijn stem schiet omhoog – hij meent het –, maar terwijl hij praat, dringt eindelijk tot hem door wat er is gebeurd. Als we de oever hebben beklommen, kijkt hij naar de overkant van de weg, waar mijn busje en Timothy’s auto nog staan, met zwaailichten en al.

‘Godkolere! Hij heeft mijn truck gestolen!’ schreeuwt mijn vader.

‘Wat zat er trouwens in? Hij had het over een boek.’

‘Weet je wat dit be...? Ik ben er geweest.’

‘Wat voor boek zat er in de truck, Lloyd?’

‘Herejesus nog an toe... Ik ben er gewéést!’ Hij ontploft werkelijk, en het spuug vliegt door de lucht. ‘We hadden hem moeten vermoorden, die godvergeten...’ Hij onderbreekt zichzelf.

Gedurende mijn korte carrière als wetshandhaver heb ik elf mensen naar de gevangenis gestuurd. Naar een echte gevangenis. En hoe keurig netjes en door en door normaal je ook bent als je naar de gevangenis gaat, de monsters binnen die muren brengen altijd iets van het monster in jezelf naar boven.

Mijn vader slikt. Hij heeft duidelijk spijt van zijn uitbarsting. Zijn tranen zijn allang verdwenen. ‘Het spijt me, Cal. Ik ben niet... Het zijn zware jaren geweest.’

‘Vertel me nou maar wat er in die truck zit en voor wie je zo bang bent.’

‘Zo eenvoudig is dat niet.’

‘Natuurlijk wel. Als je me de naam vertelt, weten we in elk geval met wie we te maken hebben, of liever gezegd, wie de tegenstander van Ellis is.’

‘Dat is nou juist het punt: ze hebben me hun naam niet gegeven.’

‘Maar waarom heb je die dan niet ge...?’

‘Vorig jaar ben ik voor de tweede keer met een slok op achter het stuur gepakt en toen ben ik ontslagen. Sindsdien moet ik het hebben van losse klussen. Dan krijg ik gewoon een telefoontje, snap je? Ze sturen me de papieren en zeggen waar ik de vracht naartoe moet brengen. In dit geval moest ik bij Naples afslaan van Alligator Alley en wachten tot ze zouden bellen. Ik weet dat hun netnummer 216 is. Cleveland dus. Maar dat is alles.’

‘Is dat echt alles? Weet je het zeker?’

‘Waarom zou ik dat niet zeker weten?’

‘Daarnet riep je: “Ik ben er geweest.” Waarom zou je zo bang zijn voor iemand die je niet kent?’

Mijn vader kijkt me onderzoekend aan. Ik kijk naar zijn handen en zie dat hij zijn ring van de marine niet meer draagt.

‘Calvin, ik ben dan misschien geen fantastische vader...’

‘Doe jezelf niet tekort, grote verdwijnartiest. Hoewel ik moet toegeven dat ik popel om te horen hoe je die zin gaat afmaken.’

‘... maar ik ben geen leugenaar.’

‘Nee, Lloyd, je bent gewoon een onschuldige vrachtwagenchauffeur en verder niks, nou goed?’

Hij trekt zijn doorweekte zijden overhemd los van zijn borst. Zo te zien is ook dit een Michael Kors.

‘Je hebt een te hoge dunk van me,’ zegt hij. ‘Ik weet niets van een boek en heb geen idee waar je een eeuw naar zou moeten zoeken, behalve misschien naar een oud kunstwerk. Kalm een beetje, oké?’

‘O, het spijt me zeer. Normaal gesproken ben ik veel vrolijker en gezelliger als ik word aangevallen, een moord in de schoenen krijg geschoven en zelf bijna om zeep word geholpen.’

‘Wat verwacht je van me, Calvin?’

‘Ik wil weten wat hier écht aan de hand is! Je komt net uit het ziekenhuis en bent hier toch om vier uur ’s nachts voor opgestaan! Moet ik geloven dat je dacht dat dit werkelijk om tweeduizend kilo bevroren garnalen ging?’

‘Dit is Miami, Calvin. Als ze mij bellen in plaats van een officieel transportbedrijf neem ik aan dat het om wapens of... of zoiets gaat.’ Hij schudt zijn hoofd voordat ik hem kan tegenspreken. ‘Ik ben er echt niet trots op, hoor. Maar als je dat etiket van ex-gevangene eenmaal opgeplakt hebt gekregen... Je weet niet hoe het is om door iedereen veroordeeld te worden.’

Ik denk terug aan de dagen nadat ze me mijn wapen en badge hadden afgenomen. Zelfs de secretaresses hadden opdracht gekregen op te hangen als ik belde.

‘Goed, eerst moeten we hier weg zien te komen,’ zeg ik. Terwijl we over de weg naar mijn busje rennen, kijk ik overal om me heen op de grond, zelfs onder het busje zelf. Timothy. Hij ligt er niet meer.

‘Denk je dat hij nog leeft?’ vraagt mijn vader.

Ik aarzel even. Dan zie ik de druppel bloed op Timothy’s hals weer voor me. ‘Ik denk het niet.’

‘Misschien heeft Ellis hem meegenomen.’

‘Misschien,’ zeg ik. Maar als hij dit allemaal heeft gepland, in mijn busje hierheen is gereden om de schijn te wekken dat wij de moordenaars zijn, geen getuigen wilde achterlaten... Ik loop om het Witte Huis heen naar de passagierskant. Onder aan het hoge gras langs de berm loopt een ander kanaal parallel aan de weg. Toen wij ons aan de overkant schuilhielden, hebben we een plons gehoord.

‘Aan de alligators gevoerd,’ zegt mijn vader, en hij wijst over het hekje.

‘Dat zou ik gedaan hebben.’

Ik wacht tot hij vraagt waarom, maar hij bezit natuurlijk een grote dosis hardvochtigheid, anders had hij mij niet zo lang in de steek gelaten. Hij heeft geen hulp nodig om zich een beeld te vormen: Ellis is een smeris. Hij heeft zijn huiswerk gedaan. Mijn vader is een veroordeelde moordenaar. Ik ben een rechercheur die uit de gratie is geraakt. Het is niet zo moeilijk te bedenken wie je het gemakkelijkst de schuld kunt geven. En waarom Ellis mijn vader vroeg hem Timothy’s wapen te geven.

‘Mijn vingerafdrukken staan op het ene pistool,’ zegt mijn vader.

‘En denk je niet dat hij met mijn busje over het hele haventerrein is gereden en ervoor heeft gezorgd dat alle camera’s een duidelijk plaatje van hem hebben? Het zal ICE ongeveer tien seconden kosten om te beseffen dat ik degene ben die met Timothy is meegereden het haventerrein op..’

‘Vanwege een container die in verband kan worden gebracht met je vader,’ vult hij aan.

Wat ons weer bij het punt van het wapen brengt. Zwijgend laten we de situatie tot ons doordringen. Het doet er niet veel toe wat er destijds met mijn moeder is gebeurd. Ellis hoeft ze alleen maar op een spoor te zetten. Als ze eenmaal horen dat we een rechercheur van ICE hebben vermoord, zijn we recidivisten. Ze zullen gehakt van ons maken.

‘We moeten de truck volgen,’ stelt mijn vader voor, en hij kijkt naar de donkere weg. ‘Hij heeft geen grote voorsprong.’

‘Ja, misschien,’ antwoord ik weinig enthousiast.

‘Misschién? De enige manier om te bewijzen wat er werkelijk is gebeurd, is door erachter te komen wat er in die...’

Ik kijk de andere kant op. Meer heeft hij niet nodig.

‘Jij weet wat er in die truck zit, hè, Calvin?’

‘Blijf, meisje... Brave meid,’ zei Ellis tegen Benoni, en hij aaide de hond snel even tussen haar oren. Benoni zat kalm ademend op de passagiersstoel van de truck, maar ze had haar oren plat en tuurde met samengeknepen ogen uit het raam. Het was duidelijk dat ze zich inhield.

Nadat hij de dagteller op nul had gezet, greep Ellis een oude betonschaar uit de gereedschapskist achter zijn stoel, duwde het portier open en klom uit de cabine. Het ergerde hem nog steeds dat hij Cal had laten ontsnappen, maar toen hij Benoni zo had horen jammeren en sidderend op de grond had zien liggen... Je naasten gingen voor.

Het belangrijkste, dacht hij, terwijl hij om zich heen keek op het lege parkeerterrein langs de weg en naar de achterkant van de truck liep, was dat hij had waar het hem om begonnen was. En dankzij zijn politie-uniform had hij iedereen overrompeld. Vooral Timothy. Dat was het voordeel van samenwerken: er was altijd iemand anders die je de schuld kon geven. Zijn grootvader had al geschreven dat de missie belangrijker was dan één enkel individu. Eindelijk, na alle problemen in China, Hongkong, Panama en hier, eindelijk was de missie volbracht.

Hij toetste snel een nummer in op zijn mobieltje en klemde de telefoon daarna tussen zijn kin en schouder, zodat hij beide handen vrij had om de betonschaar te heffen naar de metalen verzegeling, die als een zilverachtig glanzende bout afstak tegen de roestbruine container. De telefoon ging over. Eenmaal... tweemaal... Hij wist hoe laat het was – zes uur ’s ochtends in Michigan –, maar dit was de overwinning.

Er klonk een luid *kloink* toen hij de betonschaar dichtdrukte en de verzegeling doorknipte.

‘Dit is het toestel van rechter Wojtowicz,’ antwoordde een vrouwenstem. ‘Moet hij een bevelschrift voor u tekenen?’

‘Geen bevelschrift. Dit is een persoonlijk gesprek. Voor Felix,’ zei Ellis. Hij wist dat het de zaken zou bespoedigen als hij de voornaam van de rechter noemde. Met een draai aan de smalle metalen hendels achter op de container ontgrendelde Ellis de dubbele deur.

Hij wist hoe hij op dit punt was gekomen. Zijn grootvader en overgrootvader, wier levens in het teken van de Leiding hadden gestaan, waren de queeste begonnen. Voor zover Ellis wist, had zijn moeder die voortgezet. Maar hun onderzoeksresultaten waren alleen overgeleverd via het dagboek met de watervlekken.

Op de voorkant stond in reliëf, in verbleekte goudkleurige letters, het woord ‘Schetsboek.’ Toen hij er voor het eerst in had gebladerd, was Ellis blijven hangen op een bladzijde met de datum 16 februari 1922, bij een passage over de verbonden tussen God en de mens. In het verhaal van Noach maakt God een regenboog ten teken van hun verbond. Bij Abraham is Gods teken de besnijdenis. En bij Mozes is het teken de tekst die in de stenen tafelen is gegraveerd. Maar een verbond kon ook tussen mensen onderling worden gesloten. Dat was het geval met het dagboek, besefte Ellis. Hij had zich zo geconcentreerd op het verhaal van Kaïn – de tatoeage en de hond – dat hij dat bijna over het hoofd had gezien. Het dagboek was zijn teken. Zijn verbond. De belofte van zijn moeder. En de manier waarop hij, meer dan een eeuw later, omringd door sjirpende krekels, eindelijk het Boek had gevonden dat machtiger was dan de dood zelf.

‘Welke naam kan ik doorgeven?’ vroeg de vrouw die Ellis aan de telefoon had.

‘Dat weet hij wel,’ zei Ellis, terwijl hij aan de metalen deuren van de container trok. Ze zwaaiden met een roestig gepiep wijd open en sloegen allebei galmend tegen de container. Verrast door zijn eigen opwinding ging Ellis op zijn tenen staan en tuurde door de nevel van...

Het zou koud moeten zijn. En naar garnalen moeten ruiken. Waarom rook het niet naar...?

Ellis rekte zich uit en trok haastig de dichtstbijzijnde doos op de grond. Toen hij die openscheurde, ging hij sneller ademen. Ananassen. Plastic ananassen. Hij trok nog een doos uit de container. Nep.

Ze waren allemaal nep. Zoals die dingen die de autoriteiten gebruikten als ze...

Verdomme.

Ze hadden hem omgewisseld. Ze hadden de container omgewisseld.

‘Ik zal hem oppiepen, meneer,’ meldde de secretaresse.

‘Oppiepen?’ vroeg Ellis. Hij keek naar de telefoon. ‘Doe maar niet. Stoort u hem maar niet.’ Hij klapte zijn mobieltje dicht en bleef even roerloos en met gesloten ogen staan. Er hamerde een tromgeroffel – *ratatatát, ratatatát* – achter in zijn nek, boven aan zijn ruggengraat. Hij klemde zijn kiezen zo hard op elkaar dat hij een hoog gekrijs in zijn oren hoorde. Woede. Het enige wat hij nog voelde was woede. De mensen begrepen niet wat het gevolg kon zijn als je je een leven lang inhield en verschool.

Hij kon zich niet meer inhouden.

Hij wist wie dit had gedaan. Timothy. Timothy en die andere vent. Die Benoni pijn had gedaan. Cal.

Dit was de schuld van Cal. Cal en die verdomde vader van hem. Ellis had het bij het verkeerde eind gehad. Lloyd was niet de enige bedrieger. Cal was er ook een. De containers omwisselen om te stelen wat erin zat, was geen toevallige actie. Dat had hij gepland. En nu had Cal het Boek der Leugens. Hij had datgene waar Ellis zijn hele leven naar had gezocht.

Maar wat Cal niet had, was een voorsprong die groot genoeg was.

Ellis keek naar zijn tatoeage. Met het Boek had Kaïn de wereld laten kennismaken met het fenomeen moord. Dat was niets in vergelijking met datgene waarmee Ellis Cal Harper zou laten kennismaken.

19

‘Weet je nou wat er in die container zit of niet?’ vraagt mijn vader.

Ik stamp met mijn voeten om het water van me af te laten druipen, open het portier van mijn busje, spring erin en schakel het zwaailicht uit. ‘Nog niet.’

‘Ho, ho, wacht eventjes,’ zegt mijn vader terwijl hij instapt. ‘Hij heeft de truck meegenomen en is ervandoor met...’

‘Met niets.’

De zitting van de passagiersstoel maakt een sissend geluid als mijn vader zich erop laat zakken. Hij kijkt naar mij, dan naar de lege weg en daarna weer naar mij. ‘Maar ik heb het zelf gezien: container nummer 601174-7. Ik heb het nummer zelf gecontroleerd. Je kunt hem onmogelijk zo snel hebben leeggehaald. En toen ik ermee wegreed, zat je vlak achter me.’

Ik doe mijn ogen dicht en haal me de zwarte cijfers op de zijkant van de twaalf meter lange, roestbruine container voor de geest: 601174-7. Om drie uur ’s nachts, in het donker, kun je verbazingwekkend veel bereiken met zwart isolatietape.

‘Het nummer. Je hebt ze omgewisseld, hè?’ roept mijn vader uit. ‘Die container waarmee Ellis net is weggereden...’

‘Zit vol met tweeduizend kilo plastic ananassen, dankzij de speciaal geprepareerde containers die de douane voor dit soort gelegenheden achter de hand heeft.’

Ik start het busje en zie de losgetrokken draden die Ellis heeft gebruikt om de motor aan de praat te krijgen. Ik neem een u-bocht en probeer het blauwe zwaailicht te negeren als we Timothy’s auto achter ons laten. In de verte splijt de opkomende zon de zwarte hemel met een smal streepje paars en oranje licht. Door mijn natte kleren wordt ook mijn zitting nat en vormt er zich een plasje bij mijn kruis. In de achteruitkijkspiegel zie ik dat de spatjes van Timothy’s bloed

die op mijn wang terecht zijn gekomen nog niet zijn weggewassen.

‘Denk je dat dat boek, wat het ook moge zijn, ons misschien iets goeds te bieden heeft? Dat we misschien eindelijk een beetje geluk zullen krijgen?’ vraagt mijn vader.

Ik kijk naar mijn vader. Zijn blik is op het stuur gevestigd. Kijkt hij naar mijn handen? Hij wendt zijn gezicht snel af, maar die schittering in zijn ogen is onmiskenbaar. Hij is ongerust, maar het lijkt wel alsof hij er ook een beetje plezier in heeft.

‘Lloyd, even voor de duidelijkheid: er is niks goeds aan deze hele toestand. De lading, de schietpartij, het is allemaal klote, oké? En als iets eenmaal klote is, komt het nooit meer goed.’

Verrast door mijn eigen uitbarsting zwijg ik. Mijn ademhaling gaat veel te snel. Ik ben niet dom. Ik weet best wat de diepere redenen zijn dat ik achter mijn vader aan ben gegaan in plaats van hem na het ziekenhuis gewoon af te schrijven. En ik geloof nog steeds in die redenen, maar dat betekent niet dat ik hém geloof.

‘Cal, ik verzeker je dat ik geen idee heb over wat voor boek Ellis het had of wat er in die container zit.’

‘Geeft niet,’ bijt ik hem toe. ‘We zullen er zo achter komen.’

‘Hier?’ vraagt mijn vader, terwijl hij door de donkere deuropening naar binnen tuurt. Onze kleren waren doornat, maar hij frunnikt nog steeds onhandig aan het droge T-shirt en de spijkerbroek die ik altijd in het busje heb liggen voor het geval dat. ‘Zeker weten?’

Ik knik en houd de deur, die geen kruk heeft, open, blij dat het cijferslot nog steeds zo makkelijk te kraken is. De muren in het oude pakhuis zijn kaal en de verf bladdert af. In elke hoek ligt wel een hoopje verfrommelde kranten en afval. De paar horizontale ramen die hoog in de muren zitten, zijn kapot. En op het bord aan de gevel zijn met een verfbus de letters AL gespoten, een afkorting die binnen de bendewereld staat voor ‘Alleen latino’s’, voor het geval iemand zich afvraagt waar de deurmat met ‘WELKOM’ gebleven is.

Als ik een schakelaar overhaal en de tl-buizen knipperend gaan branden, zien we waarvoor we zijn gekomen: de marineblauwe container waarop in het zwart het traceernummer 601174-7 staat. Als een gestrande metalen walvis ligt hij met zijn staart tegen het smalle laadplatform dat aan de andere kant van de ruimte langs de muur loopt.

‘Weet je zeker dat het veilig is?’ vraagt mijn vader terwijl hij naar de container snelt.

Hij snapt het niet. Het pakhuis mag er dan uitzien als een moderne kerker, maar dat is de opzet. Verborg en onder lagen namen van niet-bestaande bedrijven gaat een overheidspand schuil.

Die hebben we – ze, bedoel ik – door de hele stad: neppakhuizen die ICE, de douane of de FBI kunnen gebruiken als er een val gezet moet worden. Toen Timothy aanbood de container hierheen te laten brengen, dacht ik dat hij me een gunst verleende. In werkelijkheid was hij alleen van plan de boel zelf in te pikken nadat hij mijn vader en mij uit de weg had geruimd.

‘Dus je denkt niet dat Ellis weet dat hij hier staat?’ vraagt mijn vader.

‘Denk je dat hij dan met een truck vol plastic ananassen was weggereden? Kom, ik schat dat we een uur voorsprong op hem hebben. Laten we kijken wat er achter deur nummer twee zit.’

‘Weet je zeker dat er geen deur nummer drie is?’ klaagt mijn vader drie kwartier later, tot zijn knieën in de ranzige lucht van langzaam ontdooiende garnalen.

Ooit zou ik een handjevol agenten opdracht hebben gegeven zich een weg te wroeten naar het midden van een container met tweeduizend kilo bederfelijke waar erin, ik zou de honden eropaf hebben gestuurd en alles wat er verdacht uitzag binnenstebuiten hebben laten keren, en dat alles zou nog geen twintig minuten hebben gekost. Ik heb geen handjevol agenten. Of honden. Ik heb mijn vader, en mijn vader heeft een schotwond en een slechte rug.

‘Gaat het nog?’ vraag ik, terwijl ik terugloop om de zoveelste doos met vijftig kilo garnalen door de achterdeuren van de container op de rand van het laadplatform te tillen.

Mijn vader knikt en duwt de doos met zijn voet naar me toe, zodat hij niet hoeft te bukken. De zon is opgekomen – het is bijna zeven uur – en we beginnen weg te smelten van de warmte te midden van de schaaldierenstank; het zonlicht wordt weerspiegeld door het zweet op zijn gezicht.

‘We zijn halverwege,’ zeg ik.

Met een felle trap schopt hij de volgende doos naar de kriskras neergezette verzameling op de linkerhelft van het laadplatform. In de hoek staat een radiootje en hij heeft een vrolijk ochtendprogramma aangezet. Toch lacht hij niet. Na het ziekenhuis en de doorwaakte nacht heeft hij het wel gehad. Maar als hij zich naar me omdraait, kijkt hij plotseling op een eigenaardige manier... trots.

‘Wanneer ben je het met het klokje naar binnen gaan dragen?’ vraagt hij.

‘Sorry?’

‘Je horloge,’ verduidelijkt hij, en hij wijst naar de binnenkant van mijn pols. ‘Je draagt het naar binnen.’ Dan tilt hij zijn arm op zodat ik zijn handpalm en zijn horlogekllokje kan zien. ‘Ik ook,’ zegt hij. ‘Grappig, hè?’

Ik kijk naar mijn horloge en daarna naar het zijne. Allebei goed-

koop. Allebei digitaal. Ze hebben een bijna identieke, brede zwarte band.

‘Dat heeft niets te betekenen,’ zeg ik nadrukkelijk.

‘N-nee, dat weet ik. Ik bedoelde alleen...’

‘Het is gewoon stom toeval, oké, Lloyd? Kunnen we er nu over ophouden en de rest uitladen?’

Ik ga op mijn hurken zitten en sleur de zoveelste natte doos vol garnalen naar mijn vader. Met zijn voet als bezem veegt hij die voor zich uit en voegt hem toe aan de rest.

‘Je hebt gelijk,’ zegt hij. ‘We moeten ons op het belangrijkste concentreren.’

‘Goed, en nu?’

‘Eén momentje,’ zeg ik terwijl ik de laatste doos opzij schuif en de nu lege container in tuur.

‘Ik denk niet dat we een momentje hebben,’ antwoordt mijn vader, die zijn pols draait en op zijn horloge kijkt.

Ik werp een blik op het mijne en negeer het flauwe kloppen van de hondenbeet. Hij zou best eens gelijk kunnen hebben. In de verte klinkt een sirene. Weliswaar hoor je dat geluid in deze buurt voortdurend, maar ik zie de zwaailichten van Ellis’ auto nog voor me. We hebben niet veel tijd.

De zesenzeventig dozen die we uit de container hebben gehaald, hebben allemaal dezelfde afmetingen, dezelfde vorm en – voor zover we het hebben kunnen schatten – hetzelfde gewicht. En nu ze zijn blootgesteld aan de warmte van Florida, vormt zich rond elk ervan langzaam een plasje.

‘Hoopte je dat er een tussen zou zitten zonder ijs erin?’ vraagt mijn vader.

‘Zoiets. Of iets anders dat ons het werk zou besparen ze stuk voor stuk open te maken en te doorzoeken.’

‘Misschien zit in een ervan wel een bevroren getatoeëerd hoofd. Of iemands hersenen.’

‘Een getatoeëerd hoofd?’

‘Goed, geen getatoeëerd hoofd dan. Maar je begrijpt wat ik bedoel: misschien is het een ander soort boek dan wij denken. Hoe dan ook, het is tegen negenen. Tijd om ons hier uit de voeten te maken, Calvin.’

‘En waar wou je heen? Naar je flat? Naar de mijne? Denk je niet dat Ellis daar juist het eerst zal zoeken? Hij heeft een rechercheur van ICE neergeschoten, Lloyd! Geloof me, we kunnen alleen met die halvegare onderhandelen als we iets hebben wat hij héél graag wil bemachtigen.’

Mijn vader doet een stap achteruit bij mijn uitbarsting, niet om wát ik zeg, maar omdat ik het ben die het zegt.

‘En hou op naar me te kijken met zo’n blik die zegt: “goh, mijn jongen is een man geworden”!’ voeg ik er snel aan toe. ‘Dat is echt superirritant!’

‘Ik keek niet naar jou,’ bekennt hij. ‘Ik keek... daarnaar,’ en hij gebaart naar iets achter me.

Ik draai me om en kijk in de richting waarin hij wijst, door de wijd open deuren de grote, lege container in.

‘Waar loopt dat water naartoe?’ vraagt mijn vader. Als hij mijn vragende blik ziet, wijst hij nogmaals. ‘Daar. Vlak voor...’

Ik tuur naar binnen en eindelijk zie ik het: op de vloer van de container, helemaal achterin. Oppervlakkig bezien is het alleen een ondiep plasje gesmolten ijs. Niet de moeite waard om goed te bekijken. Behalve als het je toevallig opvalt dat het plasje wegstroomt en onder de achterwand van de container verdwijnt.

Dat trucje heb ik vaker gezien: criminelen bouwen valse vloeren en plafonds in containers in de hoop op die manier iets het land in te kunnen smokkelen.

Mijn vader geeft een van de dozen met garnalen zo’n harde schop dat die tegen de achterwand botst. Er klinkt een holle echo. Geen twijfel mogelijk, er zit ruimte achter.

Binnen een halve minuut heeft mijn vader de krikstang uit mijn busje gehaald. Daarmee beukt hij tegen de rechter onderhoek van de achterwand, waar een spleetje tussen de wand en de vloer zit. Nadat hij hem erin heeft gedreven, grijpt hij de krikstang, duwt die met zijn hele gewicht naar beneden en probeert de opening groter te maken. ‘Hij zit vastgeschroefd aan de...’

‘Laat mij eens,’ zeg ik.

Hij duwt weer, maar er komt geen beweging in.

Buiten wordt het geluid van de sirene steeds harder. Alsof het recht op ons afkomt.

‘Lloyd!’

‘Ik doe mijn best, maar... het lúkt niet,’ roept hij uit. Duidelijk gefrustreerd laat hij los en ik neem het over. Volgens de computer is hij tweeënvijftig, maar zoals hij op dit moment zijn hoofd afwendt en in zijn baard krabt, lijkt hij wel ouder dan zestig.

Ik pak met twee handen de krikstang, zet één voet schrap tegen de wand en trek zo hard als ik kan. Het is goedkoop hout, maar het geeft nauwelijks mee.

Ik verzet mijn voet en trek nog harder. De sirene komt dichterbij.

Krrrk.

Het hout buigt door. Er klinkt een harde knal en ik val achterover. Terwijl ik op mijn achterste land, tuimelen twee schroeven met een tinkelend geluidje op de vloer, zodat de rechter onderhoek van de wand los komt.

‘Nu hier!’ roept mijn vader uit, en hij wijst naar het volgende stel schroeven aan de rechterkant van de wand. Ze zitten op taillehoogte en zijn makkelijk te bereiken met het geïmproviseerde breekijzer, maar ik hoor alleen de verontrustende opwinding in de stem van mijn vader.

‘Kom op, Cal, we zijn er bijna!’ zegt hij. Ik zet me schrap en trek de schroeven uit het hout. Jaren geleden, tijdens het proces tegen mijn vader, betoogde zijn advocaat dat de ware oorzaak van mijn moeders dood haar labiele geest was. Hij zei dat ze een gespleten persoonlijkheid had, twee gezichten, als het ware: het ene goed en het andere kwaad. De aanklager greep dat uiteraard aan en zei dat mijn vader de gene met de gespleten persoonlijkheid was: Lloyd de Voorbeeldige Verdachte en Lloyd de Onbekommerde Moordenaar.

Drie minuten geleden was mijn vader nog buiten adem en kon hij alleen maar strompelen. Nu grijpt hij opeens de rechterkant van het dunne houten wandje en probeert het weg te buigen en te wrikken, helemaal opgewonden dat hij zijn schat bijna in handen heeft. Eén man. Twee gezichten.

‘Zo gaat het goed! Pak hem hier vast!’ zegt hij, terwijl hij aan de rechterkant van het wandje rukt. Dat is nu zoveel schroeven kwijt dat het naar ons toe buigt als we hard trekken. Ik probeer te zien wat erachter zit – een soort kist die met de lange kant tegen de echte achterwand staat –, maar door het nepwandje ervoor is het er nog te

donker. 'Blijven trekken!' zegt mijn vader, die me als een ware cheerleader aanmoedigt terwijl het hout eindelijk begint te barsten. 'Uno... dos...'

Met een laatste, onhandige karateachtige beweging trapt mijn vader tegen het houten paneel, dat door de klap afbreekt, zodat we allebei achteruit wankelen. De laatste splinters spaanplaat vliegen rond in het zonlicht en we staren naar wat mijn vader werkelijk vervoerde, het ware voorwerp van Ellis' begeerte.

Het is geen gewone kist.

Het is een doods-kist.

21

‘Het is een lijk-kist,’ stamelt mijn vader.

‘Dat zie ik. Is-ie...? Ligt er iemand ín?’

Hij blijft roerloos staan staren naar de donkere houten kist en in de verte begint een tweede sirene te gillen. Het is alleen nog een kwestie van tijd voordat er een hierheen komt.

Wat voor ons staat is zonder enige twijfel een doodskist, hoewel de hoeken eigenaardig afgerond zijn. Langs de bovenrand zijn gele en witte papiertjes geplakt, zo te zien op willekeurige plekken, en langs de onderkant loopt een smal koperen sierrandje. Eerlijk gezegd dacht ik dat mijn vader me maar iets wijsmaakte toen hij zei dat hij niet wist wat er in de container zat, maar aan zijn verbaasde gezicht te zien is dit ook voor hem nieuw.

‘Kom, dan tillen we hem eruit,’ zegt mijn vader. Hij rent naar voren en grijpt een van de houten handvatten aan het hoofdeinde van de kist. ‘Gadver!’ roept hij uit, en hij springt achteruit en veegt snel met zijn hand langs zijn broek.

‘Wat is er? Zit er iets aan?’

Hij strekt zijn geopende hand naar me uit en ik zie kleine zwarte puntjes. Verse aarde. Ik kijk weer naar de kist. Het meeste is eraf geveegd, maar je kunt zien dat er langs de sierranden nog klompjes aarde zitten.

‘Hij is opgegraven,’ zeg ik.

‘Volgens de papieren is hij vanuit Hongkong in Panama aangekomen,’ zegt mijn vader. ‘Hebben ze daar afgeronde doodskisten?’

‘Denk je dat er iemand in ligt?’

Er klinkt een luid gepiep door het pakhuis: mijn telefoon. Het is bijna tien uur en we hebben nog steeds niet geslapen. Ik zie op het schermpe wie me belt. Als het iemand anders was, zou ik niet opnemen.

‘Met Cal,’ zeg ik.

‘Een goed moment, een slecht moment?’ vraagt een snel spreken- de man met een diepe bariton, terwijl er een nieuwe sirene opklinkt en naderbij komt.

Ik zie hoe mijn vader een oude krant rond de draagstang van de kist slaat, die maar half naar buiten steekt door het gat in het nep- wandje. Mijn vader trekt hard, maar het lukt hem niet in z’n eentje. Ik druk de telefoon met mijn schouder tegen mijn oor, ren naar hem toe, grijp de andere draagstang en trek zo hard mogelijk.

‘Nee... oef... prima moment,’ zeg ik in de telefoon, terwijl ik elk uur van deze uitputtingsslag voel.

Benny moet lachen, zoals verwacht.

Twee jaar geleden kwam Benny Ocala in vliegende haast het plaat- selijke indianenreservaat van de Seminolen uit, op zoek naar zijn aan alzheimer lijdende grootvader, die letterlijk het reservaat uit was gedwaald. Roosevelt en ik vonden de man terug in een voortuin in Pembroke Pines, waar hij met zijn sokken aan in een kinderbadje zat. Tegenwoordig staat Benny aan het hoofd van de eigen politiedienst van de Seminolen. Hij zwaait de scepter in zijn gebied. Daarom heb ik eerder die nacht, toen ik wegging bij het ziekenhuis, de moeite ge- nomen tien kilometer om te rijden om Benny de kogel te brengen die de arts uit mijn vader had gepeuterd.

‘Vertel me alsjeblieft dat je hem hebt kunnen traceren,’ zeg ik, terwijl ik weer een ruk geef. De kist schuift naar rechts en er vallen klompjes aarde op de grond als we hem door het gat manoeuvreren.

‘We zijn indianen, Cal. Mijn voorouders konden een hert vinden als het een scheet had gelaten.’

Ik kom in de verleiding hem erop te wijzen dat hij aan Tulane Uni- versity heeft gestudeerd en in een Toyota Camry rijdt, maar ik heb mijn aandacht bij de gele en witte papiertjes die op de kist geplakt zitten. Ik kan niet lezen wat erop staat – het is Chinees of Japans –, maar onder aan elk velletje staat duidelijk een klein kruis. Boven aan een van de blaadjes staat in het Engels ‘Prediker’. Het zijn bladzijden uit een bijbel. Is dit wat Ellis bedoelde met ‘een boek’?

‘Dit is een ernstig geval, hè?’ vraagt Benny, zijn toon plotseling se- rieur.

Ik laat de kist los en richt me op. ‘Wat ben je te weten gekomen?’

‘Dat is het nou juist, Cal. Kogels zijn geen vingerafdrukken. Als ik alleen een kogel heb, kan ik daar niet zoveel uit opmaken, behalve als hij uit een zeldzaam wapen komt dat herkenbare groeven achterlaat op de...’

‘Benny, ik heb een bloedhekel aan *CSI*. Ik wil dat allemaal niet weten.’

‘Nou, oké, ik had helemaal geen zin om die vrouw met die grote tanden te bellen die het computercentrum van het politiebureau in Broward leidt, en zogenaamd met haar te flirten om haar zo ver te krijgen dat ze een kogel voor me door de wapendatabase wilde halen.’

‘Maar je hebt het wél gedaan, hè?’

‘Ik kan er niets aan doen, ik val nou eenmaal op meisjes met een paardengebit,’ grapt Benny, terwijl mijn vader zijn krachtmeting met de kist voortzet. ‘Het bijzondere is dat die kogel van jou is afgevuurd met een zeldzaam wapen,’ vervolgt Benny. ‘Zeer zeldzaam: een Walther uit 1930. Het was blijkbaar een prototype, speciaal gemaakt voor het leger – het Russische, in dit geval –, maar het is nooit in productie genomen. Er zijn er maar een stuk of twintig van gemaakt.’

Hij zwijgt even.

‘Benny, vanwaar die dramatische pauze?’

‘Het is een heel eigenaardig geval, Cal. Dit soort wapens komt niet vaak boven water. Van alle ziljoenen wapens die in omloop zijn, nou ja... Dit wapen is maar één keer eerder gebruikt – één keer – en toen is er in Cleveland, in Ohio, een moord mee gepleegd die altijd onopgelost is gebleven.’

Cleveland. Daar kwam dat telefoontje vandaan dat mijn vader had gekregen. Ik kijk naar hem. Hij duwt de kist heen en weer in een poging die door het gat te manoeuvreren. Terwijl ik door de lege container ijsbeer, geeft hij er een laatste ruk aan en bevrijdt de kist uit zijn bergplaats.

‘Wanneer was die moord in Cleveland?’ vraag ik.

‘Dat is nou juist het punt, Cal. Voor zover we weten is dat wapen voor het laatst in 1932 afgevuurd,’ vertelt Benny. ‘Als het allemaal klopt, is dit hetzelfde wapen waarmee ene Mitchell Siegel is gedood.’

‘Wie is Mitchell Siegel?’

Als ik de naam noem kijkt mijn vader even om, maar hij draait zich

snel weer naar de kist en begint eromheen te lopen om uit te vogelen hoe hij hem het beste open kan krijgen.

‘Heb je dat niet uitgezocht?’ vraag ik.

‘Natuurlijk wel. Scheten van herten, weet je nog? Volgens mijn gegevens was Mitchell Siegel in de jaren dertig een doorsnee huisvader. Woonde al jaren in Cleveland, was kleermaker, had een leuk gezinnetje.’

‘Waarom is hij vermoord?’

‘Dat weet geen mens. Volgens de overlijdensakte zijn er twee mannen naar binnen gestapt die wat kleren hebben meegenomen.’

‘Is hij om kléren vermoord?’

‘Het was crisistijd... Ik heb geen idee. Ik zei het al, de zaak is nooit opgelost. Er is alleen een kogel uit dat wapen in die man gevonden, net als in jouw vader.’

‘Oké,’ zeg ik. Mijn vader pakt een bovenhoek van het deksel op de kist en probeert het open te klappen. Er zit geen beweging in. Hij probeert het bij een onderhoek. Zelfde verhaal. Ik ging voor het eerst naar een begrafenis toen ik negen was. Later hebben Roosevelt en ik er nog heel wat bezocht, zoals dat gaat met onze clientèle. Daardoor weet ik dat doodskisten met een sleutel op slot worden gedaan.

‘O, en voor het geval je nog iets eigenaardigs wilt horen: die Mitchell is de vader van Jerry Siegel.’

‘Moet die naam me iets zeggen?’

‘Jerry Siegel. De schepper van Superman.’

‘Superman? Clark Kent, bedoel je? Die van “sneller dan de snelste kogel”?’

‘Dat was zijn vader blijkbaar niet. Mitchell is midden in zijn borst getroffen,’ zegt Benny. ‘Wel maf, hè? Dat jouw vader met hetzelfde wapen is neergeschoten als de vader van Supermans schepper?’ Hij zet een lage stem op en geeft een slechte imitatie van Vincent Price. ‘*“Twee raadsels, met bijna tachtig jaar ertussen.”* Hoor je de muziek van *Twilight Zone* al?’

‘Ja, dat is wel heel...’ Mijn vader steekt zijn hand in zijn zak, haalt iets tevoorschijn dat op een kleine L-vormige sleutel lijkt en steekt dat in een gaatje in de bovenste helft van de kist. Is dat...? Krijg nou het lazarus. Hij heeft een sleutel.

‘Benny, ik moet ophangen,’ zeg ik, en ik klap mijn telefoon dicht.

Ik ren naar mijn vader, die met zijn rug naar me toe staat. Buiten vallen de sirenes in de verte plotseling stil, wat nog verontrustender is. 'Hoe kom je daaraan?' schreeuw ik.

Hij draait zich niet om.

'Lloyd, ik vraag je iets! Hoe kom je aan die sleutel?'

Nog steeds geen reactie.

Er klinkt een luide *klak* als hij de metalen sleutel omdraait. De vergrendeling van de kist schuift opzij.

Toen mijn vader de kist voor het eerst zag, was het duidelijk dat hij ervan schrok. Maar nu kruipen zijn handen zo snel als vogelspinnen over de zijkant; hij is vol verwachting. Hij steekt zijn vingers onder de rand van het deksel en broemt iets, heel zachtjes.

Dan gaat de kist open.

22

‘Wacht even... Ik ben hem aan het opstarten,’ zei rechercheur Naomi Molina. Intussen stak ze haar hand uit om haar computer aan te zetten en deed haar best haar haverhout niet over het toetsenbord te morsen. Dat viel nog niet mee. Maar zoals voor elke half Joodse, half Cubaanse was ook voor haar het bereiken van evenwicht heel belangrijk.

Toen Naomi elf was, had ze haar eerste roeping gevonden: sport (en haar vader maar schreeuwen: ‘Cubaanse meisjes dragen altijd een jurk!’). Ze was langer dan alle jongens uit haar klas en had twee jaar achter elkaar uitgeblonken als catcher.

‘Jezus, Nomi, zit je weer met je elektronische leesplankje te spelen?’ vroeg Scotty plagerig over de telefoon, en hij lachte zijn snuivende lachje.

‘Scotty...’

‘Ja?’

‘Kop dicht,’ zei Naomi met haar mond vol haverhout, en ze bladerde door de dossiers die ze die ochtend over de fax had ontvangen. Toen Timothy zich gisteravond niet had gemeld, had ze meteen geweten dat er iets mis was. Ze werkte nu bijna twee jaar met hem samen bij ICE, en Timothy meldde zich altijd.

Toen Naomi zestien was en haar wilde haren nog niet kwijt was, ging ze voor het *repo*-kantoor van haar vader werken, dat niet-afbetaalde goederen terughaalde. Ze vertaalde verzekeringspapieren van het Spaans in het Engels. En een paar jaar later, toen haar vader stierf, vond ze haar tweede roeping.

‘Wat voor haverhout?’ vroeg Scotty. ‘Nee, wacht, laat me raden: met kaneel en bruine suiker.’

Naomi gaf geen antwoord en nam nog een hap. Ze baalde ervan dat ze op haar vierendertigste zo voorspelbaar was geworden.

Toen ze achttien was, was ze voor het eerst zelf iets gaan terughalen: ze had een oude oranje Camaro met zoveel gemak opengebroken dat haar vader trots zou zijn geweest. De volgende vijf jaar was dat haar leven: auto's, boten, motoren, waterscooters en zelfs een keer een vliegtuig; ze kon alles opsporen en openbreken. Maar het was gevaarlijk werk. Dat was het eeuwige probleem in dat vak: veel lastige kwesties, geen vastigheid, en het trok altijd de verkeerde werknemers. Mensen die overdag wilden slapen en 's nachts wilden werken, waren niet de gemakkelijksten om leiding aan te geven. Maar het lukte Naomi, sterker nog, ze was dol op haar werk, totdat het uit de hand ging lopen met de feestjes en de drank.

Ze merkte het het eerst aan haar vriendje, toen hij zwaardere drugs ging nemen. Daarna belde haar vriendin Denise op een ochtend in een heroïneroes en zei: 'Nomi, ik kan Lucas niet meer aan. Ik heb mijn hoofd er niet bij en... en... ik denk steeds aan... Ik wil mijn zoontje niets aandoen!' Ze snikte. 'Alsjeblieft, Nomi... Ik kom hem meteen bij je brengen. Je moet hem opvangen! Het is maar voor... Ik moet eerst beter worden!' Lucas was toen twee. Nu was hij acht. Hij was nooit meer bij Naomi weggegaan.

Iedereen komt af en toe op een tweeksprong in zijn leven. En soms moeten er dan radicale keuzes worden gemaakt. Een jaar later was haar repo-zaak verkocht, haar vriendje vertrokken, en vertaalde Naomi Molina weer papieren voor een plaatselijke verzekeringsmaatschappij. Het duurde drie maanden tot het verlangen naar een opwindender bestaan toesloeg, en toen dat gebeurde solliciteerde ze bij de douane. Nadat ze daar een tijdje had gewerkt, werd ze uiteindelijk bevorderd tot haar derde roeping: onderzoeker bij ICE.

Ze werkte bijna twee jaar met Timothy samen, en daarom had ze vanochtend de melding gekregen dat zijn auto op Alligator Alley was gevonden. Al met al waren er maar vier korte jaren voor nodig geweest om een ongeduldig, uit de kluiten gewassen, single meisje met een paarse hardos om te toveren in een ongeduldige, mollige alleenstaande moeder met een kastanjebruine kleurspoeling van l'Oréal en een zoontje van acht dat weigerde te leren zijn veters te strikken.

'Mam?' vroeg Lucas toen hij de huiskamer binnenliep, 'kun jij even...?'

'Jij moest zo nodig basketbalschoenen hebben, dus dan moet je

zelf de veters strikken,' zei Naomi streng, met haar aandacht nog bij de dossiers terwijl haar computer eindelijk bijna gebruiksklaar was. 'En anders trek je die met klittenband maar aan.'

'Heb je geprobeerd het hem te leren door twee lussen te maken?' vroeg Scotty met zijn zware Bronx-accent.

'Scotty...' riposteerde Naomi.

'Ja?'

'Heb jij kinderen?'

'Ikke niet.'

'Dat is te merken. Met twee lussen is het moeilijker. En hoe frustrerender het wordt, des te meer gaat hij zeuren, tot ik uiteindelijk geen andere keuze zal hebben dan dit leven achter me te laten en de wijde wereld in te trekken met enkel de kleren aan mijn lijf en een paar dozen After Eight.'

'Heel grappig, Naomi, maar ik heb al die foto's gezien die je op kantoor op de randen van je beeldscherm hebt geplakt. Volgens mij zijn het er wel veertig of vijftig. Iedereen weet dat je gek bent op die jongen.'

Opnieuw zweeg ze. Minstens eenmaal per jaar maakte Naomi's moeder weinig subtiele toespelingen op het feit dat alles in haar dochters leven – van de repo-zaak en de geadopteerde zoon tot aan die afschuwelijke baan bij de overheid – haar op de een of andere manier leek te zijn overkómen. Maar Naomi wist wel beter; ze had dit leven zelf opgezocht.

Dat was altijd Naomi's specialiteit geweest. Dingen opzoeken. Dat had haar vader haar geleerd, of het nu ging om auto's die moesten worden teruggehaald of om foute collega's... of om Timothy. Wat was er met hem gebeurd nadat hij om vier uur 's nachts vanaf het haven-terrein van Miami naar Alligator Alley was gereden? Waar kon hij in vredesnaam zijn?

Ze keek naar haar scherm, opende de e-mail van Scotty en klikte op de link die hij daarin gaf. Er verscheen een video-opname.

'Oké, ik ben er. Is dit van de afgelopen nacht?' vroeg ze terwijl ze naar een shot van het dak van het H-vormige pakhuis keek. 'Geven die bewakingscamera's nog steeds alleen zwart-witbeeld?'

'Kijk nou maar.'

Er stopte inderdaad een witte Crown Vic in de hoek van het

scherm, maar twee volle minuten lang stapte er niemand uit. Timothy zat zeker met iemand te praten. 'Hoe is het geluid?' vroeg Naomi.

'Slecht. Blijf kijken...'

Het portier aan de passagierskant vloog open en een man met een honkbalpet sprong uit de auto en stapte toen weer in. Een minuutje later kwam Honkbalpet er weer uit, gevolgd door Timothy, die aan de bestuurderskant uitstapte en snel over zijn schouder keek. Het was duidelijk dat ze ergens ongerust over waren.

'Is dat alles?' vroeg Naomi. 'Er is zestig miljoen dollar extra in de beveiliging gepompt en we worden geklopt door een...' Ze klikte op 'pauze' en tuurde naar het scherm. 'Is dat een honkbalpet van Homeland Security?'

'Er staan heel veel camera's. We zijn het materiaal nu aan het verzamelen.'

'En Timothy's mobieltje?'

'Niet op te sporen, wat betekent dat het kapot is geslagen of dat het zich onder de grond of onder water bevindt. Het ziet er slecht uit, Naomi. De kanalen worden afgedregd, maar het is vijf uur geleden dat...'

'Mam, mag ik mijn slippers aan?' vroeg Lucas, die de huiskamer binnenkwam met de bewuste slippers al aan zijn voeten.

Naomi draaide zich naar hem om met ogen die vuur spuwden. 'Nee, je gaat níét op je slippers, begrepen!' Maar terwijl ze het zei, bedacht ze zich, vervloekte het bestaan van de kerstvakantie en streek haar kastanjebruine haar achter haar oor. 'Goed. Het is goed. Hou je slippers maar aan.'

'Naomi, is alles oké?' vroeg Scotty door de telefoon.

'Ja hoor, ik... ik doe vast het voorwerk voor mijn zoons toekomstige therapie.' Ze ademde diep in en vervolgde: 'Vertel me alsjeblieft dat je wel over Timothy's belgegevens beschikt.'

'Ik stuur ze meteen naar je toe. Zo te zien heeft hij de hele nacht niemand gebeld, maar om veertien minuten over twee heeft hij wel een telefoontje gekregen van ene Calvin Harper.'

Naomi tuurde naar het bevroren, onscherpe zwart-witbeeld van de man met de honkbalpet op haar scherm.

Cal.

Een van hun eigen mensen. Slim genoeg om op de hoogte te zijn van de camera's. Natuurlijk, het was Cal.

'Maak je geen zorgen. Die kan ik wel vinden,' riep Naomi terwijl ze haar zoon haar mobieltje toewierp. 'Lucas, bel oma. Vertel haar dat ze vroeger moet komen.'

‘Niet aanraken!’ roep ik uit. ‘Het is bewijsmateriaal!’

‘Bewijsmateriaal?’ vraagt mijn vader hoofdschuddend. ‘Je bent niet meer bij de politie, Cal. De pot op met je bewijsmateriaal. Vanaf nu moeten we zorgen dat we in leven blijven, en volgens mij lukt dat alleen als we erachter komen wat er aan de hand is en datgene te pakken krijgen wat hierin zit.’

Hij gebaart naar de open, met wit fluweel gevoerde kist, waarin een dode Aziatische man met zwart haar en een opvallend donkere huid ligt. Zijn armen zijn gekruist over zijn borst en door al ons geruk en getrek om de kist uit de bergplaats te krijgen, ligt hij niet meer helemaal in het midden.

Gelukkig heeft hij een stevige huid, is hij dik opgemaakt en ruikt hij helemaal niet. Hij is gebalsemd. En aan zijn pak met een fijne krijtstreep, zijn das van Yale University en zijn keurig gemanicuurde nagels zie ik dat hij geld had.

‘Oké, zo is het genoeg,’ grom ik tegen mijn vader. ‘Wat is er in hemelsnaam gaande?’

Hij zit op zijn knieën en negeert mijn vraag, maar tuurt in de kist alsof hij op zoek is naar een verloren contactlens.

‘Lloyd...’

‘Help me de andere kant open te maken.’ Hij praat snel. Met een flinke zet klapt hij het onderste deksel omhoog, zodat de kist ook aan het voeteneinde open is. Daar ligt het vol als achter in een oude rommella: een zilveren sleutelhanger, wat verdorde bloemen, een donkere houten rozenkrans, een handvol familiefoto’s, een gebroken kam (volgens mij een traditie in China), een flesje parfum, een stethoscoop (misschien was hij arts) en zelfs een stapeltje kleren, verpakt en bijeengebonden met een blauw lint. Benodigdheden voor het hiernamaals.

Ik pak de foto's en probeer erachter te komen wie de dode is. Mijn vader werpt zich op de rommel. Hij duwt de bloemen opzij en steekt zijn hand onder de stapel keurig gevouwen kleren. Hij is naar iets op zoek, en zijn bewegingen zijn zo efficiënt dat hij al geweten moet hebben dat het er lag.

Op de bodem van de kist ligt een plat wit pakketje ter grootte van een A4-envelop, zo te zien verpakt in een grote doorzichtige plastic zak met sluitstrip.

Met een scheve grijns op zijn gezicht rukt mijn vader het uit de kist.

'Gaaf liegen je zo gemakkelijk af?' vraag ik. 'Jij bent helemaal geen simpele vrachtwagenchauffeur. Je hebt al die tijd geweten dat deze kist er was en wat erin zat.'

'Cal, hou even je mond. Ik denk dat ik zojuist ons leven heb gered.'

Met een plofje trekt hij de sluitstrip open en in eerste instantie lijkt het alsof er twee aan elkaar gekleefde vellen papier tevoorschijn komen, maar als hij ze aanraakt, blijken ze plakkerig te zijn. Zoals...

'Waspapier,' zegt mijn vader, en hij gaat met zijn vingers langs de randen, die op elkaar zijn gestreken of gesmolten. In de hoek rechtsonder zijn vage letters zichtbaar.

Mijn vader houdt het papier dichterbij en we lezen de getypte tekst:

Gelieve te retourneren naar:
Kimberly Avenue 10622, Cleveland

Waar het om gaat is natuurlijk wat er tussen het waspapier verborgen zit. Het is enigszins doorschijnend en er zijn allerlei felle kleuren te zien.

'O, stel je voor dat het een Renoir is!' roept mijn vader uit. Als een kind met een zak snoep rukt hij aan beide zijden en trekt het papier van elkaar. Er drijft een wolkje stof en een mufte lucht omhoog en er komt een oud, vergeeld tijdschrift tevoorschijn. Maar als mijn vader het tijdschrift pakt en doorbladert, blijkt het geen tijdschrift te zijn. De getekende afbeeldingen, het kinderlijke illustratiewerk... Hij slaat het dicht. Op het omslag staat in helderrode letters: *Action Comics*, en in de hoek: 'nr. 1, juni 1938'. De getekende held, met de felrode

cape en de grote rode S op zijn borst, is uit duizenden herkenbaar: Superman.

‘Nou hebben we ze te pakken, Cal. We hebben ze!’ zegt mijn vader, en zijn scheve grijns wordt breder.

Even heb ik het gevoel dat iemand mijn longen met een metalen haakje heeft doorboord en ze nu door mijn keel naar boven hijst. Ellis zei dat hij een boek wilde hebben. Benny’s woorden weerklinken door mijn hoofd. Die moord van tachtig jaar geleden... Mitchell Siegel... En zijn zoon was de schepper van...

Dit stripboek kan onmogelijk gewoon maar een stripboek zijn.

24

‘Je wist het, hè? Je wist wat erin zat,’ zeg ik, en ik gris de oude Superman-strip uit mijn vaders handen.

‘Voorzichtig!’

‘Waarom heb je gelogen?’ roep ik woedend uit, en mijn stem echoot door de metalen container.

Hij zet een halve stap achteruit, verrast door mijn woede. ‘Cal, als je denkt dat ik hier iets van wist...’

‘Gelul, Lloyd! Daarom hebben ze je neergeschoten, hè? Dat was waar ze achteraan zaten: die sleutel en wat er in de kist zat! En jij hebt er de hele tijd over gelogen!’

‘Goed, je hebt gelijk. Ik heb gelogen. Het spijt me. Maar dat was het enige. Cal, ik zweer je dat ik geen idee had dat het de sleutel van een doods-kist was. Ik heb hem samen met de papieren toegezonden gekregen.’

‘Dus ze hebben je een sleutel gestuurd en gezegd: “Je weet vast wel wat je hiermee moet doen”?’

‘Ze zeiden: “Hier heb je de sleutel,” en als ik in Naples aankwam, moest ik de truck uitladen, het boek opzoeken – ze vertelden niet wat voor soort boek – en op verdere instructies wachten. Klinkt dat een beetje verdacht? Ja, hèhè, daarom huren ze mij in. Maar zo is het gegaan. Eerlijk gezegd...’

‘Ooo, éerlijk. Hoe zou dat zijn?’

Hij zwijgt even, maar niet lang. Buiten zwijgen ook de sirenes nog steeds. ‘De mensen die me hebben ingehuurd zijn niet dom, Cal, wie het ook zijn. Als je iets laat vervoeren wat belangrijk voor je is, vertel je niemand wat erin zit. “O, haalt u alstublieft mijn metalen kistje met twintig miljoen dollar erin even op. Ik ga ervan uit dat u het niet zult stelen, meneer de goedkoop-ingehuurd-chauffeur-die-ik-verder-ook-niet-ken.” Je verstuurt het met zo min mogelijk informatie.’

‘Maar waarom verzenden ze dan de hele kist? Waarom hebben ze het stripboek niet gewoon met een koeriersdienst verstuurd?’

‘Ik heb geen idee. Ik neem aan dat dit stripboek een gekoesterd eigendom van deze man was, denk je niet? Daarom is hij ermee begraven. Het is het boek waar Ellis achteraan zat. Misschien waren ze bang dat de kerels die de kist gingen opgraven die zouden leegroven... of misschien hebben ze de doodgravers verteld dat ze excentrieke familieleden waren die het lichaam wilden hebben, zodat niemand vragen zou stellen. Waar het om draait is dat ze enorm veel moeite hebben gedaan om dit te pakken te krijgen. De ene kant heeft mij ingehuurd, en Timothy en Ellis hebben geprobeerd het te stelen... Als het een mensenleven waard is, hoeveel moet het dan niet waard zijn in geld?’

‘Een stripboek?’

‘Kom op, je weet best dat dit niet zomaar een stripboek is. Hoe populair Superman ook is, mensen laten zich niet doodschieten voor een stripverhaaltje,’ zegt hij. Hij grist het stripboek terug en gaat sneller praten. ‘Het maakt me niet uit of er een geheime schatkaart in staat of een Da Vinci Code die alleen ontcijferd kan worden met behulp van een sleutel die moet worden opgespoord door James Bond, we hebben wat we zochten! We hebben de loterij gewonnen, Cal. Nu moeten we alleen nog uitzoeken hoe we ons lot kunnen inwisselen!’

‘Je hebt gelijk,’ zeg ik, en ik pak hem het stripboek weer af en storm de metalen container uit, het pakhuis in. ‘En dat zullen we doen door naar ICE te gaan, dit over te dragen aan de autoriteiten en de waarheid te vertellen.’

Ik baan me een weg door de doolhof van opgestapelde dozen met garnalen en doe mijn best de lucht te negeren. Ik zou liever buiten zijn, bij de zwijgende sirenes.

‘Je haalt morgenochtend niet,’ roept mijn vader me na.

‘Ik heb er genoeg van te worden gemanipuleerd, Lloyd. Vooral als dat gebeurt door iemand die er geen been in ziet een overledene op te graven en de kist als verpakkingsmateriaal te gebruiken. Die man had ook familie! Niet dat jij weet wat dat betekent.’

Eindelijk weet hij een keer niets terug te zeggen.

Ik stap over de laatste doos garnalen, spring van het laadplatform en koers regelrecht naar de deur. Mijn vader blijft waar hij is.

‘Calvin, je hoeft dit niet te geloven, maar als ik had geweten dat ze iemands vader hadden opgegraven had zelfs ik de klus niet aangenomen.’

‘Alweer zo’n schitterende speech. Adieu, Lloyd. Tijd om verstandig te worden.’

‘Denk je dat het verstandig is om jezelf aan te geven? Denk je dat je een medaille krijgt en uitbundig wordt bedankt? Nee, Calvin. Ze zetten je in een kamertje en gaan je uithoren over Timothy, zodat Ellis ruimschoots de tijd heeft om iedereen zijn badge te laten zien, naar binnen te stappen en jou die laatste kogel door je hoofd te jagen.’

‘Dat zou ICE nooit laten gebeuren.’

‘Timothy werkte voor ICE! En het is heel goed mogelijk dat hij niet alleen werkte!’

Ik houd op met luisteren. Ik weet dat het mijn vader alleen om de centen gaat.

‘Dit draait niet alleen om geld, Cal. Denk eens logisch na: het is een kwestie van tijd tot Timothy’s lijk boven water komt. En raad eens wie de hoofdverdachten zijn als we onszelf komen melden? Niemand zal twee veroordeelden geloven.’

‘Ik ben niet veroordeeld.’

‘Nee, jij bent alleen de schietschijf van Timothy, Ellis en alle anderen. Ze zullen niet ophouden tot je ofwel veroordeeld ofwel dood bent. Maar als we erachter kunnen komen wat er nu eigenlijk aan de hand is, staan wij aan het stuur.’

Ik weet waar mijn vader mee bezig is. Ik heb gezien hoe hij recht op dat stripboek af ging, hoe zijn ogen groot werden en een gulzige opwinding zich van hem meester maakte toen hij besepte dat hij nu degene was die het verdere verloop van de gebeurtenissen kon bepalen. Ik weet dat het hem niet alleen om mijn veiligheid gaat. Maar dat betekent nog niet dat hij geen gelijk heeft.

Uiteindelijk draai ik me om en kijk naar mijn vader, die nog steeds in de open container staat. Hiervandaan gaat zijn gezicht schuil in de schaduw. Buiten loeit van hoogstens één straat verderop een gloednieuwe sirene. ‘Ik dacht dat je niet wist wie je heeft ingehoord,’ roep ik naar hem.

‘Nou en?’

‘Hoe ben je dan van plan ze te vinden?’

Hij stapt het ochtendlicht in en steekt het omhulsel van waspapier met de getypte boodschap in de onderhoek omhoog.

Gelieve te retourneren naar:
Kimberly Avenue 10622, Cleveland

‘Wat dacht je?’ roept hij met zijn scheve grijns. ‘We hebben het adres hier zwart op wit.’

‘Oké,’ zeg ik. ‘Ik moet alleen eerst thuis iets checken.’

In zijn zwarte huurauto reed Ellis langzaam een rondje om het blok en bestudeerde het metalen hek om het twee verdiepingen hoge bruine gebouw dat hem een Howard Johnson uit de jaren zeventig leek. Hij zag de dienstingang aan de achterkant. Het had geen zin aan de voorkant naar binnen te gaan als de bedrieger aan de achterkant kon weggelopen.

Breakers Avenue 733. Cals adres. Op het bordje aan de voorkant stond een duif die opvloog uit een geopende hand.

COVENANT HOUSE

Ellis kende de naam door zijn werk. In Michigan was er ook een. Een opvanghuis voor daklozen. Cal had blijkbaar zijn eigen penitentie te doen. Maar toen Ellis de hoek om sloeg, zag hij nog maar één ding: het witte busje met de drie deuken – Cals busje – stond voor het gebouw geparkeerd.

Dat Cal hier terug was gekomen, kon maar twee dingen betekenen: of hij had iets nodig, of hij werd overmoedig. Dat gebeurt als je denkt dat je hebt gewonnen. Er was geen twijfel mogelijk dat Cal en zijn vader de kist hadden gevonden. Ze hadden hem opengemaakt en datgene eruit gehaald wat Mitchell Siegel had gestolen uit naam van...

Een laag, sputterend geronk klonk op in de zoute zeelucht en er kwam een Chevrolet Cavalier cabrio de hoek om. Alleen al aan de snelheid kon Ellis zien dat er iets mis was. Hij bleef waar hij was en nam niet eens de moeite weg te duiken toen de olijfgroene auto slippend vlak achter het witte busje tot stilstand kwam. Waardoor Cal niet meer weg kon.

Een grote vrouw met een gekreukt lichtbruin broekpak en bruin

haar stapte uit. Te oordelen naar de manier waarop haar versleten schoenen op de bestrating roffelden – *tunk tunk tunk* – was ze zeer vastbesloten. Zelfs van waar hij zat kon Ellis de omtrekken van een holster onder haar goedkope colbertje zien. Smerissen waren overal hetzelfde.

‘Met Naomi,’ zei ze, nadat ze haar mobieltje had gepakt. ‘Nee, mam, waarom zou je...? Het kan me niet schelen wat hij zegt, je koopt geen speelgoedautootjes meer voor hem, oké? Hij liegt. Beschouw hem maar als een cokejunk: hij zal alles zeggen om meer te krijgen.’

Terwijl ze haar telefoontje weer aan haar riem hing, beende de vrouw langs het hek en verdween in het gebouw.

Aan de overkant pakte Ellis een klein leren foedraal van de passagiersstoel en ritste het open. Als de politie hier was, waren ze al op zoek naar Timothy. En naar Cal. Het kon Ellis eerlijk gezegd niets schelen. Ze moesten het maar uitvechten. Wat hij wilde hebben, zou hij van de winnaar afpakken.

26

‘Is hij nog hier?’ vroeg Naomi, terwijl ze over de onoverdekte binnenplaats van het opvanghuis rende.

‘Ik heb het hier op het scherm,’ antwoordde Scotty in het oortje van haar headset. ‘Volgens het signaal van zijn mobieltje is Cal zeker in het gebouw.’

‘En preciezer kun je het niet zeggen? Ik dacht dat al die onzin na 11 september was verbeterd. Je weet wel, zodat ze mensen die ergens vast komen te zitten tot op een meter nauwkeurig kunnen vinden.’

‘Dat is ook zo. Vooral in de *Bourne Identity*-trilogie. Maar in de werkelijkheid, waar we allemaal nog onze oude mobieltjes gebruiken, lokaliseren we mensen op basis van het signaal dat verschillende gsm-masten ontvangen, en dan is de nauwkeurigheid hoogstens een meter of tien. Hoor eens, ik moet ervandoor. Ik ben techneut, geen duvelstoelager.’

Naomi stormde met twee treden tegelijk de buitentrap op en greep haar pistool.

Op de eerste verdieping snelde ze over de open galerij en hield de kamernummers in de gaten. 210... 208... 206. Cal woonde op 202. Op elke metalen deur die ze passeerde, zag ze een blauw bordje hangen:

BEDTIJD ALLEENSTAANDE BEWONERS IS 21.45

Bij de laatste deur aan haar rechterhand bleef ze staan:

202

BEGELEIDER BEWONERS

Zo te zien stond de deur op een kiertje. Alsof er iemand binnen was. Of op het punt stond te vertrekken. Ze liet één schouder zakken en

duwde. De deur zwaaide open en sloeg tegen de muur, en Naomi stormde de kamer binnen.

Zes zwarte jongens keken op van het videospelletje waar ze zich rond verdrongen. Ze hadden duidelijk de pest in. De op een na grootste, in de twintig, met vlechtjes, een oversized basketbalhemd van de New York Knicks aan en een tatoeage van een panter in zijn nek, legde zijn game controller neer en kwam met grote stappen op haar af.

‘Wat mot je, dame?’ vroeg hij, en hij liet zijn gouden ondertanden flikkeren, terwijl Naomi haar pistool achter haar rug verborg. ‘Heb je iets tegen zwarten?’

‘Zijn wát?’ vroeg de jongen met de pantertatoeage.

‘Ze is je aan het dissen, Desi,’ zei een van zijn vrienden, een dikke zwarte jongen met een Brits accent en een blauwe bandana om zijn hoofd. Hij kwam naast Pantertatoeage staan om Naomi bang te maken. Ze week geen duimbreed.

‘Hoor eens... Desi, toch?’ vroeg Naomi, die wel beter wist dan haar badge te laten zien in een groepje als dit. ‘Desi, ik verzeker je dat ik je niet aan het dissen ben. Ik neem je niet in de maling, of wat het ook mag betekenen. Ik ben de vriendin van Cal. Naomi. We gaan sinds drie weken met elkaar om. Naomi. Vraag het hem maar. Bel hem.’

Dat was de makkelijkste manier om erachter te komen of ze iets wisten. Maar ze keken haar aan met een kille blik vol ongeloof. Covenant House was een opvanghuis voor dakloze kinderen. Kinderen die in brand gestoken waren omdat ze hadden geprobeerd uit hun bende te stappen. Of door hun vader waren verkocht als seksspeeltje omdat hij snel aan geld voor drugs wilde komen. Deze kinderen... waren geen kinderen meer.

‘Cal gaat niet uit met reuzinnen,’ zei Pantertatoeage op uitdagende toon.

‘Nou, wel met mij,’ hield Naomi vol.

‘O ja? Wanneer was jullie laatste afspraakje dan?’

Naomi aarzelde geen seconde. ‘Eergisteravond.’

‘Dat is raar. Want eergisteravond zat hij hier met ons te Xboxen.’

De mollige jongen met het accent boog zich naar voren en wees met een vinger naar Naomi's gezicht. ‘Nou heb je een probleem, schatje. En denk maar niet dat we dat leuke pistooltje niet hebben gezien dat je achter je rug ver...’

In één beweging greep Naomi zijn dikke vingertje en boog dat naar achteren, gaf een ruk aan zijn arm zodat hij om zijn as tolde,

draaide zijn arm op zijn rug en ramde hem met borst en kin tegen de dichtstbijzijnde muur. Een stuk of tien verschillende oorkondes en getuigschriften hingen te slingeren van de klap.

‘Rechercheur van ICE, met andere woorden: de federale overheid, met andere woorden: denk héél goed na over wat je hierna gaat doen,’ grauwde Naomi, en met haar vrije hand schoof ze haar jasje open en liet de badge aan haar riem zien.

Tot haar verrassing kwam geen van de jongens naar voren en gaf niemand haar een grote bek. In feite stonden ze al sinds het moment dat ze binnen was op bijna precies dezelfde...

Shit.

‘Opzij! Nú!’ commandeerde Naomi, en met een handgebaar dirigeerde ze hen naar de hoek van de sobere oude motelkamer. Ze liep met grote passen naar de badkamer achterin.

‘Dame, je kan niet zomaar...’

‘Reuzinnen kunnen alles,’ beet ze hem toe, en ze schoof de kleine Brit opzij en had eindelijk goed zicht op de gesloten deur van de badkamer... en het licht dat eronderdoor scheen. Een schaduw schoot voorbij. Er was daar iemand, zoveel was zeker.

‘Terug naar jullie kamers!’ brulde ze naar de jongens, die zich over de galerij verspreidden toen ze haar pistool trok. ‘En Cal, ik heb erop gelet voordat ik naar binnen kwam. Ik weet dat daar geen raam is!’

Ze trapte tegen de deur en probeerde de kruk. Op slot.

‘Cal, ik tel tot één!’ schreeuwde Naomi. ‘Daarna moet je opdraaien voor de kosten om een kogel uit je te laten peute...’

Klik.

De deur ging open en daar stond een man met een dikke neus, een nog dikkere buik en dunner wordend zwart haar dat in een paardenstaart was gebonden.

‘Als je naar de plee moet, hoef je het alleen maar te vragen,’ zei Roosevelt met een grijns, terwijl hij Cals mobieltje in zijn hand heen en weer liet rollen.

Roosevelt stapte de badkamer uit en nam de grote vrouw aandachtig op. Cal had hem gewaarschuwd dat ze iemand zouden sturen, en zij was duidelijk geen groentje. Maar dat betekende niet dat hun tactiek van tijd rekken niet had gewerkt.

‘Je hebt je telefoon omgeruild voor de zijne,’ zei Naomi geërgerd.

‘Ik? Ik ben een dienaar van de Heer. Zoiets zou ik nooit...’ Roosevelt wierp een blik op het mobieltje in zijn hand en zette een verbaasd gezicht. ‘Dit is mijn telefoon helemaal niet! Potverdrie, hoe heeft dat nou kunnen gebeuren?’

Naomi’s hand schoot naar voren en ze griste de telefoon uit zijn hand.

‘Hé! Je kunt niet zomaar...’

Naomi richtte haar pistool op Roosevelts borst. ‘Dat kan ik wel.’ Zonder nog iets te zeggen begon ze het keuzemenu te doorzoeken: Logboek, Gekozen nummers... ‘Kijk eens aan,’ zei ze. ‘Laatst gebelde nummer: Roosevelt, mobiel.’ Naomi drukte de beltoets in en wachtte.

Maar toen de telefoon aan haar oor begon over te gaan, klonk er een beltoon uit Roosevelts broekzak.

Roosevelt stak zijn hand in zijn zak en haalde er een tweede mobieltje uit, klapte het open en hield het aan zijn oor.

‘Hallo,’ zei hij opgewekt, en hij keek Naomi aan terwijl zij zijn woorden in haar oor hoorde. ‘Blijkbaar heb ik alle twee de telefoontjes al die tijd bij me gehad. Hoe is het mogelijk, hè?’

Even bleef Naomi onbeweeglijk staan en keek hem met haar lichtblauwe ogen vernietigend aan. Roosevelt wist dat ze hem kon opsluiten en een paar uur lang kon ondervragen. Maar daarna zou Cal al lang gevlogen zijn.

‘Ben je echt een geestelijke?’ vroeg Naomi.

‘Een gewezen predikant.’

‘Mijn collega wordt vermist. Ik hoop met heel mijn hart dat hij niet dood is,’ zei ze. ‘Heeft Cal je dat verteld?’

Roosevelt zweeg. Het was slim van haar om een beroep te doen op zijn schuldgevoel als geestelijke. Jaren geleden hadden Roosevelts superieuren binnen de kerk hetzelfde gedaan: ze hadden hem verteld dat hij zijn parochie schade toebracht door het feit dat hij niet getrouwd was. Toentertijd was hij het gevecht niet aangegaan en had alles verloren waar hij van hield. Er ging nog steeds geen dag voorbij waarop hij niet wenste dat hij zijn oude leven terug had, waarop hij niet zinde op manieren om de kansel te herwinnen. En toen Cal en zijn vader een uur geleden hier binnen waren komen rennen, op zoek naar hulp, had hij gezien hoe Cal, ondanks zijn angst, voortdurend verholen blikken op zijn vader wierp. Toen Cal negen was, was ook hem zijn leven afgenomen. Dit was zijn kans om dat leven terug te winnen, in een of andere vorm. En Roosevelt wist dat dat gevecht de moeite waard was.

‘Hou jij je nou maar bij jouw vak, dan hou ik me bij het mijne,’ zei Roosevelt.

Naomi bleef zwijgend staan. Toen draaide ze zich om, deed de deur open en sloeg die met een klap achter zich dicht.

Na een minuutje klapte Roosevelt zijn mobieltje open en koos een nummer. De telefoon ging tweemaal over.

‘Roosevelt?’ zei Cal. ‘Ik heb je toch gezegd alleen te bellen als...’

‘Ze hebben iemand gestuurd, Cal. Iemand van ICE, precies zoals je zei.’

De deur vloog open en Naomi stormde de kamer weer binnen. ‘Je kon niet eens twee minuten wachten, hè?’ riep ze, en ze graaide de telefoon uit Roosevelts hand. Hij probeerde hem terug te pakken.

Ze trok haar pistool en richtte het op zijn hals.

Terwijl Roosevelt zijn handen opstak, drukte Naomi de telefoon tegen haar oor. ‘Hé Cal,’ zei ze. ‘Met Naomi. Weet je nog wie ik ben?’

29

Tien minuten geleden
Het vliegveld van Fort Lauderdale

We gaan afzonderlijk de vertrekhal binnen. We gaan afzonderlijk in de rij staan. We halen onze tickets afzonderlijk op. Mijn vader is kalm. Ik niet. Jarenlang heb ik alle havens en vliegvelden bewaakt, inclusief dit. Ik weet waar alle beveiligingscamera's verborgen zijn. Ik weet in welke taxi's voor de deur de stillen zitten – in degene die blijven treuzelen in de rij limousines –, die op elk willekeurig moment inzetbaar zijn om een verdachte op te pikken die net aankomt en denkt dat hij het heeft gered. Maar de belangrijkste reden dat ik de mensenmenigte blijf afspeuren, is de vraag of Ellis ons heeft gezien toen we onopvallend wegglipten uit het gebouw waar ik woon.

'Alstublieft, meneer Frenzel,' zegt de vrouw achter de balie van de luchtvaartmaatschappij. Ze geeft me mijn ticket en noemt me bij de naam die op een van de tientallen vervalste identiteitsbewijzen staat die in de loop der jaren in het busje zijn achtergebleven.

'Een prettige dag verder, meneer Sanone,' zegt een andere vrouw tegen mijn vader, die voor één keer mijn instructies opvolgt en zijn hoofd gebogen houdt als hij wegloopt bij de balie. Door onder een valse naam te reizen, zijn we niet te traceren. Als Ellis een half zo goede agent is als ik denk dat hij is – doordat hij vlak na mij bij Timothy terecht is gekomen – hoeft hij alleen maar de videobanden van het vliegveld op te vragen om ons spoor weer op te pikken. Dat zou ik in elk geval doen. Maar dat betekent niet dat ik het hem gemakkelijk wil maken.

Met mijn kin tegen mijn borst gedrukt doe ik het groene rugzakje weer om waarin het Superman-stripboek in zijn omhulsel van waspapier zit, maar tot mijn verrassing zie ik dat er een beveiligingsca-

mera, zo plat en dun als een rekenmachientje, in een neppalm aan het uiteinde van de balie is verborgen. Verdomme. Ik duik onder het fluwelen koord door dat aangeeft hoe de incheckrij loopt en bedenk dat ik dit graag zou wijten aan mijn slaapgebrek, maar dat ik onmiskenbaar te lang uit de running ben geweest. Ik doe dat werk al ruim vier jaar niet meer. Natuurlijk zijn er intussen nieuwe camera's bij gekomen.

Met het voornemen in het vervolg beter na te denken zet ik koers naar de veiligheidscontrole, maar ik kijk nog even om naar mijn vader. Die verzet geen stap. En wat erger is: hij kijkt niet meer naar de grond om zijn gezicht te verbergen. In plaats daarvan kijkt hij om zich heen alsof hij iets ziet. Of iemand.

Links van ons, bij de cadeauwinkel, wordt een karretje vol oude kranten en tijdschriften weggereden en er verschijnt een jonge, lichtgetinte vrouw met een Bob Marley-T-shirt met glittersteentjes, een donkere spijkerbroek en een pilotenzonnebril. Ik heb haar eerder gezien. Bij het ziekenhuis.

'Serena!' roept mijn vader uit, precies als ik vooraan in de rij bij de veiligheidscontrole sta.

'Het spijt me, ik ben iets vergeten,' zeg ik tegen de dame die de tickets controleert. Ik moet tegen de stroom in zwemmen en me langs de andere passagiers dringen om achter aan de rij te komen en mijn vader bij zijn bovenarm te kunnen grijpen.

'Wat ben je aan het dóén?' fluister ik doordringend.

'Cal, dit is niet mijn schuld.'

'We zouden het niemand vertellen. Niemand, dus.'

'Ik zweer je dat ik geen woord heb gezegd,' houdt mijn vader vol.

'Hij heeft inderdaad niets gezegd,' beaamt Serena. '*Solamente quería estar aquí para ti,*' fluistert ze mijn vader toe. Ik wilde alleen graag hier zijn voor jou.

Zo te zien aan het geschrokken gezicht van mijn vader, die ik bij de arm grijp en meeloods, uit de buurt van de veiligheidscontrole, is hij net zo verrast als ik. 'Cal... jongen...'

'Ik bén geen jongen meer!' roep ik woedend uit, en elke beveiligingsbeambte in de wijde omgeving draait zich naar ons om. Het laat me koud.

Mijn vader produceert een glimlach en legt een hand op mijn

schouder, zodat het lijkt alsof alles in orde is. Ik geef net zo lang rukjes met mijn schouder tot hij zijn hand weghaalt.

‘Neem het je vader alsjeblieft niet kwalijk. Elke ziel moet vrij kunnen stromen,’ zegt Serena, iedere lettergreep zorgvuldig uitsprekend. Ze heeft een gevoelige stem die dezelfde kalmerende werking heeft als een windgong, en terwijl ze praat, legt ze met haar geelblauwe ogen een vreedzaam contact. Eerst met mij en daarna met mijn vader. Alsof ze bij ons naar binnen kan kijken.

‘Dat is het meest halfzachte newage-gezever dat ik ooit heb gehoord,’ zeg ik, en uiteindelijk blijf ik met de twee stilstaan bij een paar bloemetjesbanken, omdat ik hier nergens camera’s zie. ‘Vertel me nou maar wat de werkelijke reden is dat je hier bent!’

Ze deinst enigszins terug, bijna alsof ze in verwarring is gebracht. ‘Toen we elkaar over de telefoon spraken en ik aan zijn stem hoorde hoe bang hij was, moest ik hem toch wel komen helpen? Hij had me nodig.’

‘Had je nódig? Wie ben je, zijn muze?’

Ze schudt haar hoofd, maar ik heb genoeg verslaafden gezien om te weten hoe de vork werkelijk in de steel zit.

‘Ze is je begeleider van de AA, hè?’ vraag ik mijn vader.

‘Nee. Absoluut nie...’

Het mobieltje dat ik van een van de jongens heb geleend, vibreert in mijn broekzak. Er is maar één persoon buiten mij die weet dat ik het bij me heb.

‘Roosevelt?’ vraag ik. ‘Ik heb je toch gezegd alleen te bellen als...’

‘Ze hebben iemand gestuurd, Cal. Iemand van ICE, precies zoals je zei.’

Er klinkt een hard geluid, alsof er een deur dichtslaat. Ik hoor stemmen die ruzieachtig klinken, maar kan niets verstaan.

‘Hé Cal,’ zegt een vrouwenstem. ‘Met Naomi. Weet je nog wie ik ben?’

Ik laat mijn vader en Serena achter bij de bloemetjesbanken en loop zwijgend weg, intussen om me heen speurend naar camera's. Het enige positieve is dat het een volle zes minuten kost om mijn mobieltje op te sporen. Tijd zat om te bepalen met wie ik te maken heb.

'Sorry, er gaat geen lampje branden,' zeg ik tegen de vrouw, in de hoop dat ze me haar achternaam zal geven.

'Naomi Molina.'

Naomi Molina... Naomi... Naomi... Als ik haar heb gekend, dan was het in elk geval oppervlakkig. Toch komt de naam me vaag bekend voor... 'O, wacht! Jij bent de vrouw die dat jongetje heeft geadopteerd, de lesbienne. Ja toch?' Het is een oud politietrucje: haar op stang jagen om te horen wat ze eruit flap.

'Ja hoor, Cal. De potige rechercheur die ook nog lesbo is? Is dat niet een beetje erg clichématig?' sneert ze. 'Nee, dank je, ik heb het graag puur en onverdund, recht op en neer. Maar verder klopt het wel, ik kwam in dienst rond de tijd dat jij werd ontslagen.'

'Ik ben niet ontslagen,' zeg ik scherp, maar ik heb er meteen spijt van. Ik had het moeten herkennen: me op stang jagen om te horen wat ik eruit flap.

'O, dat is waar ook, jij hebt de veel respectabeler route genomen: zelf ontslag nemen en de aanklacht ontlopen. Mag ik eens vragen, was je echt verliefd op Miss Deirdre of was dat alleen het verhaal dat je voor Interne Zaken had verzonnen?'

Opnieuw zwijg ik. Tegenover me gebaart Serena naar mijn vader dat hij bij haar moet komen zitten op een van de bloemetjesbanken. Hij aarzelt niet. Als ze tegenover elkaar zitten, met hun knieën bijna tegen elkaar aan, fluistert ze hem iets toe en hij glimlacht met een vreemde, nieuwe kalmte. Uit hun lichaamstaal alleen al blijkt dat ze hem goed kent.

‘Au, rijt dat oude wonden open, Cal?’ vraagt Naomi in mijn oor. ‘Nu weet je hoe wij ons voelden toen we hoorden dat jij zoende met een van je geheime informanten en je collega’s in gevaar bracht.’

‘Je weet niet waar je het over hebt.’

‘Deirdre was je informant, Cal! Het was de bedoeling dat je haar een paar honderd dollar betaalde voor tips over vrachtjes! In plaats daarvan ging je met haar naar bed en kocht je sentimentele dichtbundels voor haar verjaardag!’

‘Ik ben nooit met haar naar bed geweest.’

‘Nee, je hebt iets veel dommers gedaan: je werd verliefd op haar, hè? En toen je hoorde dat we een inval gingen doen bij een steakhouse aan South Beach waar zij zou zijn, heb je haar ingefluisterd dat ze daar beter weg kon blijven.’

‘Ik had het volste recht mijn informant te beschermen!’

‘Dan had je dat moeten doen zoals iedereen: haar tegelijk met de anderen laten oppakken en daarna intern je invloed uitoefenen!’ schreeuwt Naomi op vol volume. ‘Maar nee, jij tipte haar van tevoren, in een zielige versierpoging. Heb je enig idee hoeveel van onze collega’s dat het leven had kunnen kosten, een inval waarbij iedereen wist dat ze er aankwamen?’

‘Het heeft niemand het leven gekost.’

‘Alleen doordat ze je heeft verlinkt als het stuk tuig dat je bent! Dat was nog eens gerechtigheid! Jij doet je uiterste best om te zorgen dat dat lieve, weerloze vrouwtje veilig is en zij rent naar het hoofdbureau, vertelt dat ze een tip heeft gekregen van een rechercheur en geeft hun jouw naam in ruil voor het staatsburgerschap voor de rest van haar familie. Wat zal dat gestoken hebben, hè, Cal? Bijna net zo erg als wanneer je iets voor iemand doet, voor je eigen vader bijvoorbeeld, en dan beseft dat jij plotseling degene bent die er gloeiend bij is.’

Op de bank wrijft Serena over mijn vaders rug, en ik zwijg. Ik herinner me hoe mijn moeder over zijn rug wreef als hij een zware dag had gehad op zijn werk.

‘Ik dacht dat je wel zou happen,’ zegt Naomi.

‘Dan ben ik in jouw herinnering dus een dombo.’

‘Om precies te zijn ben je in mijn herinnering een koppige idealist. Maar ik heb je psychologische profiel hier voor me liggen, Cal. Om

de paar jaar hebben we weer iemand die dit werk gaat doen om iets uit zijn verleden goed te maken en dan zo geobsedeerd raakt door het redden van mensen dat zijn baan zijn hele leven wordt. Dat is jouw probleem, Cal. Je bent Sisyphus. Dat weet je alleen niet,' zegt ze. 'Maar als ik het helemaal mis heb... des te beter! Dan heb je tegenwoordig vast een mooi leven, hè?'

Tegenover me wrijft Serena nog steeds over mijn vaders rug in een poging hem te kalmeren. Misschien is ze inderdaad alleen maar hier om hem te helpen. Maar als ik zie hoe mijn vader naar haar kijkt en extra hard lacht om alles wat ze zegt... Ik weet niet wat Serena van hem denkt, maar het is duidelijk dat hij dolgraag meer met haar zou willen.

'Het gaat fantastisch met me, dank je.'

'Mooi. Laten we de rest dan in een persoonlijk gesprek afhandelen. Je zou het toch niet erg vinden om daar even voor langs te komen?'

Weer een politietrucje: bied iets eenvoudigs aan. Als ik ervandoor ga, weet ze dat ik schuldig ben. Maar ik moet wel weten of ze zich baseert op vermoedens of feiten. 'Geen probleem, Naomi. Waar zou dat gesprek over moeten gaan?'

'Ach, je weet wel, onbetekenende details, zoals waarom we sinds gisteravond niets meer van Timothy hebben gehoord en hoe zijn verlaten auto op Alligator Alley terecht is gekomen... Of, om de pret echt te bederven, dat jij de laatste bent die hem heeft gebeld en dat jouw busje om drie uur 's nachts door elke camera op het haventerrein is geregistreerd, en dat de zending waarmee Timothy aan het knoeien is geweest toevallig die ene was die door jouw vader de ex-bajesklant is opgehaald. Het is niet het meest gunstige beeld dat zich hier aftekent, Cal. Ga je me nu vertellen wat er werkelijk is gebeurd, of zullen we de tape acht maanden vooruitspoelen, zodat je het de jury kunt vertellen? Die zullen vast jouw kant kiezen, want zeg nou zelf, wie zou een in ongenade gevallen agent en zijn veroordeelde vader níét vertrouwen?'

Mijn vader en Serena kijken vanaf de bloemetjesbank naar me op. Ik blijf waar ik ben en probeer mijn kalmte te bewaren. Ik heb het gevoel dat slachter Ellis en de overijverige Naomi samen bezig zijn de derde valkuil van mijn leven te graven. De enige reden dat ik er nog

niet in val, is dat ze volgens mij Timothy nog niet hebben gevonden. Zolang dat zo blijft ben ik misschien verdacht, maar niet van moord.

‘Cal, ken je dat stuk uit *The Fugitive* waarin Harrison Ford zegt dat hij zijn vrouw niet heeft vermoord?’ vraagt Naomi.

‘Bedoel je die scène waarin Tommy Lee Jones antwoordt: “Dat kan me niet schelen”?’

‘Precies. Want dat is het nou juist: ondanks wat je misschien denkt kan het mij wél schelen. En dan vooral wat er met mijn collega is gebeurd. Ik weet dat je zo langzamerhand uitgeput moet zijn, want anders zou je er wel voor hebben gezorgd dat ik je niet aan de telefoon had gekregen. Als je me vertelt wat Timothy en jij daar gingen doen, kan ik je heel wat problemen besparen, dat weet je.’

Het is een perfect aanbod dat perfect wordt gebracht. Maar elk verhaal heeft een slechterik nodig, en als Ellis binnen komt stormen en met zijn smerissenvinger naar mij gaat wijzen...

‘Dit is een mededeling van de Transportation Security Administration betreffende de veiligheidsmaatregelen,’ schallen de luidsprekers boven mijn hoofd. Ik klap het telefoontje dicht en hoop en bid dat ze het niet... O shit! Natuurlijk heeft ze het gehoord! Die melodramatische toespraak van haar was alleen bedoeld om tijd te rekken, zodat ze erachter kon komen waar ik... Verdomme, wat een stomme beginnersfout!

‘We moeten maken dat we weggomen,’ roep ik naar mijn vader. ‘ICE komt eraan!’

‘Hij is op een vliegveld!’ brulde Naomi in haar headset, terwijl ze Cals kamer uit rende en zich een weg baande tussen de jongens door, die buiten waren blijven staan om te luisteren wat er gebeurde. ‘Scotty, ik heb een overzicht nodig van alle binnenlandse vluchten die de komende twee uur vertrekken vanaf Miami en Fort Lauderdale. Ik ga nu naar Lauderdale.’

Met het klikkende geluid van Scotty’s toetsenbord in haar oor stormde ze de trap af. Als ze opschoot, kon ze heel snel op het vliegveld zijn.

‘Oké, daar gaan we,’ zei Scotty. ‘Er zijn meer dan zestig binnenlandse vluchten. Als ik “Cal Harper” invoer, blijkt hij gereserveerd te hebben voor drie verschillende vluchten, alle drie naar Texas: Austin, Dallas...’

‘Hij gaat dus niet naar Texas.’

‘Hoe weet je...?’

‘Cal Harper was een collega. Hij gaat echt niet onder zijn eigen naam vliegen. Dat zijn nepreserveringen om ons op een dwaalspoor te brengen. Kijk opnieuw naar de vluchten en maak een lijst van alle tickets die vandaag zijn gekocht en contant zijn betaald.’

‘Dat gaat even duren. O, tussen haakjes, ik heb Cals belgegevens nagetrokken, en aangenomen dat hij de mobieltjes pas vanochtend heeft omgewisseld, is de laatste die hij heeft gebeld Benny Ocala. Politiechef van de Seminolen.’

‘Mooi. Stuur me zijn nummer,’ zei Naomi, en ze sprong de onderste drie treden af. Boven haar waren alle dakloze jongens Cals kamer weer binnengestroomd. Toen Naomi over haar schouder keek en dat zag, bleef ze onwillekeurig even staan.

‘Waarom ben je zo stil?’ vroeg Scotty.

‘Weet ik niet,’ zei Naomi. Ze rende verder over de binnenplaats en

passeerde een mager meisje met vettig haar. 'Je zou het hier moeten zien. Cal wérkt niet alleen in het opvanghuis, hij woont hier ook. Met die jongeren.'

'Misschien hoeft hij geen huur te betalen.'

'Kan zijn. Maar te oordelen naar de manier waarop ze in zijn kamer videospelletjes zaten te spelen, brengen ze hun dagen bij hem door.'

'O, hou toch op. Dus behalve de mislukte agent is hij nu ook de held voor die beklagenswaardige, zielige dakloze kindertjes? Hoeveel clichés wil je er nog bij hebben? Laat me raden: hij gaat hun debatteam coachen en ze halen de landelijke kampioenschapsfinale.'

'Je begrijpt niet wat ik bedoel, Scotty. Ik krijg de indruk dat Cal slaapt, werkt en zijn maaltijden gebruikt te midden van probleemjongeren. Dus de vraag is: zorgt Cal voor hen of zorgen zij voor Cal?'

'Nomi, maak van Cal geen gewonde held. Als hij een heilige was, zou hij niet op de loop gaan, en zou jij hem niet achternazitten.'

Bij zichzelf knikkend liep Naomi met grote stappen door de hal en duwde de dubbele deur naar buiten open. De hitte viel als een deken over haar heen. Ze haastte zich naar haar auto, maar met haar verleden in de repo-business kon ze het niet laten de buurt onderzoekend op te nemen: Cals busje, dat nog voor het gebouw stond, de aftandse Fords, Pontiacs en Hyundais die keurig op een rij langs de zuidkant van het gebouw waren geparkeerd, en de ene zwarte personenwagen die bij een van de meters aan de overkant van de straat stond. Er zat een man in. Ze had tijd genoeg. Als ze geluk had, had hij Cal zien vertrekken.

Terwijl ze op hem afliep besepte ze dat het een politieagent was, en zo te zien zat er een hond achterin. Niets raars aan, eigenlijk.

Behalve dat Cal hier kortgeleden was weggeglip, dat zijn laatste telefoontje aan de politie van de Seminolen was geweest en dat er voor niemand een goede reden te bedenken was om met deze hitte samen met een hond in een stilstaande auto te zitten.

Bedachtzaam stak Naomi over in de richting van de zwarte auto. Ze zou haar best doen vriendelijk te blijven.

'Hallo,' riep ze, en ze liet haar badge zien toen de agent zijn raampje naar beneden draaide. 'Hoe heet je hond?'

‘Benoni,’ antwoordde Ellis, en hij tuurde omhoog naar het ronde gezicht van de agente die door zijn open raampje op hem neerkeek. Als je door het lelijke kapsel en het goedkope broekpak heen keek, was ze knap. Haar blauwe ogen waren bijna zo doorzichtig als tranen, maar de donkere kringen eronder verrieden uitputting. Ze had een vermoeiend leven. En zo te horen aan haar ademhaling had ze zich gehaast. ‘Ze heet Benoni,’ vervolgde Ellis. ‘Het is een brave meid.’

‘Ik zie het,’ zei Naomi. Ze keek naar Benoni, die vanaf de achterbank naar voren sprong, over Ellis’ schoot kroop en haar kop uit het raam stak. ‘Naomi Molina,’ stelde ze zich voor, en Ellis zag het legitimatiebewijs van ICE aan haar riem.

Als ICE hier was, was Cal allang vertrokken. Ellis wist dat hij dit kort moest houden.

‘O, wat is ze mooi,’ zei Naomi, en ze krabde de hond snel onder de kin. Ze deed zich reuze vriendelijk voor, maar Ellis zag dat haar blik geïnteresseerd bleef rusten op het schouderembleem van het korps van Michigan, dat hij op zijn uniform droeg.

‘Je bent een eind van huis, hè?’ vroeg ze.

‘Ja, ik ben hier voor een rechtszaak. Een dealer die we in Detroit hebben opgepakt. Ik had vanochtend moeten getuigen, maar er was te weinig tijd, wat betekent dat ik dit morgen wéér draag,’ zei hij, en hij wees naar de glanzende badge op zijn uniform zonder die aan te raken. ‘Ellis Belasco, korps Michigan,’ vervolgde hij, en hij stak zijn lange, magere vingers naar haar uit en schudde haar met een vloeiend gebaar de hand. ‘Het voordeel is dat ik Benoni van het strand heb kunnen laten genieten. Dat vond je heerlijk, hè, meisje?’

Benoni blafte. Dat zou voldoende moeten zijn.

‘Vind je het erg me je B en L te laten zien?’ vroeg Naomi.

Ellis liet zijn kin een stukje zakken en keek Naomi strak aan. Er

was binnen iets gebeurd, met Cal. Iets waardoor ze de pest in had en argwanend was geworden. Vandaar dat ze hem testte: ze controleerde of hij het politiejargon kende en dus een echte agent was, niet zomaar iemand met een uniform aan. B en L. Badge en legitimatie. Ellis pakte zijn Franse Berluti-portefeuille.

‘Alsjeblieft,’ zei hij, en hij gaf haar zijn legitimatie. Dat ze het fraaie handwerk van de portefeuille niet opmerkte, zei Ellis dat ze geen smaak had. Maar dat betekende niet dat ze geen probleem kon vormen.

Naomi glimlachte toen ze het legitimatiebewijs zag.

‘Wat is het voor ras?’ vroeg ze, terwijl ze Ellis de portefeuille teruggaf en Benoni, die haar kop nog steeds uit het raam had, aaide. Hij was geslaagd voor de test. Geen enkel probleem.

‘Ze worden Kanaanhonden genoemd,’ antwoordde Ellis met een half oog op een passerende zilvergrijze auto. Als Cal al weg was, moest hij ook vertrekken. ‘Ze zijn gefokt uit de oude pariahonden in Palestina,’ vervolgde hij, en hij startte zijn auto.

‘Daar heb ik wel eens van gehoord,’ zei Naomi, te dom om de hint te begrijpen. ‘Een van de oudste rassen ter wereld, toch?’

‘Hét oudste ras, volgens sommigen.’ Ellis trok de hond aan haar donkere leren halsband naar binnen en stuurde haar weer naar de achterbank. ‘Ik moet er eens vandoor.’

‘Ja, natuurlijk. Goede reis,’ zei ze. ‘Dag, Benoni.’ Ze stapte achteruit en wuifde vriendelijk. ‘Spijtig dat je je uniform tweemaal moet dragen.’

Ellis produceerde een glimlachje, pakte met zijn linkerhand het stuur... en zag Naomi naar zijn tatoeage staren.

‘Doen ze daar niet moeilijk over?’ vroeg Naomi veel te langzaam. Dit zag er slecht uit.

‘Ik heb een begripvolle chef. Hij weet dat we allemaal vergissingen maken als we jong zijn.’

‘Ja, dat excuus voer ik ook aan voor die Tweety op mijn bil. Hoewel je daarvan ook een stuk of tien *wine coolers* en een lichtelijk geschift vriendje op de middelbare school de schuld kunt geven.’

Ellis knikte. Hij had het mis gehad. Naomi vormde totaal geen bedreiging.

Met een stevige duw zette hij de auto in zijn vooruit en hij gaf gas.

Terwijl hij Naomi in zijn achteruitkijkspiegel kleiner zag worden, ging zijn mobieltje over. Op het schermpje stond 000-000-000 *Onbekend*. Alleen de rechter had dit nummer.

‘Wie is daar?’ vroeg Ellis.

‘Tja, dat is de grote vraag, hè, Ellis?’ zei iemand aan de andere kant van de lijn.

‘Vertel me met wie ik spreek of ik hang op.’

‘Ik wil je helpen, Ellis. Ik weet waarnaar je op zoek bent. Ik zit er ook achteraan. Maar je moet weten dat Calvin het Boek nog niet heeft. Hij heeft de Kaart.’

‘Jij bent degene die de vracht heeft verzonden, hè?’ Ellis trok het stuur naar links en draaide de A1A op. ‘Degene die Calvins vader heeft ingehuurd.’

‘Het enige wat ertoe doet is dat we geen van tweeën zullen krijgen wat we willen als Calvin het te pakken krijgt.’

‘Ik reken met Calvin af,’ zei Ellis stellig.

‘Nee. Dat doe je niet. Want dan zou je hier al zijn.’

‘Waar?’

‘Je kent het verhaal, Ellis. Waar denk je dat hij naartoe gaat? We zijn op het vliegveld en wachten op de vlucht naar Cleveland. Als je opschiet, kun je die nog halen.’

‘Weet je dat zeker?’ vroeg Ellis.

‘Natuurlijk. Daarom noemen ze me de Profeet.’

Een klik, en de verbinding was verbroken.

33

‘Tegen wie was je aan het praten?’ vroeg Scotty in Naomi’s oor.

‘Check deze badge voor me,’ commandeerde Naomi hijgend terwijl ze naar haar auto stormde.

‘Sms maar even, dan...’

‘Schrijf op! Edward Belasco.’ Dat was de naam die ze op zijn legitimatie had gezien en in haar hoofd had geprent. ‘Maar hij noemt zichzelf Ellis. Het politiekorps van Michigan. Badge 1519.’ Toen ze Scotty’s toetsenbord hoorde klikken, vervolgde ze: ‘Sorry, Scotty. Als de ouderdom eenmaal toeslaat, word je kort van memorie.’

‘Je bent vierendertig, Naomi.’

‘Drieëndertig, om precies te zijn. Nee, wacht, je hebt gelijk. Ik ben vierendertig.’ Ze bleef even onbeweeglijk staan voordat ze zich in haar auto liet zakken. ‘Hoe weet jij dat?’

‘Ik was erbij toen je je verjaardag vierde, op het werk.’

‘Niet waar.’

‘Wel waar. Nadat iedereen weg was. En door je telefoon niet uit te schakelen – wat ik hogelijk bewonder en waardeer – weet ik nu ook dat je een Tweety op je toges hebt. Ik heb een GoBot op mijn enkel.’

‘Wat is een GoBot?’

‘Een soort Transformer. Maar dan... treuriger.’

Naomi grinnikte en trok het portier dicht. ‘Was dat een intiem moment, dat je met me deelde?’

Het enige wat ze hoorde was het snelle klikken van zijn toetsenbord.

‘Scotty, jij zou een fantastische duvelstoejager zijn.’ Ze stak de sleutel in het contact en pakte iets uit haar tasje wat eruitzag als een rekenmachine. Nadat ze een schakelaartje aan de bovenkant had overgehaald, reed ze weg, wachtend tot het schermpje oplichtte.

gps-verbinding ...zoeken...
...zoeken...
verbinding gemaakt

‘Hij is op weg naar het vliegveld. Hij weet dat Cal daar is,’ zei Naomi, en ze sloeg links af de US-1A op terwijl er zich op het scherm een rood driehoekje langzaam over een digitale landkaart bewoog.

‘Wie is op weg naar...? Wacht even,’ zei Scotty. ‘Heb je Roosevelt met een zendertje uitgerust?’

‘Dat was ik wel van plan, maar toen ik daar naar binnen ging... Cal kent onze trucjes. Ze zijn te slim voor al die James Bond-onzin van ons.’

‘Wie volg je dan?’

‘Dat heb ik je net gezegd: Ellis, ofwel Edward Belasco. Badge 1519.’

‘Naomi, je hebt officiële toestemming nodig om een peilzendertje te mogen aanbrengen in iemands auto, dat wil zeggen een rechterlijk bevel, en dat krijg je alleen bij een gerechtvaardigde verdenking. Je hebt hem niet eens gevraagd of hij Cal had gezien.’

‘Ten eerste is hij een leugenaar. Hij zei dat hij met zijn hond op het strand had gewandeld, maar er was op zijn hele achterbank geen korreltje zand te bekennen. Ten tweede zag ik aan zijn chique portefeuille en gemanicuurde handen dat hij veel te goed voor zichzelf zorgt. Ten derde heeft hij de wenkbrauwen van de duivel. Ten vierde, om terug te komen op zijn portefeuille: al zijn dollarbiljetten zaten met dezelfde kant naar voren en naar boven. Ook weer zo... duivels. En ten slotte: wie zegt dat ik een peilzendertje in zijn auto heb aangebracht?’

‘Heb je dat dan niet gedaan?’ vroeg Scotty verbaasd.

‘Ik kon er niet dicht genoeg bij komen. Maar toen snuffelde die stomme hond van hem heel enthousiast aan mijn hand, en háp, hij at het zendertje zó uit mijn arme weerloze vingertjes. Stoute hond. Heel stout.’

‘Je hebt de hond het zendertje gevoerd.’

‘Nee, ik heb de hond een oude snoepworm van mijn zoon gevoerd, die toevallig in mijn zak zat en waar toevallig een heel klein peilzendertje in was blijven kleven. Wat een geluk, hè? Ik kan het zelf nauwelijks geloven.’

‘Als je die hond iets hebt aangedaan...’

‘Ik?’ vroeg ze, en met een onschuldig gezicht wees ze op zichzelf, terwijl ze het gas diep indrukte en naar het vliegveld racete. ‘Ik ben dol op honden. Een echt hondenmens. Geloof me nou maar, Benoni zal er geen last van hebben. Het is dezelfde technologie die ze toepassen bij huisdieren om ze terug te kunnen vinden als ze zoekraken of...’

‘O-o.’

‘Wat o-o?’ Naomi bracht haar hand naar haar oor. ‘Hebben ze Timothy gevonden?’

‘Ik heb die diender van jou uit Michigan ingevoerd. En zo te zien is liegen niet het enige wat Ellis op zijn kerfstok heeft.’

34

‘Hoe bedoel je, ICE komt eraan?’ vraagt mijn vader, en hij gaat wat rechter op de bloemetjesbank zitten.

‘Zij, Naomi. Ze weet dat we op een vliegveld zijn,’ vertel ik hem.

‘Maar al die nepreserveringen...’

‘Zullen haar tien minuten vertraging opleveren. Ze is slim. Ze weet dat Lauderdale het dichtstbij is. We moeten gaan,’ dring ik aan. ‘En jij moet vertrekken,’ blaf ik tegen Serena.

‘D-dat kan niet. Ik wéét dat ik ben voorbestemd om hem te helpen.’ Ze staat op van de bank.

‘En ik weet dat ik ben voorbestemd om je naar buiten te brengen en je leven te redden, hoe geschuffeld je ook bent,’ pareer ik, en ik pak haar bij de elleboog.

‘Alsjeblieft... Je vader moet met zijn ziel in het reine komen,’ smeekt Serena terwijl ze probeert zich los te trekken.

‘Cal, laat haar los!’ gromt mijn vader.

Opnieuw draait een beveiligingsbeambte zich naar ons om. Maar dat is lang niet zo erg als het platte zwarte doosje dat in de hoek hangt en dat ik over zijn schouder heen ontwaar. Weer een camera die ik over het hoofd heb gezien. Recht op ons gericht.

Mijn vader volgt mijn blik en verstart als hij de camera ziet. Hij weet wat dat betekent. Hij weet dat Naomi er aankomt. En hij weet wat Ellis met Serena zal doen als hij ontdekt dat ze met ons is signaleerd.

‘Calvin, hoeveel contant geld hebben we nog?’ vraagt mijn vader.

‘Dat is een goed idee,’ antwoord ik. ‘Als we haar in een motel onderbrengen, is ze veilig totdat...’

‘Ik ga geen motelkamer voor haar boeken, ik ga een ticket voor haar kopen.’ Hij wendt zich tot Serena. ‘Je gaat met ons mee.’

‘Wacht eventjes... Wát?’ vraag ik.

‘Spreek me niet tegen, Calvin. Niet hierover. Ik weet wat ik doe.’

‘O, dat is waar ook. Ik vergat even hoe goed je erin bent de vrouwen te beschermen van wie je houdt.’

Mijn vader verstijft en werpt me een blik toe die ronduit dodelijk is. Serena begint weer over zijn rug te wrijven, maar dat helpt niet.

‘Hou op met die insinuaties, Calvin. Vanwaar al die woede? Omdat ik voor Serena wil zorgen of omdat ik niet voor je moeder heb gezorgd?’

‘Niet voor haar hebt gezórgd? Lloyd, je hebt haar vermóórd. Je hebt haar een duw gegeven en dat is haar dood geworden.’

‘Zo is het niet gegaan!’

‘Wil je me belazeren? Ik heb het zelf gezien!’

Mijn vader zwijgt, alsof het hem verrast dat ik het nog weet.

We staan tegenover elkaar te hijgen, maar hij is degene die de stilte verbreekt. ‘Waarom ben je achter me aan gekomen nadat ik uit het ziekenhuis was ontslagen, Calvin? Om me te helpen, of alleen om me te herinneren aan die ene gebeurtenis die ik meer betreur dan wat ook in mijn leven?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Je hebt geen idee hoe slecht je me kent.’

Hij neemt me aandachtig op, aarzelend of hij verder zal ruziën. Aan de andere kant weet hij dat als we niet snel iets doen, er niets meer te doen valt.

‘Lloyd, als dit je reis is... samen met Cal...’ begint Serena achter hem, ‘misschien vergis ik me dan wel. Misschien ben ik niet voorbestemd om mee te gaan.’

‘Ze heeft gelijk,’ beaam ik.

‘Nee, dat heeft ze niet,’ houdt mijn vader vol. ‘We kunnen haar niet zomaar hier achterlaten.’

‘We laten haar niet achter. Als we haar naar een veilige plek brengen...’

‘Waar? En wanneer?’ vraagt mijn vader op scherpe toon. ‘Je zei net dat ze onderweg zijn. En als ze het materiaal van die camera’s zien... Je weet wat er met Timothy is gebeurd. Als Ellis zijn badge laat zien en hoort dat Serena bij ons was, zal hij haar opsporen, naar de keel vliegen en...’ Hij kijkt naar Serena en maakt zijn zin niet af. ‘Vind je echt dat ik ongelijk heb, Calvin? Ze wéét welke vlucht we nemen. Denk jij werkelijk dat Ellis haar met rust zal laten als we haar hier achterlaten?’

Ik staar naar Serena en weet wat ik zal antwoorden. Het laatste wat ik wil is nog een dode op mijn geweten hebben. Bovendien heb ik haar gisteravond naar de zending horen vragen. Zo kan ik haar tenminste in de gaten houden.

‘Als we in Cleveland zijn, brengen we haar naar het eerste hotel dat we tegenkomen,’ zeg ik.

‘Oké,’ zegt mijn vader, en hij rent terug naar de balie van de vliegmaatschappij.

Intussen brengt Serena snel een bezoekje aan het toilet.

En ik blijf alleen achter bij de bloemetjesbanken. Ik staar door de hoge ramen van spiegelglas, kijk naar de auto’s en taxi’s die af en aan rijden en hoop dat Naomi en Ellis nog niet zo dichtbij zijn als ik denk.

‘Ten eerste heet hij geen Ellis.’

‘Ja, dat had ik al min of meer opgemaakt uit zijn legitimatie, waarin de naam Edward stond,’ antwoordde Naomi. Haar blauwe zwaailicht was aan en ze stoof over de brug van Sunrise Boulevard. Op haar ontvanger zag ze dat het rode driehoekje bijna bij Griffin Road was. Ellis koerste onmiskenbaar op het vliegveld af. Nu snapte ze het. Dat verklaarde waarom hij bij het gebouw stond te spioneren. Hij speelde met Cal onder één hoedje. ‘Wat kwam er verder uit? Zit hij echt bij de politie?’

‘Hij zát bij de politie. Heeft ongeveer een jaar geleden ontslag genomen.’

‘Net als Cal.’

‘Nee. Heel anders dan Cal. Ten eerste...’

‘Ten eerste heb je al gehad.’

‘Sorry?’ vroeg Scotty.

‘Je kunt maar één keer “ten eerste” zeggen. En je had het al gezegd.’

Scotty zweeg even, in stilte mokkend. ‘Ten twééde... Die Edward Belasco,’ zei hij in haar oor, ‘dat is een akelig type. En het ergste is dat hij weet hoe het werkt. Hij is nooit gearresteerd, nooit ergens op gepakt.’

‘Vertel me nou maar wat hij gedaan heeft,’ zei Naomi, en ze wierp opnieuw een blik op het rode driehoekje. Het bewoog nog steeds in de goede richting.

‘Dat is nou juist het probleem. Niemand kan bewijzen dat hij iets heeft gedaan,’ vertelde Scotty. ‘Het begint allemaal als hij zeven is en zijn moeder en hij ergens in Michigan in een louche buurt een auto-ongeluk krijgen.’

‘Dat meen je toch niet? Alweer een arme stakker met een moeilijke jeugd? Ik dacht dat je zei dat hij een heel ander geval was dan Cal.’

‘Dat is hij ook, geloof me nou maar. Hoe dan ook, moeder raakt gewond bij het ongeluk en de jonge Edward heeft geen schrammetje. Zijn ouders zijn pas gescheiden en hij wordt voor twee weken naar zijn vader gestuurd, zodat zijn moeder kan herstellen. Twee weken. Maar na een paar dagen vertelt zijn vader hem dat zijn moeder plotseling is gestorven. De jonge Edward is nooit meer naar huis gegaan.’

‘O jee. En geloofde Edward het?’

‘Ja, papa had het toch zelf gezegd? Natuurlijk geloofde hij het. Totdat de inmiddels volwassen agent Edward, die weer in Michigan woont, op een ochtend de krant openslaat en wordt geconfronteerd met de overlijdensadvertentie van zijn moeder. Met een paar telefoontjes spoort hij de notaris van zijn moeder op, die hem vertelt dat zij tientallen jaren en het grootste deel van haar geld heeft besteed aan de speurtocht naar hem. En dat is de eerste keer dat hij zijn echte naam weer hoort: Ellis.’

‘Echt een lithiumkandidaat, hè?’

‘Een kandidaat? Dat spul is voor hem gemáákt,’ zei Scotty.

‘Hoe kom je aan al die informatie?’

‘Uit zijn dossier.’

‘Staat dit allemaal in zijn personeelsdossier?’

‘Zijn personeelsdossier? Nee, nee, nee. Dit komt uit het straf dossier. Dat krijg je als er een onderzoek naar een moord wordt ingesteld,’ legde Scotty uit. ‘Een paar dagen later meldt de notaris dat er bij hem op kantoor is ingebroken en dat de boeken en papieren van de moeder zijn verdwenen, waaronder een oud affiche waarop Edwards vermissing bekend wordt gemaakt. Twee weken later wordt Edwards vader gevonden: hij drijft voorover in een meer achter zijn huis. Bij gebrek aan verdachten wordt ervan uitgegaan dat hij een ongeluk heeft gekregen met zijn boot.’

‘Tot...’

‘Tot een halfjaar later, als Edwards argwanende teamleider op het werk Edwards kastje openmaakt en dat oude affiche uit zijn kindertijd vindt. Maar over de foto’s van hemzelf als jongen heeft Edward foto’s van zijn vader geplakt, zodat je een volwassen gezicht boven een kinderlijfe ziet. Dus gaan ze anders tegen de zogenaamde “dood door ongeval” van zijn vader aankijken. Wel een beetje verdacht, hè?’

‘Nooit geweten dat je met collages voodoo kon bedrijven,’ zei Na-

omi. Ze sloeg weer links af en zette koers naar de oprit van de snelweg. Om deze tijd was het verkeer moordend, maar met haar zwaailicht aan zou het haar niet te erg ophouden. ‘Dus toen hebben ze Ellis op staande voet ontslagen?’ vroeg ze, terwijl ze om de grote massa heen reed naar de vluchtstrook.

‘Ontslagen? Alsjeblieft. Eerst hebben ze hem met verlof gestuurd, toen hebben ze geprobeerd te bewijzen dat hij de moord had gepleegd en uiteindelijk hebben ze hem ontslag laten nemen, met behoud van zijn pensioen. Je weet hoe dat gaat: als ze hem hadden ontslagen, had hij een proces tegen ze aangespannen en dan zouden die zelfgeknutselde affiches van hem op de tv zijn gekomen, wat de politie van Michigan zwaar in de problemen zou hebben gebracht. Je kunt beter met je toverstokje zwaaien en *poef*, weg is alles wat onaangenaam is.’

‘Maar dat hij zich nu weer Ellis noemt... Als een Mr. Ripley die zijn eigen identiteit steelt.’

‘Ongetwijfeld. Hij heeft duidelijk iets in zijn oude leven gevonden wat hem aanstond,’ zei Scotty. ‘Waar is onze mafkees trouwens op dit moment?’

Terwijl Naomi over de vluchtstrook zoefde, wierp ze opnieuw een blik op het rode driehoekje. ‘Bijna bij de autoverhuurbedrijven. Ik durf te wedden dat hij Cal op het vliegveld ontmoet.’

‘Denk je dat ze onder één hoedje spelen?’

Voordat Naomi antwoord kon geven, piepte haar telefoon en in het schermpeje verschenen de woorden ‘Politie Seminolen.’ ‘Scotty, ik moet opnemen.’

Met een klikje schakelde ze naar de andere lijn. ‘Met Molina,’ zei ze.

‘Benny Ocala,’ antwoordde een man met een krakende, lage stem.

Benny Ocala. Naomi knikte. Politiechef van de Seminolen. En de laatste die Cal gisteren met zijn mobieltje had gebeld.

‘Fijn dat je even belt, Benny,’ zei ze, terwijl ze het gaspedaal diep indrukte. Ze was bijna bij het vliegveld. ‘Ik geloof dat we een gezamenlijke vriend hebben.’

Mijn vader loopt alleen naar de gate. Serena volgt, in haar eentje. Tegen de tijd dat ik er aankom, gaan de passagiers al aan boord. Maar mijn vader blijft in een hoekje bij de brede, zonovergoten ramen staan wachten. Ik zou graag denken dat dat uit bezorgdheid voor mij is, maar ik zie waar hij naar kijkt. Hij is niet van plan ergens naartoe te gaan zonder mijn rugzakje.

Zonder tijd te verliezen komt hij naar me toe. Hij loopt enigszins mank en heeft duidelijk last van zijn hechtingen. Het is verbazend hoeveel langzamer hij zich beweegt als hij iets nodig heeft. Vooral als dat medeleven is. Hij komt naast me staan en wacht op het juiste moment, en ik voel hoe hij zijn verontschuldiging voor wat hij over mijn moeder zei aan het voorbereiden is.

‘Calvin, je moet weten...’ Hij schraapt zijn keel. ‘Ik waardeer het zeer dat je bezorgd bent om Serena.’

‘Passagiers die kleine kinderen hebben of hulpbehoevend zijn, wordt verzocht aan boord te gaan,’ kondigt de gate-agent aan.

‘Trouwens, ik denk dat het goed voor ons zal zijn dat ze meegaat,’ vervolgt hij, maar als ik zie naar wie hij kijkt, denk ik niet dat hij met ‘ons’ hij en mij bedoelt.

Ik volg zijn blik en zie Serena in een hoekje staan. Ze staart verwonderd naar een zojuist opgestegen vliegtuig en praat aan de telefoon. Haar huid is vlekkerig en er piept een vetrolletje over de voorkant van haar jeans, maar zo in het zonlicht lijkt ze wel van brons. Ze moet ongeveer van mijn leeftijd zijn. Misschien een jaar of twee jonger.

‘Zie je dat?’ vraagt mijn vader, die zich weer naar mij wendt. ‘Zulke vrouwen krijg ik nooit. Dus alleen al het feit dat ze hierheen is gekomen, voor mij...’

‘Met wie belt ze?’

‘Ze geeft voedingsadviezen aan mensen die chemotherapie krijgen. Ze zegt haar afspraken af.’

‘Durf je daar je hoofd om te verdedden?’ vraag ik, terwijl ik de menigte afspeur naar Naomi en Ellis.

‘Hoor eens, Calvin, dat die rechercheur je aan de telefoon wist te krijgen, betekent dat ze al bij je thuis zijn geweest, hè? Ze komen in volle vaart hierheen. Wat voor argumenten heb je verder nog nodig? We vechten nu voor ons leven. En Serena is een deel van het mijne. Dus als jij je bedenkt, als je niet mee wilt komen, dan snap ik dat. Maar Serena en ik...’ Hij ademt luidruchtig door zijn neus. Dan trekt hij het papiertje uit zijn zak waarop hij het adres in Cleveland heeft overgeschreven. Ik prent in mijn geheugen dat hij denkt dat het om het adres gaat, niet om het stripboek. ‘Hoe dan ook, ik hoop dat je met ons mee komt.’

Mijn vader loopt langzaam naar de gate. Ik blijf staan wachten om te zien of hij naar me omkijkt. Maar hij houdt zijn blik op Serena gericht.

Ik verzet geen voet. Ik weet dat het sentimentele onzin is, maar... Kom op, kijk nou achterom.

Hij doet het niet.

Ik blijf wachten.

En hij blijft lopen. Ergens kan ik het hem niet kwalijk nemen. Ik ben al zo lang geleden uit zijn leven verdwenen...

Hij werpt een blik over zijn schouder. We kijken elkaar aan.

Het is maar een onnozel kleinigheidje, veel te gezocht om van belang te zijn.

Maar toch is het dat.

Met je vader is alles van belang.

Drie meter voor me glipt Serena in de rij naast mijn vader en ze haken snel hun pinken in elkaar. Ze is helemaal niet bang. Hij kan weer prima lopen. Geen spoor van enige mankheid. Goh, wat is dat ze gemakkelijk afgegaan.

Haar ken ik niet. Hem ken ik nauwelijks. En ze gaan naar Cleveland, op grond van een adres dat mijn vader uit de kist van een dode heeft opgevist.

Ik kan hier blijven. Geen probleem. Maar ik heb Naomi's dreigementen gehoord. Ik heb het pistool van Ellis gezien. Op één punt

had mijn vader gelijk: als ik niet op dit vliegtuig stap, word ik vandaag gearresteerd en ben ik er morgen geweest.

Mijn vader en Serena verdwijnen in de slurf.

Ik loop achter hen aan.

Dan liever de lucht in.

‘Wat is er, Benoni? Wat is er aan de hand?’ vroeg Ellis aan zijn hond, die plat op haar buik op de achterbank lag en zich nauwelijks bewoog.

Ellis zette zijn auto op een vrij plekje in de garage voor teruggebrachte huurauto’s, stapte uit, trok het achterportier open en bukte zich naar Benoni. ‘Wat is er? Wat zie je dan?’ vroeg hij. Hij volgde de blik van de hond en keek over zijn schouder. Achter hem, in de hoek van de garage, hing een zwarte bol met een beveiligingscamera die op hem was gericht.

Hij rekte zijn nek en staarde een volle halve minuut recht in de camera. Hij vond het best. Hij verschool zich niet langer.

Toen hij het dagboek had gevonden, was het hem met elke bladzijde die hij omsloeg duidelijker geworden. Hij zag de nalatenschap van zijn familie, zijn échte familie. Al hun werk. Het waren geleerden geweest.

In die tijd dacht Ellis dat het Kaïnsteken een kruis of een hoorn of iets dergelijks op Kaïns voorhoofd was geweest. Maar zijn familie kende het werkelijke verhaal van het Boek der Leugens.

Daarna, toen hij de namen eenmaal had, was het niet moeilijk meer geweest om de Leiding op te sporen. Hun gelederen waren in de loop der jaren uitgedund, hun macht was afgenomen. Nog maar enkelen waren er over. Rechter Wojtowicz was nog over. En derhalve ook de droom. De droom was zijn leidraad. Nog steeds. Zijn moeders droom voor hem.

Dat moest je ervoor overhebben om Ellis te zijn.

Het doel was eenvoudig: zijn erfgoed – het Boek – zou hem helpen zijn leven terug te winnen, maar het zou niet gemakkelijk zijn. De rechter had dat met zoveel woorden gezegd en had geprobeerd hem weg te sturen. Had zelfs dreigementen geuit. Maar zoals hij bij

het meer met zijn vader had geleerd, maakt angst de wolf groter dan hij is.

En daar was hij begonnen: bij de wolf.

‘Hé daar,’ riep een man van het autoverhuurbedrijf met een notebook in zijn hand naar hem, ‘wat is er met je hond? Is ze wagenziek?’

‘Niets aan de hand,’ antwoordde Ellis, die nog steeds naar de beveiligingscamera staarde.

‘Zeker weten?’

Ellis boog zich naar de achterbank. Benoni draaide haar kop een stukje. Haar ogen stonden glazig. Er was duidelijk iets mis.

Het had Ellis nog geen drie weken gekost om Benoni te vinden. Het was duidelijk geweest wat hem te doen stond. De eerste pariahond was in het begin van Abel en later van Kaïn geweest. Het eerste teken van Kaïn. Zijn eerste geschenk van God. Maar niet zijn belangrijkste. Dat was datgene wat nog steeds verborgen was. Eeuwenlang verborgen en begraven, toen ontdekt door koptische monniken, gered door de Leiding en lang geleden gestolen door de soldaat, de jonge Mitchell Siegel. Gestolen en daarna weer verborgen door Siegels eigen kind. Ouder en kind. Steeds weer ouder en kind. Net als met zijn moeder.

Terwijl Ellis met beide handen Benoni over haar kop aaide, keek hij naar zijn tatoeage: naar de hond, de doornen... en de man die door de maan werd omsloten...

Ouder en kind. Gods volmaakte symmetrie. Het leek nog logischer toen de Profeet hem had verteld wat Cal had gevonden. De Kaart. Het adres. Natuurlijk. Siegels zoon had het Boek der Leugens niet verborgen. Hij had het gehouden. En nu was er dat oude adres... Natuurlijk gingen ze naar Cleveland.

‘Hiejjk... hiejjk...’ In eerste instantie dacht Ellis dat het niesen was.

Toen zag hij Benoni's kop met schokkerige bewegingen op en neer gaan. Er dropen slijmerige draden kwijl uit haar bek. Haar poten schokten.

'Benoni!' riep hij, en hij probeerde haar uit de auto te trekken.

'Hiejkk... hiejkkk...!' Het stuip trekken versnelde en de hond zakte door haar poten op de achterbank. Ze had een epileptische aanval.

'Benoni!' In paniek greep hij haar poten, haar lijf... Hij tilde haar door het achterportier naar buiten.

'Hggguuuuh...' Er klonk een luid gespetter en een heldere, slijmerige golf vloeistof stroomde uit Benoni's bek over het beton en vormde een plas. Benoni hoestte en kuchte een paar maal en schudde haar kop alsof ze die van haar romp wilde draaien. Ellis hield Benoni dicht tegen zich aan toen hij de zure lucht rook. Braaksel. Geen epileptische aanval. Als ze zo moest overgeven, had iets haar behoorlijk dwarsgezeten.

Daar. Er stak een klein, feloranje kwakje als een stukje kauwgum omhoog uit het plasje op de grond. Maar toen Ellis zijn hand ernaar uitstak...

Hij pakte de druipende, gehavende snoepworm tussen duim en wijsvinger, en zag het grijze, ovale schijfje dat in het aangevreten materiaal kleefde.

Een peilzendertje. Ze had een...

Zijn mobieltje piepte en er verscheen een tekstbericht op het scherm:

Te laat.

We zijn vertrokken.

Volgende vlucht over 1 uur.

De Profeet

De hond op zijn schoot nieste en jankte zachtjes toen ze eindelijk weer op adem was.

'Ja, ik weet het, meid... Cal is gevlogen,' zei Ellis, en hij klopte Benoni op haar borst en tuurde naar het ovale zendertje. 'Maak je geen zorgen, we zullen de tijd nuttig besteden. De rechter zou haar makkelijk moeten kunnen vinden.'

Benoni hoestte weer een vochtig kuchje.

‘Precies, meid,’ zei hij, terwijl hij met twee vingers de batterij van het zendertje vastgreep. ‘Ik wil haar ook geen kwaad doen.’
Maar dat hoorde er nu eenmaal bij als je Ellis was.

Er klonk een hoog *bliiep*-geluidje en het rode driehoekje doofde.

‘Shitterdeshit,’ fluisterde Naomi voor zich uit toen ze naar het schermpje van de ontvanger keek.

‘Moet u een ander gesprek aannemen?’ vroeg politiechef Benny Ocala door de telefoon. Intussen reed Naomi snel naar het autoverhuurbedrijf.

Ze staaarde naar buiten, waar een stuk of tien passagiers – merendeels toeristen – uit een bus stroomden en door de deuren van het moderne witte gebouw naar binnen dromden, zodat haar uitzicht werd belemmerd. Te oordelen naar het laatste signaal dat ze van Ellis had opgevangen was hij vlakbij, maar... nee, hij kon onmogelijk weten dat Naomi hem volgde. En hij kon haar ook niet zo snel hebben nagetrokken. Maar toch staaarde ze naar elke passagier die ze zag.

‘Mevrouw Molina?’ vroeg Ocala.

‘Sorry, ik...’ Ze stak de ontvanger weer in haar zak en volgde de borden naar de vertrekhal. Als ze geluk had, zou Scotty haar snel belten met de juiste terminal. ‘Goed, je was aan het vertellen over Cal.’

‘Nee, u was me vrágen aan het stellen over Cal. Ik probeerde alleen maar beleefd te zijn en u niet in verlegenheid te brengen. Mevrouw Molina...’

‘Naomi.’

‘Naomi, zelfs als je ons telefoonnummer kiest, ga je autonoom gebied binnen, een onafhankelijke staat, wat betekent dat je badge en je uniform alleen nog maar bruikbaar zijn als halloweenkostuum, en eerlijk gezegd houden wij oorspronkelijke Amerikanen niet erg van Halloween.’

‘Hoor eens, ik heb ook een hekel aan Halloween. Dit jaar ging mijn zoon verkleed als gangsta-rapper, wat dat ook moge zijn. Maar

ik heb te maken met een mogelijke moord waarover ik je vriend Cal iets wil vragen.’

‘Moord is een zaak voor de staatspolitie. Jij werkt voor een federale opsporingsinstantie. Heb je nog een ander verhaal?’

‘Het slachtoffer is een man met wie ik samenwerk, Timothy Balanz. Hij is een vriend van me,’ vertelde Naomi, terwijl ze afremde voor een oversteekplaats en het groepje passagiers dat voor haar auto langsleiep op weg naar Terminal 2 nauwgezet opnam. ‘Dus ik hoop dat je het me niet kwalijk neemt, maar als iemand een van jouw mensen iets aandeed – dat lieve, slissende meisje bij wie ik mijn berichtje heb achtergelaten bijvoorbeeld, als iemand haar op een donkere weg te pakken kreeg en in mootjes hakte –, als het iemand was om wie jij iets gaf en je mijn hulp nodig had, dan hoop ik dat ik me er niet van af zou maken met je op je nummer te zetten en af te geven op Halloween.’

Ocala zweeg en Naomi zag plotseling iets bewegen in haar achteruitkijkspiegel: een lange man in een windjack stapte van het trottoir af en stak vlak achter haar over.

‘Ik wil alleen maar weten waar Cal je over gebeld heeft,’ vervolgde Naomi. Ze wierp een blik over haar schouder door het achterraam. De man was al verdwenen. Ze wist dat het geen goed idee was om hier te blijven staan, zichtbaar voor elke passerende vliegveldbezoeker.

‘Weet je wat het woord van de Seminolen voor “schuldgevoel” is?’ vroeg Ocala uiteindelijk. ‘“Jij”.’ Ze hoorde opeens een geluid alsof er een archieffkast open en dicht werd gedaan. ‘Ik heb hier de kogel die ze afgelopen nacht uit zijn vader hebben gepeuterd.’

‘Zijn vader?’

‘Cal heeft me gevraagd ernaar te laten kijken door de experts van de ATF, die een verband hebben gevonden met Cleveland en een zeldzaam wapen dat is gebruikt om een man mee te doden die Mitchell Siegel heette...’

‘Mitchell Siegel,’ zei Naomi. Toen ze de naam noteerde, hoorde ze een piepje in haar oor. Op het schermje zag ze dat het Scotty was. ‘Ik zal hem zo snel mogelijk laten natrekken.’

‘Je kunt denken wat je wilt, Naomi,’ zei Ocala, ‘maar ik vertel je één ding: Cal Harper is niet de kwade genius in dit verhaal.’

‘Een foute smeris is een foute smeris, dat weet jij ook. Bovendien, als hij zo’n heilige is, waarom meldt hij zich dan niet om met ons te praten?’

‘Misschien is hij bang dat jullie, in plaats van naar rede te luisteren, alleen maar met domme clichés over foute smerissen aankomen.’

‘Bedankt voor je hulp,’ zei Naomi tegen Ocala, en ze schakelde naar de andere lijn.

‘Nomi, ik geloof dat ik Cal heb gevonden,’ riep Scotty uit. ‘Ik moet het nog checken, maar op de lijst van tickets die contant zijn betaald stonden er een paar die vanochtend zijn gekocht, en daarvan zijn er drie naar Cleveland.’

Naomi wilde net weer aan het rondje langs de vertrekhallen beginnen toen haar gps-ontvanger een hoge *bloep* gaf. Het zendertje van Ellis – het felrode driehoekje – was terug, en het bewoog.

Het kostte haar even tijd om de straatnamen te lezen en zich te oriënteren, maar toen draaide het driehoekje NE 23rd Court op...

Naomi’s ogen werden groot. Nee. Dat was onmogelijk...

O, god.

‘Nomi, is alles goed?’

‘Hij is er, Scotty.’

‘Hij is waar? Waar heb je het over?’

‘Twenty-third Court. Ellis... Hij... Ik geloof dat Ellis bij mijn huis is.’

‘Dames en heren, de gezagvoerder heeft het waarschuwingsslampje van de veiligheidsgordels gedoofd, dus u mag weer rondlopen,’ kondigt de stewardess aan. Ik staar door het eivormige raampje en zie Florida in de verte verdwijnen onder de wattige wolken.

De stoelen om me heen zijn leeg, maar toch zijn we voor de zekerheid alle drie ergens anders gaan zitten.

Ik kijk over mijn schouder tien rijen naar achteren, naar mijn vader, die knikkebollend in slaap is gevallen. Na alles wat we hebben meegemaakt kan hij wel wat rust gebruiken. Ik ook, trouwens. Ik zoek met mijn blik de andere kant van het gangpad af naar Serena, maar haar stoel is leeg. Ik kijk weer naar mijn vader. Ga me nou niet vertellen dat ze naar hem toe is geslopen om...

‘Calvin’ – mijn gedachten worden onderbroken door een vrouwenstem – ‘vind je het goed als ik bij je kom zitten?’

In het gangpad staat Serena. Ze leunt met haar rug tegen de stoel achter haar, alsof ze bang is om te dichtbij te komen. Ik ben geneigd dat zo te houden, maar ik wil niet dat iemand ons hoort praten.

Ze laat zich op de stoel naast het gangpad zakken, zodat de middelste plaats tussen ons leeg blijft, en vouwt haar benen in kleermakerszit onder zich. Ik zie dat ze blote voeten heeft. ‘Dat is aardig van je,’ zegt ze.

‘Ik had nog niets gezegd.’

‘Maar je stond op het punt, Calvin. Dat las ik in je ogen.’

Mag ik even een teiltje? ‘Hoor eens, Serena, ik ken je niet erg goed en ik ken Lloyd al niet veel beter. Maar als ik zijn dure zijden overhemden en zijn gloednieuwe schoenen zie, dan weet ik dat mijn vader graag indruk maakt. En met mijn cliënten heb ik de ervaring dat degenen die het wanhopigst zijn het snelst vallen voor al die nonsens van new age en yoga, vooral als die wordt opgedist door jongere, sexy

vrouwen die hun pink door de hunne haken in de hoop te krijgen wat ze van die mannen willen, wat dat dan ook moge zijn. Ik beseft dat dit geen vreselijk complexe analogie is, dus, om in stijl te blijven: ga maar ergens anders verleidelijk met je ogen knippen.

Ze blijft me wel een minuut lang zwijgend aankijken. Dan zegt ze: 'Het spijt me dat ik je boos heb gemaakt.'

'Nee, boos word je als iemand een deuk in je auto rijdt. Dit is kille, bittere woede, die je voelt als iemand zich met je privécrisis bemoeit.'

'Calvin...'

'Cal,' snauw ik haar toe.

Ze geeft nog steeds geen krimp. 'Cal, ik ga niet met je vader naar bed.'

'Vanwaar dan die pinken en het handje-vasthouden?'

'Hij beefde, Cal. Had je dat niet gezien, in je kwaadheid? Ik probeerde hem te kalmeren, zijn energie opnieuw te richten.'

'Zijn energíe? Mijn god. Hoor eens, zelfs als buitenstaander kan ik duidelijk zien dat hij verliefd op je is.'

'En ik hou ook van hem, maar zoals ik hem heb verteld, alleen als lerares. Toen we begonnen met mediteren...'

'Ho ho ho. Mijn vader zou nog niet mediteren als...'

'Hij is er op dit moment mee bezig,' zegt ze, nog steeds doodkalm.

Ik kijk om naar mijn vader. Zijn hoofd hangt nog voorover en zijn ogen zijn gesloten. Ik dacht dat hij sliep, maar nu ik hem heen en weer zie wiegen...

'De essentie is dat je door je neus ademhaalt,' vervolgt Serena. 'Elke ademtucht moet tot aan je middenrif komen.'

Over de lege stoel tussen ons in staar ik haar aan. Ze knikt glimlachend.

'Serena, wat is de werkelijke reden dat je hier bent? En beledig mijn intelligentie alsjeblieft niet door te beweren dat je helemaal naar het vliegveld bent gekomen en misschien zelfs je leven op het spel hebt gezet om mijn vader uit te zwaaien en te leren hoe hij moet ademen en zijn energie moet richten.'

De meeste mensen wenden hun blik af als je ze een moeilijke vraag stelt. Serena blijft me recht aankijken, en ik geef het niet graag toe, maar ik zie een zekere diepgang in haar geelblauwe ogen.

'Hij heeft mijn broer geholpen. Andrew,' zegt ze uiteindelijk.

‘Wie? Mijn vader?’

‘Je had het daarnet bijna goed geraden, Cal. Je vader was Andrews begeleider. Mijn broer zat al jaren bij de AA en had om de zoveel tijd een terugval. Een paar maanden geleden stuurde de rechter hem weer naar de AA, en je vader... Het was niets heroïsch of zo, maar je vader was aardig voor hem. Het klikte. Ze hadden een gevoel van verbondenheid. En wat het ook was dat ze gemeen hadden, Andrew was weer Andrew.’

‘Dus dat je mijn vader bent komen helpen, is alleen om hem te bedanken?’

‘Nee, nee. Ik help niet alleen je vader. Ik help mezelf,’ zegt ze zo ongedwongen alsof ze me haar schoenmaat vertelt. Als ze mijn verarring ziet, vervolgt ze: ‘Twee weken geleden is Andrew dood gevonden in het stranddruivenbosje, in de buurt van Holiday Park. Het was je vader die ons heeft geholpen hem te vinden, want hij kende Andrews oude schuilplaatsen. Hij kende mijn broer. En hoewel ik denk dat jij het moeilijk kunt begrijpen, voel ik me op een bepaalde manier verbonden met Andrew als ik bij je vader ben.’

‘Kan ik u een versnapering aanbieden?’ vraagt een stewardess. Ze staat vlak achter Serena en houdt een klein zakje zoute krakelingen op.

‘Geen pinda’s?’ vraagt Serena.

‘Nee, het spijt me, alleen krakelingen,’ zegt de stewardess.

‘Dan moet het zo zijn en eet ik krakelingen,’ besluit Serena, en met een glimlach trekt ze het zakje open en wendt zich weer tot mij. ‘Je vader heeft geprobeerd mijn broer te redden, Cal. En door Andrew te helpen, met die kracht die je vader heeft, net als op het vliegveld, heeft hij mij geholpen. Hij helpt me nog steeds. En ik help hem. Snap je dat niet? Dat is wat familie betekent, dat is het beste aspect ervan. Het is geen kwestie van “voor wat hoort wat” of van wie er meer heeft dan de ander. Het komt er gewoon op neer dat als de een verdriet heeft, de ander dat ook voelt, en als de een voorspoed ondervindt, de ander daarin meedeelt. Dát is familie.’ Serena blijft me aankijken. ‘Je voelt je slecht op je gemak als ik dit soort dingen zeg, hè?’ vraagt ze.

Ik schud mijn hoofd om haar van haar ongelijk te overtuigen.

Ze zwijgt, maar haar blik wordt nog doordringender. Ze is niet uit het veld geslagen. Ze is opgewonden. ‘Ik had het bij het verkeerde

eind. Dit is de reden dat ik hier ben, hè?’ roept ze uit, zich niet bekommerend om het feit dat we haar hebben meegenomen om haar leven te redden. ‘Niet alleen om wat je vader en ik samen hebben. Ook voor jou valt er iets te leren, voor ons alle drie. Dat had ik helemaal nog niet begrepen. Ik bedoel, voordat jij opdook dacht ik dat hij helemaal geen familie had.’

‘Hij had wel familie! Alleen heeft hij...’ Ik onderbreek mezelf, doof de lont die in mijn borst is ontstoken en duw mijn voeten stevig in het dunne tapijt van het vliegtuig. ‘Hij heeft wel familie,’ zeg ik rustig. ‘Alleen heeft hij ervoor gekozen te doen alsof ik niet bestond.’

‘Weet je dat zeker?’ Ze trekt haar enkels dicht naar zich toe en pakt een krakeling.

‘Hoe bedoel je?’

‘Hoe oud was je toen hij vrijkwam? Zestien? Net bezig met je toelatingsexamens voor een vervolgopleiding, nadenkend over de universiteit. Denk je echt dat het goed voor je was geweest als er op dat moment een veroordeelde moordenaar in je leven was gekomen?’

‘Dat weet je niet. Jij hebt hem misschien pas vier maanden geleden leren kennen.’

‘Een halfjaar,’ zegt ze. ‘Hoe weet je dat trouwens?’

‘Ik sloeg er een slag naar. Maar wat ik bedoel is dat jij hem nauwelijks kent. Ik heb je bij het ziekenhuis horen vragen of hij de zending had ontvangen. Ik vraag het je nog een keer, Serena: waarom ben je naar het vliegveld gekomen?’

Ik verwacht dat haar geelblauwe ogen zich zullen vernauwen, maar ze worden juist groter. Ze is niet beledigd. Ze is gekwetst. ‘Om dezelfde reden dat jij bent gekomen,’ zegt ze.

‘Ik kan je nu meteen garanderen dat dat niet waar is.’

‘Denk je echt dat jij de enige bent met een leven dat niet helemaal verlopen is zoals je had gehoopt, Cal? Toen ik elf was, is mijn moeder hertrouwd met een man die... Nou, laten we zeggen dat hij niet in één huis met een elfjarig meisje had moeten wonen. Of met haar jongere broertjes. Die jaren zitten me nog steeds dwars. Maar toen ik zeventien was – toen ik het mijn moeder eindelijk had verteld en ze me de deur uit had gezet omdat ze het idee niet aankon dat het misschien werkelijk waar was – zat ik eens in een smerige McDonald’s. Het goot van de regen, typisch zo’n stortbui zoals je die in Florida

hebt, en ik had het gevoel dat ik naar buiten moest gaan. Toen ik dat deed, zag ik een plas in de vorm van een want, die me deed denken aan de grote plas waar we altijd in sprongen in de tijd dat mijn moeder het zich kon veroorloven ons naar zomerkamp te sturen. Het was heerlijk om dat moment te herleven. Echt een zaligheid. En dat alleen omdat ik gehoor had gegeven aan het gevoel dat ik naar buiten moest.'

'Oké. Dus om de ware zin van het leven te vinden, moet ik buiten in een plensbui gaan staan. Het is wel erg *Shawshank Redemption*.'

'Laat me jou eens iets vragen, Cal. Waarom ben jij eigenlijk meegekomen?'

'Ik ben vanmorgen bijna vermoord.'

'Vóór die tijd. Toen je je vader daar in de regen zag liggen... Toen had jij toch ook gevoelens? Je luisterde naar een stem in je binnenste en je leven ging weer vlammen. Net als in *De lessen van Don Juan*, als hij zegt dat je je riem soms andersom moet omdoen. We raken zo gewend aan ons leventje, alles wordt zo alledaags dat we mentaal in slaap vallen. Maar je hoeft niet naar een ashram in India te gaan om je leven weer te laten opvlammen. Als we gewoon gehoor geven aan die gevoelens, zoals mijn gevoel om naar het vliegveld te gaan en met je vader te praten...'

'Serena, de enige reden dat ik op dit vliegtuig ben gestapt is dat ik mijn eigen hachje wil redden.'

Ze vouwt haar benen uit de kleermakerszit en staat op zonder dat de zachte, veelbetekenende glimlach die haar wangen opstuwt van haar gezicht verdwijnt. 'Je vader heeft me verteld waar je werkt, Cal. Als je echt zo keihard was als je denkt, zou je daar niets te zoeken hebben. En als je echt geen contact met hem wilde, zou je *hiér* niet zijn. Hetzelfde geldt voor het feit dat je mij mee hebt laten komen. Daarmee heb je een van de mooiste dingen gedaan die iemand kan doen. Je hebt ja tegen me gezegd. En door op dit vliegtuig te stappen, heb je voor je vader hetzelfde gedaan. Je hebt je riem andersom omgegespt.'

Als ze terugloopt naar haar plaats kijk ik naar mijn losliggende veiligheidsriem. 'Die in een vliegtuig kunnen maar op één manier dicht,' roep ik haar na.

'Niet als je samen doet met degene die naast je zit,' roept ze terug.

Het blauwe zwaailicht draaide rond, de sirene loeide en Naomi hield haar adem in.

Drie minuten. Ze zou er in drie minuten zijn, hield ze zichzelf voor. Met haar handen om het stuur geklemd baande ze zich langzaam een weg door het drukke verkeer dat zich rond lunchtijd door Miami Gardens Drive perste.

De verbinding met Scotty was verbroken. Ze had haar mobieltje nodig om te weten...

‘Neem verdomme de telefoon op, mam!’ schreeuwde ze. Maar het enige wat ze hoorde was het eentonige overgaan, steeds opnieuw.

‘Met Naomi,’ klonk haar eigen stem op het antwoordapparaat. ‘Waarschijnlijk vraag ik me nu af of ik zal opnemen, dus...’

Met een klik hing ze op en ze begon opnieuw. Haar moeders mobieltje. Nog steeds geen antwoord. Haar telefoon thuis...

‘Met Naomi. Waarschijnlijk vraag ik...’

Klik. Opnieuw.

Twee minuten. Binnen twee minuten, bezwoer ze zichzelf, terwijl ze een zwarte Acura sneed en de telefoon bleef overgaan... Verdomme, waarom neemt ze niet op?

Het oplichtende rode driehoekje op haar ontvanger stond nog steeds bij haar huis. Nee, nou niet meteen het ergste denken...

Nadat ze twee rijstroken vol verkeer was opgeschoven, gaf Naomi het stuur een ruk naar links, en haar donkergroene Chevrolet hotste en botste over het laatste stukje van de betonnen afslag. De telefoon piepte en daar reageerde ze automatisch op.

‘Mam?’ vroeg ze toen ze had opgenomen.

‘De politie is onderweg,’ zei Scotty. ‘En het is best mogelijk dat dit gewoon...’

‘Gewoon wát? Hij is bij me thuis, Scotty! Met mijn zoon!’

‘Dat betekent nog niet...’

‘Hoe is hij in godsnaam achter mijn adres gekomen?’

Ze stampte op het gas en drukte haar nagels diep in het rubber van het stuur. Door haar hoofd heen en weer te bewegen probeerde ze iets te zien door de dunne rij bomen heen. Aan het einde van het blok stond een bescheiden, vaalgeel huisje van één verdieping met een scheve garagedeur en...

Haar moeders auto. Op de oprit. O, nee...

‘Wie heeft hem mijn adres gegeven?’ brulde ze tegen Scotty.

‘Hoor eens, je moet...’

‘Ik heb nooit in het telefoonboek gestaan! Iemand heeft hem mijn adres gegeven, verdomme!’

De remmen gierden nog toen Naomi haar portier opengooide en naar buiten sprong.

‘Nomi, als hij daar nog is...’ zei Scotty waarschuwend.

‘Scotty, bezweer me dat je niemand mijn adres hebt gegeven. Per ongeluk of met opzet... Ik moet het weten.’

‘B-ben je...? Natuurlijk niet!’

Hij klonk oprecht gekwetst. Daar vertrouwde ze op.

‘Lucas!’ schreeuwde ze, en ze trok haar pistool en sprintte naar de voordeur. Haar voeten voelden als lood, haar keel als een strootje dat werd dichtgeknepen. Ze probeerde adem te halen...

‘Luuucas!’ Ze wilde haar sleutel in het onderste slot steken, maar al voordat ze dat had gedaan zwaaide de deur langzaam van haar weg. God. Hij was al open.

In de verte hoorde ze sirenes.

‘Nomi, wacht nou even,’ smeekte Scotty. ‘Ga niet naar binnen zonder...’

Ze stormde het huis in, haar hart kloppend in haar keel. Met haar blik zocht ze de gang af. De gangkast... Het enige wat ze zocht waren de schoenen van haar zoon... Daar.

Lucas’ slippers.

Dat betekende dat Lucas nog...

Toen ze in paniek naar de keuken rende, hoorde ze haar telefoon piepen in haar oor. Er kwam een tweede gesprek binnen.

‘Ben je nou helemaal gek geworden?’ vroeg haar moeder toen Naomi had overgeschakeld. ‘Wie laat er nou vijftien van zulke onsa-

menhangende berichtjes achter?’

‘L-Lucas... Waar is...? Waar zijn jullie?’ vroeg Naomi, die met haar pistool voor zich uit en haar rug tegen de muur om de hoek van haar donkere en duidelijk verlaten keuken sloop.

‘In de videotheek. We zijn er vanaf het park naartoe gelopen. Ik had me niet gerealiseerd dat ik daarvoor de Douanediens moest waarschuwen,’ sneerde haar moeder.

‘Waar is Lucas?’

‘Die staat hier naast me. Hij wil zo’n *Star Wars*-film zien. Die zijn toch wel goed? Geen naaktscènes of zo?’

Naomi sloop terug naar de gang en controleerde snel de twee slaapkamers, de kasten en de wc’s. Allemaal verlaten. In de woonkamer keek ze opletterend naar het tapijt, naar de kussens van de bank en zelfs naar het lichte schommelen van de verticale lamellen voor de tuindeur. Er was niets verplaatst. De achterdeur zat nog op slot. Maar toch...

‘Mam, loop door de videotheek naar achteren,’ zei Naomi in haar headset. ‘Daar is een wc...’

‘Wacht, wat is er gebeurd?’

‘Ga nou maar naar die wc – als je het vriendelijk vraagt, mag je die gebruiken –, doe de deur op slot en wacht op me, oké? Het kan me niet schelen wie er op de deur bonkt, je doet niet open, je laat Lucas er niet uit, je doet helemaal niets totdat ik er ben. Alleen voor mij doe je open.’

Naomi haalde haar ontvangapparaatje tevoorschijn, schakelde haar telefoon weer over naar Scotty en zocht naar het rode driehoekje.

‘Nomi, niet zomaar wegschakelen!’ mopperde Scotty. ‘Ik dacht dat je...’

‘Ssst.’ Het duurde even voor ze zich weer had georiënteerd. Het rode driehoekje op het scherm bewoog niet. Ook Naomi stond roerloos. Ze had zich zo gehaast dat ze het helemaal niet had gezien. Volgens het schermpje bevond het zendertje zich nu achter haar.

Naomi draaide zich om, rende de gang in, rukte de voordeur open en stormde naar buiten, de felle zon in.

Haar voortuin was leeg. Het was windstil. En het enige geluid was het gillen van de sirenes die eindelijk haar straat in kwamen.

‘Hij is weg,’ fluisterde ze.

‘Weet je het zeker?’ vroeg Scotty. ‘Als hij daar is geweest, heeft hij dan niets achtergelaten? Geen briefje? Geen enkele boodschap?’

Op het schermpje viel het rode driehoekje bijna volkomen samen met het witte, uitgerekte driehoekje dat Naomi’s locatie aangaf. Het viel samen... Naomi keek naar beneden, stapte achteruit van de deurmat in de vorm van exploderend vuurwerk die ze sinds 4 juli, Onafhankelijkheidsdag, niet meer van zijn plaats had gehaald en keek eronder. Op de grond lag een klein, bekend ovaal schijfje.

‘O, maar hij heeft wel een boodschap achtergelaten,’ zei Naomi, en ze pakte het zendertje tussen duim en wijsvinger op. Ellis was hier niet alleen naartoe gekomen om dit onder de mat te leggen. Als haar zoon thuis was geweest, zou hij... Woede welde in haar op. De laatste keer dat ze zo kwaad was geweest, had ze nog in de repo-business gezeten. Het slachtoffer had haar wettelijk aansprakelijk gesteld voor de ziekenhuiskosten. En gewonnen. Het was behoorlijk in de papieren gelopen.

‘Alles goed daar?’ vroeg Scotty.

Naomi liet de mat los en toen die weer terugklapte op het beton, stoven er langs de randen stofwolkjes op. Even bleef Naomi op haar hurken zitten en dacht aan haar zoon, haar moeder, en aan alles wat er had kunnen gebeuren als er iets was gebeurd. Wat niet het geval was. En dat maakte het verdomd gemakkelijk voor haar om zich weer te concentreren op Ellis. En op Cal. Vooral op Cal. De ex-agent, degene die de afgelopen nacht in de haven was geweest... en degene die heel goed haar huisadres had kunnen geven aan...

‘Je bent nu hun dood aan het beramen, hè?’ vroeg Scotty.

‘Ik wil met de eerstvolgende vlucht naar Cleveland.’

‘Ja, en ik wil roomsaus eten zonder naderhand een opgeblazen gevoel te hebben.’

Naomi zei geen woord.

‘Ik maakte een grapje, Nomi. Min of meer. Wil je het slechte nieuws of het erg slechte nieuws?’

‘Het slechte.’

‘Je hebt net een vlucht naar Cleveland gemist. Maar op de volgende kun je mee.’

‘En het erg slechte?’

‘Ik heb Ellis’ volledige dossier opgevraagd bij de openbare aanklager, zoals je vroeg. Ze hebben het allemaal: psychologische profielen, gedragsanalyses, zelfs bijzondere kenmerken.’

‘Ik dacht dat je zei dat dit erg slécht nieuws was?’

‘Hoor je dat geluid? Dat is een puzzelstukje dat op zijn plaats valt. Herinner je je die tatoeage op Ellis’ hand? Je raadt nooit waar die voor staat.’

‘Kaïn? Zoals in Kaïn uit de Bijbel, bedoel je?’ vraag ik Roosevelt door mijn nieuwe wegwerpmobieltje. Terwijl we over de snelweg zoeven, speur ik de knoppen op het dashboard af op zoek naar...

‘Hier,’ zegt mijn vader, die naast me zit. Hij zet een schakelaar om en er blaast een orkaan van warme lucht tegen de beslagen voorruit; de waas verdwijnt alsof er een gordijn wordt opgetrokken.

‘Nu de verwarming nog,’ zegt Serena smekend vanaf de achterbank. De grijze hemel van Cleveland smoort al het licht en we ploegen door de natte sneeuw en langs de vuil geworden sneeuwbanken aan weerszijden van de I-71.

In Florida is het ook december, maar dat is niet te vergelijken met december hier. Het is nog maar net vier uur en al praktisch donker. Toch zijn we niet geheel onvoorbereid. Van mijn werk hebben mijn vader en ik de twee dikste winterjassen meegenomen die er te vinden waren tussen de weggeschonken kleding. Met Serena’s rijbewijs hebben we een auto gehuurd die niet op ons terug te voeren is. En bij het benzinestation net buiten het vliegveld van Cleveland heeft Serena een sweater met *Cleveland Rocks* erop gekocht, en ik een gloednieuw wegwerpmobieltje – net als Roosevelt in Fort Lauderdale –, om er zeker van te zijn dat we niet te traceren zijn. Alles is geregeld. En toch kijk ik oplettend naar alle auto’s om ons heen. De volgende vlucht van Florida naar Cleveland vertrok een klein uur na de onze. Dat is geen grote voorsprong.

‘Ik dacht dat je haar naar een hotel zou brengen,’ zegt Roosevelt als hij Serena’s stem hoort.

‘Als Ellis ons volgt, is het in de buurt van het vliegveld niet veilig. Het is het eerste wat we doen nadat we bij het huis zijn geweest, geloof me,’ zeg ik tegen hem. ‘Je was iets aan het vertellen over de tatoeage van Ellis.’

‘Kun je hem niet op de speaker zetten?’ vraagt Serena, opkijkend van een vouwkaart. Ze bindt snel in en zegt: ‘Sorry. Ik dacht alleen...’ Ze dempt haar stem. ‘Ik kan toch al alles horen wat hij zegt.’

‘Kunnen ze me horen?’ vraagt Roosevelt door de telefoon.

In de achteruitkijkspiegel zie ik Serena knikken. Mijn vader denkt dat ik zijn glimlach niet opmerk.

‘Roosevelt, je staat op de speaker,’ kondig ik aan, terwijl ik een knopje indruk en de telefoon in een bekerhouder op het dashboard zet. Achter ons zie ik een witte jeep met gedoofde lampen. ‘De ta-toeage: die stelt Kaïn voor, de zoon van Adam en Eva. Oké, dus hij houdt van slechteriken.’

‘Goeie genade, jongen, je snapt er echt niks van, hè?’ zegt Roosevelt, en ik kan zweren dat ik zijn paardenstaart hoor zwiepen. ‘Natuurlijk, alle beelden – de hond, de sterren, de maan, zelfs de doornen die de man bij zich draagt – zijn oude symbolen van het zogenaamde Kaïnsteken. Maar een van de oudste vragen in verband met de Bijbel is nou juist wat dat teken precies is. De meeste geleerden denken dat het iets is wat God aan Kaïn gaf om hem te straffen nadat hij Abel had gedood, dat God Kaïn brandmerkte als moordenaar – hem hoorns gaf, een kruis op zijn voorhoofd zette of hem veranderde in een vervloekt halfbeest – en hem daarna naar het land Nod stuurde. Maar de ware vraag blijft: wie is Kaïn?’

‘O, nee. Niets ten nadele van de zondagsschool, maar bespaar ons alsjeblieft de verhandeling,’ antwoord ik scherp. ‘Vertel ons nou maar waarom het belangrijk is.’

‘Cal, die vent heeft geprobeerd je te vermoorden. Jullie beiden,’ zegt Roosevelt, en mijn vader werpt me een blik toe. ‘Wil je niet horen waaróm?’

De auto komt op een laagje ijs terecht, dat op het wegdek ligt. We glijden niet weg, noch gaan we ongecontroleerd rondtollen, maar we raken twee of drie seconden in een slip en als we in een volmaakte stilte over het ijs glijden, weet ik dat ik de boel niet onder controle heb. Dat staat symbool voor mijn leven sinds het ogenblik dat ik mijn vader heb gevonden.

‘Luister maar even naar hem,’ zegt mijn vader op de toon van een vader.

Ik omklem met beide handen het stuur en de banden krijgen weer grip.

‘Goed, terug naar broeder Kaïn,’ zegt Roosevelt door de telefoon. ‘God heeft Adam en Eva geschapen, en daarmee was Kaïn de eerste mens die ooit is geboren. De eerste moordenaar. De eerste schurk van de mensheid. Mee eens?’

‘Dat ligt eraan waarin je wilt geloven: in de Bijbel,’ zeg ik, ‘of in alle archeologische opgravingen van de afgelopen honderd jaar, waarbij met behulp van koolstofdatering is vastgesteld dat er al mensen bestonden vijftigduizend jaar voordat Adam en Eva zich te buiten gingen aan een appel.’

‘Hier! Hier moet je eraf!’ roept Serena vanaf de achterbank, en ik geef een ruk aan het stuur en zet koers naar de I-90 Oost. Achter ons doet de jeep met de gedoofde lampen hetzelfde. Ik ga langzamer rijden om hem de kans te geven te passeren, maar dat doet hij niet.

‘De Bijbel is niet zomaar een zootje verhalen over mensen die al lang dood zijn, Cal. Het is het belangrijkste en oudste boek uit de menselijke beschaving, een boek waar mensen in de loop der eeuwen hun leven voor hebben gegeven. Wat niet wegneemt dat er de nodige fouten in de vertaling zijn geslopen. Zoals bij Adam en Eva en de appel. Een van de beroemdste verhalen uit de Bijbel, zoals je al zei, behalve dat er geen appel in voorkomt.’

‘Wie zegt dat?’ vraagt mijn vader.

‘Dat is een kwestie van naar de tekst kijken. Het woord “appel” komt niet in de Bijbel voor. Het staat er gewoon niet. Eva heeft een vrucht gegeten – waarschijnlijk een vijg –, maar toen het Oude Testament in het oude Griekenland uit het Hebreeuws werd vertaald, hebben de schriftgeleerden het woord “appel” gebruikt omdat appels in die tijd symbool stonden voor begeerte en ondergang. En die kleine redactionele veranderingen hebben in de loop der tijden invloed gehad op onze kijk op de Bijbel, ook al staan ze niet in de oorspronkelijke tekst.’

‘Maar dankzij de wonderen van een theologiestudie ga je ons nu het veel interessantere, werkelijke verhaal vertellen, waar we allemaal verstoeld van zullen staan,’ zeg ik.

‘Cal, het gaat niet om wat jij gelooft. Het gaat om wat Ellis gelooft. En je moet goed begrijpen dat hij achter je aan komt in de overtuiging dat hij de macht van God aan zijn zijde heeft.’

We zwijgen allemaal. Serena schuift over de achterbank en wrijft

mijn vader over zijn schouder. Hij doet zijn ogen dicht en ademt diep in door zijn neus.

‘Dus om de tatoeage te begrijpen moeten we meer van Kaïn weten,’ zeg ik, terwijl Serena naar rechts wijst om aan te geven dat we de volgende afslag moeten hebben. In de achteruitkijkspiegel zie ik dat de jeep zonder licht nauwelijks twee autolengtes achter ons rijdt. Ik tik de rem aan en ga langzamer rijden om hem beter te kunnen bekijken. Geërgerd wijkt de bestuurder uit en passeert ons aan de rechterkant. Voor het eerst kan ik goed zien wie er achter het stuur zit: een kwaai moeder met drie kinderen achterin.

‘Het draait er allemaal om hoe we hem zien,’ zegt Roosevelt. ‘Goed, dus Kaïn is de meedogenloze moordenaar van zijn broer. Duizenden jaren al staat hij symbool voor onze ergste zonden, is hij de booswicht die ervoor zorgt dat wij onszelf beter voelen. Maar als je de vroegste bronnen bekijkt, zoals de Geniza-fragmenten die ze eeuwen geleden in Caïro hebben gevonden – dichter dan dat kunnen we de oorspronkelijke tekst van de Bijbel niet naderen –, blijkt dat daarin die hele premisse in twijfel wordt getrokken.’ Zijn stem heeft een nieuwe ernst gekregen. ‘Ronduit gezegd: wat als Kaïn nu eens niet de schurk van het verhaal is, maar juist de held?’

‘Ja, behalve dan in dat stukje van het eerste bedrijf waarin hij zijn eigen broer om zeep helpt,’ breng ik naar voren.

‘Vergeet je zondagsschool, Cal. Natuurlijk, in de loop der jaren hebben we Kaïn gedemoniseerd. Maar dat gebeurt niet in de Bijbel.’

‘Dat is niet waar,’ zeg ik. ‘Kaïn vraagt: “Ben ik mijn broeders hoeder?” Dat kun je toch nauwelijks de woorden van een heilige noemen.’

‘Dat is waar. Maar het verhaal van Kaïn en Abel gaat niet alleen over broedermoord. Het draait om datgene wat er ná Abels dood gebeurt. De reactie van God. Straf versus genade.’

‘Dus nu is het Kaïnsteken opeens een beloning die Kaïn van God heeft gekregen?’

‘Ook dit is weer een kwestie van vertaling. Volgens de meeste hedendaagse bijbels vindt Kaïn de straf van God te zwaar – “Die straf is te zwaar,” staat er in de tekst – en dat is de reden dat Kaïn als een meedogenloos monster wordt gezien. Maar als je de originele tekst erbij pakt, zoals bijvoorbeeld de Geniza-fragmenten, kun je die passage

net zo goed vertalen met: “Mijn zonde is te groot voor vergeving”. Zie je het verschil? In die versie voelt Kaïn zich zo schuldig, heeft hij zo’n spijt van wat hij die arme Abel heeft aangedaan dat hij tegen God zegt dat hij nooit vergeven zou mogen worden. Dat geeft een heel ander beeld van Kaïn, hè?’ vraagt Roosevelt, en hij zwijgt even om alles tot ons te laten doordringen. ‘Uiteraard geven de meeste godsdiensten de voorkeur aan de slechte Kaïn. Dreigende verhalen over het kwaad zijn een veel betere manier om de kerken vol te krijgen. Maar soms zitten de monsters anders in elkaar dan we denken.’

Serena is de kaart inmiddels allang vergeten. Mijn vader staart naar de telefoon. ‘Dus God heeft Kaïn vergeven?’ vraagt hij.

‘Misschien is dat wel de essentie van het verhaal. Het Kaïnsteken was geen straf. Het was Gods beloning, Gods genade, om ons te leren dat zij die berouw hebben vergeven worden.’

‘Dus het Kaïnsteken zou iets goeds kunnen zijn?’ vraagt Serena.

‘Het is een geschenk van God,’ antwoordt Roosevelt, en met zijn zuidelijke accent spreekt hij het laatste woord langgerekt uit. ‘Dus, ja, ik denk dat het begrip “goed” wel van toepassing is.’

‘Kom nou, wil je me wijsmaken dat de enige reden dat we zo in touw zijn, de enige reden dat mijn vader is neergeschoten...’

‘Ik denk dat hij is neergeschoten voor het adres,’ valt Serena me in de rede. Als ik in de achteruitkijkspiegel kijk, vervolgt ze: ‘Het adres dat bij het stripboek zat. Het is maar een vermoeden, maar het is het enige logische dat ik kan bedenken. Je zei dat er andere exemplaren van de strip bestaan. Maar het adres is nieuwe informatie, toch? Misschien is dat hun ontmoetingsplek. Of hun opslagplaats.’

‘Of hun schuilplaats,’ zegt mijn vader zonder zich naar een van ons om te keren.

‘Wat het ook is, ze wilden het adres op het stripboek hebben,’ houdt Serena vol. ‘Ze dachten dat je vader het in handen had. Misschien... Ik weet niet... Denk je dat Mitchell Siegel daar tachtig jaar geleden ook voor is neergeschoten?’

‘Geweldig, echt geweldig,’ zeg ik. ‘Dus waar Timothy en Ellis en alle anderen achteraan zitten is het lang geleden verdwenen, nauwelijks geloofwaardige Kaïnsteken, dat zijn weg heeft gevonden naar een Superman-stripboek uit een achterbuurt in Cleveland?’

‘Ik zeg niet dat het bestaat,’ klinkt Roosevelt’s stem, terwijl we de afslag voor Martin Luther King Jr. Drive bereiken. ‘Je vroeg naar de tatoeage van Ellis en ik vertel je waar die voor staat. De Bijbel zegt over het teken: “En hij merkte Kaïn met een teken, opdat niemand die hem tegenkwam hem zou doodslaan.” Kijk eens naar dat laatste deel: “opdat niemand... hem zou doodslaan”. De voorwerpen in de tatoeage van Ellis zijn Gods geschenken aan Kaïn, dingen die hem zullen beschermen tegen de dieren in de wildernis.’

‘Als een soort wapens, bedoel je?’ vraagt mijn vader.

‘Of een hond,’ zegt Roosevelt. ‘Die Benoni heet.’

Iedereen zwijgt. Ik draai het stuur naar rechts en we hellen allemaal naar links over als we de bocht naar de afslag nemen. Als we voor het rode stoplicht staan, zie ik dat het hier precies zo is als in de Martin Luther King Jr. Street thuis: zelfs in het donker is het duidelijk dat we in een ruige buurt zijn beland. Als we nog een paar hoeken om zijn geslagen, zijn vrijwel alle winkels uitgebrand of dichtgespijkerd. Op elke hoek staat wel een joch in een dikke winterjas op en neer te springen om warm te blijven. Ze stappen geen van allen op de bussen die langskomen. Ik werk dagelijks in dit soort buurten. Ik herken een drugsdealer op het eerste gezicht.

‘Zijn jullie er nog?’ vraagt Roosevelt.

‘Je had het over de hond,’ antwoord ik, terwijl Serena en mijn vader elk uit hun eigen raampje kijken. Ze zijn allebei alert. Alsof ze weten dat we er bijna zijn. ‘Heb je dat ook tijdens je studie geleerd?’

‘Nee, dat was Google,’ zegt Roosevelt. ‘Blijkbaar was Benoni de hond van Abel, en na Abels dood schijnt God de hond aan Kaïn te hebben gegeven, om hem te beschermen.’

‘Goed, dus daar heeft Ellis zijn hond naar vernoemd,’ zeg ik. ‘Nou en?’

‘Misschien is het niet alleen de hond,’ zegt Roosevelt. ‘De meeste mensen leren dat Kaïn zeven generaties lang door het land Nod heeft gedwaald, maar volgens een andere interpretatie moet je het geschenk van God – dat niemand Kaïn mag doden – letterlijk nemen en heeft God hem voorgoed laten leven.’

‘Bedoel je dat Ellis denkt dat hij Kaïn is?’ vraagt Serena.

Naast me staart mijn vader uit het raam, helemaal in beslag genomen door de omgeving. ‘Ik geloof dat het de volgende rechts is,’ laat

hij zich ontglippen. Als ik naar hem kijk, vervolgt hij: ‘Dat heb ik op de kaart gezien.’

‘Dit speelt pas een paar uur. Ik moet meer research doen,’ zegt Roosevelt. ‘Maar het is heel eigenaardig dat een boek als de Bijbel, waarin de dood van bijna alle belangrijke personen expliciet wordt gemeld – Noach heeft zoveel jaar geleefd, Mozes zoveel – in alle talen zwijgt over de dood van Kaïn.’

‘Hier is het: Kimberly Avenue,’ roept mijn vader uit en ik rijd de smalle straat in. Aan weerszijden staan kleine, vervallen huisjes van twee verdiepingen, zonder auto’s voor de deur. Een slechte buurt is één ding, maar deze lijkt ook nog verlaten te zijn.

‘Wonen hier wel mensen?’ vraagt Serena, terwijl de auto door een met ijs gevulde kuil in de weg hobbelt. Op de trottoirs aan beide zijden van de straat is nauwelijks sneeuw geruimd. Ik kijk naar de ramen en voordeuren van elk huis dat we passeren. Het is pas halfvijf, maar er is geen mens te bekennen.

‘Roosevelt, kunnen we de rest van dat rare Kaïn-verhaal tot later bewaren?’ vraag ik.

‘Je hoort niet wat ik zeg, Cal. Ellis denkt dat hij God aan zijn zijde heeft. En neem het maar aan van een gewezen predikant: de ware gelovigen zijn de ergsten,’ zegt hij. ‘Maar wat dat allemaal te maken heeft met het adres op een stripboek valt niet onder mijn Bijbelkennis.’

‘Ja, daar was ik al bang voor,’ zeg ik, terwijl we ongeveer halverwege de straat vaart minderen voor een huis van twee verdiepingen met een afbladderende blauwe gevel en nog erger afbladderend rood lijstwerk. Onwezenlijk. Het hele huis, inclusief de paar treden naar de voordeur, is helderblauw met rood. Net als Superman.

Ik trek het waspapier met het stripboek uit 1938 uit mijn rugzakje.

Gelieve te retourneren naar:
Kimberly Avenue 10622, Cleveland

Ik tuur de stegen aan weerszijden van het huis in (donker maar verlaten) en controleer dan opnieuw het nummer zoals dat staat aangegeven op de veranda: 10622. Dit is het. Het adres uit de kist.

Voordat ik goed en wel stilsta, is mijn vader de auto al uit.

‘Bel nog eens aan,’ zegt mijn vader ongeduldig. Zijn adem vormt wolkjes in de lucht.

Ik druk op de zoemer en leg mijn oor tegen de ijskoude metalen hordeur. Ik hoor geen enkel geluid van binnen, ook de bel niet. Dat zou me niet moeten verbazen. Zo te zien aan de veranda, die scheef hangt, en de gebarsten lamp boven ons hoofd, heeft dit huis meer gebreken dan alleen wat afbladderende blauwe verf.

‘Kom op! Is daar iemand?’ Mijn vader klopt met zijn knokkels op de deur. Hij heeft het ijskoud en wipt op en neer. Zijn jas hangt om de schouders van Serena, die hem over zijn rug wrijft en hem daarmee kalmeert. Ik kijk steeds naar beide kanten van de straat, alert op auto’s die komen aanrijden. Ellis... Naomi... Ze zijn geen van tweeën dom. Elke minuut die we hier staan...

‘Rustig, rustig, ik kom al,’ roept een man van binnen.

Serena stapt achteruit, bijna alsof ze wil controleren of we bij het juiste huis zijn. Dat staat als een paal boven water. De ramen langs de veranda, links van de deur, hangen vol verbleekte Superman-posters en -kaarten. Op een los vel papier is met de hand geschreven: ‘Het huis van Superman!!!’

Serena staart naar het papier. Mijn gedachten gaan naar het pistool waarmee mijn vader is neergeschoten. Wat heeft dit in godsnaam allemaal met Superman te maken?

De deur zwaait open en een oudere zwarte man in een gebreid vest steekt zijn hoofd naar buiten. Hij probeert zo min mogelijk kou binnen te laten.

‘Wie is het?’ roept een vrouwenstem dieper in het huis.

‘Weet ik niet,’ roept de man terug, terwijl hij mijn vader en mij opneemt. Dan ziet hij Serena. ‘Ken ik u niet ergens van?’ vraagt hij haar.

Als een schildpad trekt Serena zich terug in haar winterjas. 'I-ik geloof het niet.'

'Goh, u komt me bekend voor,' zegt hij, maar hij stapt er gemakkelijk overheen. Hij wendt zich tot mijn vader en vraagt: 'Waar is uw jas? Wat wilt u?'

'We... eh... we wilden graag weten of u... U weet wel... We hebben uw adres op een stripboek gevonden,' flapt mijn vader eruit.

De man slaat zijn ogen ten hemel. 'O jee, blanke jongens in het getto. Jullie zijn zeker fans?'

'Ja, grote fans,' kom ik tussenbeide, vastbesloten wat informatie los te peuteren. 'Hoezo? Komen er veel mensen langs?'

'Nee, af en toe maar. Hoort bij het huis,' zegt hij. 'Oké, nog een keer. Wat komen jullie doen?'

Ik wacht even of Serena misschien iets gaat zeggen en hem om haar vinger windt, maar ze blijft de schildpad spelen, weggedoken in haar jas.

'Ik weet dat dit idioot klinkt,' begin ik, 'maar hebt u wel eens mee-gemaakt dat u ergens kwam en het gevoel had dat het zo was voorbestemd?'

'Oeoe, zijn jullie dát soort fans?'

'We zijn van ver gekomen,' voer ik aan.

'Hoe ver? Vanuit een chique buitenwijk?'

'Florida,' zegt mijn vader, terwijl hij op en neer wipt en onze gastheer er zo aan herinnert hoe koud het is zonder jas. 'Toen ik hier aankwam was ik nog bruin.'

Die grap is flauw genoeg om de man aan het lachen te maken. 'Julie hebben geluk dat ik een zus in Jacksonville heb,' zegt hij terwijl hij de deur opendoet en achteruit schuifelt, zodat de geruite pyjama-broek zichtbaar wordt die hij onder zijn vest draagt. 'Schoenen daar,' vervolgt hij, en hij wijst naar een stapel oude laarzen in de hoek. 'Op verzoek van de vrouw, niet van mij.'

We knikken dankbaar, leggen onze schoenen op de stapel en geven hem onze jassen, die hij op een oude kapstok legt. 'Als je wilt, kan ik de rugzak ook ophangen,' biedt hij aan, en hij neemt me nog eens aandachtig op. 'Man, al dat witte haar! Ik dacht eerst dat je oud was. Net als ik,' zegt hij. 'Maak je dat vaak mee?'

'Soms,' antwoord ik.

‘Je zou het vaak moeten meemaken,’ houdt hij vol. ‘Wit haar is mysterieus.’

‘Hij is heel mysterieus,’ flapt Serena eruit, volkomen oprecht.

De man gaat er niet op in. ‘Hoe dan ook, je rugzak...’

‘Die hou ik liever bij me,’ zeg ik, en ik hang hem op mijn rug en kijk voor het eerst goed om me heen in het huis, dat gebouwd is rond een centrale hal. Langs de rechtermuur staan drie banken naast elkaar en tegen de linkermuur, vlak naast de trap, staat een oude, lijvige beeldbuis.

‘Stel jezelf eens voor, Johnsel!’ roept een vrouw berispelend uit de keuken.

‘Sorry,’ zegt de oude man, en hij steekt een hand uit. ‘Heyden Johnsel.’

‘En Vivian,’ vult een corpulente vrouw aan. Ze heeft een schort voor en komt verrassend elegant de hal in lopen. Dan steekt ze haar hand in haar blouse, trekt een tissue uit haar bh en dept haar ogen droog. ‘Ik huil niet echt, hoor. Ik stond uien te snijden,’ zegt ze geruststellend, alsof het voor haar de normaalste zaak van de wereld is om drie vreemden over de vloer te hebben. Maar als ik om me heen kijk, besef ik dat het dat ook is.

De muur tegenover ons is van vloer tot plafond bedekt met afbeeldingen en tekeningen van Jezus, borduurwerk, planken met kaarsen, zelfs een kalender met Jezus erop, en in bijna alle gevallen is Jezus zwart. In de kantoren van de opvanghuizen en kerken waarmee wij werken is het net zo. Ware gelovigen zijn altijd de eersten die vermoeide reizigers binnenlaten.

‘Dit schijnt in de jaren twintig de kamer te zijn geweest waar de hele familie zich rond de radio verzamelde,’ zegt Johnsel, en hij wijst naar de tv en loopt in de richting van de versleten trap. ‘Maar ik neem aan dat jullie voor de slaapkamer zijn gekomen, hè? Op zolder?’

Wij glimlachen en knikken alle drie. ‘Absoluut,’ zeg ik.

‘Jullie hebben geen idee waar ik het over heb, hè?’ vraagt Johnsel, die op de onderste tree blijft staan.

We verroeren ons niet.

‘Weten jullie eigenlijk wel waar jullie zijn? Dit is het oude huis van de Siegels; heilige grond, de plaats waar de jonge Jerry Siegel Superman heeft bedacht.’

‘O, maar dat weten we wel,’ zegt mijn vader, en ik vraag me af of hij de waarheid spreekt. Zoals gewoonlijk is hij me een halve stap voor. En het begint zo langzamerhand onmogelijk te worden dat te negeren. ‘We zouden de slaapkamer dolgraag willen zien,’ zegt hij.

Johnsel grijnst en haalt zijn schouders op. ‘Oeoe. Ik vind het prima.’ De man loopt om halfvijf ’s middags in zijn pyjama. Hij vindt het heerlijk om een publiek te hebben.

In een langzame spiraal neemt hij ons mee naar de eerste verdieping en dan naar een gammele trap die naar de tweede leidt. Ik zou kunnen zweren dat de trap naar boven toe steeds smaller wordt, en bij elke stap op kousenvoeten kraken en kreunen de kale houten treden veel meer dan ik prettig vind.

‘Maak je geen zorgen, hij houdt ons gewicht wel,’ belooft Johnsel.

Ik wil de leuning grijpen en besef dat die er niet is.

‘Oké, dit is nou waar iedereen zich zo druk over maakt,’ zegt Johnsel als hij op de overloop van de tweede verdieping staat. Hij houdt zijn hand met de handpalm omhoog als een assistente in een spelprogramma.

Ik rek me uit om over Johnsels schouder te kunnen kijken. Ik kom niet uit een rijk milieu. Ik woon in een verbouwde motelkamer. Maar zelfs naar mijn maatstaven is het kleine slaapkamertje een krot, volgestapeld met melkkratten, plastic kratjes en oud meubilair. De hele achtermuur gaat schuil achter miniwolkenkrabbers van pockets, allemaal met titels als *Elia* en *Koning der koningen*. Daarboven zijn grote stukken van het schuine, gepleisterde plafond gebarsten of ontbreken geheel, zodat de oude houten tengels eronder zichtbaar zijn.

‘Oeoe, het heeft betere dagen gekend, dat is zeker,’ erkent Johnsel. ‘Maar je moet je fantasie een beetje laten werken: dit was de plek... Het kamertje waar een tiener op een regenachtige zomernacht wakker lag en een held bedacht die over alle problemen van de wereld heen kon vliegen. Kun je je dat voorstellen: één klamme nacht die je hele leven verandert?’

Ik hoef me niet om te draaien om te weten dat mijn vader naar me kijkt.

‘En hoe zat het met Jerry’s vader?’ vraagt Serena, en ze klinkt veel

geïnteresseerder dan ik had verwacht. 'Enig idee hoe hij is gestorven?'

'Ik dacht dat het... misschien een hartaanval was?' gist Johnsel. Ik neem niet de moeite dat recht te zetten. 'Ik geloof dat Jerry op de middelbare school zat.'

'Is dat de periode waarin hij dit heeft gemaakt?' vraag ik, want ik besef dat het tijd wordt wat kaarten op tafel te leggen. Ik trek het omhulsel van waspapier met daarin *Action Comics 1* uit mijn rugzakje. Opgewonden zet Johnsel een stap in mijn richting. Ik doe een pas naar links en werp een snelle blik uit de twee vierkante ramen, die uitkijken op de voortuin. Ze zijn zo stoffig dat ik er nauwelijks doorheen kan kijken.

'Dat is... Oeoe... Hoe kom je aan een zolderexemplaar?' vraagt Johnsel.

'Een wat?' vraag ik.

'Die exemplaren... met die...' Hij kijkt naar de getypte mededeling op het waspapier. 'En je hebt er een met een adres,' zegt hij. 'Oeoe, dat is... Weet je wel wat die waard is?'

Mijn vader schudt zijn hoofd.

'De laatste keer dat ik een bedrag heb gehoord, was in de tijd dat de film uitkwam: iets rond de 1,2 miljoen,' zegt Johnsel.

'Miljóén?' vragen mijn vader en Serena in koor.

Ik zwijg.

'Cal, misschien hadden we het mis,' zegt mijn vader. 'Misschien ging het toch al die tijd om het stripboek en niet om...' Hij onderbreekt zichzelf en kijkt me doordringend aan.

'Je wist het,' vervolgt hij. 'Je wist hoeveel het waard was.'

Dat klopt. Ik heb het Roosevelt laten opzoeken voordat we vertrokken.

'Waarom heb je niets gezegd?' vraagt mijn vader.

Ik blijf zwijgen.

'Wat? Dacht je dat ik het van je zou jatten? Zie je me daar echt voor aan?'

Even doe ik mijn ogen dicht en probeer niet te denken aan het feit dat mijn vader wist van de sleutel van de kist. Of in welke straat dit huis was. Of dat we hiernaartoe moesten.

'Laten we ons bepalen tot de belangrijke zaken,' zeg ik tegen mijn vader, en ik wend me tot Johnsel. Ik steek het stripboek op. 'Sorry, u

wilde ons net gaan vertellen wat dit is.'

'Dat heb ik al gedaan: een zolderexemplaar,' antwoordt Johnsel. 'Het woord spreekt voor zich: een van zijn presentexemplaren, die op zolder werden bewaard.' Omdat hij ziet dat we het niet snappen, vervolgt hij snel: '*Action Comics Number 1* is de allereerste Superman-strip...'

'Dat hadden we al begrepen,' zeg ik hem.

'Dan weten jullie ook hoe zeldzaam ze zijn. Er zijn er geen honderd meer van over, en de meeste daarvan zijn gekreukt en gehavend, want wie zou er in die tijd aan hebben gedacht er zuinig op te zijn? Nou ja, één persoon wel: de jongen die zielsgelukkig was dat zijn schepping in druk verscheen.'

Ik staar naar het kleine kamertje met de gaten in het plafond en probeer me een tiener voor te stellen die hier rechtop in bed zit. 'Jerry Siegel.'

'Natuurlijk. Als er een stripboek uitkwam, stuurde de uitgever altijd wat presentexemplaren naar alle schrijvers en tekenaars die eraan hadden meegewerkt. De meesten zullen ze hebben weggegeven of wat dan ook. Zelfs Joe Shuster, de medebedenker en tekenaar van Superman, heeft ze niet bewaard.'

'Maar Jerry Siegel wel.'

'Hij heeft ze inderdaad bewaard, en zelfs opgeborgen in zijn eigen geïmproviseerde hoes van waspapier. Maar wat belangrijker is: hij is ze vergéten. Op zolder. Binnen een paar maanden werd zijn Superman-idee een succes, na een tijdje kreeg de jonge Jerry er meer geld voor en ten slotte is hij naar New York verhuisd omdat het daar allemaal gebeurde.'

'Maar de strips bleven hier,' veronderstel ik.

'Bij Jerry's moeder. De vorige bewoners hebben me verteld dat ze het huis van de familie Siegel hebben gekocht nadat zijn moeder was overleden, begin jaren veertig. Een paar jaar later kwamen ze eraan toe de zolder te verkennen, en raad eens wat ze ontdekten, weggestopt op een plek waar niemand ze zou vinden? Zes maagdelijke exemplaren van een oud Superman-stripboek.'

'Ze hadden zeker geen idee wat ze in handen hadden?' vraagt mijn vader.

'Toen ze kort daarna een soort rommelmarktje hielden, hebben

ze ze verkocht... Voor een dollar of twee per stuk, en zo zijn die zolderexemplaren in omloop geraakt.'

'En toen begon iedereen als een gek te speuren naar de present-exemplaren van Jerry Siegel,' zeg ik. Ik laat mijn vingers langs de gesmolten randen van het waspapier glijden en lees het getypte adres in de onderhoek nog eens. Ik weet dat het stripboek 1,2 miljoen dollar waard is. En er worden wel moorden voor minder gepleegd. Maar die bezeten blik in de ogen van Ellis en al dat gedoe over Kain... Ik geloof nog steeds niet dat dit alleen over een strip gaat.

Johnsel, die tegenover me staat, rolt de mouwen van zijn vest op en kijkt uit de vierkante ramen. Alsof hij iemand verwacht.

O, god. Misschien houdt hij ons alleen aan het lijntje...

'We moesten maar eens gaan,' zeg ik nadrukkelijk.

'Nee,' spreekt mijn vader tegen. 'Dat stripboek... Bij het adres stond dat we het hierheen moesten brengen.'

'Waar zijn jullie precies naar op zoek?' vraagt Johnsel onzeker.

'Meneer Johnsel, is het hier?' roept een stem achter ons.

We draaien ons om en zien Serena op de overloop staan, boven aan de trap. Ze wijst naar boven.

'Dat klopt,' antwoordt Johnsel, terwijl ook wij naar de overloop lopen en opkijken naar het onafgewerkte houten vierkant in het plafond. Ik had het daarnet niet gezien. Het luik naar de zolder.

Serena blijft ernaar staren. 'Zou er nog iets liggen?' vraagt ze.

'Oeoe, dat zijn grote dromen, dame,' zegt Johnsel lachend.

'Dat is geen antwoord op mijn vraag,' antwoordt ze plagend, slim genoeg om het gezellig te houden. 'Misschien ligt er nog iets.'

Johnsel lacht weer. 'Het is meer dan zestig jaar geleden. En neem alle mensen die er aan het zoeken zijn geweest voordat wij hier kwamen. Geloof me maar, er is daar niks...'

'Wanneer bent u voor het laatst boven geweest?' onderbreekt Serena hem.

Johnsel houdt zijn hoofd nadenkend schuin. 'Toen we hier net woonden. Wat zou ik er nog te zoeken hebben?'

'Wacht eventjes,' zeg ik. 'Bent u voor het laatst boven geweest nadat u pas was verhuisd? Wanneer was dat?'

'Niet zo heel lang geleden. We zijn hier komen wonen in...' Hij denkt even na. '1972.'

Had ik water in mijn mond gehad, dan had ik het er in één keer uit
geproest.

‘Oké,’ zegt mijn vader. ‘We hebben een ladder nodig.’

43

‘Vliegt u voor het eerst?’ vroeg een jonge vrouw met een puntige kin, die naast hem zat.

Ellis had zijn vingertoppen in de rand boven zijn ingeklapte tafeltje gestoken en staarde naar de vloer van het vliegtuig. Hij gaf geen antwoord.

‘Meneer, is alles goed met u?’

Ellis bleef staren. Hij zat bij het raam, zij aan het gangpad.

‘Moet u overgeven?’ vroeg de vrouw, en ze doorzocht het opbergvak van de stoel voor haar. ‘Hier moet ergens een zak...’

‘Hooft u dat?’ vroeg Ellis.

De vrouw keek hem vragend aan. ‘U moet echt overgeven, hè?’

‘Hooft u dat geluid niet? Een soort hoog gejangk. Weet u wel, zoals een hond doet?’

Bij die woorden trok de vrouw een wenkbrauw op en liet haar scherpe kin naar haar borst zakken. Ellis staarde nog steeds naar de vloer van het vliegtuig. ‘Ooo... U hebt daar beneden zeker een hondje?’ vroeg ze, en ze wees omlaag, naar de vrachtruimte onder de vloer.

‘Daar is het weer!’ zei Ellis.

‘Schat, ik heb thuis een mikkende cockerspaniël zitten. Ik zweer het, als ik haar meeneem in het vliegtuig hoor ik haar stevast om me jammeren. En dan is er altijd wel iemand zo vriendelijk om me te vertellen dat ik doordraai.’

Voor het eerst wendde Ellis zich tot de vrouw. En grijnsde. ‘Ik ben aan het doordraaien, hè?’

‘Volkomen begrijpelijk,’ zei ze met een klopje op zijn schouder. ‘Maar het is lief van u dat u zo bezorgd bent. U houdt zeker veel van uw hondje, hè?’

‘Ze betekent heel veel voor me,’ zei Ellis. Hij ademde diep in en

keek door het raampje naar de piepkleine lichtjes die in het landschap onder hen fonkelden.

‘We beginnen aan de afdaling naar Cleveland,’ kondigde de piloot via de intercom aan.

‘Tussen haakjes,’ begon de vrouw naast Ellis, ‘hebt u geprobeerd haar iets kalmerends te geven? Daar wordt de mijne altijd een stuk rustiger van als we een lange vlucht maken.’

‘Nee. Ze moet alert blijven,’ verklaarde Ellis, en hij pakte zijn leren agenda. ‘Ze zal nog een drukke nacht krijgen.’

‘Ik geloof dat het is dichtgelijmd,’ roept Serena naar beneden. Ze staat boven aan de ladder.

‘Geef er nog eens een klap tegen,’ zegt mijn vader.

‘Maar niet té hard,’ vult Johnsel aan.

‘Ik help je wel even,’ zeg ik.

Meer heeft ze niet nodig. Ze ramt met haar handpalm tegen het vierkante stuk hout dat het luik naar de zolder vormt. Het ziet er dun uit, als balsahout, maar te oordelen naar de dreun en haar van pijn vertrokken gezicht is het dat niet.

‘Zie je wel,’ zegt mijn vader. ‘Het bewoog.’

‘Het bewoog níét,’ bijt ze hem toe.

‘Ik dacht van wel,’ zeg ik. ‘Sla er nu eens met de zaklantaarn tegenaan.’

Ze kijkt opnieuw, omdat ze weet dat ik gelijk heb. Eigenlijk zou ik daar moeten staan, maar de doorgang is zo klein dat zij de grootste kans heeft zich erdoor te kunnen wurmen.

‘Maar goed dat we haar hebben meegenomen, hè?’ fluistert mijn vader, maar ik geef geen antwoord.

Serena verzamelt haar krachten en grijpt met haar ene hand de ladder stevig vast, terwijl ze in haar andere hand de zaklantaarn houdt die Johnsel haar heeft gegeven. Bij drie. Een... twee...

De achterkant van de zaklantaarn slaat tegen het hout. Er klinkt een luide knal en dan een geluid van splijtend hout wanneer het vierkant als een omgekeerd valluik naar boven slaat. De enige beloning is een wolk stof en een lichte regen van steentjes en brokjes pleisterwerk die op ons neerdaalt. Volgens Johnsel is het huis in 1911 gebouwd. Zo smaakt het ook.

Serena wuift het stof weg en kijkt omhoog naar het vierkante zwarte gat dat toegang tot de zolder biedt. Het is piepklein. Nauwe-

lijks groter dan een telefoonboek.

‘Voorzichtig,’ roep ik.

Ze klimt naar de bovenste sport van de ladder, steekt haar armen op en duwt zichzelf moeiteloos omhoog, het donker in.

‘Oeoe, dat was een anticlimax,’ roept Johnsel uit.

Zonder tijd te verliezen spring ik naar de ladder en beklim die zo snel ik kan.

‘Wat doe je?’ vraagt mijn vader.

‘Ze kon er makkelijk doorheen. Dan lukt het mij ook wel,’ zeg ik terwijl ik opkijk naar het zwarte gat. Daarbinnen zie ik wit licht flikkeren, van de zaklantaarn. ‘Serena, zie je iets?’ vraag ik.

Ze geeft geen antwoord.

Terwijl ik naar boven klim, blijft er gruis naar beneden vallen.

‘Je past er niet doorheen,’ zegt mijn vader.

Er is maar één manier om erachter te komen.

Ik strek mijn armen recht omhoog.

‘Net Superman,’ grapt Johnsel. Niemand lacht.

Door langzaam mijn benen te strekken, steek ik eerst mijn armen door het gat en daarna mijn hoofd. De duisternis daalt over me neer alsof ik een kap over mijn hoofd krijg.

‘Je bent te breed,’ waarschuwt mijn vader.

Hij heeft het mis. Het gat verzwelgt alles boven mijn borst. Ik tast rond en voel de stoffige vloer van de zolder. Ik hoef mezelf alleen nog omhoog te duwen. Maar net als mijn voeten vrijkomen van de bovenste sport, grijpt iets mijn rug vast... of, liever gezegd, mijn rugzakje, waar het stripboek in zit. Verdomme, ik ben inderdaad te breed.

‘Ik zei het toch,’ roept mijn vader me toe, terwijl hij mijn benen onder het plafond ziet spartelen.

Een fel licht verblind me. ‘Gooi je rugzakje maar naar me toe,’ zegt Serena.

‘Laat het maar vallen, ik vang het wel op,’ belooft mijn vader van beneden.

Of je nou door de hond of door de kat gebeten wordt...

Ik kies geen van beide.

Wild om me heen schoppend trek ik mezelf er half doorheen. De rand van de opening snijdt in mijn buik. Het kan me niet schelen. Ik wring me in bochten en kronkel als een worm, terwijl splinters en

scherpe steentjes in mijn buik prikken. Mijn rugzakje trekt aan me alsof ik aan de lijn loop. Serena grijpt mijn linker bovenarm en begint te sjoeren. Ik wring me in alle richtingen en plant mijn ellebogen op de vloer. Ze zet zich schrap en trekt harder. Het gat knelt mijn ribbenkast af. De lijn blijft strak staan en rukt me naar achteren, en dan... dan opeens niet meer.

Als een baby die uit het geboortekanaal schiet, vlieg ik naar voren en Serena tuimelt achterover, op haar billen. De zaklantaarn zwaait wild in het rond. Mijn buik schraapt over de zoldervloer en laat een breed spoor achter in het stof.

‘Is alles goed daar?’ roept mijn vader als hij de dreun hoort. Hij zou zelf ook graag naar boven komen, maar hij weet dat hij niet door het gat past.

Ik hijg en zie wolkjes in de lichtbundel die door de luikopening komt. De zolder is niet geïsoleerd en dus vriest het er. Langzaam wennen mijn ogen aan het donker, maar ik hoef Serena niet te zien om te weten wat ze denkt. ‘Kom op, zeg het maar,’ spoor ik haar aan. ‘Ik ben nog koppiger dan mijn vader.’

Ze komt overeind, klopt het stof van zich af en blijft gebukt staan om zich niet te stoten tegen het lage, schuine dak van de zolder. Maar ze is absoluut niet geïrriteerd. ‘Vind je je vader echt koppig?’

‘Nou zeg... Zoals hij erop stond naar Cleveland te gaan en toen als een schooljongen zijn adem inhield totdat jij van mij mee mocht?’

‘Dat is geen koppigheid, Cal. Je vader is als de dood.’

‘Hij is niet de enige,’ antwoord ik bits. ‘Als Ellis de volgende vlucht heeft gehaald, kan hij hier elk...’

‘Hij is niet bang voor Ellis,’ zegt Serena. ‘Je vader is bang voor jóú.’ Ze schreeuwt niet tegen me. Ze klinkt bezorgd. Bijna verdrietig.

Ik adem diep in, en de stoffige lucht vult mijn longen terwijl tientallen steentjes in mijn knieën prikken. ‘Voor mij? Je maakt zeker een geintje?’

Ze schudt haar hoofd en de lichtbundel van de zaklantaarn schudt mee en flitst door de inktzwarte lucht. Maar ze verliest ons doel geen moment uit het oog. Ze schijnt met de lantaarn door de lege ruimte en gaat op jacht. ‘Cal, je moet begrijpen dat we niet op deze wereld zijn als mensen die een goddelijke ervaring ondergaan. We zijn goddelijke wezens die ervaren hoe het is om mens te zijn.’

‘Ja, ik heb ook wel eens een lesje yoga gevolgd.’

‘Zie je, daar heb je het weer. Dat is wat hij tegenover zich heeft.’

Boven ons hoofd kruisen de dakspanten elkaar als de spijlen van een houten klimrek. Links van ons rijst de afgebrokkelde bakstenen schoorsteen via de zolder omhoog en door het dak naar buiten. Er ligt zo’n dikke laag stof op de vloer dat die net het maanoppervlak lijkt, en bij elke stap stuift er een wolk van op. Serena dringt steeds dieper in de ruimte door en duikt steeds verder in elkaar, totdat ze zich op haar hurken naar de verste hoek van de zolder beweegt. Maar ze aarzelt geen moment. Verbazingwekkend. Geen enkele angst.

‘Ga maar na, Cal. Is het je nooit opgevallen dat je in het leven steeds opnieuw voor dezelfde uitdagingen komt te staan? Dat hebben we allemaal. Dat zijn uitdagingen voor je ziele. Ze blijven terugkomen, totdat we ze aangaan en de baas worden. Ja, we hebben allemaal een vrije wil, maar er zijn goddelijke patronen aan het werk en de moeilijkheid is om die te zien.’

‘Aha,’ zeg ik, en ik kruip gehurkt achter haar aan terwijl zij met de lichtbundel een horizontale lijn trekt langs de plint, waar het dak en de vloer elkaar raken. Er staan een paar oude muizenvallen, er hangen spinnenwebben en liggen wat kleine zwarte keuteltjes, maar verder is het er net zo leeg als op de rest van de zolder. ‘Dus in plaats van oude stripboeken zijn we nu op zoek naar Gods patronen?’

‘De patronen zijn er al,’ zegt ze. Ze hurkt als de catcher van een honkbalteam en heft haar zwaard van licht naar de donkere houten daksparren. ‘Van opsporingsambtenaar tot daklozenwerker... Waarom heb je zo sterke de behoefte om mensen te beschermen? Waarom denk je dat je je vader gisteravond in dat park hebt gevonden? Denk je dat dat helemaal toevallig is? Of zelfs dat dit een of andere stomme zoektocht is naar Superman of het zogenaamde Kainsteken? Je vader en jij... Dát is jouw strijd, Cal, die ene uitdaging die zal blijven terugkomen totdat...’

Ze zwijgt.

‘Wat is er?’ vraag ik, en ik kijk op en volg haar blik. ‘Heb je iets gevonden?’

Ze richt het licht op de dakspanten, vlak bij de bovenkant van de schoorsteen.

‘Serena, wat is er?’

Ze zegt geen woord.

‘Serena...’

‘Daar,’ fluistert ze, en ze wijst met de zaklantaarn. Ik volg de lichtbundel naar boven, naar de donkere hoeken tussen de spanten. Er dwarrelt wat gruis naar beneden, als de laatste sneeuwvlokjes in een schudbol. Maar ik zie niet...

Krrrrrk.

Een zacht geluidje. Een piepje, of een houten plank waar iets meer gewicht op komt te rusten.

Ze zegt nog steeds niets.

‘Wat is het?’ vraag ik. ‘Een muis?’

Plfff.

Zo hard komt een muis niet neer.

Ik schrik van het geluid. Het komt van tussen de spanten.

Boven ons hoofd, een eind rechts van ons, valt een smal stroompje stof van de spanten. Wat het ook is, we zijn hier niet alleen.

Plfff-plfff-plfff.

Serena gilt. De zaklantaarn valt. En een zwarte schaduw duikt naar beneden en verdwijnt, met achterlating van kleine watervalletjes stof rechts van ons, boven ons en dan links van ons.

Nog steeds voorovergebogen grijp ik Serena’s pols en trek haar terug in de richting waar we vandaan zijn gekomen. Achter ons tolt de zaklantaarn rond als de fles bij een spelletje flesjedraaien, zodat de lichtbundel rondzwaait over de zolder. Tussen de spanten klinkt een laatste plof. Recht voor ons.

‘Aarrgh!’ schreeuwt Serena, en ze verstijft.

Deze keer zie ik het ook, bij het licht dat door het luik in de vloer schijnt: twee diepliggende ogen, één glanzend zwart en het andere melkwit, waarschijnlijk van een verwonding. Aan de achterkant bungelt een dikke, gespierde staart.

Ik houd mijn adem in en moet bijna lachen. Tegenover ons, op een spant net aan de andere kant van het open luik, zit... ‘Serena, het is maar een opossum.’

‘Ik weet wat het is! Ik hou niet van opossums!’

‘Kalmeer alsjeblieft een beetje. Opossums houden zich dood, die vallen niet aan,’ vertel ik haar, en ik stap naar voren om...

‘Hssss!’

‘Hoorde je dat? Dat was gesis! Hij blaast!’ gilt ze, met haar handen voor zich geheven en haar handpalmen naar elkaar toe, alsof ze een onzichtbaar brood vasthoudt. Ze staat ineengekrompen zoals mijn tante, toen we op een dag een slang op het toilet vonden.

‘Dat is geen blazen,’ zeg ik. ‘Dat was...’

‘Hsssss!’ sist hij weer, en hij ontbloot zijn driehoekige tandjes, zet zijn oren rechtop en steekt zijn staart omhoog.

‘Goed, dat was wel een soort blazen,’ geef ik toe.

‘Hij denkt dat hij ons kan opeten!’

‘Hou toch op, dat denkt hij hele...’

Achter ons klinkt een ander geluid: *skratsj-skratsj-skratsj*. Eerst valt het me nauwelijks op, maar als ik me omdraai en naar de spanten kijk, zie ik waar het de opossum om gaat: het van stro en bladeren gemaakte nestje dat vlak boven ons hoofd balanceert. Twee piepkleine, donkere vormen gluren naar buiten. O, shit. ‘Het is een vrouwtje en ze wil naar haar jonkies.’

‘Jonkies? Waar?’ roept Serena uit, en ze wringt zich onbeheerst in bochten alsof er een leger duizendpoten onder haar huid krioelt. Ze wil wegrekken, maar kan het niet. De opossum zit recht boven het luik in de zoldervloer. ‘Huuuu! Cal, dóé iets!’

‘Wacht even. Wat is er gebeurd met “uitdagingen aangaan” en de rest van je mooie verhaal?’

‘Dat had niets te maken met reusachtige kannibalse ratten die uit Midden-Aarde zijn ontsnapt! Moet je die slijmerige oogjes zien! Alsjeblieft, Cal! Ik meen het!’

Ik lach weer, maar ik hoor de toon in haar stem. Ze staat bevend naast me. Er wellen tranen op in haar ogen. We hebben allemaal onze zwakheden. Zelfs Superman heeft kryptoniet.

‘Wat is er in godsnaam aan de hand daarboven?’ roept mijn vader van beneden.

‘Zombies in de vorm van opossums. Ze hebben het op onze hersenen voorzien,’ schreeuw ik terug.

Mijn vader zwijgt even. ‘Serena houdt niet van opossums.’

Intussen grijpt Serena, naast me, mijn arm en drukt die tegen haar borst. Ze is het diametraal tegenovergestelde van haar normale zelf, zo vol goeroeachtig, zenboeddhistisch zelfvertrouwen, en het klinkt onaardig, maar het heeft vreemd genoeg iets geruststellends dat zij

net als iedereen van sommige dingen over haar toeren kan raken.

‘Concentreer je op je ademhaling,’ roept mijn vader van beneden.

Dat helpt niet. Ze omklemt mijn arm nog steviger en kan zich er niet toe zetten in de richting van de opossum te bewegen.

‘Serena, ze valt ons echt niet aan,’ beloof ik.

‘Dat weet je helemaal niet.’

‘Jawel. Dat weet ik wel.’ Ik neem mijn toevlucht tot mijn oude gijzelingstraining. Als je zelf kalm bent, worden zij dat ook. Ik zorg dat ik langzaam en met vaste stem praat. ‘We... lopen... gewoon... rustig... door.’

Ze beeft nog steeds. ‘Cal, dat kan ik niet! Huuu, het is zo... Moet je haar zien! Als ze ons bespringt...’

‘Ze bespringt ons niet, oké? Het is gewoon een moeder die haar jongen wil beschermen.’

‘Dat zijn de ergste!’ zegt ze, en ze doet haar ogen dicht omdat ze niet meer durft te kijken.

Ik zet een klein stapje vooruit en de opossum steekt haar achterwerk omhoog alsof ze wil gaan springen.

‘Wat doet ze?’ vraagt Serena, die haar gezicht tegen mijn schouder gedrukt houdt.

‘Niets,’ antwoord ik, en ik zet opnieuw een ministapje.

We staan voorovergebogen op ruim een meter van het luik. De opossum blaast weer en ontbloot haar tanden.

‘Cal...’

‘Ze kijkt alleen naar haar kleintjes,’ lieg ik als Serena weer verstijft. Ik probeer haar naar voren te trekken, maar ze verzet geen voet. ‘Serena, zolang haar jongen veilig zijn zal ze niets doen.’

Serena knikt met gesloten ogen, maar verroert zich niet.

‘Serena,’ roept mijn vader, ‘zoek je kern...’

‘Genoeg, pap!’ schreeuw ik.

Ik kan langzaam praten en allerlei geruststellende dingen zeggen, maar in plaats daarvan beweeg ik de arm die Serena omklemd houdt en neem haar hand in de mijne.

‘Serena, als je drie piepkleine stapjes zet, zijn we hier weg.’

Met haar hand in de mijne zet ik een stap. Haar greep verandert van stevig in een soort bankschroef en ze neemt het kleinste ministapje dat je kunt voorstellen. Toch telt het.

‘Goed zo,’ zeg ik nu we eindelijk vooruitkomen.

‘Je hebt gelogen over de afstand, hè?’ vraagt Serena. ‘Het is meer dan drie stapjes.’

‘Nu niet meer,’ zeg ik.

Ze duikt snel in elkaar, want ze weet dat de opossum vlakbij is. Ze heeft gelijk.

Boven ons, op de rand van een dakspant, kijkt de opossum recht op ons neer. Haar spitse neusje beweegt niet, nog geen snuffeltje, en haar melkachtige oog lijkt nu geler door het licht dat van beneden naar boven schijnt.

Er komen twee handen door het gat in de vloer tevoorschijn. ‘Serena,’ roept mijn vader, ‘ik ben hier.’

We klunzen en hannesen, mijn vader leidt haar enkels naar de ladder terwijl ik nog steeds haar hand vasthoud, en zo helpen we haar terug door de nauwe opening.

Langzaam zakt ze naar beneden, alsof ze een fel verlichte put in wordt gezogen. Er klinkt een metalig geluid: haar voet op de ladder. Ik zit op mijn knieën met mijn hand door het luik gestoken als ze eindelijk haar ogen weer opendoet en me aankijkt.

‘Als we dit verhaal later aan anderen vertellen,’ zegt ze waarschuwend, ‘dan eindigt het ermee dat ik de opossum met een steen heb uitgeschakeld.’

‘Natuurlijk. Met jouw scherpschutterskunst, vaste hand en sterke wil...’

‘Niet overdrijven, Cal. Laten we maken dat we hier weggkomen. Ik moet overgeven.’

Ze laat mijn hand los, en ik besef dat dit de eerste keer in het afgelopen etmaal is dat ik daadwerkelijk glimlach. En Serena glimlacht terug.

‘Weet je dat dit vandaag de tweede keer is dat je me hebt gered?’ vraagt ze plagerig. ‘Ik ben je iets verschuldigd, Superman.’

‘Ligt zeker aan het huis,’ grap ik terug. Het is maar een onbenullig grapje van ons samen, maar jee, wat lekker om iets met iemand te delen.

‘Je lijkt op hem, weet je dat?’ roept ze naar boven.

‘Op wie?’ vraag ik, maar ik neem aan dat ze het over mijn vader heeft.

‘Op Andrew. Mijn broer,’ zegt ze. ‘Hij wilde anderen ook beschermen. En dan waren er de muren die hij rond zichzelf had opgetrokken... Net als bij jou waren ze te hoog,’ legt ze uit. ‘Maar daarom heb je me mee laten komen, hè? Om je te helpen ze lager te maken.’

Ik sta op het punt haar eraan te herinneren dat we haar alleen hebben meegenomen omdat we haar niet op het vliegveld konden achterlaten.

Maar ik doe het niet.

‘Cal, we moeten haar echt naar een hotel brengen,’ merkt mijn vader op, terwijl hij haar de ladder af helpt. ‘Het is te gevaarlijk voor haar om zo rond te blijven lopen.’

‘Denk je?’ vraag ik. ‘Als ze bij ons is, kunnen we in elk geval...’

‘Wat is dit potverdriedubbeltjes? Wat had ik je nou gezegd over mensen onder het dak laten?’ roept een vrouwenstem van beneden.

Als ik het rugzakje afdoe en mezelf door het gat wurm, zie ik mevrouw Johnsel de trap op komen.

‘Er zitten weer opossums,’ zegt haar man, net zo kalm als altijd.

‘Dat heb ik je toch gezegd? Jij zei dat het de regen was.’ Dan kijkt ze naar mij op. Ze is niet boos, alleen verbaasd. ‘Ik dacht dat ze alleen de slaapkamer wilden zien?’

‘Ze hebben een zolderexemplaar,’ zegt Johnsel.

‘Een wat?’

Ik spring van de ladder en rits het rugzakje open. ‘We hoopten hierover wat meer bijzonderheden te kunnen vinden,’ zeg ik, en ik trek de waspapieren hoes met de Superman-strip tevoorschijn.

Ze bestudeert het doorschijnende omslag en het getypte adres. ‘Jullie moeten naar het museum gaan. Die hebben er net zo een.’ En met een blik op het witte stof op de grond: ‘Als dit maar geen asbest is.’

‘Wacht even. Is er een Superman-museum?’ vraag ik.

‘Dit zou het museum moeten zijn,’ zegt mevrouw Johnsel terwijl ze de brokjes pleisterwerk en steentjes oppakt die over de hele overloop liggen. ‘Kunt u zich voorstellen dat de stad Cleveland ons niet eens een gedenkplaat wilde geven om aan het huis te hangen? Superman is hier nota bene gecreëerd! Niet eens een gedenkplaat!’

‘Eh... u had het over het museum,’ helpt mijn vader haar herinneren.

‘Het is maar een tentoonstelling, in het Maltz Joods-Historisch Museum. Bij de synagoge aan Richmond Road,’ vertelt mevrouw Johnsel. ‘U zult het wel interessant vinden, denk ik. Zij hebben ook een van die zolderexemplaren. Plus allerlei Bijbelse spullen.’ Terloops wendt ze zich tot haar man. ‘We hebben de gebedsgroep vóór het avondeten. Waag het niet om te laat te komen.’

Hij parkeerde de huurauto achter het huis om niet te worden opgemerkt.

‘Blijf jij maar hier, meisje,’ zei Ellis, en hij aaide Benoni stevig over haar oren. Hij liet de motor draaien om ervoor te zorgen dat ze het niet koud kreeg, maar zelfs met het raampje op een kier vormde de adem van de hond al wolkjes in de koude lucht van Cleveland. ‘Rustig maar, meisje. Het duurt niet lang.’

Hij liep kalm door de besneeuwde steeg naar de stoep van het verwaarloosde huis, waarbij hij ervoor zorgde helemaal aan de linkerkant te blijven. Binnen brandde licht. Er was dus iemand thuis.

Hij tastte naar de injector in zijn zak en haalde het dopje van het mondstuk. Hij was alleen maar zo ver gekomen door geen getuigen achter te laten. En diep in zijn hart wist hij dat er wel slachtoffers moesten vallen bij een oorlog die al meer dan honderd jaar duurde. ‘Het is hier koud,’ fluisterde hij in zijn telefoontje.

‘Toch ben je buiten beter af,’ zei de Profeet aan de andere kant van de lijn. ‘Laat Cal het veldwerk maar doen. Binnenkort vindt hij het. En dan...’

‘Ik geloof niet in Calvin. Ik geloof in mezelf,’ zei Ellis stuurs, en hij staarde naar zijn adem in de donkere lucht. ‘En ik geloof dat het Boek van Kaïn een test was. Net zoals vandaag een test is voor mij.’

‘Dan zul je niet voor die test slagen. Want als je een scène schopt en de politie komt... Het laatste wat we kunnen gebruiken is dat Cal ervandoor gaat. Als hij dat doet – en dat is iets wat ik zelf nog maar net heb begrepen – zul je níét krijgen wat je wilt, hoor je me? Je zou hem nu bezig moeten zien: een geboren speurder. Volgens mij gaat het eindelijk de goede kant op.’

Ellis klapte het telefoontje dicht en keek op naar het helderblauw met rode huis. De Profeet mocht dan gelijk hebben gehad over Cle-

veland, hij gaf niets om de bestemming die de moeder van Ellis voor hem in gedachten had gehad. De Profeet gaf niets om de Leiding en de droom van zijn familie. De Profeet zat alleen achter het Boek aan. Het erfgoed. Daar had de rechter hem al voor gewaarschuwd. En ondanks alle fouten van de rechter had hij in één ding gelijk: de Profeet hoorde niet bij de Leiding. En daaruit volgde dat de Profeet niet aan hun kant stond. Ellis wist dat het uiteindelijk niet anders was dan met Timothy, Zhao of zelfs Cal. Slechts een van hen zou krijgen wat hij wilde.

Toen hij de paar treden beklom, zette hij zijn voet in de ondiepe afdrukken die Cal in de sneeuw had achtergelaten. Er waren ook andere voetafdrukken. Een deel ervan klein. Als van een vrouw. Ellis klopte tweemaal hard op de voordeur. Achter het raam stond een handgeschreven mededeling: 'Het huis van Superman!!!'

'Kalm, kalm,' riep een man van binnen. Na het geluid van een grensel die werd weggeschoven en een slot dat werd omgedraaid ging de deur open, en meneer Johnsel nam Ellis wel vijf seconden lang op. Maar Ellis kende die blik. Het enige wat de man zag was het uniform. En de badge. 'Wat is het probleem, agent?'

'Er is geen enkel probleem,' zei Ellis, en hij produceerde een flauwe glimlach. Hij had hier eerder moeten komen. De laatst bekende verblijfplaats van het Boek der Leugens.

‘Hoeveel?’ vraagt een oudere vrouw met een pafferig gezicht bij de kassa van het museum.

‘Drie,’ antwoord ik.

Ze kijkt me verbaasd aan, want ze ziet alleen mij. Achter me gaat de deur van het museum open en mijn vader stapt binnen. Dat was zijn idee: even in de auto achterblijven om te zien of we werden gevolgd. Maar als de deur opengaat, zou ik een moment lang kunnen zweren dat hij tegen iemand aan het praten is. ‘Alles veilig,’ zegt hij tegen mij.

De vrouw kijkt nog steeds verbaasd. ‘Zei u drie?’

‘Er is nog iemand op het toilet,’ verklaar ik, en ik wijs achter me naar het damestoilet.

‘Welkom in Metropolis,’ zegt de pafferige vrouw op een overdreven vrolijke toon terwijl ze me de kaartjes geeft. ‘Maar denk erom, we zijn maar tot vijf uur open.’

Ik kijk op mijn horloge. Een klein kwartiertje nog.

‘Kom, Serena!’ roep ik als de deur van het toilet opengaat, precies als ik er langsloop.

Verrast dat ik zo dichtbij ben, deinst ze achteruit terwijl ze iets in haar tasje stopt.

‘Met wie was je aan het praten?’ vraag ik.

‘Hoe bedoel je?’

‘Aan de telefoon. Sorry,’ vervolg ik, en ik wijs met mijn kin. ‘Ik dacht dat je je mobieltje terugstopte in je tas.’

Ze kijkt me een seconde strak aan. Het is een zeer lange seconde. ‘Ik keek even of er berichten waren,’ antwoordt ze uiteindelijk, net zo kalm als altijd. Als ze mijn gezicht ziet, vervolgt ze: ‘Je gelooft me toch wel?’

Ik word dag in, dag uit voorgelogen door bijna al mijn cliënten,

maar als ik haar aankijk... 'Ik geloof je, Serena.'

'Laat je mobieltje verder uit, oké?' bijt mijn vader haar toe, en hij is zo duidelijk uit zijn humeur dat de vrouw bij de kassa naar ons kijkt.

'Zullen we allemaal een beetje inbinden?' stel ik voor. 'We zijn alle drie moe, en we hebben nog twaalf minuten voor sluitingstijd. We moeten snel zijn...'

'Sneller dan de snelste kogel!' galmt een diepe bariton achter ons.

'Kijk, dat vind ik nou echt afschuwelijk,' zegt Serena, en ze slaat haar ogen ten hemel terwijl we koers zetten naar de officiële ingang van de tentoonstelling.

Aan de overkant van de lange, rechthoekige hal van Jeruzalemssteen, onder de hoge glazen ramen, staat een twee meter hoog beeld van Superman die een gigantische aardbol boven zijn hoofd houdt. Op die aardbol is een rood vlaggetje bij Cleveland geprikt met een kaartje erbij waarop staat: 'Geboorteplaats van Superman!'

'Sterker dan een locomotief!'

En met de seconde irritanter.

Ik haast me naar de tentoonstellingsruimte. 'Laten we zien te vinden waar we voor gekomen zijn.'

Zo te zien heeft de grote expositiezaal van het Maltz Museum de vorm van een lange rechthoek, waarvan de achterste helft is gewijd aan Joodse kunstvoorwerpen en de voorste helft, die weer in zes kleinere zaaltjes is gesplitst, aan de tentoonstelling over Superman. Die zaaltjes verdelen we snel onderling. Ik vind het niet prettig, maar nu het zo kort voor sluitingstijd is, moeten we een beetje opschieten met het zoeken naar het zolderexemplaar. Mijn vader heeft het zaaltje links van me genomen, met het opschrift 'Superman in de jaren zestig', Serena bevindt zich ergens rechts van me, bij 'Superman vandaag', en ik heb doelbewust ingezet op het belangrijkste, centrale deel van de tentoonstelling: 'De oorsprong van Superman.'

Zoals elk willekeurig museum heeft ook dit spierwitte muren met perspex vitrines erlangs, waarin van alles ligt: van oude foto's en potloodschetsen, teksten van Nietzsche waarin hij de übermensch noemt en publicaties over Hitlers streven naar een superieur ras, tot posters van Superman-films uit de jaren veertig, poppen, legpuzzels, honkbalkaartjes, herbruikbare plakplaatjes, dozen van ontbijtgranen

en alle mogelijke producten waar je een grote rood met gele S op kunt afbeelden. Tot mijn verbazing ligt er geen enkel stripboek.

In de hoek van de ruime zaal gaat achter een felrode Supermancape de ingang schuil van wat blijkbaar een apart deel van de expositie is. Ik laat me lokken.

Als ik de cape opzij trek en naar binnen stap, zie ik aan het donker dat het een theatertje is. De gebogen, met blauwe stof beklede banken bieden plaats aan een man of tien. Aan de muur links van me hangt een flatscreen en ik hoor: *‘Daar, in de lucht! Kijk! Het is een vogel! Het is een vliegtuig! Het is Superman!’*

Zo te horen aan het krakende geluid en het geklap van het publiek is het een oud radioprogramma. Op het scherm is een zwart-witfoto van de jonge Jerry Siegel en de tekenaar Joe Shuster te zien. Op foto's uit de jaren veertig lijken de meeste mensen ouder dan jezelf, maar deze twee... Het zijn kinderen met een overhemd aan en een das om. Een van hen zit achter een oude typemachine (ik neem aan Jerry) en de ander leunt over hem heen met een potlood achter zijn oor (Joe, de tekenaar). Ze zitten vast nog op de middelbare school.

‘Ja, het is Superman. Het standvastige idool van jong Amerika,’ zegt de radiopresentator, en op het scherm verschijnt een collage van familiekiekjes en de tekst: *‘Geluid afkomstig van Town Hall Tonight, met Fred Allen (1940).’*

‘Moet je horen!’ klinkt een jongensstem. *‘Er is net een nieuwe Action Comics uit, en jongens, wat een mieters avontuur van Superman staat erin!’* Het publiek in de radiostudio juicht.

Op het scherm is een nieuwe foto verschenen, deze keer van *Action Comics 1*, net zo een als er in mijn rugzakje zit.

‘Onze gast vanavond is de man die Superman heeft gecreëerd, meneer Jerry Siegel. Goedenavond, meneer Siegel,’ zegt de presentator.

‘Goedenavond, Fred,’ antwoordt een nasale stem, en nu ik voor het eerst zijn nerveuze, schrille stemgeluid hoor, nadat ik door zijn huis en zijn slaapkamer en over zijn zolder ben gelopen, nadat ik zelfs zijn foto heb gezien, komt Jerry Siegel plotseling tot leven en fluistert me toe vanuit de dood.

‘Dus u bent de man achter Superman, meneer Siegel?’

‘Nee, ik ben slechts een van de mannen, Fred. Ik schrijf de verhalen en de dialogen, en de strip wordt getekend door mijn collega, Joe Shuster.’

De presentator stelt zijn vragen op enthousiaste toon, in de hoop Jerry aan de praat te krijgen. Deze jongen heeft Superman bedacht! Maar in zijn antwoorden klinkt Jerry niet alleen heerlijk sullig, je hoort hem ook slecht op zijn gemak stotteren en stamelen. Die jongen... We verwachten van hem dat hij zelf Superman is.

Maar hij is Clark Kent.

'U lijkt me... nogal jong om aan de wieg te hebben gestaan van deze zeer succesvolle figuur, meneer Siegel. Hoe oud bent u eigenlijk?'

'Vijfentwintig.'

Intussen wordt het scherm gevuld met beelden uit verscheidene oude strips. Plaatjes van Superman in de Tweede Wereldoorlog: met zijn borst vooruit geeft hij een Duitse U-boot letterlijk een vuistslag. Daarna zie je hem gearmd lopen tussen een soldaat van de landmacht en een marinier in. Het volgende plaatje stelt de planeet Krypton voor, en daarna zien we een baby in een blauw dekentje die in een jarenveertigversie van een raket wordt gelegd.

'En hoe lang hebben meneer Shuster en u gewerkt aan uw Robin Hood met superaandrijving?' vraagt de presentator, terwijl het ene na het andere beeld uit de strips verschijnt.

Als de rode raket opstijgt, zien we door een raampje de baby binnen huilen, terwijl helemaal links in het plaatje vader en moeder en profiel verschijnen. Ze kijken op en wuiven hun enige kind kalm gedag. Eén enkele traan glijdt langs moeders wang.

'We zijn er een jaar of acht geleden aan begonnen, maar Superman verschijnt pas sinds twee jaar in druk,' zegt Jerry.

'Vanwaar dat oponthoud? Waren zijn batterijen leeg?'

'Nee, Fred. Het heeft ons zes jaar gekost om Superman te verkopen. Hij werd door zo ongeveer elke stripuitgever in het land afgewezen.'

Het publiek lacht hysterisch, terwijl de camera langzaam inzoomt op de huilende baby in het helderblauwe dekentje. Baby Superman, per raket op weg naar de planeet aarde. Dan zwenkt de camera naar links en zoomt in op de ten dode opgeschreven ouders... Daarna gaat de camera weer naar de huilende baby, en dan opnieuw naar de ouders. Hun profiel wordt van zo nabij gefilmd dat je kunt zien dat hun gezicht is opgebouwd uit kleine stipjes in verschillende nuances roze, en daarna komen de neus en de ogen van de moeder nog groter in beeld, en haar traan...

‘Het ligt er een beetje dik op, vindt u niet?’ vraagt een stem achter me.

Ik draai me om en zie een kleine, gespierde man in een te krap pak. Op het kaartje op zijn revers lees ik dat hij de conservator is en aan de manier waarop hij tegenover me staat en eigenlijk te dichtbij komt, kan ik zien dat hij ook een heuse stripfan is. ‘Het is lastig met dit soort exposities,’ zegt hij, ‘maar de mensen vergeten vaak dat Superman eigenlijk het verhaal van een weeskind is.’

‘Ja... Nee... Dat had ik me niet gerealiseerd,’ zeg ik, en ik draai me weer naar het scherm.

‘Is alles goed met u?’ vraagt hij.

‘Uitstekend.’

‘Weet u het zeker? U ziet eruit alsof u een beetje... van de wereld bent door kryptoniet.’ Hij lacht hikkend en ik besef nu pas dat hij veel meer dan gemiddeld met zijn ogen knippert.

‘Dus u bent de conservator?’ vraag ik.

‘Welkom in Metropolis!’ Hij kijkt me stralend aan en knippert driemaal snel met zijn ogen. ‘Gareth Gelbwaks.’

‘Mooi, dan kunt u me hier misschien iets over vertellen, meneer Gelbwaks,’ zeg ik, en ik grijp mijn rugzakje en trek het stripboek in het omhulsel van waspapier eruit.

Gareths ogen worden groot, alsof ik hem zojuist de Steen van Rosetta heb laten zien. ‘H-hoe... Hoe komt u d...?’ Hij slikt moeizaam en knippert een stuk of zes keer. ‘Misschien moeten we even in mijn kantoortje gaan praten.’

‘Prima.’

Een paar seconden later zijn we onderweg: we lopen tussen de opstelling door naar de zaal die helemaal rechts ligt, terug langs de toiletten, en komen uit bij een eikenhouten deur met het opschrift **PRIVÉ – ALLEEN PERSONEEL**.

Pas als hij de deurnop omdraait, besef ik dat ik de anderen niet heb gezien, Serena noch...

Er klinkt een schrapend geknars als de deur openzwaait, en daarachter zie ik een vergaderkamertje, een ronde tafel... en mijn vader, met PlastiCuffs om, die plastic handboeien die lijken op kabelbinders.

‘Pap, wat doe je...?’ Ik storm naar voren, maar besef al dat ik te laat ben.

Met een klap slaat de deur achter me dicht, en dan zie ik haar eindelijk: de grote hispanic vrouw met haar goedkope coupe en nog goedkopere bruine kleurspoeling.

‘Leuk je weer eens te zien, Cal,’ zegt Naomi, met haar pistool op me gericht. ‘Welkom in Metropolis.’

‘H-het spijt me,’ zegt de conservator verontschuldigend. ‘Ze zei dat u gewapend was en werd gezocht. Ik kan de expositie niet in gevaar brengen...’

‘Hou je mond,’ bijt Naomi de conservator toe. Mijn vader zit achter haar, verslagen. Ex-gedetineerden kennen de consequenties van arrestatie het best. Naast hem hangen twee beeldschermen aan de muur. Op het ene zien we de receptie, waar we de kaartjes hebben gekocht, en het andere toont afwisselend de beelden van de verschillende beveiligingscamera’s in het museum. Als het beeld verspringt, zie ik dat Serena nog door de expositieruimte loopt. Daarom heeft Naomi haar niet in de kraag gevat. Ze was op het toilet toen we de kaartjes kochten. Ze hebben geen idee dat ze bij ons hoort. Dat is het enige lichtpuntje.

Naomi komt naar me toe met een stel PlastiCuffs, haar pistool nog steeds op mijn borst gericht. ‘Armen naar voren, polsen tegen elkaar,’ commandeert ze.

‘Voordat je...’

‘Polen bij elkaar!’ roept ze ongeduldig, en dat verrast zelfs mij. ‘Je hebt hem geholpen, hè? Wist je dat hij mijn familie bedreigt?’

‘Huh? Je familie?’

‘Cal, ik heb Ellis gezien! Ik heb gezien dat hij voor je huis stond te wachten!’

Ze schreeuwt zo hard dat de conservator nu onophoudelijk met zijn ogen knippert. Wat Ellis ook heeft gedaan, hij heeft het bij Naomi verbruid, en dat betekent dat ze niet zal luisteren totdat ze krijgt wat ze wil.

Ik werp het stripboek op de vergadertafel en steek kalm mijn handen naar voren. ‘Ga je gang, doe de boeien maar om.’

Ze aarzelt, want ze weet dat ik iets in mijn schild voer. ‘Cal...’

‘Doe de boeien maar om,’ herhaal ik. ‘Ik verzet me niet.’

Ze komt voor me staan en slaat de PlastiCuffs om mijn polsen. Maar ze trekt ze niet strak. ‘Vertel me wat er op Alligator Alley met Timothy is gebeurd,’ zegt ze.

Ik werp een steelse blik op mijn vader, die zijn hoofd schudt. Hij heeft nog niets verteld. Dus dat Naomi dit vraagt, betekent dat ze zijn lijk nog niet hebben gevonden. Dat is gunstig. Maar als ik haar vertel dat Timothy dood is of zelfs maar toegeef dat we op Alligator Alley zijn geweest, worden we ogenblikkelijk teruggebracht naar Miami voor verhoor. ‘Ik heb hem die nacht gesproken, maar dat is de laatste keer dat ik...’

Ze trekt de PlastiCuffs zo strak dat ze in mijn polsen snijden. ‘Au! Wat doe je?’

‘Denk je dat ik dat geloof, Cal? Na wat je me met Ellis hebt geflikt?’

‘Ik heb je helemaal niets geflikt!’

‘Hoe kwam hij dan aan mijn adres? Hoe wist hij waar ik woon?’

‘Ben je nou hele...?’ Ik adem diep in. De enige manier om haar kalm te krijgen is door het initiatief te nemen. ‘Alsjeblieft, Naomi. Als ik je wilde vermoorden, denk je dan dat ik je me die handboeien om had laten doen?’

Eindelijk houdt ze haar mond.

‘Precies,’ zeg ik. ‘En misschien is er helemaal niets aan de hand met Timothy.’ Het is enorme blufpoker, maar dat is de enige kans die we hebben.

Ze schudt haar hoofd. ‘Ik heb de dossiers gezien. En de video, Cal. Ik weet dat hij je heeft geholpen die container uit de haven te pakken te krijgen.’

‘En daar ligt de reden,’ zeg ik, met mijn kin naar het stripboek wijzend. ‘Maar Naomi, ik zweer je... Wat er ook met Timothy is gebeurd, je moet weten dat Ellis de schuldige is.’

‘Ik hoef helemaal niets te weten.’

‘Jawel! Je had in Florida kunnen blijven en een paar agenten van hier kunnen inschakelen. Maar je had zo’n slecht voorgevoel over Ellis, over alles, dat je helemaal naar Cleveland bent gekomen om de zaak zelf op te lossen. We zitten in hetzelfde schuitje, Naomi. En als je even de tijd neemt, in plaats van iedereen bij zijn PlastiCuffs hier-

vandaan te slepen, zul je erachter komen wat er in godsnaam zo belangrijk aan dat stomme stripboek is dat Ellis zo graag wil bemachtigen!’

Naomi kijkt naar het stripboek, dan naar mijn vader en daarna naar mij.

‘Ga maar na, Naomi. Als we echt wisten wat er aan de hand was, zouden we dan hier zijn, op zoek naar een antwoord?’

Ze pakt het stripboek van tafel en wendt zich tot de conservator. ‘Weet u wat dit is?’

‘J-ja,’ zegt hij.

‘Weet u waarom het belangrijk is?’

‘Ja.’

‘Mooi zo. Vertel op.’

‘Eén moment... Hmmm...’ De conservator zwijgt en gaat sneller met zijn ogen knippen als hij Naomi de strip uit het omhulsel van waspapier ziet trekken. ‘Doet u dat alstublieft niet. Mag ik u daar even bij helpen? Alstubliéft?’ smeekt hij, en hij pakt de strip behoedzaam uit haar handen en legt hem zeer voorzichtig op de vergadertafel. ‘Het spijt me, maar het is... Hmmm...’ Hij kijkt naar de strip als Indiana Jones die de ark bestudeert.

Hij pakt een pincet met aan elke poot een grote, platte schijf uit zijn bureau en slaat daarmee de eerste bladzijde om. ‘Geen vochtvlekken, geen kleurverlies... Maagdelijk,’ fluistert hij terwijl hij de bladzijden omslaat. Hij gaat vijfmaal zo snel met zijn ogen knippen. Maar te oordelen naar de snelheid waarmee hij bladert, leest hij niet. Het lijkt er meer op dat hij iets zoekt.

Als hij bij de laatste bladzijde komt, betreft zijn gezicht.

‘Wat? Wat is er mis?’ vraagt Naomi, en ze laat haar pistool zakken, alsof hij daar minder nerveus van zal worden.

‘Ik dacht even... Zelfs androïden hebben hun dromen, weet u?’

Naomi trekt een wenkbrauw op. ‘Leeft u wel in hetzelfde zonnestelsel als wij? Wat heeft dit met mijn vermiste collega te maken?’

‘Laat hem het nou maar uitleggen; er is duidelijk een verband,’ voer ik aan. Ik wend me tot de conservator en vraag: ‘U zocht iets, nietwaar?’

Gareth knikt en wist met zijn wijsvinger een snor van zweet van zijn bovenlip. ‘Ze hebben jullie het verhaal niet verteld, hè?’

‘Over de strip?’

‘Nee, niet alleen over de strip. Om dit te begrijpen, moet u weten... hmmm... Weet u eigenlijk wel hoe Superman is ontstaan?’

‘Hij is door die twee jongens bedacht,’ zegt Naomi. Ze ijsbeert achter mijn vader, en denkt nog steeds alleen aan haar collega. ‘Jerry

Siegel en Joe Shuster. We hebben de video gezien.'

'Ik heb de video niet gezien,' zegt mijn vader. 'En ik heb helemaal niets misdaan. Ik was alleen de chauffeur.'

'Laten we... Kunnen we alsjeblieft bij het onderwerp blijven?' vraag ik. Om onverklaarbare redenen brengt het me van mijn stuk om mijn vader zo te zien, met zijn handen in elkaar geslagen om het beven te onderdrukken. Tot op dit moment is hij sterk geweest en heeft hij met een bijna bovenmenselijke rust zijn plannen beraamd. En nu zie ik hem zo, ineengekrompen op zijn stoel, met hangend hoofd. Niemand is wie hij of zij zegt te zijn, maar na alle gezichten die mijn vader heeft getoond, heb ik nu het gevoel dat ik eindelijk de echte Lloyd Harper zie.

Ik sta aan de andere kant van de kamer, net als hij met geboeide handen, naast een hoge zwarte archiefkast die bezaaid is met paperclips. Mijn vader kijkt niet naar me op. Dat kan hij niet opbrengen. Op de zolder zei Serena dat mijn vader bang voor me was, maar ik zie hoe hij naar zijn handboeien staart. Hij heeft al eens in de gevangenis gezeten. Nu blijkt overduidelijk waar hij werkelijk bang voor is.

'Ze hebben ons het verhaal verteld in het huis van de Siegels,' zeg ik ten slotte. 'In een regenachtige zomernacht ligt Jerry wakker...'

'En als hij door het raam naar de wilde appelboom staart, komt er plotseling een idee bij hem op.' De conservator knikt; hij zit nu van opwinding heen en weer te wiegen op zijn stoel. 'De volgende ochtend rent hij in alle vroegte naar zijn vriend Joe, die de hele dag gaat zitten tekenen, terwijl Jerry over zijn schouder mee kijkt en suggesties aandraagt. Tegen de tijd dat de zon ondergaat hebben die twee eenvoudige jongens uit Cleveland Superman gecreëerd, een van de grootste helden die de wereld ooit zal kennen. Een prachtig verhaal, hè?'

'Wat is dan het probleem?' vraagt Naomi.

'Het probleem is dat het weliswaar een mooi verhaal is, maar niet het héle verhaal.'

Zelfs mijn vader richt zich op.

'Hoezo, hebben ze Superman dan níét gecreëerd?' vraag ik.

'O jawel, dat hebben ze wel. Maar Jerry was niet gek. Hij wist dat het verhaal over de zeventienjarige wonderkinderen te mooi was om te laten lopen. Daarom hebben ze nooit iemand verteld dat Ac-

tion Comics Number 1, de eerste publicatie waarin Superman een rol speelde, in werkelijkheid hun derde poging was.' Als hij de verwarring op onze gezichten ziet, legt de conservator het uit. 'Eind 1932 schreef Jerry Siegel een kort sciencefictionverhaal getiteld *The Reign of the Super-Man*. Er waren een paar tekeningen bij van Joe Shuster, maar het interessante is dat de zogenaamde Superman in dit verhaal de booswicht was, een losgeslagen schurk die niet te stoppen was. Dat was hun eerste poging.'

'Wat was de volgende?' vroeg Naomi, die er blijkbaar de waarde van in begon te zien het verleden te ontrafelen.

'Hmmm...' De conservator knikt. 'De volgende poging heette simpelweg *The Superman*. Toen die versie door alle stripuitgevers werd geweigerd, raakte Jerry of Joe – dat ligt eraan aan wie je het vraagt – zo over zijn toeren dat hij alle bladzijden heeft verscheurd. Er is nooit meer iets van teruggevonden.'

'Hoe weet men dan dat het heeft bestaan?'

'Jerry heeft het er in latere interviews wel eens over gehad. En ergens in de jaren veertig of vijftig is het omslag opgedoken... Wacht, ik moet hier...' Hij loopt weer naar zijn bureau, doorzoekt een ware lavine aan dossiers en trekt iets tevoorschijn. 'Hier...'

‘Dit hebben ze gevonden – alleen het omslag – in de la van een uitgever,’ vertelt Gareth. ‘Het is tot op de dag van vandaag de enige voltooide bladzijde die is gevonden. Eén pagina in inkt. En daarmee begon de zoektocht.’

Dat zegt hij alsof nu alles duidelijk is. Maar uit de stilte in de kamer blijkt dat wij het niet begrijpen.

‘U hebt tien seconden om dit in verband te brengen met mijn zaak,’ zegt Naomi dreigend.

‘Snappen jullie het dan niet?’ vraagt de conservator. ‘Denk eens aan het tijdsverloop: vóór 1932 maakt de jonge Jerry Siegel simpele stripverhaaltjes voor de schoolkrant. Dan bedenkt hij in 1932 plotse-ling, als bij toverslag, drie verschillende versies van een zogenaamde Superman. Denk eens na: wat gebeurde er nog meer in de zomer van 1932?’

‘Zijn vader stierf,’ fluistert mijn vader, terwijl hij zijn hand over de wond legt die hem met hetzelfde wapen is toegebracht.

‘Hmmm... Nu snappen jullie het, hè?’ vraagt de conservator met een grijns. Hij knippert niet meer met zijn ogen. ‘Op twee juni 1932 werd Jerry’s vader, Mitchell Siegel, achter in zijn furniturenwinkel-tje gevonden. Hij lag voorover in een plas bloed die zich uitbreidde in de richting van de deur. Hij had twee kogels in zijn borst en al het geld uit de kassa was verdwenen. Moet je je voorstellen wat een schok dat was voor Jerry, zijn jongste zoon. Het is overduidelijk, kijk maar naar het omslag.’ Hij gaat sneller spreken. ‘De eerste versie van Superman had geen röntgenogen of al die andere handige superkrachten. Hij kon niet eens vliegen. Maar weet je wat hij wel had? Hij was bestand tegen kogels. Hij kon niet worden neergeschoten. En dáár ligt de oorsprong van Superman. Hij is geen Amerikaanse mes-sias of een moderne versie van Mozes of Jezus of wie er dan ook door de historici wordt aangedragen, het ontstaan van Superman is het gevolg van het feit dat een zachtmoedige kleine Clark Kent, genaamd Jerry Siegel, zielsgraag wilde dat zijn vermoorde vader tegen kogels bestand was geweest, zodat hij hem niet had hoeven missen.’

Als hij dit zegt, doe ik mijn ogen dicht. Toen mijn moeder pas dood was, had ik een terugkerende droom van eekhoorns die mijn mond in renden en mijn tanden en kiezen stalen. Mijn kindertherapeut uit die tijd kwam moeiteloos met de theorie op de proppen dat

die droom mijn eigen machteloosheid symboliseerde bij het voorkomen van de dood van mijn moeder. Ik heb een bloedhekel aan dat soort kunstige theorieën. Maar daarom kunnen ze nog wel kloppen.

Met mijn ogen knipperend kom ik weer terug in het heden, en ik staar naar de tafel. Het enige wat ik zie is:

‘Jullie zien het wel, hè, in de tekening?’ vervolgt de conservator. ‘Zijn vader is doodgeschoten bij een gewapende overval en die gebeurtenis is Jerry altijd bijgebleven.’

Ik probeer te doen alsof ik het niet snap, alsof ik de ruzie van mijn ouders in de keuken nooit in mijn hoofd heb afgespeeld... Het ogenblik dat ik binnenliep en... god, als ik niet was binnengelopen, als mijn moeder niet naar mij had gekeken... Ik zie nog steeds de boze blik voor me waarmee ze me aanstaarde toen ze in de richting van de open la viel. Ik heb alle manieren om haar te redden door mijn gedachten laten gaan...

... en op de slechtste dagen, op verjaardagen, heb ik hardop tegen haar gepraat, haar vragen gesteld en gehuild, gelachen en gesnikt om de antwoorden die ze in mijn fantasie gaf, vooral als die erop wezen dat ze me vergaf. Jerry Siegel had gelijk. We leven allemaal het mooist in onze eigen verbeelding.

‘Cal, wil je niet even gaan zitten?’ vraagt mijn vader. ‘Je bent zo wit als een doek.’

‘Nee hoor, niets aan de hand,’ verzeker ik hem, maar ik besef dat ik tegen de archiefkast leun. Ik ga rechtop staan. Nee. Leunen beviel beter. En ik ben niet de enige.

Tegenover me staat Naomi, die er doodmoe uitziet; ze heeft haar arm over het muurtje rond een werkplek geslagen alsof het een kruk is. Ik werd zo in beslag genomen door zelfmedelijden dat ik het bijna vergeten was. Haar zoon, de weesjongen. Als ze me ziet kijken, gaat ze ogenblikkelijk rechtop staan. Ik knik haar begrijpend toe. Ze wendt haar blik af, boos op zichzelf dat ze me dat kleine puzzelstukje van haar leven heeft gegeven.

‘Goed, over de moord op Jerry’s vader: u zei dat er een soort zoektocht was?’ vraagt Naomi.

‘Jawel... en dan wordt het pas echt raar,’ zegt de conservator. ‘In de weken na de dood van Mitchell Siegel is er geen politierapport opge maakt, geen onderzoek geopend, niet naar verdachten gezocht. Sterker nog, ondanks de twee kogels in Mitchells borst wordt binnen de familie Siegel verteld dat hij aan een hartaanval is gestorven. Zelfs nu nog zeggen Jerry’s weduwe en dochter dat Jerry hun heeft verteld dat zijn vader een hartaanval had gekregen tijdens de overval. En het eigenaardigste is wel dat Jerry in de vijftig jaar na die dag, in de duizenden – letterlijk duizenden – interviews waarin hem werd gevraagd hoe hij aan het idee voor zijn kogelbestendige Superman was gekomen, nooit maar dan ook nooit heeft gezegd dat het iets met zijn vader te maken had. Hij heeft zijn vader zelfs in geen enkel interview ooit genoemd!’

‘Misschien was Jerry op zijn privacy gesteld.’

‘Ongetwijfeld,’ zegt de conservator. ‘Maar dat betekent nog niet dat hij geen behoefte had om zich te uiten. Kijk maar naar de vroegste verhalen: het eerste personage dat Jerry na de dood van zijn vader bedacht, was niet Superman. Nee, Jerry was geobsedeerd door de booswichten, en zijn hele verhaal draaide om een schurk. Dat-

zelfde gold voor *Action Comics*, vervolgt hij, en hij gebaart naar het maagdelijke stripboek. ‘Hebben jullie het eigenlijk wel gelezen? In dit boek vecht Superman niet tegen buitenaardsen en monsters. Hij reist naar Washington en gaat daar de strijd aan met een corrupte overheid en buitenlandse spionnen. En in de plaatselijke krant van Cleveland van de dag nadat zijn vader werd vermoord – interessant om te zien wat Jerry die dag onder ogen kreeg – staat op de opiniepagina een stuk waarin wordt gesteld dat we geen eigenrichting meer nodig hebben, geschreven door een man die Luther heet, met -er in plaats van -or.’

‘Oké,’ zegt Naomi fel, ‘dus als ik het goed begrijp moeten we nu geloven dat alle slechteriken in stripboeken echt zijn?’

‘Nee, u snapt het niet,’ zegt de conservator, terwijl hij zwaait met het ene velletje dat rest van Jerry Siegels vroegste inspanningen om tot een Superman-strip te komen. ‘Niet álle slechteriken zijn echt. Maar in het geval van Jerry eentje misschien wel.’

‘Oké, ik zal proberen het vriendelijk te formuleren,’ begint Naomi. ‘Eh... hebt u die flauwekul allemaal zelf bedacht?’

‘Dit is geen speculatie. Dit is geschiedenis,’ benadrukt de conservator. ‘En het is een zoektocht naar een van de belangrijkste verloren gegane boeken ter wereld, een verhaal waaruit een van onze algemeen erkende helden is voortgekomen.’

‘En waarin een grote rol is weggelegd voor kryptoniet,’ sneert Naomi. ‘Sorry, maar ik heb meer aan mijn hoofd dan het oplossen van een moord van tachtig jaar geleden.’

‘Ik ben niet de enige die erin gelooft. Ik weet niet of ze het in de tekeningen of in het verhaal hebben verborgen, maar er moet een reden zijn dat die oorspronkelijke vellen nog steeds zoek zijn. Volgens mij heeft Jerry er iets in verwerkt.’

‘Wie zijn vader heeft vermoord?’ vraag ik.

‘Hij moest zich érgens uiten,’ herhaalt de conservator.

‘Dus hij heeft de moordenaar van zijn vader afgebeeld in een stripboek?’

‘Weet u hoe hij aan de naam Lois Lane kwam? Afgeleid van Lola Lane, een van Jerry’s favoriete actrices. Weet je hoe hij aan Clark Kent kwam? Zijn favoriete acteur, Clark Gable, gecombineerd met de naam van zijn zwager, Kent Taylor. Alle schrijvers ontlene dingen aan hun eigen leven. Waarom zou dat hiermee niet ook het geval zijn?’

‘Maar om nou te beweren dat hij een geheime boodschap over de dood van zijn eigen vader heeft verborgen...’

‘Waarom zou hij anders die originele strip hebben verscheurd en vermoedelijk vernietigd?’ vraagt de conservator.

‘Misschien schaamde Joe zich voor zijn tekenwerk. U zei zelf dat ze verslagen waren door de afwijzingen.’

‘Jerry heeft jarenlang niets dan afwijzingen gekregen op zijn korte verhalen. Hij stuurde ze naar alle sciencefictionblaadjes die er maar bestonden en die wezen ze stuk voor stuk af. En hij heeft álle afwijzingen van Superman bewaard. Jaren geleden zijn ze afgedrukt in *Famous First Edition*. Dus stel dat Joe Shuster alle tekeningen verscheurde omdat hij ze slecht of amateuristisch vond, zou een bewaarderig type als Jerry de stukjes dan niet hebben gehouden? Zijn vader was vermoord, misschien wel onder zijn ogen. Dáár kwam zijn inspiratie vandaan.’

‘Wie zegt dat?’ vraagt Naomi uitdagend. ‘Een stelletje onvolwassen fans – ja, sorry hoor – die psychologie van de koude grond bedrijven en ietsje té vol zijn van hun superheld?’

De conservator zwijgt even. Hij knippert weer druk met zijn ogen en ik vraag me af of hij op het punt staat...

‘Weet u voor welk bedrag Jerry en Joe de rechten op Superman hebben verkocht? Voor honderddertig dollar. Een paar jaar later werden ze door DC Comics ontslagen en nergens meer genoemd als de oorspronkelijke scheppers. In de tien jaar die volgden, waarin Superman miljoenen opbracht, begon Joe blind te worden en werd Jerry zo arm dat hij niet eens meer buiten de deur kon eten. Uiteindelijk besepte de uitgever dat het publicitair gezien een ramp zou zijn om de scheppers van Superman van de honger te laten omkomen, dus kreeg Jerry nog een kans. En in 1960 schreef Jerry een verhaal genaamd *Superman’s Return to Krypton!*’

‘Ooo, was dat in *Superman 62 of 63?*’ vraagt Naomi.

‘Om precies te zijn was het nummer 141, en er is geen enkele reden zo spottend te doen omdat het om een stripboek gaat,’ bijt hij haar geërgerd toe. ‘In dat verhaal reist Superman terug naar zijn geboorteplaneet en ontmoet daar zijn echte vader, Jor-El. Maar het probleem voor Superman is dat hij weet dat Krypton binnenkort zal exploderen en dat dit dus zijn laatste ogenblikken met zijn vader zijn. Bovendien weet hij dat hij weliswaar kan voorkomen dat de planeet explodeert en zo zijn familie kan redden, maar dan nooit meer als Superman op aarde zal bestaan. Dat kan hem echter niet schelen. Hij is zo gelukkig op Krypton, herenigd met zijn vader, dat hij op het moment dat de planeet begint te rommelen en te trillen besluit dat hij liever tegelijk met zijn vader wil sterven dan hem opnieuw verlie-

zen,' vertelt de conservator, terwijl wij zwijgend toehoren. 'Dat was Jerry's constante gevecht: het leven dat je leidt versus het leven dat je achterlaat.'

Voor het eerst zie ik dat mijn vader me recht aankijkt.

'Maar aan het lot valt niet te ontkomen,' vervolgt de conservator. 'Op het laatste moment komt de volwassen Superman opnieuw in een raket terecht en die wordt gelanceerd, zodat hem niets overkomt. Het verhaal eindigt ermee dat hij naar de aarde terugkeert in het besef dat hij iedereen om zich heen kan redden, behalve zijn eigen vader. Dat was het verhaal dat Jerry Siegel schreef toen hij weer over Superman mócht schrijven. Dus vertel me nou niet dat hij niet geobsedeerd was door de dood van zijn vader.'

Mijn vader staart me nog steeds aan. Ik maak mijn blik van hem los en richt die op de conservator. 'Dus daar zocht u naar toen u daarnet de strip doorbladerde,' zeg ik, en ik wijs met mijn geboeide handen naar de lege hoes van waspapier. 'Wat die zolderexemplaren van *Action Comics* zo kostbaar maakt, is niet de strip zelf of het getypte adres op de hoes...'

'Precies. Het gaat om wat de meest toegewijde verzamelaars weggestopt tussen de bladzijden hopen te vinden.' De conservator knikt. 'De snippers van Jerry Siegels meest persoonlijke verhaal. Zijn grootste tragedie, verborgen in zijn grootste succes.'

'En u denkt dus dat het Timothy daarom ging?' vraagt Naomi. 'Dat hij om die reden achter de strip aan zat?'

'Die is in elk geval van onschatbare waarde.'

'Kan zijn,' zegt Naomi. 'Maar als het verhaal van *The Superman* zo belangrijk voor hem was, waarom zou Jerry die snippers dan op zijn zolder hebben achtergelaten?'

'Om dezelfde reden dat hij er tien maagdelijke exemplaren van *Action Comics Number 1* heeft achtergelaten. Mensen vergeten wel eens iets,' antwoordt de conservator.

'Heb jij soms nooit meegemaakt dat je geld voor jezelf verstopte en later vergeten was waar het lag?' vraag ik Naomi.

'Dit is belangrijker dan geld,' riposteert ze.

'Hmmm... Ze heeft gelijk,' zegt de conservator. 'Daarom heeft hij de strips dan ook bewaard en in waspapier verpakt op zolder gelegd. Bovendien, toen Jerry een paar jaar geleden overleed, zijn al zijn

spullen doorzocht. Er is niets van die eerste strip teruggevonden. Die paar zolderexemplaren zijn de enige mogelijke bergplaatsen die er nog zijn.'

'En hoeveel exemplaren zijn er tot nu toe teruggevonden?' vraag ik.

'Men zegt dat er oorspronkelijk tien exemplaren waren, maar dat hoeft niet per se te kloppen. Het eerste is in de jaren zeventig gevonden, kort nadat de eerste Superman-film uitkwam. Daarna heeft een verzamelaar uit Baltimore er twee gevonden, allebei van particulieren die hun garage hadden uitgemest. Er is er ook een in Londen gevonden, en een rijke Chinese arts heeft er een gekocht,' zegt hij, en ik denk aan de stethoscoop in de kist. 'Dus dan kom je op zeven in totaal, inclusief die van jullie en degene die we hier hebben, op de afdeling "Superman vandaag".'

Ik kijk naar de beelden van de beveiligingscamera's en zie Serena teruglopen door de expositieruimte. We zijn al een kwartier weg. Ze is slim genoeg om ons niet te roepen, maar het zal niet lang meer duren voor ze in paniek raakt.

'Er is nog iets wat onlogisch is,' brengt Naomi te berde. 'Hoe zou Jerry kunnen weten hoe zijn vader is gestorven?'

'Misschien heeft hij het gezien,' fluistert mijn vader, en hij kijkt me strak aan.

Ik sta op het punt weg te kijken, maar doe het niet. Sommige dingen moet je onder ogen zien.

Mijn vader zit voorovergebogen in zijn stoel en zijn geboeide handen beven nog steeds. Hij zet zijn ellebogen op zijn knieën alsof hij aan het bidden is. Maar in zijn ogen zie ik dezelfde starre blik die hij had toen ik hem op Alligator Alley redde. Toen dacht ik dat het van schrik was, of gewoon van opluchting. Dat is het niet.

Het spijt me, zegt hij met die ene blik. Na negentien jaar.

Naomi kijkt me even aan. Ze oordeelt niet, ze kijkt alleen, en haar grote gestalte lijkt nog groter nu mijn vader voor haar zit. Van haar geen geruststellend knikje. Ze krabt in haar korte, plukkerige haar en wendt zich af. Het is echter duidelijk dat wij haar zojuist een stukje van onze eigen puzzel hebben gegeven. Een dat ze nog niet had.

'Goed, maar als de jonge Jerry wist wat er gebeurd was, waarom ging hij dan niet naar de politie?' vraagt ze.

‘Om dezelfde reden dat ze binnen de familie de afgelopen tachtig jaar dat verhaal over die hartaanval hebben verteld,’ zegt de conservator. ‘Wat het ook was, er was ongetwijfeld iets wat Jerry’s familie verborgen wilde houden. En dat geheim bestaat tot op de dag van vandaag.’

‘Kan het iets te maken hebben met Kain?’ flapt mijn vader eruit. De verontschuldiging in zijn blik is alweer verdwenen.

‘Kain?’ De conservator kijkt verbaasd. Naomi zwijgt en kijkt naar het tapijt. Wat ze ook weet, ze vertrouwt ons nog niet.

‘Misschien is Jerry’s vader gestorven terwijl hij iets illegaals deed,’ zeg ik.

‘Of iets compromitterends,’ vult mijn vader aan. ‘Bedroog hij zijn vrouw misschien?’

‘Dat denk ik niet,’ antwoordt de conservator. ‘Mitchell was naar verluidt een rustige, onopvallende man.’

‘Onopvallend zoals een gangster kan zijn?’ vraag ik. ‘Of zoals een...’

‘Hij was geheim agent,’ zegt Naomi, en ze kijkt naar ons op.

‘Pardon?’ vraag ik.

‘Mitchell Siegel. Ik durf te wedden dat hij geheim agent was.’

‘Hoe kom je...?’

‘Van die Indiaanse vriend van jou. Ocala.’

‘Heb jij Ocala gesproken?’ vraag ik.

Hij heeft me verteld over het pistool, en toen heeft mijn assistent informatie opgevraagd over Mitchell Siegel. Belastinggegevens, militaire dienst, alle bijzonderheden. Toen de reactie luidde dat dat wel even zou duren, nam ik aan dat dat was doordat de dossiers oud waren en misschien ergens ver weg lagen opgeslagen, maar nu... Als ze de gegevens niet beschikbaar willen stellen, is daar een reden voor.’

Zonder ook maar een toets van haar telefoon aan te raken, commandeert ze in haar headset: ‘Scotty, bel onmiddellijk de FBI. Je moet dat dossier van Mitchell Siegel te pakken krijgen.’ De verbinding is al die tijd open geweest.

Ik werp Naomi een blik toe. ‘Als hij geen geheim agent was, was hij misschien een informant,’ opper ik. ‘Of zelfs een maffiabaas.’

‘Als hij een maffiabaas was, had hij misschien veel contacten,’ zegt ze instemmend.

Ik wend me tot de conservator. ‘Hadden de Siegels geld?’

‘Geld? Jerry en Joe waren allebei zo arm dat ze bij Jerry thuis op de achterkant van behang tekenden. Nadat Jerry’s vader was gestorven, moest zijn moeder zes kinderen te eten geven, plus...’

‘Is dat waar?’ onderbreek ik hem.

‘Wat, die zes kinderen?’

‘Nee. Het behang. Tekenden ze echt op de achterkant van behang?’

De conservator knikt. ‘Dat is net zo’n bekend feit als de warme, regenachtige nacht en de wilde appelboom. Waarom? Denkt u dat dat belangrijk is?’

Mijn blik ontmoet die van Naomi. Ze wil niet naar me glimlachen, maar ik zie de grijns in haar ogen.

‘U zei dat dit het enige zolderexemplaar was dat u ooit hebt gezien waarbij er een adres op de hoes is getypt?’ vraagt ze, en ze wijst naar het waspapier.

Opnieuw knikt de conservator.

‘Misschien moeten we nog eens in het huis gaan kijken,’ zeg ik.

Mijn vader staat op, plotseling opgewonden.

‘Nee, ho ho! Denken jullie dat we nu plotseling als team gaan werken?’ bitst Naomi. Ze loopt naar de tafel en zorgt ervoor dat we haar pistool weer zien. ‘Timothy is nog steeds vermist en jullie zijn de laatsten die hem hebben gezien. Jullie twee worden naar het bureau gebracht om verhoord te worden.’

‘En dan?’ vraag ik. ‘Je brengt ons op en wijdt je twee uur lang aan de papierwinkel die je moet afhandelen voordat je ons daar mag achterlaten, en tegen die tijd heeft Ellis allang gevonden waar het om gaat, want ik vermoed dat hij ons op de hielen zat en – zonder je te willen beledigen – jou al voor was. We zijn hier niet in Miami, Naomi. Wij hebben het huis van de Siegels al bezocht. Als je snel wilt zijn en daadwerkelijk iets wilt vinden, kun je ons maar beter meenemen.’

Ze weet dat mijn redenering klopt, maar dat wil nog niet zeggen dat ze ermee instemt. ‘Misschien moet ik jullie dan ook maar mijn pistool geven,’ oppert ze. ‘Dan kunnen jullie tenminste moeiteloos een gat in mijn hoofd schieten terwijl ik jullie rondrijd.’

‘Denk je echt dat het mijn bedoeling is je kwaad te doen, Naomi?’

‘Ik was erbij toen je ontslagen werd, Cal. Ik heb je die handboeien niet zonder reden omgedaan.’

Ik kijk naar mijn polsen. PlastiCuffs zijn licht en gemakkelijk mee te nemen, maar elke smeris weet dat als je iets kleins in de sluitkop duwt... bijvoorbeeld een opengebogen paperclip die je van een archiefkast hebt gepakt... Met een klein rukje bevrijd ik mijn linkerpol, daarna de rechter, en ik gooi de boeien terug naar Naomi.

‘Als ik je pistool wilde hebben, had ik dat al in handen gehad,’ vertel ik haar.

‘Nee, hoor. Ik had je drie minuten geleden al door.’

‘Ik ben al ruim tien minuten los. Nou, wil je het slaapkamertje opnieuw gaan bekijken of blijf je liever hier en laat je Ellis er met de buit vandoor gaan?’

Ellis voelde zijn rug toen hij de overloop van de eerste verdieping bereikte. Hij begreep de angsten van de Johnsens. In deze buurt kon het grote consequenties hebben als je een politiemans in je huis binnenliet. Maar dat betekende niet dat hij op de stoep bleef staan, zei hij bij zichzelf terwijl hij het tweede lijk de trap op sleepte. Dit was in feite een zegen voor de Johnsens. Je kon veel beter bij God zijn dan bij die gebedsgroep waar ze iets over hadden geschreeuwd.

Het was nu donker in het huis, maar toch was Ellis slim genoeg om uit de buurt van de ramen te blijven. Dat had hij jaren geleden al geleerd, toen zijn vader en hij waren begonnen zich schuil te houden.

In die tijd waren de regels duidelijk geweest: nu zijn moeder dood was, zou haar familie achter hem aan komen. Ellis had zich nooit afgevraagd waarom. Bij nader inzien had hij moeten weten dat er iets niet klopte. Er was te veel dat niet logisch was: goed, zijn moeder was dood. Maar zijn vader had nooit gehuild. Er was geen begrafenis geweest. Er was geen graf. Maar regels waren regels: niet buitenspelen, niemand mocht hem zien. Dat was zijn leidraad gebleven, op school en in het leven, zelfs toen hij binnen het politiekorps de rangen had doorlopen. Het had voordelen om je gedeisd te houden, en door op te groeien als een schim ontwikkelde je bepaalde vaardigheden.

Zijn vader had, net als de Johnsens, gemerkt dat Ellis er goed in was ongezien te blijven.

Maar dat wilde niet zeggen dat hij niet gevonden kon worden.

Er klonk een zacht gezoem en zijn mobieltje begon te trillen. Ellis nam het gesprek aan zonder iets te zeggen.

‘Ellis, ik weet dat je er bent,’ zei de Profeet. ‘Blijf daar. Cal... wij allemaal... we komen eraan.’

Tijdens de hele rit terug vanaf de parkeerplaats van het museum en langs de uitgebrande winkels van Martin Luther King Jr. Drive gluur ik voortdurend in de zijspiegel en kijk naar alle koplampen achter ons, terwijl ik ervoor zorg dat Naomi niet ziet wat ik...

‘Waar kijk je naar?’ vraagt Naomi, en ze blikt dreigend opzij.

‘Ik controleer alleen of we niet worden gevolgd,’ zeg ik. Dat is wel ongeveer de waarheid.

Toen we het museum uit liepen, was de expositiezaal verlaten. Het is mooi dat Serena slim genoeg is geweest om zich niet te laten zien. Het is nog mooier dat ze de sleutels van onze huurauto in haar tasje had. Minder mooi is dat alle auto’s verdwijnen als we Kimberly Avenue op draaien, en er achter ons alleen nog maar duisternis is.

‘Je denkt dat Ellis hier ergens is, hè?’ vraagt Naomi, en ze tuurt het donker in en ploegt door de nauwelijks sneeuwvrij gemaakte straat.

‘Hij moet toch érgens zijn,’ zeg ik, terwijl we stoppen voor het blauw met rode huis met de wilde appelboom aan de linkerkant.

‘Hebben ze het in de kleuren van Superman geschilderd?’ vraagt Naomi, en ze maakt een geluid dat op lachen lijkt.

Het is een voor de hand liggend grapje, maar ik weet waarom ze het maakt. Ze hoopt dat we het achterste van onze tong laten zien als ze wat vertrouwelijker met ons wordt.

‘Het stadsbestuur wil hun niet eens een gedenkplaat geven,’ zegt mijn vader lachend als hij achter uit de auto stapt. Ik werp hem een blik toe met de boodschap dat hij zijn mond moet houden. Naomi is zo vriendelijk geweest hem zijn PlastiCuffs af te doen, maar ik heb onze vorige confrontatie met een rechercheur van ICE nog in gedachten en ze is en blijft de collega van Timothy.

‘Hoe ziet het eruit?’ vraagt Naomi als ik met mijn blik de straat afspuur. Ze weet hoe ik werk. We hebben dezelfde opleiding gehad.

‘Er staan een paar auto’s die er daarnet niet waren, maar niets wat te duur is voor de buurt,’ zeg ik, doelend op een oude, lichtgrijze Mercury aan de overkant en een zilvergrijze Ford pick-up aan het eind van de straat. Dankzij de sneeuw zijn er ook voetsporen te bestuderen. Die zijn echter moeilijk te interpreteren, doordat we daar zelf al eerder rond hebben gestampt. Er zijn in elk geval geen pootafdrukken van een hond.

Alles ziet er goed uit. Totdat Naomi op de voordeur klopt, die daardoor een stukje open zwaait.

Mijn vader stapt achteruit. Ik naar voren.

‘Meneer Johnsel...?’ roep ik.

Geen antwoord.

‘Misschien zijn ze naar een gebedsbijeenkomst,’ oppert mijn vader. ‘Zeiden ze niet dat ze die hadden?’

Het is een goede verklaring, ware het niet dat dit niet het soort buurt is waar mensen hun voordeur openlaten.

‘Meneer Johnsel!’ roep ik weer.

Nog steeds geen reactie.

Naomi staat bewegingloos naast me. Ik weet hoe ze werkt. Rechercheurs van federale opsporingsdiensten hebben een gerechtelijk bevel nodig voor ze een willekeurig huis mogen binnenstappen.

‘Kom op, ik ben een mogelijke verdachte die verhoord moet worden, dus je kunt mij best achtervolgen als ik naar binnen ga,’ zeg ik, en ik grijp de deurknop.

‘Cal, wacht!’

Te laat. ‘Meneer Johnsel, bent u daar? Is daar iemand?’ roep ik terwijl ik naar binnen stap.

De centrale hal en de keuken zijn allebei verlaten. Er brandt nergens licht. Dat is een goed teken. Johnsel en zijn vrouw zijn minstens tachtig. Misschien zijn ze vergeten de deur op slot te doen.

‘Meneer Johnsel...? Mevrouw Vivian?’ roept mijn vader, halverwege de trap.

Naomi loopt vlak achter hem. Ze heeft haar handen om haar pistool geslagen, dat ze laag houdt, ter hoogte van haar knieën. Ik draai me om en volg hen.

We blijven hun namen roepen terwijl we naar de eerste verdieping klimmen. Een paar slaapkamerdeuren zijn gesloten en ook hier

brandt geen enkele lamp. Gewoon een verlaten huis. Ik zet koers naar de tweede verdieping.

‘Verdomme!’ schreeuwt mijn vader.

‘Wat? Wat is er?’ roep ik, en ik ren met twee treden tegelijk de trap op.

Ik stommel de overloop van de tweede verdieping op en volg het geluid naar de kamer met de blootliggende houten spanten langs het plafond en de melkkratten en religieuze boeken opgestapeld tegen de muren. De plek waar het allemaal is begonnen. Jerry Siegels slaapkamer.

‘Dus hier heeft hij Superman bedacht?’ vraagt Naomi.

‘Het doet er niet meer toe,’ zegt mijn vader, en hij wijst naar de muren. ‘Ze zijn al leeggehaald.’

Hij heeft gelijk. In de rest van het huis zit op alle muren loslatend behang dat in geen tientallen jaren is vervangen, maar hier... Het is me de vorige keer niet opgevallen. Alle vier de muren zijn kaal. Er is alleen gebarsten pleisterwerk te zien, en een stukje nepgrenen lambrisering tussen de ramen.

‘Hoe hebben we zo dom kunnen zijn?’ vraagt Naomi.

‘Dat moet je niet zeggen,’ reageer ik. ‘We moesten het wel gaan controleren.’

‘Maar om te denken dat na zeventig jaar nog niemand op het idee is gekomen hier het behang van de muur te trekken...’

‘Oké, laten we goed nadenken,’ onderbreek ik haar. ‘Misschien is er iets wat we over het hoofd hebben gezien.’

‘Wat zouden we over het hoofd kunnen zien? We hebben het verhaal al vijftien keer gehoord,’ zegt Naomi. ‘De jonge Jerry die ’s nachts wakker ligt, naar buiten staart, naar die stomme wilde appelboom, en zijn overleden vader mist. Waar zou hij het nog meer hebben kunnen verbergen? In zijn sokkenla? Onder de vloerplanken? Misschien heeft hij het achter de lambrisering gestopt,’ roept ze, en ze schopt tegen de grenen panelen tussen de twee ramen.

‘En de zolder?’ vraagt mijn vader. ‘Zat daar behang op de muur?’

‘Nee,’ zeg ik. ‘Die zijn helemaal...’

‘De appelboom!’ roept Naomi uit.

‘Watte?’

We draaien ons om en zien dat Naomi door de ramen naar buiten

kijkt. 'De wilde appelboom. Die kun je hiervandaan helemaal niet zien.'

Mijn vader en ik rennen naar haar toe. De nooit gezeemde ramen zitten weliswaar onder het stof en de restanten van gebarsten verf, maar ze bieden nog steeds een, zij het troebel, uitzicht op de voortuin, de besneeuwde straat en de net zo vervallen huizen aan de overkant.

'Ik snap het niet,' zegt mijn vader.

'Kijk dan!' houdt Naomi vol, en ze wijst naar rechts.

We drukken ons voorhoofd tegen het koude, vuile glas, maar hoe we ook ons best doen, we krijgen de appelboom die in de steeg rechts van het huis staat niet in zicht.

Ik ga weer rechtop staan en kijk nog eens naar de rechterkant van de kamer, maar die bestaat alleen uit muur.

'Dit zijn de enige ramen,' zegt Naomi.

'Maar als je van hieruit de wilde appelboom niet kunt zien, dan klopt er niets van het verhaal over het ontstaan van Superman...'

'... tenzij dit Jerry's kamer niet was,' vult Naomi opgewonden aan. 'Is er een kamer met ramen die uitkijken op...?'

'Recht onder ons,' zeg ik, en ik ben al onderweg naar de trap.

‘Daar!’ zegt Naomi, en ze rent naar het kleine raam en wijst naar de enige verrassend volle boom die in de steeg staat, aan de oostkant van het huis.

‘Weet je zeker dat dat een wilde appelboom is?’ vraag ik.

Ze knikt. ‘Je kunt de vruchten zien.’

‘Dus dan is dít’ – ik draai me om naar de bescheiden kamer met familiekiekjes, oude atletiektrofeeën en een poster van een poema uit *National Geographic* aan de muur – ‘echt de plek waar Superman is bedacht.’

‘Ze hebben het overgeschilderd, maar er zit hier inderdaad behang,’ zegt mijn vader, die zijn vingertoppen al over de muur laat glijden. Ik was even vergeten dat hij schilder is geweest. ‘Hier is de naad,’ vervolgt hij terwijl hij met zijn nagel een kerfje maakt in het behang, dat nu jaren zeventig-chocoladebruin is.

‘Maar wat nu?’ vraag ik. ‘Gaan we al het behang van de muren trekken?’

‘Dat heb ik in mijn vorige huis gedaan,’ zegt Naomi. ‘Je kunt het het beste nat maken met zeepwater. Dan komt het er makkelijk af.’

Achter ons laat mijn vader zijn vingertoppen nog steeds over de muur glijden, van de ene kant naar de andere. Als hij bij een hoek aankomt, zet hij zijn hand een centimeter of vijf hoger en gaat weer terug, net als de wagen van een ouderwetse typemachine. Het lijkt alsof hij ergens naar op zoek is.

‘Wat ben je aan het doen?’ vraag ik.

‘Ik ga op een ingeving af,’ antwoordt hij. Hij staat inmiddels op zijn tenen, met zijn arm zo ver mogelijk gestrekt. Als hij er niet meer bij kan, trekt hij een stoel bij en klimt erop, zodat hij tot boven aan de muur kan komen, bij de rand met het plafond. Naomi werpt me een blik toe.

‘Lloyd,’ roep ik naar mijn vader.

Hij luistert niet. ‘Voor de meeste mensen is behang puur decoratie,’ vertelt hij zonder naar ons om te kijken, ‘maar in oudere huizen, en vooral als je er voldoende van tot je beschikking had, wat zij waarschijnlijk hadden als ze erop tekenden...’ Op een halve meter vanaf de hoek stopt hij, en hij spreidt zijn hand en drukt met vijf vingertoppen tegen de bovenkant van de muur. Het papier geeft mee en krijgt kreukels in het patroon van een zeester. Hij voelt dat er iets onder zit.

‘... kon het je ook een uitstekende bergplaats bezorgen,’ zegt hij, terwijl hij zijn ogen sluit om zich te concentreren op de juiste plek.

Hij drukt hard met zijn vingertoppen tegen de muur. Het papier scheurt en klapt naar binnen als een omvallende speelkaart. Er komt een klein wolkje van tientallen jaren oude lucht en stof vrij, en erachter blijkt een gat ter grootte van een softbal te zitten, waar mijn vaders hand tot aan de pols in verdwijnt.

‘H-hoe wist u dat dat er was?’ vraagt Naomi hem.

‘Dat zei ik toch,’ zegt hij, terwijl hij in het gat rondtast als Tom die op zoek is naar Jerry, ‘ik had een ingeving.’

Naomi kijkt me aan met een blik die beduidt dat zij het ook niet gelooft. Maar voordat ze iets kan zeggen, trekt mijn vader zijn hand uit het gat. Hij kijkt teleurgesteld.

‘Het is leeg,’ meldt hij.

‘Weet je het zeker?’ vraag ik, en ik gebaar hem dat hij van de stoel af moet komen. ‘Laat mij eens kijken.’

Als ik op de stoel sta, steek ik mijn hand in het gat en tast in het rond. De ruimte voelt aan als een smalle plank die in de muur is gemaakt, vol stof en oude brokjes pleisterwerk. Maar wat er ooit in heeft gezeten is er niet meer.

‘Misschien zit ergens nog zo’n gat,’ zegt mijn vader, en hij laat zijn vingers al over de muur rechts van ons glijden. Naomi laat zich nu ook meeslepen en betast de muur naast de deur. Maar na een paar minuten is duidelijk dat dit het enige gat is.

‘Weet je zeker dat het leeg is?’ vraagt Naomi.

‘Ik verzeker je dat er alleen stof en zand in zit, en alle oude, brosse rommel die zich in de loop van zeventig jaar in een huis verzamelt.’ Ik rommel rond in het gat en veeg de meeste troep eruit, die in een grijze regen naar beneden valt. Ook de flap van het behang dat het

gat heeft bedekt klapt om. Hij zit aan de onderkant nog vast en lijkt even op een tong die naar me wordt uitgestoken, voordat hij tegen de muur naar beneden komt te hangen. Pas als hij zo omlaag bungelt, zie ik wat er op de achterkant staat. Het is een tekening... in zwart-wit... in de ouderwetse, jarendertigstijl van...

Een stripboek.

Krijg nou het lazarus.

‘Dat is het, hè?’ roept mijn vader uit. ‘Dat is het zoekgeraakte verhaal!’

‘Wat staat erop? Is er nog meer?’ wil Naomi weten.

Ik trek voorzichtig aan de dunne flap behang en langzaam komt het los van de muur. De tekening loopt nog een centimeter door, en daarna is de achterkant van het behang blanco, met hier en daar gele vlekken van de oude, ranzige lijm. Met een ruk scheur ik het stuk behang los en ik spring van de stoel. Ik probeer de strip snel te bekijken – het is maar één plaatje –, maar mijn handen beven zo dat het wel lijkt of ik achttien ben en een zwangerschapstest probeer af te lezen.

‘Wat staat er?’ herhaalt Naomi.

‘Wacht even!’ zeg ik scherp, terwijl ik naar het plaatje kijk.

‘Yowzie?’ leest mijn vader over mijn schouder. Maar ik staar naar het boek.

Voordat ik de tekst lees, valt mijn oog op de randen van het plaatje. Zo te zien en te oordelen naar het gewicht van het stukje papier zitten er meer tekeningen achter deze ene geplakt.

‘Jerry heeft ze allemaal op elkaar gelijmd!’ roep ik uit. ‘H-hij... Ik denk dat we een hele bladzijde hebben van...’

Ik kijk op naar Naomi, die met haar rug naar de slaapkamerdeur staat. Terwijl ze glimlacht om het nieuws, verschijnt er een flauwe schaduw in de deuropening achter haar. Er is iemand.

Als Ellis...

Nee. Het is Ellis niet.

Als een vage schim komt Serena de hoek om schieten, haar geelblauwe ogen tot twee zwarte spleetjes geknepen. Ze is ineengedoken als een honkbalspeler, en dat beeld wordt versterkt door het feit dat ze gewapend is met een bezem, die ze vlak bij de borstel vasthoudt en waarmee ze al een zwaaibeweging maakt.

‘Serena, niet doen!’ roep ik.

Maar ik zie haar blik op Naomi’s pistool.

Serena stormt de kamer binnen, concentreert zich op Naomi’s hoofd en slaat met de bezem als een slagman uit de Major League. Het probleem is dat ze dat niet is. Er klinkt een doffe dreun als ze haar doel raakt. Naomi klapt dubbel en grijpt naar haar achterhoofd.

‘Au! Dat... Au!’ schreeuwt ze. ‘Ben je gék geworden?’

Ze heft haar pistool en draait zich om naar Serena. Daardoor ziet ze mijn vader niet aankomen, achter zich.

Hij vliegt naar voren en grijpt een gouden trofee ter grootte van een hamer, die op een tv vlak naast hem staat. Die duistere blik in zijn ogen... Ik heb hem nog nooit zo gezien, zelfs niet toen hij mijn moeder...

‘Pap?’ roep ik, en tot mijn eigen verbazing produceer ik gefluister.

Naomi keert zich om omdat ze mijn stem hoort en dreigt haar evenwicht te verliezen. Het is net als... net als de vorige keer. Hier sta ik. De volmaakte afleiding.

Opnieuw lijkt de tijd te vertragen.

Mijn vader houdt de atletiektroufee vast bij de gouden man erbovenop en zwaait de zware marmeren voet in de richting van Naomi’s achterhoofd.

Ik ben geen kind meer. Ik ren naar voren. Maar dat wil niet zeggen dat ik snel genoeg ben.

Halverwege een stap kijkt mijn vader me aan. Maar als onze blik-

ken elkaar ontmoeten... Nee. Mijn vader is er niet meer. De razernij op het gezicht van deze man... Ik heb hem sinds mijn kindertijd niet meer gezien. Ik vergeet steeds dat ik deze man helemaal niet ken.

Naomi ziet het niet aankomen.

Toen ik negen was, beging mijn vader het ergste ongeluk van zijn leven. Maar vandaag zwaait hij uit alle macht met de trofee; dit is geen ongeluk.

Naomi draait zich om. De voet van de trofee bevindt zich op een paar centimeter van haar rechterslaap.

‘Naomi!’

Het geluid zal ik nooit meer vergeten.

Als een lappenpop valt Naomi opzij en zakt ineen op de grond, terwijl het bloed uit haar hoofd stroomt. Haar pistool glijdt over de houten vloer en komt onder het bed terecht.

‘Wat dóé je?’ schreeuw ik.

‘Ze heeft ons handboeien omgedaan, Cal!’ roept mijn vader terug.

‘Ze heeft ze ook weer losgemaakt!’

‘Dat zou niet voor lang zijn geweest!’

‘Wacht even,’ zegt Serena, in verwarring gebracht. ‘Viel ze jullie dan niet aan?’

‘Waarom zou ze?’

‘Ze had een pistool,’ voert Serena aan.

‘En handboeien. En een badge!’ schreeuw ik. ‘Dat hoort erbij als je rechercheur bent bij ICE!’

‘Ze stond op het punt Serena neer te schieten!’ brult mijn vader.

‘Nee, ze... Hoe kun je dat in godsnaam denken?’

‘Rechercheur bij ICE...? O jee,’ fluistert Serena. ‘Ademt ze nog?’

‘Ik geloof... Ja,’ zeg ik, als ik naast Naomi op mijn hurken zit. ‘Ze ademt.’

‘Weet je het zeker?’ vraagt Serena, en haar ogen staan al vol tranen.

‘Ze ademt,’ herhaal ik, en ik kijk Serena aan. ‘Waar was je trouwens al die tijd?’

‘Ik volgde jullie. Vanuit het museum. Ik zag dat ze jullie meenam, dus ik dacht dat ze bij Ellis hoorde of dat ze, ik weet niet, met hem samenwerkte of zo. En toen ik hier kwam en zag dat jullie aan de achterkant geparkeerd stonden en...’

‘Wacht. Wát zei je?’

‘Aan de achterkant. Is dat niet haar blauwe Malibu, die achter het huis staat?’

‘Onze auto staat in de straat. Aan de vóórkant.’

‘Van wie is dan die huurauto achter het...?’ Serena onderbreekt zichzelf en haar mond blijft openstaan.

Ik kijk haar aan, en daarna mijn vader. Niemand zegt een woord. Plotseling lijkt het huis niet meer zo verlaten als een minuut geleden.

‘We moeten maken dat we weggkomen,’ zeg ik waarschuwend, en mijn vader rent al naar de deur.

Ik stop het stukje behang met de strip in mijn rugzak en steek, nog steeds gehurkt, mijn arm onder Naomi’s nek door. ‘Wat doe je?’ vraagt mijn vader.

‘Hoezo? Moet ik haar dan achterlaten?’

‘Als ze weer bij kennis is, arresteert ze ons!’

‘Ik kan haar niet achterlaten!’ geef ik hem te verstaan.

Mijn vader zwijgt. Zo te zien aan zijn gezicht zou hij daar geen enkel probleem mee hebben, en terwijl hij de kamer uitstormt, bedenk ik opnieuw dat hij een vreemde voor me is.

‘I-ik wist niet wie ze was. Anders had ik het nooit gedaan,’ zegt Serena. Ze gaat tegenover me op haar knieën zitten, steekt haar arm over de bewusteloze Naomi heen en pakt mijn pols. Haar aanraking is klam en onzeker, maar ze blijft mijn pols omklemmen totdat ik uiteindelijk naar haar opkijk. ‘Alsjeblieft, ik moet je dit duidelijk maken, Cal. Zo ben ik helemaal niet. Ik zou nooit iemand kwaad doen. Het was alleen...’

‘Serena, kunnen we hier later...?’

‘Ik wilde jullie alleen maar beschermen,’ flapt ze eruit, haar stem krachtig.

Ik verstijf bij die woorden, dezelfde woorden die ik elke dag tegen iedere cliënt zeg. Ik weet natuurlijk dat ze het ook over mijn vader heeft, maar het is lang geleden sinds iemand mij beschermde.

‘Heb ik iets verkeerd gezegd?’ vraagt ze, als ze mijn gezicht ziet.

Ik schud mijn hoofd en kijk strak naar haar hand om mijn pols.

‘Cal, ópschieten!’ roept mijn vader van de trap.

Zonder nog iets te zeggen helpt Serena me om Naomi in de brandweergreep over mijn schouder te hijsen. Ze is zwaarder dan ze eruitziet, en ze ziet er tamelijk zwaar uit. Ik hoor het stripboek in mijn

rugzakje kraken. ‘Cal, we moeten gaan.’

Daar heeft Serena gelijk in. Maar als ik de overloop van de eerste verdieping op ren, zie ik dat de deur van de achterslaapkamer links van me nu openstaat. Daarnet was hij dicht. Een fractie van een seconde tuur ik naar binnen en ik zie twee lichamen op het bed liggen, met een vreemde knik in hun nek. Meneer en mevrouw Johnsel. Allebei dood.

‘O, god,’ jammert Serena, en haar tranen beginnen te stromen. Maar als Ellis nog steeds in huis is...

‘Rénnen!’ schreeuw ik, en ik geef Serena met de heupen van de bewusteloze Naomi een duw in haar rug. ‘Snel!’

De houten trap gromt en kraakt als we op volle snelheid naar beneden rennen. Doordat ik Naomi draag, ben ik enigszins uit balans, maar niet veel. Het is Serena die de ontbrekende trapleuning nodig heeft, want ze lijkt bijna flauw te vallen. Ze is hier te aardig voor.

Mijn vader had een flinke voorsprong op ons, maar als we bijna op de benedenverdieping zijn, staat hij daar op de onderste trede nog steeds met de trofee in zijn hand en staart naar iets in de woonkamer.

‘Lópen!’ brul ik.

Maar ik zie al snel waarom hij dat niet doet.

‘Nu wil ik graag het Boek der Leugens hebben,’ kondigt Ellis aan. Hij draagt zijn volledige politie-uniform en tikt met de punt van zijn injector in zijn handpalm. ‘En Cal... ik ben niet vergeten wat je mijn hond hebt aangedaan.’

‘Ik weet niet eens wat een Boek der Leugens is,’ vertel ik hem.

‘Ik weet dat jullie het hebben gevonden,’ zegt Ellis, zoals altijd doodkalm. Hij blokkeert de weg naar buiten en strijkt zijn koperkleurige haar uit zijn gezicht. ‘In het behang. De rest van de Kaart.’

‘Dat is toch geen... Hoe noemde je het ook weer? Een Boek der Leugens?’

‘Nu ben je tijd aan het rekken. Dat doen mensen als ze bang zijn, Cal. Angstige jongetjes van wie de moeder is afgenomen,’ zegt hij. ‘Dat heeft mijn vader bij mij ook gedaan.’

Ik kijk naar mijn vader en dan weer naar Ellis. ‘Jij weet helemaal niets over mij.’

‘O, jawel. Probeer dat de volgende keer eens te zeggen zonder dat je stem overslaat,’ zegt Ellis. ‘Het leven is klote, Calvin. Vooral als het niet uitpakt zoals je had gehoopt. Maar dat betekent niet dat je ervoor kunt verschuilen.’

Deze keer zeg ik niets.

‘Precies,’ vervolgt Ellis. ‘De Profeet zei al dat je die wel zou begrijpen.’

Serena, die voor me staat, verstijft bij dat woord. Mijn vader, naast haar, vertoont dezelfde reactie. De Profeet. Over wie heeft hij het in godsnaam?

‘Ellis, hoor eens, toen jij je moeder verloor...’

‘Kom me niet met medelijden aan! Ik ben niet een van je troeteldaklozen!’

‘Nee, jij bent een volkomen “normaal” persoon, die tijd doorbrengt met iemand de zich “de Profeet” noemt. Vind je dat wel rationeel klinken?’ vraag ik.

‘Hoe denk je dat ik wist dat jullie weer hierheen zouden komen?’ vraagt Ellis op zijn beurt.

Deze keer ben ik degene die verstijft. Niemand, zelfs Roosevelt niet, wist dat we dit tweede bezoekje aan het huis zouden brengen. Afgezien van Naomi, haar assistent en mezelf waren de enigen die ervan wisten...

Ik kijk weer naar Serena en dan naar mijn vader.

Serena, die ik recht van achteren zie, veegt met de rug van haar hand over haar ogen. Ze beeft van top tot teen en wankelt heen en weer, nauwelijks in staat overeind te blijven. Rechts van haar staat mijn vader praktisch roerloos. Hij ademt als een stier, langzaam en diep, met zijn kiezen op elkaar, maar gaat met elke ademhaling sneller puffen. Hij is ziedend. Zo te zien aan de manier waarop hij Ellis opneemt – met zijn kin tegen zijn borst en een kwade, doordringende blik – is hij totaal niet bang. Iedereen heeft een breekpunt. En zoals hij de trofee steviger vastgrijpt...

‘Je bent er geweest!’ brult mijn vader, en hij springt naar voren voordat ik ook maar beseft dat hij beweegt.

Ellis is duidelijk verrast en wankelt naar achteren. Mijn vader is niet snel, maar met zijn één meter negentig stort hij zich naar voren als een omvallende boom. Met één hand grijpt hij Ellis bij de schouder en met de andere geeft hij hem een hengst met de trofee alsof het de hamer van Thor is.

De klap is angstaanjagend. Als de marmeren voet van de trofee met een smak van opzij tegen Ellis’ mond slaat, wordt zijn kaak opzij geslingerd en vliegt er een kwak rood slijm uit zijn mond. Ik had het mis, daarnet. Toen mijn vader Naomi een klap gaf, hield hij zich in. Nu niet.

Ellis probeert zijn pistool te heffen, maar door de vaart en de omvang van mijn vader is hij gewoon niet te stuiten. Hij drukt zijn onderarm als een gummiknuppel tegen Ellis’ hals, waardoor die achterwaarts tegen de muur klapt. De borduurwerkjes vallen naar beneden en de kaarsen tuimelen van de planken. Maar Ellis heeft bij de politie gewerkt. Hij weet hoe hij zich moet verdedigen.

Hij grijpt mijn vader bij zijn revers en draait zich snel naar rechts, voert hem mee in zijn draai alsof ze samen een wals dansen en smakt hem met zijn rug tegen de muur. Bij die klap tuimelen er opnieuw allerlei voorwerpen van een plank naar beneden en ze stuiteren over de vloer.

Ik wil Naomi neerleggen, maar dat is niet nodig. Mijn vader redt zich uitstekend.

Ellis denkt dat hij aan de winnende hand is, maar een paar seconden later worden zijn ogen groot, en ik besef dat mijn vader hem een knietje tegen zijn ballen heeft gegeven. Dit is geen uitbarsting van ondoordachte razernij. Zo leer je knokken in de gevangenis. En Ellis is in politie-uniform... Ik zou kunnen zweren dat mijn vader glimlacht. Het is trouwens al voorbij.

De afgelopen twee dagen ben ik me er steeds van bewust geweest dat mijn vader iets verborg. Nu ik hem zo zie, met een gemene grijns rond zijn mond, snap ik eindelijk wat hij probeerde te bedwingen.

‘Ik ben klaar met je,’ fluistert hij Ellis toe.

Met een laatste sierlijke draai slingert mijn vader Ellis naar rechts, zonder te beseffen dat hij hem achterwaarts naar het raam in de hal smijt.

‘Het raam!’ roep ik uit.

Hij hoort het niet. Of het laat hem koud.

Als Ellis er met zijn volle gewicht tegenaan smakt, maakt de grote ruit even een knappend geluid, als ijs in warm water, en dan vliegen de glasscherven naar buiten als de vonken van vuurwerk, en Ellis wordt in het grote zwarte gat gezogen dat hij zelf heeft gecreëerd. Terwijl hij door het raam stort en uit het zicht verdwijnt, komt er een akelig koude windvlaag naar binnen en wervelt door de hal. Van buiten klinkt een plof.

Met Naomi nog steeds over mijn schouder ren ik naar het raam, dat uitkijkt op de geasfalteerde oprit aan de westkant van het huis. Ellis ligt als een bebloede sneeuwengel plat op zijn rug en de rechterkant van zijn gezicht zit onder de snij- en schaafwonden. Hij hapt naar adem, want door de klap is de lucht uit zijn longen gedreven, maar hij krabbelt alweer overeind. Helemaal links van me, aan het einde van de oprit, springt Benoni wild op en neer op de achterbank van Ellis’ huurauto; haar geblaf klinkt gedempt doordat de ramen dicht zijn.

Achter me staat Serena met haar armen om haar lijf geslagen hartstochtelijk te snikken.

‘H-heb je het stripboek nog?’ vraagt mijn vader, en hij legt een hand op mijn schouder.

Ik draai me om en kijk hem recht in de ogen. Hij maakt een uitgeputte indruk: zijn mond hangt open en hij ademt zwaar. Even vraag ik me af of het komedie is, maar dan zie ik dat hij zijn hand tegen zijn middel drukt. Er sijpelt bloed door zijn overhemd. Zijn schotwond is opengegaan. Buiten staat Ellis alweer bijna rechtop, en hij steekt zijn hand uit naar zijn pistool. Een tweede ronde kunnen we niet aan.

‘Kom mee,’ zeg ik, en ik gebaar naar de voordeur. ‘We moeten ervandoor.’

‘Hallo, Clydene. Ik ben op zoek naar rechercheur Guggenheim,’ zei Scotty in zijn headset.

‘En wie kan ik zeggen dat er aan de lijn is?’ vroeg Clydene.

‘Naomi Molina van ICE wil hem graag spreken.’

‘En spreek ik daar nu mee?’

Scotty sloeg zijn ogen ten hemel en reed een klein stukje achteruit in zijn rolstoel. Die lui van de FBI waren altijd onuitstaanbaar. ‘Ik heb haar op een andere lijn,’ zei hij.

‘Kun je me haar dan eerst geven, zodat meneer Guggenheim niet hoeft te wachten als hij aan de lijn komt?’

Scotty reed weer naar voren, plantte zijn ellebogen op het bureau in zijn kleine afgeschermd werkplek, stak zijn hand uit naar een klein rood ei met Silly Putty en drukte het open. Het had niet meer de geur die hij als kind zo lekker had gevonden, maar het was nog steeds het beste antistressmiddel dat hij kende.

‘Clydene, als jij me jouw baas laat zien, krijg je van mij de mijne,’ zei Scotty.

‘Dat is goed,’ antwoordde Clydene, ‘als dit tenminste echt een telefoontje van je baas is en niet van jou persoonlijk, en je niet alleen maar voor de derde keer vandaag beweert dat je haar aan de lijn hebt terwijl dat niet zo is.’ Ze onderbrak zichzelf om diep adem te halen. ‘We staan allemaal aan dezelfde kant, Scotty, maar Guggenheim is en blijft de nummer drie hier. Hij praat niet met assistenten.’

Scotty kneedde de Silly Putty met zijn middelvinger. Hij was al tien minuten bezig Naomi te bellen. Ze nam nog steeds niet op. Maar toen hij pas begon – toen hij Timothy had leren kennen – had hij al geleerd dat je sommige dingen op eigen houtje moest doen.

‘Clydene, ik zal dit langzaam zeggen, zodat je het begrijpt,’ begon Scotty. Maar voordat hij verder kon gaan, keek hij op en zag de twee

lange schaduwen die opeens over zijn werkplek vielen.

Hij draaide zijn rolstoel met een ruk om en staaarde omhoog naar twee mannen, allebei in een goedkoop marineblauw pak met een bijpassende Rolex Submariner. FBI-agenten, geen twijfel mogelijk.

‘Heb jij hier iemand naartoe gestuurd?’ vroeg Scotty in de telefoon.

‘Waar heb je het over?’ antwoordde Clydene.

De agenten zeiden geen woord.

‘Ik bel je later terug,’ zei Scotty, en hij hing op zonder zijn blik af te wenden van zijn twee bezoekers.

‘Jij moet Scotty zijn,’ zei de grootste van de twee, en hij liet razendsnel zijn legitimatie zien. ‘Randy Aldridge. FBI, afdeling Contraspionage. Mag ik vragen in hoeverre je toegang tot geheime informatie hebt?’

‘Waarom zou...?’

‘Ik heb de handtekening gecontroleerd op dat verzoek om informatie over een bepaalde persoon dat je eerder vandaag hebt ingediend. Doe je dat wel vaker, de handtekening van je superieur vervalsen?’ wilde Aldridge weten. ‘Als je me nu niet vertelt wat je toegangsrechten zijn, mag je je polsen uitsteken,’ zei hij, en hij klopte op zijn handboeien.

Scotty nam hen beiden aandachtig op. Dit was waarom hij zo’n hekel had aan de FBI. ‘*Top secret* met toegang tot speciale vertrouwelijke informatie,’ antwoordde hij zelfverzekerd. ‘Dus jullie kunnen maar beter proberen met me aan te pappen en toegeven dat jullie net zo graag meer willen weten over onze zaak als wij willen weten wat jullie beweegreden is om uit jullie kantoor helemaal hiernaartoe te komen.’

De twee agenten wisselden een blik. Inderdaad onuitstaanbaar, die lui van de FBI.

‘Er is een reden dat je verzoek geen gegevens heeft opgeleverd,’ zei de kleinste van de twee, een blonde man met dicht bij elkaar staande ogen en oren die plat tegen zijn hoofd lagen. ‘Zelfs nu nog moet de FBI voorzichtig zijn als het om Mikhel Segalovich gaat.’

‘Wie is Mikhel Segalovich?’

‘Dat was zijn echte naam,’ zei Aldridge. ‘Op Ellis Island heette hij nog Sigalowitz. Maar hier in Amerika noemde hij zich Mitchell Siegel.’

‘... Alles in orde?’ galmde een mannenstem. ‘Kunt u me horen? Gaat het goed met u?’

Met haar ogen knipperend kwam Naomi bij, versuft en verdwaasd. Die ammoniastank. Reukzout, besefte ze toen ze opkeek naar de jonge zwarte man die naast haar stond.

Zo te zien aan zijn witte uniform en de felle lampen boven haar hoofd...

‘Weet u hoe u heet?’ vroeg de verpleger.

‘W-waar ben ik?’ vroeg Naomi. Ze probeerde zich op haar zij te draaien, maar haar hoofd... Het wilde niet bewegen. Ze bracht haar hand naar haar hals. Er zat een grote plastic kraag omheen. Was ze verlamd?

‘U bent in het Huron-ziekenhuis, mevrouw. Uw vrienden hebben u naar de spoedeisende hulp gebracht. Kunt u uw tenen bewegen?’ vroeg de verpleger. ‘Weet u hoe u heet?’

‘Haal dit ding van me af!’ schreeuwde Naomi, en ze rukte aan het klittenband langs de kraag.

‘Mevrouw, niet doen!’ De verpleger pakte Naomi’s armen, maakte toen de plastic kraag los en controleerde haar nek. ‘Kunt u uw tenen bewegen?’

Naomi zwaaide haar voeten van de brancard en probeerde te gaan zitten, maar ze was veel te duizelig. Ze tastte naar de rechter achterkant van haar kloppende schedel en voelde het dikke pak verband dat om haar hoofd was gewikkeld.

‘Mijn tasje, mijn pistool...’ riep Naomi uit terwijl ze haar hoofd tastte. ‘Ze hebben mijn pistool gepikt!’

De verpleger stapte geschrokken naar achteren.

‘Rustig maar, ik ben rechercheur bij de immigratie- en douanedienst,’ zei Naomi kreunend. Ze greep de metalen stang van de rij-

dende brancard en slaagde er eindelijk in te gaan zitten. 'Ik moet bellen. Hebt u mijn telefoon ge...?' Ze viste haar mobieltje en headset uit haar broekzak.

'Jezus, hebben jullie me geen pijnstillers gegeven?' vroeg ze toen het kloppen erger werd.

'U was buiten bewustzijn,' begon de verpleger, maar voordat hij was uitgepraat had Naomi al een nummer gekozen en was ze met haar aandacht bij haar mobiel.

'Kom, Scotty, neem op,' mompelde ze terwijl ze zijn telefoon hoorde overgaan.

'U hebt een rijtwond en een kneuzing, mevrouw. De wond moet met nietjes worden gehecht.'

'Prima. Zet ze er maar in.' Het enige wat haar interesseerde was het eindeloze overgaan van de telefoon in haar oor. Er was iets mis. 'Verdomme, Scotty, waar ben je?'

‘Heb je je vader en Serena boven achtergelaten?’ vraagt Roosevelt streng door de telefoon. ‘Met z’n tweeën?’

‘Wat had ik dan moeten doen? Hen meenemen, zodat we arm in arm konden lopen en met z’n drieën precies zouden voldoen aan de beschrijving uit het opsporingsbericht – twee blanke mannen met een lichtgetinte vrouw – dat ongetwijfeld voor ons is uitgegaan?’ Ik demp mijn stem omdat ik de kassa van de supermarkt nader en leg mijn enige aankopen, azijn en wasverzachter, op de oude, ratelende transportband.

Achter de kassa zit een Arabische tiener met een gesp in de vorm van een cowboyhoed aan zijn riem, die het niet de moeite waard vindt naar me op te kijken. In deze buurt kan ik dat wel begrijpen. De supermarkt heet Star’s Grocery, maar de metalen tralies achter de ramen en de zwarte man die gewapend met een jachtgeweer hoog in het kraaiennest zit dat uitkijkt over het voorste gedeelte van de winkel maken duidelijk hoe arm deze buurt is. Daarom ben ik hierheen gegaan. In dit soort buurten belt men niet graag de politie.

‘Cal, je moet nu echt goed nadenken,’ zegt Roosevelt in mijn oor. ‘Wat voor soort relatie je vader ook met Serena heeft, als je hen alleen laat, gebeurt alles achter je rug. En dat kan nooit goed voor je zijn.’

‘Zo zit het niet tussen hen. Bovendien zou Serena zoiets niet doen.’

‘Ze zou zoiets niet doen? O, heremijntijd! Vertel me nou niet dat je iets voor dat meisje begint te voelen!’

‘Wát? Nee. Ik ken haar nauwelijks. Ik heb haar nog nauwelijks gesproken.’

‘En je bent nauwelijks in staat je eigen zwakke plek voor hulpeloze vrouwen te herkennen.’

‘Ze is niet hulpeloos. Ze probeerde mij juist te helpen.’

‘Daar gaan we weer... Ik hoor het aan je stem, Cal. En ik weet dat je het heerlijk vindt als er iemand bezorgd om je is, maar stop met nadenken over haar corsage voor het schoolbal en hou voor ogen dat zij degene was die Naomi een klap tegen haar hoofd heeft gegeven.’

‘Je had Serena moeten zien. Ze vond het vreselijk. Ze huilde. Het was zelfs haar idee om Naomi naar het ziekenhuis te brengen.’

‘En dat is heel mooi van haar... en een heel goede manier om zich een plaatsje in jouw filantropische hart te veroveren. Maar luister goed, Cal. Het kan me niet schelen hoe kalmerend of mooi Serena is, en het kan me niet schelen of jullie samen een zenmoment hebben gehad met de woeste opossum. Ze is alleen maar bij jullie vanwege je vader. Dus als je hem niet vertrouwt, moet je haar ook niet vertrouwen. Je kunt Bonnie niet zomaar van Clyde scheiden.’

Er klinkt een luid getingel als de la van de kassa openspringt, en de jongen die hem bedient geeft me mijn wisselgeld. ‘Sorry, geen tasjes,’ zegt hij als ik mijn twee aankopen pak en naar de deur loop.

‘Geloof mij nou maar, Serena is niet het probleem,’ vertel ik Roosevelt terwijl ik om me heen kijk in de verlaten straten van Oost-Cleveland, wegduik in mijn jas en de kou in stap. Het is bijna negen uur ’s avonds. Eén missie volbracht, nog één te gaan.

‘Het valt me op dat je over je vader lang niet zo aardig bent,’ brengt Roosevelt naar voren. ‘En dan hebben we Ellis nog, en degene met wie hij contact onderhoudt.’

‘De Profeet.’

‘Dat is een stomme naam,’ zegt Roosevelt.

‘Het is de naam die Ellis noemde.’

‘Hoe hij zichzelf ook noemt, het is duidelijk dat hij Ellis helpt, en gezien het verloop van de gebeurtenissen moet je erachter zien te komen hoe die Profeet voortdurend kan weten waar jullie drieën zijn.’

‘Nu weet hij het niet.’

‘Dat is helemaal niet zeker; misschien weet hij – of zij – het wél,’ waarschuwt Roosevelt.

Midden in een stap verstijf ik, en er glijdt een brokje ijs in een van mijn gympen, waar het tegen mijn sok aan begint te smelten. ‘Hoe bedoel je?’

‘Jullie doen allemaal reuze je best om erachter te komen wat er in dat oude, verloren gegane stripverhaal stond, hè? Jerry Siegel heeft er

iets in verborgen, en iedereen vliegt van hot naar her om het te vinden. Met dat doel is Timothy gaan samenwerken met Ellis, en Ellis op zijn beurt met de Profeet. En toen, door de genade Gods, heb jij het gevonden, in het behang.'

'Nou en?'

'Misschien heeft die Profeet Ellis nu niet meer nodig. Misschien voelt hij zich zeker van zijn zaak en wil hij niet dat Ellis de boel verpest, of erger nog, alles zelf inpikt. Dus duwt hij Ellis uit het raam, wat als prettig neveneffect heeft dat het de druk van de ketel haalt, maar wel alle pionnen op het bord laat staan, voor het geval hij die later nog nodig heeft.'

Aan de overkant staat een oude Plymouth die is ingesneeuwd in een parkeerhaven. De chauffeur geeft luidruchtig gas, maar de wielen draaien snel rond zonder grip te krijgen. Ik weet precies hoe hij zich voelt. 'Dus je bedoelt dat mijn vader de Profeet is?'

'Je vader, Serena, misschien wel allebei. Vraag jezelf eens af hoe dit allemaal is begonnen. Doordat je je vader gisteravond in het park zag liggen, toch? En nadat je zijn container had laten vrijgeven, begon je te beseffen dat hij weliswaar deed alsof hij van niets wist, maar altijd griezelig goed leek te weten wat er aan de hand was. Toen haalde hij je over mee te gaan naar Cleveland met de bedoeling de persoon op te sporen die hem heeft ingehuurd. Maar wat is er van die zoektocht terechtgekomen? Is hij daar ook maar een minuut mee bezig geweest? Nee. En waarom kun je degene die je vader heeft ingehuurd niet vinden? Misschien wel heel eenvoudig omdat niemand je vader heeft ingehuurd. Of zijn vriendinnetje.'

De wielen van de Plymouth blijven vergeefs ronddraaien. De auto heeft alleen een zetje nodig. Een eindje verderop zitten een stuk of zes mensen te wachten bij een bushalte, en ze kijken allemaal toe. Geen van hen staat op om te helpen.

'Ik weet dat je graag een goede afloop zou zien, Cal, en ik weet waar je werkelijk achteraan zit, daar met je vader, maar vergeet niet dat de krekel in het oorspronkelijke Pinokkio-verhaal een hamer naar zijn kop krijgt en voor dood wordt achtergelaten. Door Pinokkio.'

'Je wordt bedankt. Maar ik ben niet het geweten van mijn vader,' volhard ik.

‘Weet je dat zeker?’

Ik staar naar de gestrande Plymouth en ben geneigd te gaan helpen. Maar er is een reden dat ik mijn vader of Serena niet heb meegenomen en hier zelfs niet met onze huurauto naartoe ben gekomen. Als ik mijn ogen sluit, zie ik de levenloze lichamen van de Johnsen in een onnatuurlijke houding dwars op hun bed liggen. De enige manier om niet op dezelfde manier te eindigen is door niet op te vallen. Met mijn blik naar de grond gericht loop ik langs de Plymouth. Mijn bestemming is de Burger King recht voor me. Ik heb niets te eten nodig, maar ze hebben daar iets veel waardevollers. ‘Kunnen we het alsjeblieft weer over de research hebben?’ verzoek ik Roosevelt dringend. ‘Wat ben je te weten gekomen over dat Boek der Leugens?’

Ik hoor hem bladzijden omslaan. ‘Ik weet dat dit een beetje onwaarschijnlijk klinkt, maar... ik denk dat het een moordwapen is.’

‘Het boek?’ Ik lach en mijn adem bevriest in de lucht. ‘Dat moet dan wel een zware kwaliteit papier zijn geweest.’

‘Ik meen het, Cal. Geleerden hebben eeuwenlang gespeculeerd dat Kaïn Abel misschien met een steen, een knuppel of zelfs met het kaakbeen van een ezel heeft doodgeslagen. Maar een van de oudste theorieën luidt dat Kaïn uitgerekend een boek heeft gebruikt.’

‘En het kan zeker niemand iets schelen dat het verhaal van Kaïn moet hebben plaatsgevonden duizenden jaren voordat de Chinezen of de Egyptenaren hun eerste velletje papyrus produceerden?’ vraag ik, en ik werp een blik over mijn schouder. Er stopt sissend een bus bij de halte, en iedereen staat op van de bank en stapt in. Zelfs de Plymouth is verdwenen. Dat is een goed teken. Ik schiet zo snel mogelijk de parkeerplaats van de Burger King op.

‘Oké, als we tegenwoordig het woord “boek” horen, denken we meteen aan een stapel papier in een kaft. Maar vat het begrip eens wat ruimer op, Cal. Als iemand een gedachte in de kling van een zwaard kraste, of in een houten staf, of in een heilige stenen plaat, zou je dat dan niet een boek kunnen noemen?’

Ik blijf vlak voor de Burger King staan en gluur naar binnen. Het is hier koud en het wordt met de minuut kouder. ‘Vertel me nou maar wat die theorie over dat boek inhoudt.’

‘Volgens dat verhaal geeft God, die weet dat de zondvloed nadert, Adam opdracht een boek te maken – in de Joodse overlevering wa-

ren het pilaren met inscripties, in Babylonië gebruikten ze het woord “tablet” – en God zegt Adam dat hij alle aardse kennis erin moet opnemen en dat Adam dit geboorterecht aan zijn meest geliefde zoon moet schenken. Als Adam Abel kiest, tja... Kaïn pakt het hem in een vlaag van jaloezie af en maakt het tot het eerste moordwapen ter wereld. Maar zoals ik altijd heb gezegd: waar het werkelijk om draait is wat er daarna gebeurt. Zelfs de Bijbel zegt dat God Kaïn een “teken” heeft gegeven als straf voor zijn misdaad, en uit wat ik hier lees, maak ik op dat dat “teken” en het “boek” een en hetzelfde voorwerp waren.’

‘Wie zegt dat?’ vraag ik terwijl ik toekijk hoe twee tieners bij de balie hun bestelling doen. Achter hen staat een man met een rode sjaal. Ik kan zijn gezicht niet zien.

‘Ook dit alles is weer een kwestie van vertaling. Het woord “teken” in “Kaïnsteken” is een vertaling van het Hebreeuwse *Ot*. En uit die andere theorieën blijkt dat “Ot” net zo goed kan worden vertaald als “voorteken”, “aanwijzing” of “aandenken”.’

‘Dus God heeft Kaïn een aandenken gegeven, namelijk het moordwapen zelf, om hem eraan te herinneren wat hij heeft gedaan.’

‘Daar komt het op neer. En als je het woord “Ot” in de Bijbel opzoekt, zie je dat het de volgende keer wordt gebruikt om de staf van Mozes mee aan te duiden, die voor de ogen van de farao in een slang verandert: een alledaags voorwerp dat opeens een levensgevaarlijk wapen wordt.’

‘Ik weet het niet,’ zeg ik terwijl ik nog steeds de man met de rode sjaal in de gaten houd. ‘Oude tabletten... Wapens van Kaïn... Moet ik echt geloven dat dat allemaal werkelijk is gebeurd én dat het op de een of andere manier nu nog enige relevantie heeft?’

‘Je kunt het wel een hoop onzin vinden, maar vrijwel alles wat we van het oude Griekenland weten, is afkomstig van kunstvoorwerpen van klei of steen die bewaard zijn gebleven.’

‘Maar aangenomen dat dat tablet, dat boek, die dierenhuid of wat het ook maar is, alle aardse kennis bevatte, waarom zou het dan zo’n straf zijn om het te bezitten?’

‘Kijk, en daar is Ellis eindelijk van nut geweest,’ zegt Roosevelt, terwijl de man met de rode sjaal zich naar mij omkeert. Hij is niet ouder dan de tieners. Een jongen. Niets om me zorgen over te maken.

‘Toen Kaïn jaloers werd op Abel en hem vermoordde, gaf God Kaïn een heel ander boek om mee te dragen.’

‘Een Boek der Leugens.’

‘Zo noemde Ellis het. Boetedoening, straf... een aandenken voor Kaïn,’ zegt Roosevelt, terwijl ik om de Burger King heen loop en het zitgedeelte check. ‘Je moet het zo zien, Cal: of dat boek nou vol staat met leugens of met alle kennis ter wereld, je moet niet onderschatten hoeveel macht een heilig voorwerp vaak wordt toegedicht.’

In het zitgedeelte veegt een employé een van de tafeltjes schoon. De tieners zitten samen in een hoekje bij het raam. Verder is er niemand. ‘Geloof je hier echt allemaal in?’ vraag ik terwijl ik de deur opentrek en koers zet naar de toiletten, achter in de zaak.

‘Geloof jij echt dat het allemaal onzin is?’

Ik blijf bij de deur naar het herentoilet staan. Ik zie nog steeds voor me hoe Ellis over zijn tatoeage streek en hoe geobsedeerd hij naar zijn hond met de puntige oren keek.

‘Cal, het enige wat gevaarlijker is dan een ongelovige is een ware gelovige.’

Ik stap de toiletruimte in en besef dat Roosevelt gelijk heeft. Dat is ook de reden dat ik hier ben.

Met een snelle blik door de ruimte zie ik dat ik alleen ben. Mooi.

Ik duik het ene, open toilethokje in, negeer de wirwar van obscene graffiti die de muren siert, stap op de toiletpot en steek mijn hand uit naar de vierkante witte plafondtegels recht boven me. Met een zetje duw ik de dichtstbijzijnde omhoog en opzij, en ik tast in het rond op het plafond. Niets. Ik til een andere tegel op en probeer het opnieuw. Nog steeds niets. Ik raak niet in paniek. Dit is het derde restaurant waar ik het probeer. Vroeg of laat vind ik er een.

Ik kijk aandachtig naar de rest van het plafond en zie een tegel met wat vuile plekken. Vingerafdrukken. Bingo. Met mijn vingers gespreid als een ober die een dienblad in evenwicht houdt, til ik de witte tegel op en schuif hem opzij. Ik tast om het gat heen en voel niets... niets... *klunk*.

Mijn hand glijd om de kolf en mijn vinger komt als vanzelf om de trekker terecht.

‘Heb je er eindelijk een gevonden?’ vraagt Roosevelt.

Ik trek een glanzend pistool met kaliber .380 tevoorschijn. Geen

serienummer. Ongetwijfeld illegaal. Kain greep naar een boek. Mijn vader greep naar een trofee. Ik heb zelf ook iets nodig.

Je kunt het nauwelijks een voordeel van mijn werk noemen, maar het gaat op voor elke achterbuurt in Amerika: wijs me de weg naar de plaatselijke fastfoodzaak, en ik wijs je waar de jongens hun wapens verbergen.

Ik steek het pistool op m'n rug tussen mijn broekband, rits mijn jas dicht en stort me weer in de bijtende kou van Cleveland. Het is twee minuten lopen naar ons motel, een krot van twee verdiepingen dat niet eens een naam heeft, alleen een bord dat rood, wit, blauw, groen, zwart en nog eens rood is geschilderd – de kleuren van Amerika en Palestina – met daaronder KAMERS TE HUUR.

‘Heb je het spul uit de supermarkt?’ vraagt Roosevelt.

Ik tast naar de azijn en de wasverzachter in mijn jaszak. ‘Voor mekaar,’ zeg ik hem.

‘Dus de rest ga je alleen doen, hè?’

Ik loop de onoverdekte wenteltrap op en volg de borden naar kamer 216.

‘Cal, vertel me alsjeblieft dat je de rest alleen gaat doen,’ smeekt Roosevelt.

‘Hoor eens, ik moet ophangen,’ zeg ik, als ik voor de deur sta.

‘Je luistert niet eens, hè? Verdulleme, je schoonmoeder is zo dik...’

‘Wáág het niet,’ waarschuw ik terwijl ik de sleutel omdraai en met mijn schouder de kamerdeur openduw.

‘Heb je het?’ roept Serena uit, en ze springt op.

‘Cal, je bent een grote jongen,’ zegt Roosevelt waarschuwend in mijn oor. ‘Doe wat je wilt, maar alsjeblieft: ik weet wat er in het huis van de Siegels is gebeurd, maar voel je niet verplicht haar te beschermen omdat zij jou wilde beschermen.’

Ik klap het mobieltje dicht.

Serena heeft mijn hand al gepakt en trekt me naar binnen. Langzaam doe ik mijn jas uit. Ze weten dat ik bij de supermarkt ben geweest. Van het pistool hoeven ze niets te weten.

‘Heb je het of niet?’ roept mijn vader vanaf het smalle bed. Hij heeft zijn hand niet meer tegen zijn zij. Het bloeden is gestopt.

‘Natuurlijk heb ik het,’ zeg ik terwijl ik mijn twee aankopen op het lege bed laat vallen. Mijn vader wist het, uit zijn tijd als schilder.

Azijn en wasverzachter: de beste manier om behangplaksel op te lossen.

Ik pak het stuk behang dat we in Jerry Siegels oude slaapkamer hebben gevonden uit mijn rugzakje. Vier plaatjes die op elkaar zijn geplakt. Ellis noemde het de restanten van een kaart. Volgens mij zijn het stukjes van verscheurde bladzijden uit een oud stripboek. Maar wat het ook is dat Jerry Siegel heeft verborgen door ze op elkaar te plakken, het is tijd om ze los te weken.

3 augustus 1900
Brussel, België

Mikhel Segalovich stond te braken. Het kwam er nu snel uit, een grote golf waarmee het oude brood dat hij uit een vuilnisbak had gevist uit zijn maag werd gedreven. Slierten kwijl hingen van zijn lippen en zwaaiden rond in de wind boven de kasseien van het smalle steegje, maar zelfs toen hij ze wegveegde liet hij de leren reistas aan zijn zijde niet los.

Het was bijna vier maanden geleden dat hij zijn geboorteplaats in Litouwen had verlaten. Vier maanden zonder zijn vrouw. Zijn ouders. Zijn kinderen, twee meisjes. Hij wist dat het er slecht uitzag toen hij werd opgeroepen voor het Russische leger. Joden hadden het altijd slecht in het leger, en daarom probeerden velen van hen door omkoping aan de dienstplicht te ontkomen. Ook Mikhels vader had dat geprobeerd; hij had zijn goud, de ringen van zijn vrouw en zelfs de familiebijbel verkocht. Alle Litouwers moesten minstens vijf jaar dienstplicht vervullen, maar Joden moesten tien, twintig of soms wel vijfentwintig jaar in het leger blijven. Mikhels vader had gebid en gesmeekt om zijn jongen te redden. Maar de familie Segalovich was arm. En de armen gingen het leger in.

In het begin had Mikhel zijn best gedaan en hard gewerkt. Misschien zou hij dan bij de cavalerie komen of zelfs sergeant worden. Maar hij had snel geleerd. Een Joodse sergeant die bevelen gaf aan Russen? Dat zou nooit gebeuren. En zelfs de cavalerie... Een arme Jood zonder opleiding kreeg geen sabel en pistool. Nee, de Joden werden geslagen en als oefenmateriaal gebruikt. Het lage voetvolk, dat de stallen veegde en tussen de drek leefde. Verder zou Mikhel het nooit schoppen.

Tot Zweden.

In die tijd noemden ze die reizen ‘wetenschappelijke expedities’. Zo hadden de Russen de Beringstraat ontdekt, en de mammoetfossielen in Siberië. Mikhel had geruchten gehoord: de zoektocht naar een grote schat, het reliëf uit de oudheid dat bekendstond als het ‘Boek van God’. Maar toen Mikhel hoorde dat hij ervoor was uitgekozen, dat hij samen met een stuk of tien andere Joden uit verschillende eenheden het Russische Rijk zou mogen verlaten voor deze ‘expeditie’, wist hij wat dat groepje in werkelijkheid was: een zelfmoordcommando.

Ze werden niet geacht de tocht te overleven. Ze werden zelfs niet geacht om in die koude winter Zweden te halen. De meesten deden dat ook niet. Maar de jongste, Mikhel, wel.

Hij was geen held. Integendeel, hij was alleen maar de jongen die voor de paarden en de honden zorgde. Toen ze de grot dus eindelijk vonden – de geïmproviseerde tombe die door de monniken was achtergelaten – kreeg Mikhel opdracht buiten de wacht te houden.

Hij deed zijn werk. Hij stond in zijn ongevoerde Russische rijlaarzen tot aan zijn knieën in de sneeuw. In de ijzige stilte wachtte hij en vroeg zich af wat er binnen gebeurde. En toen hoorde hij de kreten.

‘Te veel pinten gevat, meneerke?’ vroeg een Belgische tiener plagerig, terwijl hij lachend langs de kotsende Mikhel in het steegje rende.

Mikhel negeerde de jongen en spoog krachtig op de grond om de laatste resten braaksel kwijt te raken. Hij stond tussen twee moderne huizen in en was zich ervan bewust dat dit geen perfecte schuilplaats was, maar wel een plek vanwaar hij een goed zicht had op Avenue Louise.

Met zijn hand nog steeds stevig om het hengel van zijn leren reistas geslagen keek Mikhel aandachtig naar elke linde en plataan die langs de brede laan stond. Hij nam de twee auto’s op die over het plein bolderden. Hij liet zijn blik zelfs langs de ramen gaan van het blauw gemarmerde stenen huis aan de overkant. Hij wist dat hij was gevolgd. Ze moesten in de buurt zijn. Vanaf dit moment kwam het voor Mikhel dus op timing aan.

Volgens het zakhorloge dat ze hem hadden gegeven was het precies halfelf ’s ochtends. Hij had de geluiden nog niet gehoord, maar

als hij dit wilde volbrengen... Hij moest er maar gewoon op vertrouwen.

Hij rende de steeg uit in de richting van de hand- en melkkarren die op het plein stonden. En ja hoor, het *tingting* van de tram klingelde door de lucht. Van rechts kwam de felrode tramwagen rammelend en ratelend aanrijden over de rails die door Avenue Louise liepen. Precies zoals ze hadden beloofd.

Op dit tijdstip waren er weinig passagiers. Verdachte figuren zouden zich niet kunnen verbergen. Terwijl hij overstak achter een fruitkar met een grote, gestreepte parasol erboven, keek Mikhel voor de vierde maal over zijn schouder. De kust was veilig.

‘Hulp nodig met uw valies?’ vroeg een kruier in een frisse linnen kiel toen de tram bij de halte stopte.

Mikhel schudde zijn hoofd en vermeed oogcontact. Nee. Hij had er niet het hele eind mee gereisd om zijn reistas nu uit het oog te verliezen.

Hij keek nog een laatste keer om zich heen op de halte. Behalve de kruier was hij alleen. Toch wachtte hij tot het laatste moment om aan boord te springen.

‘Welgekomen, meneer. Eerste of tweede klas?’ vroeg een conducteur met een brede snor.

Mikhel begreep hem niet.

‘Eerste of tweede klas?’ herhaalde de conducteur, en deze keer gebarde hij naar het achterdeel van de tram, dat in twee afdelingen was verdeeld. Een met kussens en een zonder.

Het antwoord op die vraag kende Mikhel al zijn hele leven. ‘Tweede klas,’ fluisterde hij, en hij gaf de man drie stuivers.

Het wisselgeld was twee cent, en de conducteur wachtte even af in de hoop dat hij dat van Mikhel mocht houden.

Mikhel hield zijn hand op. De conducteur keek hem niet al te vriendelijk aan, maar dat kon Mikhel niets schelen. Na zijn reis van Zweden hierheen had hij helemaal niets meer over. Alleen de voorwerpen in de reistas.

Hij liep door de vrijwel lege tram naar achteren en volgde de aanwijzingen die ze hem samen met het zakhorloge hadden gestuurd. Hij ging op de een na achterste bank zitten en hield de leren tas op zijn schoot stevig vast.

Bij de volgende halte lette hij op of hij hen zag verschijnen. Er stapte een oude vrouw met een zijden omslagdoek in. Ze ging voorin zitten.

Bijna een uur lang ging het zo door. Plaatselijke bewoners stapten in en uit, en de tram rammelde langs kastanjebosjes de landelijke randgemeenten in.

Bij de volgende halte – bijna bij Waterloo – stond de oude vrouw met de omslagdoek op en stapte uit. Toen ze weer in beweging kwamen, keek Mikhel om zich heen. Hij was inmiddels de enige passagier.

‘Kak dela?’ vroeg een stem achter hem in perfect Russisch. ‘Hoe gaat het met je?’

Mikhel schrok op en liet zijn reistas bijna vallen. Vlak achter hem – hoe waren ze daar in godsnaam terechtgekomen? – zaten twee mannen, de ene in een grijze en de andere in een zwarte wollen jas, beiden met een bijpassende hoed.

‘Vy gavarite pa-anglisky?’ vroeg Mikhel terwijl hij zich ongerust omdraaide. ‘Spreekt u Engels?’

‘Odin jazyk nedostatotsjno,’ antwoordde de man met de dikke brillenglazen. ‘Eén taal is nooit genoeg.’

Mikhel knikte. Hun Russisch was vlekkeloos. De Amerikanen waren niet zo dom als in het Russische Rijk altijd werd beweerd.

Toen Mikhel weer voor zich keek, zag hij dat de conducteur voor in de tram met zijn rug naar hem toe was gaan zitten. Hij noch de bestuurder nam de moeite achterom te kijken.

‘Ze horen bij jullie, hè?’ vroeg Mikhel in het Russisch.

Dikke Brillenglazen zweeg.

Mikhel schoof heen en weer op zijn bank. Helemaal niet dom.

‘Zo te horen heb je nogal een avontuur beleefd,’ begon Dikke Brillenglazen. ‘En je bent de enige die het kan navertellen. Je bent zeker wel een bedreven vechtersbaas?’

Nu hij naar de platanen keek die ze passeerden, kon Mikhel de Zweedse sneeuw nog steeds voelen branden in zijn laarzen. De honden hadden het eerst gereageerd; ze gingen blaffen en rukten aan hun riem. Mikhel was roerloos blijven staan, buiten de grot. Toen het vechten begon, was hij in paniek geraakt en bevroren als de sneeuw om hem heen.

In het begin waren alle kreten in het Russisch. Maar daarna hoorde hij ook Frans en Duits. En toen klonk er boven alles uit een vreemde taal, die hij nog steeds niet kon thuisbrengen.

Mikhel wilde wel helpen. Hij wilde de grot in rennen en hen redden. Maar toen het schieten begon... De sneeuw in zijn laarzen was ijskoud. Hij hoefde zich alleen maar te bewegen, maar hij bleef staan. Hij bleef staan tot het geschreeuw ophield.

‘Ik heb geluk gehad,’ fluisterde hij tegen Dikke Brillenglazen.

‘Ik wist niet dat Joden in geluk geloofden,’ sneerde de man met de grijze jas.

Mikhel keek met half toegeknepen ogen naar de kleine neus en de felblauwe ogen van de man. Blijkbaar hadden ze in Amerika ook antisemieten.

‘Ik weet nog steeds niet wie het waren,’ zei Mikhel. ‘De mannen die mijn eenheid hebben afgeslacht.’

De twee mannen met hoed keken elkaar aan. Degene met de kleine neus schudde zijn hoofd, maar Dikke Brillenglazen negeerde hem.

‘Ze worden het Thule-genootschap genoemd,’ begon hij. ‘De groep die jij hebt getroffen, staat bekend als de Leiding van het genootschap. Dat is hun symbool.’ Hij wees naar het kleine merkteken-tje – het mes en de maansikkel – dat in de voorflap van de leren reistas gebrand stond.

‘En die taal die ze spraken... Wat was dat?’ vroeg Mikhel.

Weer viel er een stilte. ‘Dat is een incantatie.’

‘Iets religieus, bedoelt u?’

‘Nee, Mikhel. Iets magisch.’

Dit liet Mikhel even bezinken. Nadat het schieten en schreeuwen en vechten in Zweden afgelopen was, had Mikhel een van de honden losgelaten en die was ogenblikkelijk de grot in gesprint. Mikhel wilde pas naar binnen gaan toen de hond ongedeerd was teruggekeerd.

Toen was hij langzaam naar binnen geslopen. Hij had de ingekrasste figuren in de muren van de grot gezien, de vreemde symbolen en harkpoppetjes. Hoe dieper hij kwam, des te meer doden trof hij aan. Niet iedereen was dood. Minstens drie of vier mannen ademden nog en probeerden naar buiten te kruipen. Maar ze bloedden hevig en zouden niet lang meer leven.

Voor de tweede keer wilde Mikhel eigenlijk wegrennen. Dat probeerde hij ook, maar opnieuw lukte het niet. Hij stond daar, gegrepen door het bloedbad, en stelde zich voor wat er was gebeurd. Achter in de grot, waar Abram en Mendel voorover op de grond lagen, waren ze in een hinderlaag gelopen. Daar hadden zijn vrienden zich verzet. En daar, helemaal achterin, zag hij het zwakke flakkeren van de vlam van een omgestoten fakkel.

Het was de enige lichtbron in de grot, die je dus onmogelijk over het hoofd kon zien. Maar toen hij dichterbij kwam, rook hij dat het geen hout was dat brandde. Nee, het rook naar verbrand rubber, maar dan zoeter. Als leer.

Als een lichtbruine leren reistas waar vlammen aan likten.

Mikhel wist nog steeds niet wat hem had bezielde toen hij de tas uit het vuur had getrokken.

‘Maar je hebt de totems bij je?’ vroeg Dikke Brillenglazen.

‘Alleen als u mijn papieren hebt,’ antwoordde Mikhel, die de reistas nog steeds tegen zich aan klemde en deed alsof hij naar buiten staarde, naar de platanen.

Het was koud buiten. Maar niet zo koud als in Zweden.

Dikke Brillenglazen trok een opgevouwen witte envelop met een touwtje eromheen uit zijn binnenzak en gaf die aan Mikhel. Die maakte hem open en onderzocht de inhoud. De mannen van de geheime dienst hadden woord gehouden.

‘Het schip heet de Statendam. Het vertrekt uit Rotterdam,’ vertelde Dikke Brillenglazen.

‘Waar?’

‘Dat is in Nederland. Maak je geen zorgen, je reist er met de trein naartoe. Het schip gaat naar New York en van daaraf reis je verder naar de plaats die we voor je hebben uitgekozen: Cleveland in Ohio.’

‘Het zal je daar bevallen,’ zei de andere man met een grijns. ‘De meest Joodse stad in Amerika.’

‘En mijn gezin?’

‘Alle papieren zitten erin. Je vrouw en je dochters zullen je snel achternakomen. Een nieuw leven voor allemaal,’ beloofde Dikke Brillenglazen.

‘En in ruil daarvoor?’ vroeg Mikhel.

‘Als we je nodig hebben, weten we je te vinden,’ zei Dikke Brillen-

glazen. 'In de wereld van vandaag de dag hebben we een paar Russen nodig op wie we kunnen rekenen.' Hij keek weer naar de reistas en vervolgde: 'En dan nu de totems...'

De Amerikanen waren slim, dat leed geen twijfel. Mikhel zette de tas op de grond en schoof hem onder de bank door naar achteren.

De tram minderde vaart voor de volgende halte.

'Meneer Westman, hier moet u eruit,' riep de bestuurder naar achteren.

Geen van beide mannen kwam in beweging, want ze doorzochten de tas.

'Mikhel, ik zie hier vier voorwerpen,' zei Dikke Brillenglazen terwijl hij opkeek.

'Dat klopt,' antwoordde Mikhel.

'In je bericht stond dat het er vijf waren,' merkte de ander op. 'Vijf totems.'

Mikhel keek hem kalm in zijn doordringende, blauwe ogen. De tram kwam met een schok tot stilstand. 'Nee,' zei hij. 'Het waren er maar vier.'

Goed, de Amerikanen waren slim, maar dat betekende nog niet dat Mikhel dom was.

'Heren, u moet eruit,' drong de trambestuurder aan. 'Uw vervoer staat te wachten.'

De twee mannen stonden op en liepen naar de deur.

'Ik wens je een mooi leven, Mitchell,' riep Dikke Brillenglazen, die de reistas droeg. Toen hij de verbaasde blik van Mikhel zag, vervolgde hij: 'Je kunt alleen een nieuw leven beginnen met een nieuwe naam. Een Amerikaanse naam. Mitchell Siegel.'

'Mitchell Siegel,' herhaalde Mikhel hardop. 'Het klinkt... raar.'

'Je raakt er wel aan gewend,' antwoordde Dikke Brillenglazen in het Engels terwijl hij uitstapte. 'Dag, Mitchell. Tot ziens in het land van de onbegrensde mogelijkheden.'

Heden

Miami, Florida

'Ik snap het niet,' zei Scotty, en hij keek op naar de twee mannen van de FBI. 'Mitchell, Mikhel, hoe hij ook heette, heeft een van die dingen...'

‘Totems. Een heilig familievoorwerp.’

‘... heeft een van die totems zelf gehouden?’

‘Het heeft het Thule-genootschap jaren gekost om erachter te komen wat er was gebeurd, vooral door de tweede naamsverandering op Ellis Island,’ vertelde de man die Aldridge heette. ‘Maar hun Leiding is geduldig. In hun ogen hadden ze al eeuwen gewacht, dus wat maakten die paar decennia nog uit? En toen ze eenmaal ontdekten dat Mitchell nog leefde en dat wij hem verborgen, zijn we volgens onze gegevens een stuk of zes agenten kwijtgeraakt doordat zij de strop aanhaalden.’

‘Jij hebt trouwens nogal veel belangstelling voor het hele verhaal, en dat voor een eenvoudige assistent,’ merkte de andere man op. ‘Het verrast me dat Molina jou die telefoontjes liet plegen, in plaats van het zelf te doen.’

‘Het is een krankzinnige dag geweest,’ antwoordde Scotty, die zijn mobieltje voelde trillen in zijn zak. Hij wist dat het Naomi was, maar hij nam nog niet op. ‘Wie waren die jongens van het Thule-genootschap eigenlijk?’ vroeg hij de mannen.

Aldridge schudde zijn hoofd. ‘Over wie ze waren hoef je je geen zorgen te maken. Maar wel over wie ze zijn gewórden.’

‘Probeer het eens.’

‘Ik dacht dat het moest weken,’ zeg ik tegen mijn vader.

‘Probeer het eens,’ herhaalt hij, terwijl we met ons drieën als de heksen in *Macbeth*, met onze voorhoofden bijna tegen elkaar, over het ijsemmertje gebogen zitten dat op de ronde formica tafel staat. In het emmertje zien we één plaatje uit een stripboek, dat inmiddels bijna veertig minuten in het zeepachtige, doordringend ruikende mengsel van warm water, azijn en wasverzachter drijft. Het plaatje is deel van een ongepubliceerd werk van de scheppers van Superman, en daarom onvervangbaar. Maar als Ellis gelijk heeft, is het door datgene wat erachter zit geplakt ook nog eens van onschatbare waarde.

‘Lukt het?’ vraagt mijn vader als ik mijn beide handen in het emmertje heb gestoken en probeer de lagen behang van elkaar te trekken. Het is alsof je twee aan elkaar geplakte postzegels probeert los te krijgen. Door de vloeistof voelt alles glibberig aan en het papier begint aan de hoeken los te laten, maar verder wil het nog niet.

‘Kijk uit, scheur het niet,’ waarschuwt mijn vader.

‘Dat doe ik niet. Ik wilde alleen...’ Ik werp hem een boze blik toe. ‘Jij zei dat ik het moest proberen.’

‘Laten we allemaal even rustig doen,’ stelt Serena voor, in haar gebruikelijke streven naar harmonie en kalmte. ‘Als Jerry Siegel dat boek van Kaïn echt in zijn bezit had – dat Boek der Leugens –, laten wij dan zorgen dat we het vinden, goed?’

Ze kijkt weer naar het ijsemmertje, en ik staar naar het plaatje dat erin drijft.

Dat is hoogstwaarschijnlijk wat de krantenjongen onder zijn arm heeft: het Boek der Leugens. Maar ik geloof helemaal niets totdat ik de rest van de plaatjes heb gezien.

‘Probeer het nog eens,’ zegt mijn vader.

Ik steek mijn hand in het emmertje en wrijf de hoek van het stapeltje behang tussen mijn duim en wijsvinger. Het begint papperig te worden en het bovenste plaatje glijdt over dat daaronder. Ik pak het hoekje tussen mijn duim en wijsvinger en trek de bovenste laag langzaam los, alsof het een pleister is die stevig vastzit.

Het behang scheurt een beetje in, maar niet veel. Ik pak de tegenoverliggende hoek en begin vanaf die kant te trekken. Hoe langer het behang in het water ligt, des te meer de lijm oplost en des te makkelijker het gaat.

‘Zie je al iets?’ vraagt mijn vader, die bijna met zijn voorhoofd tegen het mijne stoot.

Ja, ik zie iets.

En dan, met een laatste rukje aan de pleister, is het zo ver.

Het bovenste plaatje, waarop de krantenjongen wegrent voor de kogels, is losgekomen en het volgende plaatje is te zien.

Een schot.

‘Het is precies zoals de conservator zei,’ constateert mijn vader als we alle drie in het emmertje staren. ‘Jerry Siegel heeft de moordenaar van zijn vader opgenomen in dit eerste verhaal over Superman.’

‘Kun je voelen hoeveel plaatjes er nog onder zitten?’ vraagt Serena.

Ik ben de volgende laag al aan het lospeuteren, en op het plaatje eronder zien we de krantenjongen naar een gebouw rennen. Ik moet goed kijken om het te kunnen lezen, maar: ‘Er staat een adres op..’

‘King Street 184. Is dat het huis waar Mitchell Siegel is doodgeschoten?’ vraagt mijn vader. ‘We hebben een kaart nodig.’

‘Ik kan het met mijn mobieltje proberen op te zoeken,’ biedt Serena aan.

‘Dat heb ik weggegooid,’ zegt mijn vader.

‘Wát?’

‘Toen jij Naomi een klap gaf, in het huis van de Siegels, schreeuwde Cal je naam,’ verklaart mijn vader. ‘Als Naomi wakker wordt, zal ze je onmiddellijk natrekken. Ik heb het op weg hierheen weggegooid. Sorry. Als dit achter de rug is, kopen we een nieuwe voor je.’

Ik knik instemmend. Deze keer heeft hij gelijk.

Ik wijd me weer aan de plaatjes en trek de laatste twee van elkaar. Als we geluk hebben, vinden we een gezicht of een naam. Als Jerry hier echt de moordenaar van zijn vader bekendmaakt, weten we met wie we van doen hebben en hoe diegene dat Boek der Leugens in handen heeft gekregen.

Maar als de laatste plaatjes van elkaar glijden, zien we alleen:

‘Is dat alles? Een man in een soort kelder?’ vraagt mijn vader als ik het laatste stukje nat behang op het tafelblad pets. ‘Dat is geen moordenaar.’

‘Misschien is het een aanwijzing,’ opper ik.

‘Het is niet meer die krantenjongen. Dit is een volwassen man. Zou dat iets betekenen?’ vraagt Serena.

‘Misschien is dit het begin,’ gis ik, en ik schuif de plaatjes in een andere volgorde. ‘Het boek van Kaïn zou toch stokoud moeten zijn?’

Misschien is het in een kelder gevonden. En dat gebouw aan King Street 184 zou de plek kunnen zijn waar de moordenaar zich schuil heeft gehouden. Dan krijg je zoiets.’

‘Wat is daar de logica van?’ vraagt Serena. ‘De volgorde klopt niet.’

‘Nee, er klopt niets van,’ beaamt mijn vader. ‘Als het enige wat we hieruit kunnen opmaken dat adres en een onduidelijke kelder is, waarom zitten de plaatjes met een close-up van het wapen en de rondvliegende kogel er dan bij? Wat zei de conservator ook weer? Toen deze strip werd afgewezen, zou Siegel of Shuster alles hebben verscheurd. En van die snippers zijn deze vier plaatjes om de een of andere reden bewaard gebleven. Daar moet een goede reden voor zijn.’

‘Misschien is het net zoiets als met de Ku Klux Klan,’ oppert Serena. Als ze onze vragende blikken ziet, pakt ze een folder over de geschiedenis van Superman die ze heeft meegenomen bij de museumwinkel. ‘Het staat hierin... Hier,’ zegt ze, als ze de bladzijde heeft gevonden. ‘Aan het eind van de jaren veertig werden er in het *Superman*-radioprogramma geheime wachtwoorden opgenomen die de Ku Klux Klan gebruikte om bijeenkomsten te beleggen, met het doel de Klan te destabiliseren en het idee te geven dat de organisatie gefiltreerd was. De wachtwoorden werden verwerkt in de uitzending en de gewone luisteraars merkten er niets van. Maar de Klan wel. Iedereen ging op zoek naar het lek, wat leidde tot een interne strijd. En dat allemaal door iets wat volkomen onopvallend in het radioprogramma verborgen was.’

‘En wat wil je daarmee zeggen?’ vraag ik. ‘Dat Jerry Siegel ook iets volkomen onopvallend heeft verborgen?’

We kijken alle drie naar de plaatjes. Er zijn slechtere ideeën.

‘Hoe zit het met de eerste letters van de tekst?’ vraagt Serena. ‘L...

U... T... H... E... Als er ook nog een R was, zou er Luther staan. Zoals in Lex Luther.'

'Volgens mij is het Lex Luthor, met een o en niet met een e,' zeg ik. 'Maar als je de volgorde van de letters verandert: Let Uh... Tel Uh...'

'Er is niets zinnigs van te maken,' zegt mijn vader.

'Misschien gaat het om de hele tekst. *Luckily he sees a torch*,' lees ik voor van het eerste plaatje.

De volgende tien minuten zijn we bezig de letters te herschikken, wat diepe inzichten oplevert als *A churches likely toes*, *A checklist holey ruse* en *Holy accuser heels kit*. Als we King Street 184 opzoeken op de kaart die we hebben gekregen toen we de auto huurden, levert dat al net zoveel op. Er bestaat een King Avenue, maar in heel Cleveland en zelfs in heel Cuyahoga County is geen enkele King Street te vinden.

'Misschien hebben we de plaatjes nog steeds niet in de juiste volgorde liggen. Misschien is die met de fakkel het laatste, niet het eerste,' zegt Serena, en ze verlegt ze. 'Het is ook mogelijk dat de man de fakkel niet wil pakken, maar juist iets in het vuur gooit.'

'Dus nu hebben ze het boek verbránd? Waarom zou je deze plaatjes dan bewaren?' vraag ik.

Serena en ik kijken weer naar de plaatjes. Mijn vader heeft zijn blik er niet van afgewend. En je kunt de klok erop gelijkzetten, opnieuw is hij ons veertien stappen voor.

'Het is geen woordpuzzel, het is een beeldpuzzel,' zegt hij.

'Hoe bedoel je?'

'Bij strips draait het om de beelden. Het zijn toch allemaal plaatjes? Je moet naar de plaatjes kijken en zoeken naar wat ze gemeen hebben.'

Ik kijk, maar zie niets. 'Waar heb je het...? Je hebt iets gezien, hè?'

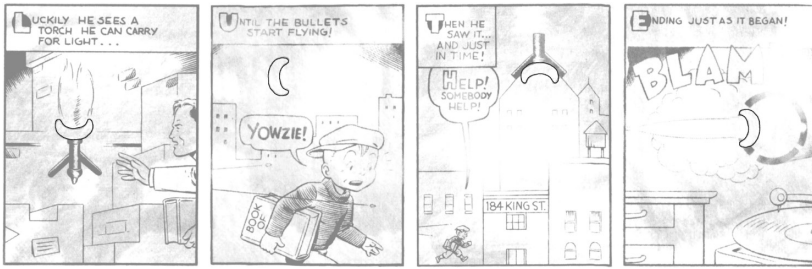
'Een maan,' roept Serena uit.

'Precies. Een maan,' zegt mijn vader. 'Op elk plaatje staat een maan.'

Ik zie de maan in het *Yowzie*-plaatje, maar verder nergens.

'Net als in de tatoeage van Ellis,' zegt mijn vader, nu enthousiast. 'Hij heeft een maansikkel in zijn tatoeage.' Ik zit nog steeds te staren...

'Je ziet het niet, hè, Calvin? Hij is in elk plaatje te vinden, maar niet altijd aan de hemel,' zegt mijn vader, en eindelijk wijst hij ze aan. 'Kijk maar naar de houder van de vlammen en de loop van het wapen.'

‘Hocus pocus,’ fluistert Serena voor zich uit. ‘Hoe heb je dat gezien?’

Ik sta op het punt hetzelfde te vragen, maar ik ken het antwoord. Mijn vader is schilder geweest. Om die letters op de gevels van restaurants zo perfect te schilderen moet je oog hebben voor dit soort dingen.

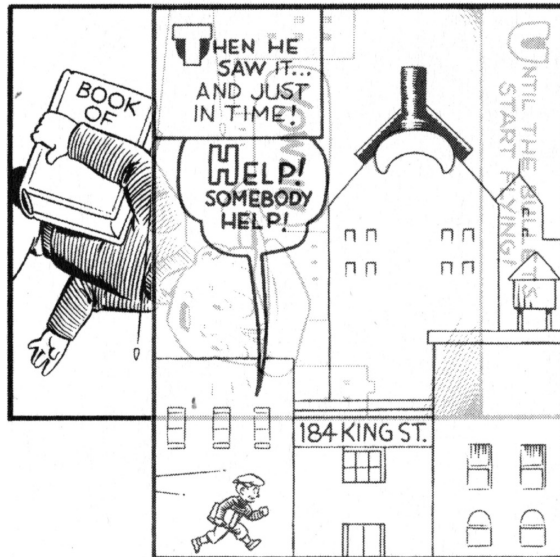
‘Dus jij denkt dat de maan de sleutel is?’ vraagt Serena.

‘Niet de sleutel,’ zegt hij. ‘Meer een X, een markering van een bepaalde plek.’

Een voor een peutert hij de natte plaatjes van het tafelblad.

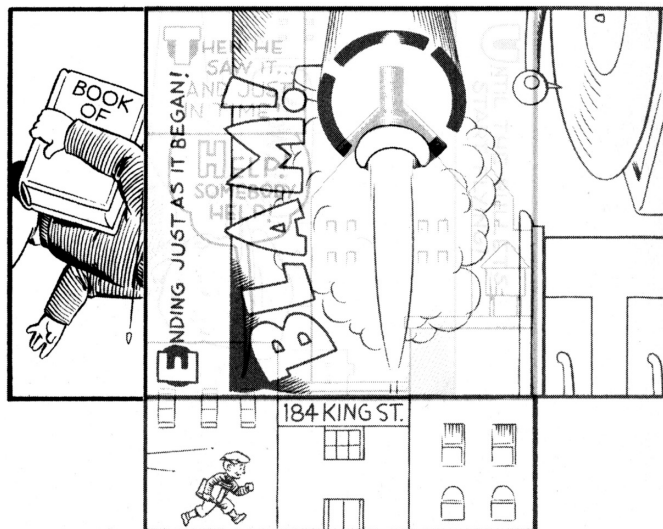
‘Wat ga je doen?’ wil ik weten.

‘Kijk nou maar,’ zegt hij, en hij legt de maan van het Yowzie-plaatje precies over de maan in het plaatje met het adres erin. Doordat het behang nat is, is het enigszins doorschijnend.

‘En dat levert helemaal niets op,’ concludeer ik.

Hij laat zich niet ontmoedigen, trekt het doorweekte plaatje met de loop van het wapen van het tafelblad en legt die maan precies over de andere twee.

Het is nog steeds een warboel van over elkaar geplakte tekeningen.

‘En nu?’ vraagt Serena.

Dat is de enige vraag die belangrijk is, maar mijn vader geeft geen antwoord. Zijn ogen schieten van het stapeltje tekeningen naar het laatste plaatje en dan weer terug naar het stapeltje.

‘Yowzie!’ roept hij uit.

‘Wat? Is dat een uitroep van blijdschap?’ vraagt Serena.

‘Ongelooflijk,’ vervolgt hij, en hij gaat sneller praten. Hij is niet bang meer, alleen maar opgewonden. ‘Die stiekeme smeerlappen! Als je de manen over elkaar legt... Je had gelijk, het is net zoiets als ze met de Ku Klux Klan hebben gedaan.’

Hij trekt het laatste natte plaatje – de afbeelding van de man met de fakkel – van de tafel en laat het op de andere zakken, zodanig dat de maan precies over de andere manen ligt. ‘Volkomen onopvallend verborgen.’

Ik kijk weer naar de plaatjes, maar snap er nog steeds niets van.

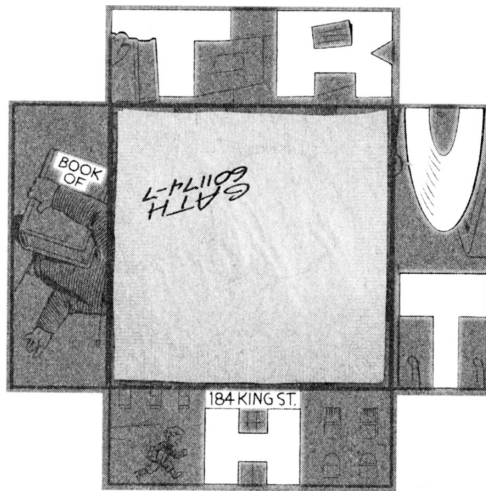
‘Zie je het echt niet?’ vraagt hij.

Ik kijk aandachtig, maar het blijft een wirwar. ‘Lloyd, vertel me alsjeblieft waar ik moet zoeken. In het midden of..’

‘Niet in het midden. Langs de rand. Wacht, ik zal..’ Mijn vader trekt een papieren servetje uit zijn broekzak, zo te zien uit een cafetaria, en legt dat over het middenstuk. Op het servetje staat met de hand ‘GATH 601174-7’ geschreven. Het nummer van de container. Maar daar gaat het nu niet om. ‘Zo,’ zegt mijn vader terwijl hij het servetje op zijn plaats drukt. ‘Zie je het nu?’

Zijn vingers gaan razendsnel langs de buitenrand van de plaatjes. ‘We hadden het bij het verkeerde eind. Het is helemaal geen Boek der Leugens. Het is een Boek der..’

‘*Truth*, waarheid,’ mompelen Serena en ik in koor, als we plotse-ling de letters langs de buitenrand van de plaatjes zien en die met de klok mee lezen.

‘Boek der Waarheid,’ herhaal ik. ‘Dat is heel mooi, maar... wat betekent het?’

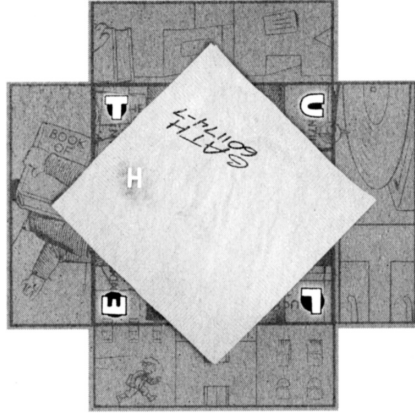
‘Het betekent dat de plaatjes op deze manier horen te liggen,’ zegt hij, nog steeds opgewonden.

‘Ik dacht dat we te weten zouden komen wie Jerry’s vader heeft vermoord,’ merkt Serena op.

‘Misschien is dat niet de bedoeling,’ zeg ik. ‘Misschien gaat het om iets anders.’

‘Weten we eigenlijk wat een Boek der Waarheid is?’ vraagt Serena.

‘Ik geloof... dat sommige mensen de Bijbel zo noemen, is het niet?’ zegt mijn vader, die het servetje een stukje verdraait en kijkt welke letters er tevoorschijn komen in het vierkant van elkaar overlappende plaatjes.

‘T-H-U-L-E,’ spelt mijn vader, en hij drukt met zijn vinger op de H die door het natte servetje heen schemert. ‘Wie is Thule?’ vraagt hij, en hij praat nu veel langzamer, alsof hij in verwarring is gebracht. ‘Of misschien Theul, of... Uleth?’

‘Misschien is dat de naam van de moordenaar,’ oppert Serena.

‘Of iemand die Jerry kende,’ vult mijn vader aan.

‘Of misschien had de conservator het mis,’ zeg ik.

Maar als we daar met zijn drieën rond de tafel zitten met het gevoel dat we op een dood spoor zijn beland, verstart mijn vader op eens.

‘Ik geloof niet dat de conservator het mis had,’ kondigt hij aan. Eerst klinkt hij nog opgewonden, maar terwijl hij naar de plaatjes gebaart, valt zijn mond open en schudt hij zijn hoofd. Het enthousiasme is voorbij. Hij is weer bang. ‘O, god. Dat ziet... Serena, het ziet er slecht uit.’

Net als daarnet staart hij naar de plaatjes. Maar inmiddels is het servetje dat ze bedekt helemaal doorweekt geraakt. Net als daarnet is hij de enige die het ziet.

‘Wat? Waar kijk je naar?’ vraagt ze.

‘Hun symbool... Het is hun symbool...’

‘Wiens symbool?’ vraag ik terwijl ik mijn blik zoekend langs de buitenranden laat gaan. ‘De Ku Klux Klan?’

‘Erger.’

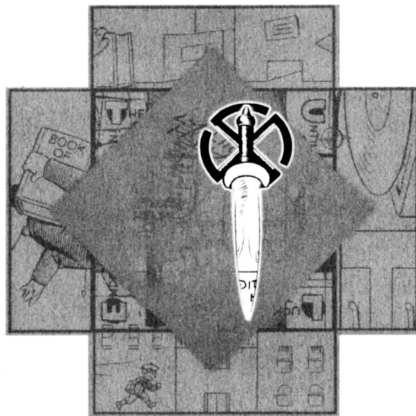
‘Wie is er erger dan de Ku Klux Klan?’

Mijn vader wijst weer naar de maan, maar pas als hij met zijn vlakke hand op de tekeningen slaat, alsof hij een vlieg doodmept, dringt het water helemaal door het servetje en zie ik eindelijk waar hij het over heeft. Het gaat niet alleen om de letters langs de randen, maar ook om de afbeelding die ontstaat als je de plaatjes op de goede manier op elkaar hebt gelegd.

Het bloed trekt weg uit mijn gezicht en mijn oren suizen. In mijn borst vlamt een brandend gevoel op, alsof er iemand ineengedoken in mijn ribbenkast zit en probeert zich schoppend een weg naar buiten te banen.

De conservator had het gedeeltelijk bij het juiste eind. Jerry Siegel wist niet precies wie zijn vader had vermoord, maar hij wist wel voor wie de moordenaar werkte. En dat is degene met wie ook wij nu van doen hebben.

Zelfs in 1932 was de swastika al algemeen bekend.

Ik ben geen nazi, had Ellis zichzelf voorgehouden toen hij het dagboek voor het eerst las. Goed, de namen van zijn grootvader en overgrootvader waren allebei teruggevonden op de lijst van officieren die werd bijgehouden door de ITS, de International Tracing Service, een instantie die een uiterst accuraat archief beheerde over de Tweede Wereldoorlog. Zijn grootvader had zelfs korte tijd in de Wolfsschanze in Oost-Pruisen gediend. Maar hun toewijding had nooit Hitler gegolden. Hun toewijding gold Thule. Altijd Thule.

Zij vormden dan ook de Leiding.

De swastika had de zaak natuurlijk verwarrend gemaakt. Tegenwoordig was die alleen nog het symbool van de dood en het verderf die de nazi's hadden gezaaid. Maar de swastika bestond al veel langer dan de nazi's, al meer dan drieduizend jaar, en was het symbool geweest van het leven, de voorspoed, de zon, en zelfs van de snel ronddraaiende donderslagen die ontsproten aan de hamer waarmee Thor het kwaad bestreed.

Bovendien, las Ellis in de dagboeken, was Adolf Hitler niet degene die de swastika had gekozen. Die werd al jaren gebruikt en was gekozen door de Duitse elite – onder wie zijn grootvader – die het Thulegenootschap vormde.

Van het begin af aan hadden de bestuurders van Thule hun leden zorgvuldig geselecteerd uit de Duitse adel. Ze waren begonnen als occultisten, wat een beeld oproept van een stelletje gekken in lange gewaden, maar de vroegste leden van Thule – de Leiding – wisten dat er niets gekks was aan de zoektocht naar de geheimen en het ontstaan van het universum.

Thule betekende per slot van rekening 'het mystieke middelpunt' en 'orde van God'. En in de oudheid ging het gerucht dat Ultima Thule – 'het verste land' – een geheim eiland was, de geboortegrond

van een reeds lang verdwenen maar eens zeer machtig Germaans volk. De Leiding had zich tot doel gesteld die macht terug te brengen.

Het archeologisch onderzoek dat ze deden leidde tot de ontdekking van veel oude totems. Maar wat ze werkelijk zochten, was de vondst van onschatbare waarde die de koptische monniken helemaal uit Egypte hadden meegebracht. Doordat de Leiding runen kon lezen, kon ze de boodschappen ontcijferen die de monniken hadden achtergelaten, en die hadden hen naar Zweden geleid, naar de grot met de inscripties, de gebogen lijnen en cirkels. De Leiding was niet de enige. Ook de Russen en de Amerikanen waren dit op het spoor gekomen. In de tijd rond de overgang naar de twintigste eeuw werden veel totems opgespoord door overheden en in hun musea weggeborgen. Maar het stond buiten kijf dat het Thule-genootschap in april 1900 als eerste bij de grot was.

Anderen zouden zich waarschijnlijk hebben geconcentreerd op de dieren en krijgers die in de wanden waren gegraveerd, maar de mannen van Thule wisten beter. Toen ze de inscriptie zagen van de man met zijn armen omhoog – de rune die ‘de Zoon van God’ werd genoemd – wisten ze wat ze hadden gevonden.

Van God naar Adam. Van Adam naar Kain. Het gekoesterde erfgoed dat de wereld had laten kennismaken met de eerste moord. Dat mensen onkwetsbaar en onoverwinnelijk kon maken. En dat hen naar de ware, oeroude oorsprong van het eerste Arische ras zou leiden.

Ellis wist dat hij er vlakbij was.

Met gebogen hoofd liep hij door de schuifdeuren naar de receptie, waar een latina achter een computer zat te typen. Zijn onderrug brandde nog steeds. Hij was niet slim geweest bij zijn ontmoeting met Cals vader, had de razernij van de man niet verwacht. Hij mocht niet vergeten dat de bedrieger vol verrassingen zat.

Gelukkig zat Ellis zelf dat ook.

‘Ik zoek een patiënte,’ zei hij tegen de receptioniste. ‘Ze is hier in het afgelopen uur binnengebracht. Naomi Molina.’

‘Eén momentje,’ antwoordde de receptioniste.

Ellis herinnerde zich nog dat hij in het kantoor van de notaris had gestaan en zijn voeten hadden aangevoeld als gigantische boomwor-

tels die in de aarde verzonken toen hij de theorie van zijn overgrootvader voor het eerst had gelezen. Die was zo steekhoudend. Het is waar dat moord ons menselijk maakt. Maar het Boek dat Kain kreeg, was geen straf. Het was een beloning. Omdat hij berouw had.

Een geschenk van God.

De Russen wilden het om religieuze redenen hebben. De Amerikanen probeerden het te bemachtigen omdat ze er een wapen in zagen. Maar doordat ze de runen hadden gelezen, wisten de mannen van Thule wat de koptische monniken werkelijk in Egypte hadden opgegraven en hoe ze die reis over de halve wereld hadden overleefd. Het 'Boek' van Kain bevatte meer dan een leidraad voor het leven. God had hem veel meer gegeven.

Misschien waren de monniken bang geweest voor de macht. De Leiding kende dat soort problemen niet. En Mitchell Siegel, met zijn enorme geluk, kennelijk net zomin.

Het kostte de Leiding jaren om te herstellen van het bloedbad dat de Russen hadden aangericht. Maar net als een gebroken bot werd ze er uiteindelijk sterker van. In 1917 had het Thule-genootschap zijn invloedssfeer inmiddels vergroot, met ruim tweehonderdvijftig volgelingen. In 1918 namen ze de oeroude, krachtige swastika op in hun wapenschild. En in 1919 trokken ze de aandacht van een jonge, mislukte kunstschilder genaamd Adolf Hitler. Een man die wanhopig graag iemand wilde zijn. En niet bang was voor macht.

Was het een verrassing dat *Mein Kampf* was opgedragen aan Thule-lid Dietrich Eckart? Of dat Hitler Thule-bestuurder dr. Friedrich Krohn de eer gunde de nazivlag met de swastika te ontwerpen?

Onder Hitler kregen veel Thule-leden – onder wie Heinrich Himmler en Rudolf Hess – hoge posities binnen de NSDAP. Maar ook toen hun politieke macht groeide, verloor de Leiding nooit uit het oog wat er was gestolen. En hoe het teruggevonden zou kunnen worden.

In 1930 legden ze voor het eerst contact met een ontevreden werknemer van het nieuwe Amerikaanse Bureau of Investigation. In 1932 kregen ze de nieuwe naam en het adres van Mikhel Segalovich. En nu, meer dan een eeuw na het bloedbad in de grot, stond Ellis eindelijk op het punt af te maken waar zijn familie aan was begonnen.

‘Bent u familie van mevrouw Molina?’ vroeg de latina terwijl ze de bladen op haar klembord omsloeg.

‘Ik ben haar man,’ antwoordde Ellis.

‘Onderzoekskamer E. Derde gordijn rechts.’

Het was ruim een uur geleden dat Cal en zijn vader het huis van de Johnsens waren ontvlucht. Ellis wist dat ze allang weg waren. Maar Naomi, dat was een ander verhaal. Ellis had het bloed langs de zijkant van haar gezicht zien druipen. Met een dergelijke wond moest je naar het ziekenhuis. En als Ellis gelijk had, zou hij door Naomi ook de Profeet kunnen vinden. Sterker nog, misschien was zij de Profeet.

Het was een simpel optelsommetje. Toen Cal en Naomi uit het museum vertrokken, waren er maar vier mensen die wisten dat het groepje terug zou gaan naar het huis van de Siegels: Cal, Naomi, Lloyd en de vrouw. Serena. Vier mensen. En aangezien de Profeet het ook wist, moest een van hen de Profeet zijn.

Ellis had al die tijd aangenomen dat het de bedrieger was, Cals vader. Maar toen hij het groepje op de trap zag, toen hij zag dat Naomi door Cal werd gedragen en dat haar headset naar beneden bungelde... Haar telefoon. De headset.

Dat was het.

Haar headset.

Zo had er dus heel eenvoudig iemand kunnen meeluisteren.

Ellis trok natuurlijk geen overhaaste conclusies. Maar als Naomi inderdaad verslag had uitgebracht – voor haar eigen veiligheid of om aan informatie te komen –, dan klopte de optelsom niet meer. Dan waren er niet slechts vier mensen die hadden geweten dat Cal terugging naar het huis van de Siegels. Het waren er vijf. En als dat het geval was... dan moest Ellis weten tegen wie Naomi praatte als ze die headset gebruikte.

‘Met mij!’ bulderde een bekende vrouwenstem boos vanuit de hoek van de afdeling spoedeisende hulp. ‘Waar heb je in godsnaam uitgehangen, Scotty?’

Ellis ging op het geluid af, draaide zich naar rechts en staaarde naar het dichtgetrokken blauwe gordijn dat ongeveer een meter voor hem hing. Scotty. De enige andere persoon die alles had gehoord was Scotty. Scotty had gehoord wat er was gebeurd. Scotty wist wat er ko-

men ging. Scotty wist alles van tevoren. Als een orakel. Of een ziener.
Of een profeet.

‘Scotty, hoor je me? Waar heb je gezeten?’ schreeuwde Naomi.

Ellis knikte bij zichzelf.

Dat was een goede vraag voor Scotty.

‘Altijd weer die nazi’s, hè?’ zei Naomi in haar headset, terwijl ze plat op haar rug op de brancard lag en probeerde zich niet te verroeren.

‘Mevrouw, kunt u alstublieft ophangen?’ vroeg de jonge verpleger. Hij trok met een tang aan een draad en maakte de zoveelste hechting in Naomi’s slaap.

‘Ik heb toch al gezegd dat het politiezaken zijn?’ reageerde Naomi.

‘Het zijn geen nazi’s,’ vertelde Scotty over de telefoon. ‘In die tijd noemden ze zichzelf het Thule-genootschap.’

‘Maar je zei dat ze hebben geholpen Hitler aan de macht te brengen... Aú, dat steekt!’

‘Hou op met telefoneren,’ drong de verpleger weer aan, en Naomi trok een lelijk gezicht.

‘Ik weet het niet,’ zei Scotty. ‘Ik geloof dat het Thule-genootschap achter een vorm van macht aan zat die niet zozeer politiek was.’

‘Bedoel je dat boek van Kaïn? Hoe noemden die lui van de FBI het?’

‘Een totem,’ zei Scotty. ‘Als het niet zo belangrijk was, waarom zou je er dan meer dan een eeuw naar blijven zoeken?’

Naomi deed haar ogen dicht toen de verpleger de kromme naald door haar huid stak. ‘Dus jij denkt dat Ellis ook deel uitmaakt van dat Thule-genootschap?’ vroeg ze.

‘Volgens de FBI is dat genootschap al sinds de Tweede Wereldoorlog niet meer actief. Maar dat sluit niet uit dat Ellis probeert de groep nieuw leven in te blazen, vooral als hij denkt dat hij daarmee een of andere magische kracht kan bemachtigen.’

‘Hebben de jongens van de FBI dat gezegd? Hebben ze de woorden “magische kracht” gebruikt?’

‘Eerlijk gezegd weten ze volgens mij niet wat ze ervan moeten denken. Dit speelt in Duitsland tijdens de hoogtijdagen van het occultis-

me. Himmler en de hoogste nazi's hielden een lijst bij van verwekingsbegraafplaatsen, want ze waren ervan overtuigd dat baby's die werden verwekt op een kerkhof de eigenschappen en het karakter zouden erven van alle Duitse helden die daar begraven lagen. Zelfs Hitler schijnt een magische alruinwortel bij zich te hebben gedragen als bescherming tegen het kwaad. Die lui van Thule waren behoorlijk gestoord. Trouwens, nu we het daar toch over hebben: enig idee waar Cal en zijn vader zijn gebleven?

'Daar komen we wel achter, geloof me,' zei Naomi, terwijl de verpleger zijn laatste knoop stevig aantrok. Dat voelde Naomi, zelfs met de verdoving. 'Je hebt nog geen antwoord gegeven op mijn vraag, Scotty. Wat staat er volgens de jongens van de FBI in dat zogenaamde Boek van Kain?'

'Ook dat is weer afhankelijk van welk spookverhaal je wilt geloven. Een van de theorieën is dat Kain een boek had waarin de precieze plek staat aangegeven waar Abels lichaam is begraven. Volgens een andere theorie gaf Adam zijn kinderen een boek met daarin de namen van alle kruiden die ze vooral niet moesten eten. Er is zelfs een theorie vervat in een van de grootste middeleeuwse glas-in-loodramen ter wereld, in de York Minster, een kathedraal in het Noord-Engelse York. Boven in het raam zie je God met een zogenaamd Boek der Schepping in zijn handen. In het boek staat: *Ego sum alpha et omega*. Dat zou betekenen dat het begin en het einde van de wereld gemarkeerd worden door het begin en het einde van het Griekse alfabet.'

'Zo, u bent weer zo goed als nieuw,' kondigde de verpleger aan.

Naomi hoorde hem nauwelijks, want ze had haar aandacht bij Scotty. 'Hebben de jongens van de FBI je dat allemaal verteld?'

'Nou, om eerlijk te zijn... Ik had een paar verzoeken ingediend uit jouw naam. Eigenlijk wilden ze jou dus helpen.'

'Dat is prima,' zei ze, terwijl ze rechtop ging zitten en haar benen van de brancard liet bungelen. 'En Timothy? Heb je al iets gehoord?'

'Hoor eens, ik wilde eigenlijk niet degene zijn die het je vertelde, maar...'

'Ze hebben hem gevonden, hè?'

'Ze hebben een been gevonden. De lui van de Faunabescherming hebben net gebeld. Het is afschuwelijk, Naomi.'

Deze keer zei Naomi niets.

‘Gaat het?’ vroeg Scotty.

‘Ik moet zijn familie bellen. Ik wil niet dat ze dit op het nieuws zien. God, zijn arme dochtertjes...’

‘Suarez is er al mee bezig. Dat was het eerste telefoontje dat hij heeft gepleegd. Daarna heeft hij mij gebeld. Het is nu officieel een moordonderzoek.’

Even bleef Naomi zwijgend zitten terwijl de verpleger zelf op de wond smeerde. ‘Scotty, zet een opsporingsbericht voor Cal in de database van NCIC...’

‘Is al gebeurd. NCIC, IBIS. Ik heb hem als een gevaar voor de nationale veiligheid bestempeld om ervoor te zorgen dat de andere diensten zijn foto heel goed bekijken.’

‘Ik heb ook informatie nodig over Cals vader en die vrouw die bij hem was. Cal noemde haar Serena. Controleer de gegevens van de luchtvaartmaatschappij. Als ze een groentje is, heeft ze misschien onder haar eigen naam gevlogen.’

‘Dus jij denkt dat een van hen misschien die Profeet is?’ vroeg Scotty.

‘Hoe kom je aan die naam, de Profeet? Van de FBI?’

‘Nee, van jou. Over je mobieltje gehoord terwijl jij buiten bewustzijn was. Hoe dan ook, denk je dat het een van hen is?’

‘Ik heb geen idee. Maar ik kan je wel vertellen, nu ik weet wat ze Timothy hebben aangedaan, en zijn dochtertjes... Ik heb het gehad met die schoften. Ik maak gehakt van ze.’

‘Ik neem aan dat Cal daar ook onder valt. Je hebt het microfoontje zeker wel geplant?’

‘Uiteraard,’ antwoordde Naomi, en ze stak haar hand in haar broekzak op zoek naar het ontvangapparaatje. ‘Ik heb het in zijn jaszak laten glijden, in het...’ Ze klopte op haar achterzak. Het apparaatje was verdwenen. Maar als Cal dat had... Als hij het microfoontje had gevonden... ‘O, het zál toch niet...’ Ze onderbrak zichzelf, trok de headset van haar hoofd en schroefde het rubberen dopje bij de microfoon los. Geen afluisterapparaatje.

‘Mevrouw, geeft u me alstublieft nog een minuutje om dit af te maken,’ smeekte de verpleger, die zijn best deed de wond met verband af te dekken.

Zonder zich iets van hem aan te trekken pakte Naomi in paniek haar mobieltje.

‘Nomi, wat is er?’ klonk Scotty’s stem zachtjes uit de headset, die nu op de brancard lag.

Met haar duim duwde ze het vakje aan de achterkant van haar telefoon open en daar zag ze de batterij, het serienummer... en het kleine ronde af luisterapparaatje dat ze in het museum in Cals zak had laten glijden.

‘Die smeerlap!’ riep ze uit, en ze sprong van de brancard en hield het schijfje vlak bij haar mond. ‘Ik weet dat je me kunt horen, Cal! Ik weet dat je het allemaal hebt gehoord, stuk verdriet dat je d’r bent! Zijn één? Wil je zijn dochttertjes een been laten begraven? Voor elk lichaamsdeel dat ze vinden, Cal – en het kan me niet schelen hoeveel alligators ze ervoor moeten opensnijden – voor elk lichaamsdeel zul je boeten!’

‘Mevrouw, als u nu niet gaat zitten...’ waarschuwde de verpleger.

‘Ben je klaar met de hechtingen?’ beet Naomi hem toe terwijl ze het af luisterapparaatje in de rode vuilnisbak voor chemisch afval gooide.

‘J-ja.’

‘Mooi. Bedankt. Tot ziens,’ zei Naomi. Met een ruk schoof ze het blauwe gordijn opzij, en toen ze wegstormde, bleef het verband nauwelijks zitten. Het was druk in de hal – artsen, verpleegkundigen en karretjes die alle kanten op werden geduwd –, maar Naomi bleef staan.

‘Nomi!’ klonk Scotty’s stem schrill en ver weg door de headset in haar hand. ‘Nomi, wat gebeurt er?’

‘Scotty, hou je mond,’ zei ze kortaf, en ze schoof de headset weer op zijn plaats en keek strak de hal van de spoedeisende hulp in. Een lange arts stond met de receptioniste te praten. Een Arabische familie zat dicht opeen te bidden. Een oudere zwarte vrouw sliep of was buiten bewustzijn. Er lag een half gebreide spreij op haar schoot. ‘Scotty, ken je dat kriebelige gevoel in je achterhoofd als je het idee hebt dat er iemand naar je kijkt?’

‘Het is vast niets. Schiet nou maar op,’ zei hij.

‘Dat weet ik, maar...’

‘Het is niets. Ik weet dat Timothy en jij een band hadden, maar

haal je geen dingen in je hoofd,' drong Scotty aan, terwijl Naomi haar blik nog een laatste keer door de hal liet dwalen. 'Het enige waar je je druk over hoeft te maken, is dat je Cal vindt, en Serena Amend.'

'Pardon?'

'Zo heet ze. Op de vlucht naar Cleveland die Cal en zijn vader hebben genomen, zat een vrouw met de naam Serena Amend op stoel 25C.'

'Bedankt.' Ze stapte het donker in en besepte dat ze in deze buurt nooit een taxi zou vinden. 'Haal haar door het systeem en stuur die naam daarna naar elk autoverhuurbedrijf in Cleveland. Er zit een Lo-Jack-volgsysteem in die auto's, want die bedrijven hebben niet graag dat hun spullen zoekraken.'

'Het is bijna tien uur 's avonds. Dit gaat tijd kosten.'

'Scotty, ik heb vijftien hechtingen in mijn rechterslaap, elke keer dat ik mijn wenkbrauw beweeg voel ik dat visdraad trekken, en ik loop te bedenken wat ik moet zeggen als ze me vragen te spreken op Timothy's begrafenis. Zorg jij nou maar dat je dat volgsignaal te pakken krijgt, dan zorg ik voor Cal en die Profeet, en zoek ik uit wat de nazi's wilden met dat oude stripverhaal van Jerry Siegel. O, en ik heb een taxi nodig om bij mijn auto te komen.'

'Maak je geen zorgen, chef. Wat je ook wilt, ik regel het.'

‘Zijn béén? Wil je zijn dochtertjes een been laten begraven? Voor elk lichaamsdeel dat ze vinden, Cal – en het kan me niet schelen hoeveel alligators ze ervoor moeten opensnijden – voor elk lichaamsdeel zul je boeten!’ Naomi’s stem schalt door het ronde speakertje van de ontvanger.

‘Wil je nog steeds naar de politie?’ vraagt mijn vader, en hij klopt me op mijn schouder. ‘Dit is precies wat ik je heb gezegd dat er zou gebeuren.’

‘We moeten dat apparaatje lozen,’ zeg ik. Ik klap het zwarte doosje dicht en trek de batterijen uit de achterkant.

‘Denk je dat ze het kan opsporen?’ vraagt mijn vader.

‘Ben jij bereid het erop te wagen?’ Voordat iemand antwoord kan geven, gooi ik het ding in de wastafel en laat die vol water lopen. Het zal alleen maar erger worden als ze de Johnses vinden. Maar ook nu is Naomi al niet meer voor rede vatbaar. Onze enige kans om niet van moord te worden beschuldigd is haar de waarheid kant-en-klaar aanleveren. En die waarheid kunnen we maar op één manier achterhalen.

‘Wat denken jullie van de dialoog?’ vraagt Serena, die nog steeds naar de plaatjes van het stripverhaal zit te kijken. ‘Misschien heeft Jerry daar ook iets in verborgen.’

‘Yowzie?’ leest mijn vader voor. ‘Ja, dat klinkt echt alsof je de nucleaire codes hebt gekraakt.’

‘Ik ben serieus,’ zegt Serena. ‘Je hebt Naomi gehoord: blijkbaar heeft Mitchell Siegel dat Boek van Kaïn, of die totem of wat dat zogenaamde moordwapen ook is, zelf gehouden. We weten wie hem heeft vermoord, we weten wat ze wilden, en aangezien ze dat niet hebben gekregen, is de enige vraag die resteert: waar heeft Mitchell het verborgen?’

‘Dat betekent nog niet dat het antwoord hierin te vinden is,’ zegt mijn vader. Hij schudt zijn hoofd en wijst naar de natte stripplaatjes.

‘Dat méén je niet!’ valt Serena uit met een boosheid die zelfs mijn vader verrast. ‘Het is toch duidelijk dat Ellis een van die Thule-mannen is? Het kan hem niets schelen wie Mitchell Siegel heeft vermoord. Hij is alleen op de buit uit. En dit’ – ze gebaart naar de vier plaatjes – ‘dit noemde hij nog wel een káárt! Waarom ben je zo traag van begrip?’

‘Dat ben ik niet,’ zegt mijn vader met een ijskoude blik. ‘Ik zeg alleen dat Jerry Siegel geen cryptoloog van de NSA was. Hij was een schooljongen die zijn vader verloor. Ik wil niet zeuren over de golf van films en boeken die we over ons heen hebben gekregen, maar niet álles wordt in een geheime code gegoten. En in dit geval staat het hier, recht onder onze neus.’ Hij zet zijn brede wijsvinger op het laatste plaatje, waarop de jongen voor de kogels wegrent naar een huis.

King Street 184.

‘Ik dacht dat je zei dat die straat niet bestond,’ roep ik hem in herinnering, en ik ga aan tafel zitten en kijk naar het plaatje.

‘Niet op de kaart die we van het autoverhuurbedrijf hebben gekregen, maar laten we niet vergeten dat dit tachtig jaar geleden speelt. Toen werden de buitenwijken van Cleveland net gebouwd. Dit kan destijds wel een hoofdweg zijn geweest.’

Nu ben ik degene die mijn hoofd schudt. ‘Zo voor de hand liggend kán het niet zijn.’

‘Volgens mij ook niet,’ zegt Serena. Ze leunt over mijn schouder en legt haar hand op mijn rug.

Mijn vader werpt haar het soort blik toe die meestal gepaard gaat met echtscheidingspapieren.

‘Wát?’ vraagt Serena zonder haar hand weg te trekken. Ze heeft geen idee waarom hij boos is. Ik wel.

Nijdig grijpt mijn vader zijn jas van het bed en stormt naar de deur.

‘Wat heb ik misdaan? Waar ga je naartoe?’ roept ze hem na.

‘Bij de receptie stond een bordje dat je gratis kon internetten,’ antwoordt mijn vader. ‘Er staan vast wel oude kaarten van Cleveland online.’

Voordat we iets kunnen terugzeggen, gaat mijn telefoon. Ik zie in het schermpje wie het is. Ik moet opnemen. Maar ik blijf naar mijn vader kijken.

‘Wil je dat ik meekom?’ vraagt Serena hem.

‘Blijf jij maar bij hem,’ bijt mijn vader haar toe. ‘Zo te zien begint je dat te bevallen.’

Als hij de deur achter zich dichtslaat, klap ik mijn mobieltje open en plant mijn ellebogen op de ronde tafel. We hebben ons zo gehaast dat de vermoedigheid begint toe te slaan.

‘Vertel me dat dat bericht geen geintje was,’ zegt Roosevelt, en zijn stem dendert door mijn telefoon. ‘Het Boek der Wáárheid? Echt?’

Wie is het? vraagt Serena met haar blik.

Roosevelt, zeg ik geluidloos, en ze komt naast me zitten en buigt zich naar me toe om mee te luisteren.

Ik zou achteruit kunnen gaan en haar op afstand kunnen houden. Roosevelt zou zeggen dat ik dat moest doen.

Ik kantel de telefoon een stukje en we luisteren samen.

‘Cal, wat jullie hebben ontdekt... Alle theorieën...’ zegt Roosevelt. ‘We hadden het helemaal bij het verkeerde eind. Begrijp je wat ik bedoel? Als dit echt een Boek der Waarheid is... dan was het geen straf voor Kaïn. Nee, dan was het inderdaad Gods beloning.’

‘Bedoel je al die geheimen van aardse kennis waar je het over had?’

‘Vergeet die aardse kennis. Dit geheim... Kijk naar de naam: het Boek der...’ Hij is zo opgewonden dat hij nauwelijks uit zijn woorden komt. ‘Het is een Boek der Wáárheid, Cal. “Waarheid” is in het Hebreeuws *emet*, een van de mystiekste woorden in de taal. De go-

lem is tot leven gewekt doordat dat woord werd geschreven. Door dat woord...'

'Het is tien uur, Roosevelt. Het interesseert me niet. Vertel me maar gewoon wat erin staat.'

Hij ademt diep in en doet zijn best te kalmeren. Ik vergeet steeds dat ik weliswaar degene ben die mijn hachje probeert te redden, maar dat Roosevelt de confrontatie moet aangaan met zijn geloof.

'Weet je nog dat we over het Kaïnsteken spraken?' vraagt hij ten slotte. 'Dat ik zei dat sommige mensen dachten dat Kaïn onsterfelijk was en dat God hem voorgoed had laten leven? Stel nou dat dat inderdaad in het Boek staat.'

'De waarheid over zijn onsterfelijkheid?'

'Nee. Het geheim ervan,' zegt Roosevelt, en hij klinkt bloedserieus. 'In de Bijbel gaat Kaïn niet dood. Stel dat het Boek der Waarheid zijn instructieboek was.'

Twaalf uur geleden zou ik in de lach zijn geschoten. Nu kijk ik naar het plaatje met een deel van het oude symbool van de nazi's en het jongetje dat met een boek onder zijn arm rent voor zijn leven...

'Zegt King Street 184 je iets?' vraag ik.

'Als adres?'

'Als wat dan ook. King Street 184; 184 koningen in een straat. Kun je enig verband met Kaïn leggen?'

'Ik zal het opzoeken, maar zelfs zonder dat... Cal, als dit echt het Boek der Waarheid is... Volgens mij ben je er bijna, Cal! Ik voel het gewoon!'

'Mooi, dat zal ik tegen Ellis zeggen, de volgende keer dat hij zijn hellehond op ons afstuurt.'

'Ellis is onbelangrijk. Ik weet dat je denkt dat ik geschuffeld ben, Cal, maar dit is je lotsbeschikking. We hebben allemaal een hogere roeping. Iedereen. Ook Jerry Siegel. Wij denken dat het creëren van Superman zijn roeping was, maar in werkelijkheid was die het waken over zijn vader, het beschermen van dat geschenk, dat Boek. En voor jou geldt hetzelfde, Cal. Dezelfde roeping. Het beschermen van het geschenk.'

'Roosevelt, ik waardeer het vertrouwen dat je in me hebt, maar we komen helemaal nergens als jij niet bedenkt wat King Street betekent.'

‘Oké. Ik ga ermee aan de slag. Maar verlies de moed niet, Cal. Je bent er vlakbij. Vlak bij iets veel groters dan de meeste mensen ooit zullen zien.’

Als hij heeft opgehangen doe ik mijn best zijn opwinding te delen, maar na een lange dag rennen, vluchten en vechten laat ik mijn schouders hangen. Serena doet het tegenovergestelde. Ik leun nog steeds met mijn ellebogen op de ronde tafel, maar zij springt over-eind, voortgestuwd door een nieuwe stoot adrenaline.

‘Hij heeft gelijk, Calvin. Dat zie jij toch ook wel?’

‘Ik weet het niet. Ik heb religie altijd gezien als iets waar je van houdt of niet.’

‘Dit is geen religie. Dit is hoe het leven werkt. De vage voorgevoelens die we hebben en die ons zeggen dat we niet door een bepaald steegje moeten lopen, of juist wel bij je vader en jou moeten blijven in plaats van in een hotel te gaan zitten afwachten... dat gevoel in je buik waardoor je weet dat iemand van wie je houdt in gevaar is. We mogen wel enig vertrouwen in het universum hebben.’

‘Ik begrijp wat je bedoelt. En deze keer doe ik echt mijn best erin te geloven. Maar het universum heeft me in het verleden een flinke loer gedraaid.’

‘En nu probeert het dat goed te maken. Dat zijn de goddelijke patronen waarover ik je heb verteld. Denk je nog steeds dat het toeval is dat je je vader in dat park hebt gevonden? Of dat ik met jullie op het vliegtuig ben gestapt? Toeval bestaat niet! Oooo, ik voel me fantástisch!’ betoogt ze, en ze steekt haar armen recht omhoog en strekt haar vingers helemaal uit in een of andere yoga- of loof-de-Schep-perhouding.

Het zou makkelijk zijn om er de draak mee te steken, maar als ik haar zo zie... ‘Serena, alsjeblieft, ik doe mijn best om chagrijnig en pessimistisch te zijn.’

‘Dat kan niet,’ zegt ze met grote overtuiging. Ze heeft haar armen nog steeds in de lucht, rekt zich helemaal uit en gaat met wijd open-gesperde ogen op haar tenen staan. ‘Ik ben gelukkig. Liefde en haat kunnen niet in dezelfde ruimte bestaan.’

Daar moet ik om lachen. ‘Je hebt mijn vader en mij blijkbaar niet goed gadegeslagen.’

‘Jawel. Ik heb gezien hoe moeilijk het voor je is, Cal. Maar ik zie

ook dat je probeert een besluit te nemen. Liefde of haat. Uiteindelijk moeten we allemaal kiezen.’

Als ik mijn blik afwend, komt ze naar me toe en pakt me bij mijn schouders. Ze wil me zelfvertrouwen geven, me wakker schudden. Maar in de euforie van het moment trekt ze me naar zich toe en ben ik plotseling een halve stap te dichtbij. Het zijn een paar verwarrende seconden, waarin ik me in haar privéleefruimte bevind.

Ik wil achteruit stappen, maar kijk haar aan en blijf staan waar ik sta. Serena zou zeggen dat ik naar mijn ziel luisterde of een goddelijk patroon had ontdekt.

Maar het zou best eens die goeie ouwe euforie kunnen zijn.

We buigen ons langzaam naar elkaar toe.

‘N-nee... Dat is niet de bedoeling,’ zegt ze, en ze wijkt achteruit. ‘Ik zweer je dat ik... ik...’ Ze kijkt naar de grond en opzij. Te oordelen naar de manier waarop ze haar hoofd schudt, voelt ze zich afschuwelijk. Alsof ze een onzichtbare grens heeft overschreden.

Maar ik ben me alleen bewust van het feit dat haar hand nog steeds op mijn schouder ligt. Ze laat hem langs mijn arm naar beneden glijden als een skiër, totdat haar vingertoppen op mijn onderarm rusten. Ze laat me niet los.

Ik kijk haar strak aan. Ik ben hier te verstandig voor. Heus. Ik zou beter moeten weten. En dat doe ik ook. Maar dat betekent niet dat ik nu terugdeins.

We komen nog dichterbij elkaar en ze drukt haar lippen tegen de mijne. Het brandende gevoel is heerlijk.

Buiten klinkt gefluister. Dan wordt het stil.

‘... Waarom noemen ze het gratis internet als het niet eens gratis is?’ roept mijn vader uit terwijl de deur van de motelkamer openzwaait.

Serena en ik springen als twee betrapte schoolkinderen naar achteren. We zijn bij lange na niet snel genoeg.

Mijn vader blijft als versteend in de deuropening staan.

‘We zijn niet... Het is niet...’ Ik wapper met mijn handen omdat ik niet uit mijn woorden kan komen.

‘Lloyd, w-we hebben een theorie over het Boek,’ zegt Serena, en ze klinkt oprecht bezorgd.

Mijn vader heeft zich nog niet verroerd. Hij staat in de deurope-

ning naar ons te staren terwijl de wind wat verdwaalde sneeuwvlokken de kamer in jaagt.

‘Pap...’

‘Maak je geen zorgen,’ zegt hij op vlakke toon. De deur slaat achter hem dicht. Zijn blik is nog steeds op ons gericht, maar zijn aandacht is verplaatst, alsof hij kijkt naar iets wat verder weg is.

In het vliegtuig hierheen heeft Serena me gezworen dat ze geen stel waren. Anders zou ik haar niet hebben gekust, houd ik mezelf voor, en ik doe mijn best dat te geloven.

Mijn vader ademt diep in door zijn neus. Zijn grote adamsappel gaat een stukje op en neer. ‘Ik heb goed nieuws over het adres,’ roept hij uit.

‘Lloyd, ik wil dat je weet...’ begint Serena.

‘Hou op. Het is al goed. Ik meen het. Het is goed,’ zegt hij, en met een met-mij-gaat-het-prima-grijns loopt hij naar de tafel met de stripplaatjes. Hij legt een hand op mijn rug en klopt er een keer stevig op, en we wenden ons weer naar de tafel. ‘Willen jullie nog horen waar we King Street 184 kunnen vinden of niet?’

Serena is zo opgewonden dat ze op en neer staat te wippen en ik merk nauwelijks dat ze onopvallend naast me komt staan.

Mijn vaders grijns wordt breder.

Maar elke keer dat ik hem na dit alles mijn rug toedraai, zou ik kunnen zweren dat ik hem een schietschijf op mijn achterhoofd voel verven.

‘Het is te vroeg. Ze zijn nog niet eens open,’ zegt Serena, die haar handen diep in de zakken van haar winterjas steekt (de mijne, niet die van mijn vader) en moet rennen om ons bij te houden, zo snel lopen we over de onderste verdieping van de parkeergarage.

‘Het is niet te vroeg,’ zegt mijn vader, die voorop loopt. Hij heeft de hele ochtend niets over gisteravond gezegd. Daar zou ik blij om moeten zijn, maar dat ben ik niet. We hebben nog vier pleisters om zijn wond dicht te houden, en daar heeft hij ook niets over gezegd. We weten alle drie dat sommige dingen niet met een pleister verholpen kunnen worden.

‘Kom op, Calvin, doorlopen!’ maant hij me scherp. Hij negeert alle bordjes met PATIËNTENINGANG en PARKEREN VOOR PERSONEEL erop, loopt recht tegen de richting van de pijlen in tussen twee auto’s door en neemt ons mee naar buiten, waar de zon net op is en uit een babyblauwe hemel neerschijnt op een rijtje Amerikaanse vlaggen en een rood met wit bord met de tekst ‘Prettige feestdagen voor onze veteranen!’

De parkeergarage hoort bij het grootste veteranenziekenhuis van Cleveland. Voor ons is het de beste en dichtstbijzijnde plek waar we onze huurauto onopvallend kunnen achterlaten. Toch zijn we nog niet helemaal veilig.

Als we bij het einde van het blok komen, werp ik een blik over mijn schouder. De enige die ik zie, is Serena.

‘Wat is er?’ vraagt ze, terwijl ze mijn blik volgt en op haar beurt over haar schouder kijkt. ‘Wat doe je?’

‘Vertrouwen stellen in het universum,’ zeg ik, en ik kijk geconcentreerd naar de parkeergarage en check elke verdieping. Als ik klaar ben, begin ik opnieuw.

‘Er is daar niemand,’ zegt mijn vader nadrukkelijk.

Ik check de garage nog een derde keer. Misschien zijn het zenuwen, maar sinds we uit het motel zijn vertrokken...

‘Als Naomi hier zou zijn, hadden we al handboeien om gehad,’ verzekert mijn vader me.

Hij heeft gelijk. Maar dat had Serena gisteren ook. Het menselijk lichaam voelt aan dat er gevaar dreigt. Het weet dat gewoon. Net zoals ik het weet als ik word gevolgd.

‘Laten we naar binnen gaan,’ zegt Serena, en ze pakt me bij de hand en trekt me mee. ‘Weten we welk gebouw het is?’ vraagt ze mijn vader.

We slaan de hoek om. Mijn vader geeft geen antwoord, maar dat hoeft ook niet. We zien maar één gebouw: het sobere, lelijke jarenzestiggedrocht waarin het oudste en grootste historische genootschap van Ohio is gevestigd.

‘Weet je zeker dat ze het hebben?’ vraagt Serena als we snel de straat oversteken en naar de brede glazen deuren lopen.

‘Volgens hun catalogus op internet moet het er zijn,’ zegt mijn vader.

Op een bordje aan de gevel zien we dat het gebouw pas over een uur opengaat. Maar er is al wel een jonge conciërge binnen, met een mop, een emmer en oordopjes van een mp3-speler in zijn oren.

Na tweemaal op het glas tikken heeft hij ons in de gaten.

‘We gaan om negen uur open!’ roept hij.

‘Nee, vandaag niet,’ roep ik terug, en ik pak het legitimatiebewijs van ICE dat Timothy me heeft gegeven en druk dat tegen de ruit. Net als voor de bewaker van het haventerrein is dit ook voor de conciërge genoeg.

Hij draait een sleutel om en even later schuift de deur open. We stappen snel naar binnen en de lucht voelt aan als een warm bad. Terwijl we met onze voeten stampen, zodat er vlokjes natte sneeuw op de welkomstmat vallen, kijk ik over mijn schouder. De straten zijn verlaten. Er is niemand. Pas als ik me weer omdraai zie ik eindelijk waar we terecht zijn gekomen.

In de ruime beige hal hangt een tweedekker uit de Tweede Wereldoorlog aan het plafond. In de ruimte staan zeker een stuk of tien oldtimers, waaronder, volgens het bordje, een Winton Phaeton uit 1898 die in bruikleen is van het Smithsonian. Links van me zie ik fol-

ders en een trommeltje waarin je een bijdrage voor het Crawford Auto-Aviation Museum kunt stoppen.

‘Ik dacht dat dit een bibliotheek was,’ zegt mijn vader.

‘We delen het gebouw. De bibliotheek zit aan het einde van de gang, net voorbij het winkeltje,’ vertelt de conciërge, en we lopen die kant op. ‘O ja, en welkom bij de Western Reserve Historical Society!’ roept hij ons achterna.

Een eindje verderop helt de lange, smalle gang naar beneden, en hij komt uit bij een paar draaihekjes. We eindigen in een hoge, indrukwekkende leeszaal vol kasten die uitpuilen van de oude boeken.

‘Heeft Jacobs die deur weer open laten staan?’ vraagt een slanke dertiger in een geruite trui, links van ons. Het is een knappe man met doordringende bruine ogen, een puntig sikje en (dit zou wel eens de gene kunnen zijn die we moeten hebben) een gouden kruis om zijn hals. Volgens zijn naamplaatje is hij ‘Michael Johnson – bibliothecaris’. ‘Sorry, maar we gaan pas om negen uur open,’ zegt hij.

Ik laat het ICE-pasje zien en zorg ervoor dat hij het kan lezen. ‘Hoe zou u het vinden om uw overheid een handje te helpen?’

‘Hij vergist zich,’ zei Naomi in haar headset terwijl ze het stuur langzaam naar rechts draaide en haar best deed de drie rijstroken brede rotonde vol ochtendverkeer te verlaten.

‘Nomi, ik weet dat je een klap op je hoofd hebt gehad, maar luister goed: satellieten vergissen zich niet,’ antwoordde Scotty in haar oor. ‘Mensen vergissen zich, autoverhuurbedrijven vergissen zich, maar LoJack-volgsystemen die in de bodem van een huurauto worden verstoppt, vergissen zich nooit.’

Naomi drukte haar claxon langdurig in en probeerde zich langs een zilvergrijze MPV te persen, maar die gaf geen centimeter toe. ‘Denk je dat ik de hel van de dagelijkse ochtendspits niet ken?’ schreeuwde Naomi door haar gesloten raampje. De bestuurster van de MPV negeerde haar en deed alsof ze aan haar hoofd krabde om onopvallend haar middelvinger op te steken.

‘Ik hoop dat je kinderen ADHD hebben!’ brulde Naomi. Ze was nu aan haar tweede rondje op de rotonde bezig.

‘Nomi, kalmeer een beetje.’

‘Ik ben kalm,’ zei ze, en intussen doemde het veteranenziekenhuis weer voor haar op. ‘Ik zeg alleen: waarom zou Cal dáár zijn? Ze waren gisteravond ook bij een ziekenhuis, toen ze mij ernaartoe brachten.’

‘Misschien is er iets gebeurd. Misschien is een van hen gewond geraakt.’

‘Ja, maar een veteranenziekenhuis? Cal noch zijn vader heeft in het leger gezeten. Er klopt iets niet.’

‘Rij nou maar naar de parkeergarage aan de achterkant. Volgens de gegevens en het signaal van het volgsysteem moet je uitkijken naar een witte Pontiac die in de buurt van het trappenhuis in de zuidoostelijke hoek geparkeerd staat.’

Toen het haar eindelijk was gelukt bij East Boulevard de rotonde af te komen, reed Naomi langs het ziekenhuis, dat links van haar lag, en volgde de borden naar de parkeergarage erachter. Net toen ze de bocht nam, zag ze door haar passagiersraampje een groepje gebouwen, lage van zandsteen en hogere van baksteen, die naast de parkeergarage van het ziekenhuis stonden... precies ten zuidoosten ervan.

‘Scotty, heb jij een kaart voor je?’

‘Met een knipperend logootje van LoJack erop.’

‘Mooi. Vertel me eens wat voor gebouwen er aan de overkant van het ziekenhuis staan.’

‘Even kijken... Een automuseum, een historisch genootschap en een tamelijk grote bibliotheek.’

De auto hotste en botste over de verkeersdrempels in de parkeergarage. ‘Wat voor bibliotheek?’ vroeg Naomi, in haar achteruitkijkspiegel turend.

‘Zie je iets?’ vroeg Scotty.

‘Nog niet. Maar het lijkt me een stuk logischer dan een veteranenziekenhuis.’

Een flink stuk achter haar reed Ellis langs het ziekenhuis. Hij keek naar de achterlichten van Naomi’s auto en tikte op zijn rem om ervoor te zorgen dat hun onderlinge afstand groot genoeg bleef. Voor de zekerheid hield hij zijn hand stevig op Benoni op de passagiersstoel en aaide haar nek om ervoor te zorgen dat ze haar kop naar beneden hield. Gisteren had hij veel fouten gemaakt door naar de Profeet te luisteren en niet op zichzelf te vertrouwen. Het bloedrode vlekje in zijn rechteroog – het gevolg van een gesprongen adertje dat hij aan zijn val door het raam had overgehouden – herinnerde hem daaraan. Maar toen Naomi de avond ervoor het ziekenhuis uit was gerend, had hij beseft dat er helemaal geen noodzaak was haar aan te vallen, te bedreigen of anderszins af te schrikken.

Als Cal zo vroeg al op pad was, had hij de kaart gekraakt. Het Boek was niet ver meer. En Naomi was veel sneller dan de rechter, dus zolang zij haar werk deed en hun LoJack-signaal volgde, zou Ellis nog veel dichterbij kunnen komen.

Volgens de website is de Western Reserve Historical Society vanaf de oprichting in 1867 nooit alleen een bibliotheek geweest. Het is een bewaarplaats en een onderzoekscentrum waar meer dan twintig miljoen voorwerpen zijn gedocumenteerd en opgeslagen, die met elkaar de geschiedenis van de staat Ohio weerspiegelen: de allereerste telefoonboeken, oude testamenten, telegrammen, geboorteakten en zelfs naturalisatiepapieren. Ze hebben ook een fantastische kaartencollectie.

Niet dat wij daar veel mee opschieten.

‘We zien iets over het hoofd,’ stelt mijn vader vast. ‘We moeten iets over het hoofd zien.’

‘Wat zou je over het hoofd kunnen zien?’ vraagt de bibliothecaris met het puntige sikje, en hij gebaart naar de brede mahoniehouten tafel die inmiddels bedolven is onder stapels kaarten, atlanten en oude stadsplattegronden. ‘Ik heb zelfs gidsen tevoorschijn gehaald uit de tijd dat Ohio nog eigendom van Connecticut was. Geloof me nou maar: we hebben een King Avenue, een King Court, een Kings Highway, en aan het eind van de negentiende eeuw hadden we zelfs een King’s Cross, maar voor zover ik kan nagaan hebben we nooit een King Street gehad.’

‘En deze kaart,’ zeg ik, terwijl ik met beide ellebogen op de tafel geleund een kleine vergeelde uitklapbare plattegrond bestudeer met de naam *Officiële vestzakstratengids van Cleveland*. ‘Deze komt uit 1932, hè?’

‘31 of ’32,’ beaamt de bibliothecaris. Serena kijkt over mijn schouder mee. Ze weet wat ik zoek. Zo zag Jerry Siegels woonplaats eruit toen zijn vader werd vermoord. Maar ook op deze kaart geen spoor van een King Street.

‘Misschien is het geen adres,’ zegt Serena.

‘Wat zou het anders kunnen zijn?’ vraagt mijn vader.

‘Dat weet ik niet. Misschien is het de naam van iemand. Martin Luther King. Larry King. Een beroemde King.’

‘King James,’ roept de bibliothecaris uit.

‘Die van de Bijbel, bedoelt u?’ vraag ik.

‘Eh, eerlijk gezegd had ik het over LeBron,’ zegt de bibliothecaris lachend. We staren hem wezenloos aan. ‘U weet wel, de basketballer? Van de Cavaliers?’ We kijken nog net zo blanco. ‘Jullie komen zeker niet uit Ohio?’ vraagt hij.

‘Wacht... Even terug naar de Bijbel,’ zegt mijn vader. ‘Er is toch een boek dat Koningen heet? Misschien verwijzen de getallen...’

‘King Street 184,’ zegt Serena, die begrijpt waar hij heen wil. ‘Koningen, hoofdstuk 18, vers 4.’

‘Of hoofdstuk 1, vers 84,’ zegt mijn vader, die al sneller begint te spreken. Hij kijkt zoekend om zich heen en laat zijn blik langs de rijen boeken dwalen. ‘Hebt u hier ergens een bijbel?’ vraagt hij de bibliothecaris.

Die grijnst. ‘Wat dacht u? Daar hebben we er drieduizend van.’

Terwijl Puntsik er een van een bureau gaat pakken, klinkt achter ons een metalig geluid. Ik schrik op. Een jonge, tengere vrouw met een rond gezicht komt door een draaihekje. Ze ritst haar lange, vuilwitte winterjas open zodat de modieuze roze leesbril die ze om haar hals draagt zichtbaar wordt.

‘Heeft Jacobs de deur weer open laten staan?’ vraagt ze met een zuidelijk accent dat zeer geërgerd klinkt.

‘Ze horen bij mij,’ roept Puntsik haar toe, en dan loopt hij naar de vrouw en geeft haar een snelle kus. ‘Mijn vrouw,’ verduidelijkt hij als hij zich weer tot ons wendt en zij hem een van de twee bekertjes koffie geeft die ze bij zich heeft.

Mijn vader en Serena nemen de moeite vriendelijk naar haar te glimlachen. Ik niet. Het is bijna negen uur. Als Naomi haar werk doet, verschijnen onze gezichten over een paar minuten op het plaatselijke ochtendnieuws. We zijn hier al te lang.

‘Diep ademhalen,’ zegt Serena, die nog steeds achter me staat en over mijn schouder wrijft. Mijn vader doet zijn uiterste best het niet te zien.

‘Goed, 1 Koningen, hoofdstuk 18, vers 4,’ kondigt de bibliotheca-

ris aan, en hij zet zijn leesbril op. “Toen koningin Izebel de profeten van de HEER liet uitroeien, had Obadja honderd van hen in twee groepen van vijftig in grotten verborgen en hen daar van voedsel en drinkwater voorzien.” Zegt dat jullie iets?’

Ik kijk naar mijn vader. Hij kijkt naar Serena. Dat er profeten in voorkomen en dat het over grotten gaat, terwijl Mitchell Siegel het Boek der Waarheid in een grot gevonden zou hebben, is wel heel toevallig, maar er is geen zinnige betekenis uit af te leiden.

‘Ik geloof niet dat dit het is,’ zegt mijn vader, die met moeite zijn kalmte bewaart. Maar hij heeft gelijk. Alweer een doodlopend spoor.

‘Waar zijn jullie naar op zoek?’ vraagt Roze Bril, die met haar handen om haar bekertje koffie geslagen naar de tafel komt lopen.

‘King Street 184. Zegt jou dat iets?’ vraagt haar man.

‘Ik ken wel een King Avenue,’ zegt ze.

‘Nee, het gaat om King Street.’

Ze schudt haar hoofd. ‘Grappig, het klinkt een beetje als iets uit onze kelder.’

We draaien ons allemaal naar haar om. ‘Wat voor kelder?’ vraag ik.

‘De kelder waar we onze zeldzame collecties bewaren,’ begint ze.

‘Weet je, daar heb ik geen moment aan gedacht,’ valt haar man haar in de rede. ‘Dat is geen slecht...’

‘Laat haar uitpraten!’ bijt mijn vader hem toe. Ik werp hem een waarschuwende blik toe: kalm blijven.

‘Het is niet meer... Tegenwoordig hanteren we het systeem van de Library of Congress,’ zet ze uiteen, ‘maar aan het begin van de twintigste eeuw, voordat het decimale classificatiesysteem van Dewey algemeen was ingevoerd, catalogiseerden we collecties van zeldzame boeken onder de naam van onze belangrijkste donateurs.’

‘Dat was lang voordat iedereen zijn naam op een koperen plaatje wilde,’ verduidelijkt haar man.

‘Precies. Dus toen de familie Silver ons haar volledige correspondentie met president Garfield schonk, kreeg ze een hele sectie in de zaal met zeldzame boeken, met de boeknummers 1.0.0 Silv, 1.0.1 Silv en 1.0.2 Silv. Paula en Mark Cook kregen 1.0.0 Cook. En ik zou het mis kunnen hebben, maar ik geloof dat de familie Kingston, toen ze de glazen ramen in de voorgevel van het gebouw schonk, een sectie kreeg die begon met 1.0.0 King.’

‘Dus er zou heel goed een 1.8.4 King als boeknummer in uw collectie kunnen zijn,’ concludeert mijn vader.

‘Daar komen we alleen achter als we het opzoeken,’ zegt haar man, en hij staat op van de tafel, loopt naar de informatiebalie en schakelt een computer in met de woorden ‘Interne catalogus’ erop. Rechts van ons klikt het draaihekje weer en komt de eerste bezoeker de bibliotheek binnen, een kale man met een Buddy Holly-bril.

‘Morgen, June. Morgen, Mike,’ roept hij, en hij loopt in de richting van de afdeling tijdschriften. Serena werpt me een blik toe. De tijd werkt niet in ons voordeel.

‘Is er geen manier om dit sneller te doen?’ vraag ik.

Achter het bureau zit de bibliothecaris, de tune van een tv-quiz neuriënd, met de muis te klikken.

‘June, liefje, hoe bestaat het toch dat jij altijd gelijk hebt?’ Er verschijnt een brede grijns op zijn gezicht. ‘Er is inderdaad een King-collectie. En als je 1.8.4 invoert als boeknummer...’ Hij tuurt naar het scherm. ‘Hé, dat is vreemd...’

‘Wát?’ roep ik uit, als er opnieuw een bezoeker door het draaihekje komt.

‘Destijds werden de gegevens van de zeldzame boeken zeer nauwgezet bijgehouden. Hoe dan ook, het is ondergebracht bij de Kingston-verzameling omdat die familie een spectaculaire collectie Russische boeken bezat, maar als je kijkt van wie het eigenlijk afkomstig was...’ Hij wendt zich tot ons en het gouden kruis om zijn nek slingert heen en weer. ‘Volgens deze gegevens was 1.8.4 King een boek dat is geschonken door ene Jerry Siegel.’

‘Waar is die kelder?’ ‘Is het boek daar nu?’ ‘Kunnen we gaan kijken?’ roepen mijn vader, Serena en ik door elkaar heen.

Het bibliothecarissenpaar kijkt elkaar aan. ‘Jullie zijn zeker met een belangrijke zaak bezig, hè?’ vraagt de man.

‘Zijn jullie van de politie?’ vraagt de vrouw, plotseling opgewonden. ‘Ooo, komt dit op het nieuws?’

‘Mogen we nu alstublieft het boek zien?’ dring ik aan.

‘Natuurlijk, even kijken...’ De man leest de tekst op het scherm. ‘Het is een dikke pil. Bijna zeshonderd bladzijden.’

‘Wat is het, *Moby Dick*?’ vraagt mijn vader.

‘Nee, we komen weer terug bij de Heilige Schrift. Het is een bijbel. In het Hebreeuws. In 1875 uitgegeven door M.R. Romma. In Rusland, staat hier. In slechte staat. Het boek heeft blijkbaar heel wat doorgemaakt.’

‘De bijbel van zijn vader,’ fluister ik voor me uit.

‘Denk je dat dit het is?’ vraagt Serena, doelend op Kaïns moordwapen.

‘Als dat zo is, en hij dacht dat er mensen achteraan zaten, heeft hij het misschien aan de bibliotheek geschonken zodat het veilig zou zijn,’ zeg ik, en Serena knikt.

‘Ik snap het niet,’ zegt de bibliothecaresse. ‘Waarom zou iemand achter een bijbel aan zitten?’

‘Dat weten we nog niet precies,’ zegt mijn vader, in een poging de zaak te bagatelliseren. We hebben al genoeg concurrentie.

‘O, en dit is een mooi detail,’ vervolgt de bibliothecaris. ‘Er staat hier dat de schenker beweerde dat het boek was gebonden in – hou je vast! – mensenhuid.’

‘Gétver,’ zegt Serena.

‘Daar heb ik wel eens van gehoord,’ zegt zijn vrouw. ‘De American

Library Association heeft er vorig jaar een seminar over gegeven. In de zeventiende eeuw werden anatomieboeken voor eigen gebruik in huid gebonden,' vertelt ze. 'De mens is gestoorder dan we denken.'

'Hoe dan ook, onze documentaristen hebben destijds vastgesteld dat het hoogstens schapenleer of een andere goedkope leersoort was. Ik denk dat ze het bij de speciale collecties hebben ondergebracht om de schenker tevreden te stellen.' Hij kijkt ons aan en vervolgt: 'Iedereen denkt dat zijn oude boeken door Gutenberg zelf zijn gedrukt. Maar als je ze vertelt dat dat niet zo is, doneren ze het volgende jaar niets.'

Serena glimlacht hem weer beleefd toe. Maar mijn vader en ik wisselen een blik, en het is duidelijk wat hij denkt. Volgens de overlevering heeft Kaïn Abel doodgeslagen met een boek. Volgens de FBI had Jerry's vader dat boek in zijn bezit. Wat er ook in die leren omslag zit, het is vast geen gewone bijbel uit Rusland.

Links van ons klinkt een geluid. Er komt opnieuw iemand door het draaihekje, en de bezoeker loopt langs ons in de richting van de zaal met microfiches. We zwijgen allemaal totdat hij is verdwenen.

'We zouden het boek nu graag willen zien,' dringt mijn vader aan.

'Ja... nee... Dat is het 'm nou juist,' antwoordt de bibliothecaris, die zijn blik over het scherm laat glijden. 'Zo te zien maakt het geen deel meer uit van onze collectie.'

'Heeft iemand het geleend?' vraagt Serena.

'Zoiets.'

'Wat betekent "zoiets"?' vraag ik.

De bibliothecaris zwijgt even en kijkt weer op het scherm. Ik sta met mijn borst tegen de hoge informatiebalie geleund en knijp mijn ogen tot spleetjes. De cursor staat in een veld met de tekst:

AFGESTOTEN

27-7-98

'Afgestoten?' vraagt mijn vader. Tot mijn verrassing staat hij opeens achter de balie over de schouder van de bibliothecaris mee te lezen. Hij wiebelt heen en weer, nog nerveuzer dan op de avond dat ik hem vond. Dat is niet alleen vanwege de tekst op het scherm. Hij heeft daar een uitstekend zicht op de beeldschermen van de bewakingsca-

mera's die op de verschillende ingangen van het gebouw zijn gericht. Hij kan zien wie er aankomt.

'Dat betekent dat jullie het hebben weggegeven, hè?' vraagt Serena ongerust.

'Dat hoort erbij als je een bibliotheek beheert,' legt de bibliothecaris uit, en hij zet zijn bril af. 'Ondanks het feit dat we opslagcapaciteit elders hebben, is het aantal exemplaren dat we van *Harry Potter* willen bewaren beperkt.'

'Het gaat niet om *Harry Potter*, maar om een negentiende-eeuwse Russische bijbel,' zegt mijn vader. 'Hoeveel kunt u er daarvan mogelijkwijs hebben?'

'Hier? Weet u wel hoe groot de Joodse gemeenschap in deze buurt vroeger was? Aan wie denkt u dat de kinderen hun boeken geven als de oudere generatie sterft? Ik zei het al, we hebben duizenden bijbels. Dus als we zo'n oude Russische hadden en iemand gaf ons een gloednieuw exemplaar, of misschien een paar exemplaren uit dezelfde tijd... Elk jaar moeten we de collectie uitdunnen. En volgens de gegevens verkeerde dit exemplaar in zeer slechte staat.'

'Hebt u het dan vernietigd?' vraagt Serena, duidelijk in paniek.

'Vernietigd? Nee, we zijn een historisch genootschap, dus vernietigen doen we niet,' vertelt hij. 'Oude boeken worden weggegeven. Aan ziekenhuizen, kerken, en vroeger organiseerden we af en toe een feestelijke overdracht bij een van de plaatselijke verpleeghuizen.'

'Is ergens vastgelegd waar dit boek naartoe is gegaan?' vraag ik.

Hij tikt peinzend met zijn vingers tegen zijn sikje. 'Weet u, dat is een goede vraag. Soms staat het er bij die oude boeken bij, vooral als ze ook al in de kaartcatalogus hebben gezeten...' Hij tikt iets in en op het scherm wordt een nieuw venster geopend.

Hij buigt zich naar voren om het te lezen. 'Aha, ja, dat is wel logisch voor een boek als dit, en in die tijd was hij net open.'

'Vertel ons alstublieft waar het boek nu is,' dringt mijn vader aan. Hij houdt nog steeds de beelden van de beveiligingscamera's in de gaten.

'U moet begrijpen dat de meeste instellingen geen oude bijbels willen hebben. Maar er is één plek waar ze erdoor gaan als wijwater.' Met zijn voet duwt de bibliothecaris zijn bureaustoel achteruit en laat ons zelf naar het scherm kijken.

‘Het zegt me niets,’ beken ik.

‘Wees daar maar blij om,’ zegt de bibliothecaris. ‘Volgens deze informatie is het boek van Jerry Siegel in 1998 eigendom geworden van de Ohio State Penitentiary, de gevangenis van de staat Ohio.’

‘Een gevangenis?’ vraagt Serena.

Ik wacht op de reactie van mijn vader, maar die wordt te zeer in beslag genomen door de beelden van de bewakingscamera’s, met name door de bekende brunette die zojuist op het scherm is verschenen. Naomi staat voor de deur.

Zelfs Ellis, die toekeek vanuit de verste hoek van de parkeergarage, moest bekennen dat hij onder de indruk was. Vanaf het ogenblik dat Naomi Cals huurauto had zien staan, had ze geen seconde verspild; ze had de sloten open laten springen, was naar binnen geglipt en had de auto doorzocht met de snelheid van een ervaren dief.

Uit wat ze tegen Scotty zei, bleek dat de kleine vouwkaart van het verhuurbedrijf hun locatie verried. Er stond een piepklein zwart stipje, van de punt van een pen, op de bibliotheek aan de overkant van de straat. Het historisch genootschap. Dat was ongetwijfeld Cals bestemming geweest.

Naomi stormde zonder achterom te kijken de dichtstbijzijnde trap af, en dat maakte het voor Ellis makkelijk haar te volgen. Dat was het probleem als je ten einde raad was. Dan werd je slordig.

Nu Ellis bijna bij de onderste tree was en de kou als een tornado de trap op wervelde, stak Naomi de straat over. Toen ze vlak bij het gebouw van het historisch genootschap was, bleef ze even staan en keek op. Camera's, besefte Ellis.

Het kon Naomi niets schelen. Ze rukte de glazen deur open en verdween naar binnen. Ellis wachtte even en stak toen op zijn gemak de met sneeuwhopen omzoomde straat over. Hij had geen reden om zich te haasten, bedacht hij terwijl hij de injector pakte. Eindelijk was iedereen op dezelfde plek. Zowel Cal als Naomi... Ze hadden nog iets van hem te goed voor wat ze met Benoni hadden gedaan.

Vanwege de camera liep hij met gebogen hoofd de paar treden op, en toen gaf hij zelf een rukje aan de glazen deur, die openzwaaide en een golf warme lucht liet ontsnappen. Hij zag tientallen oldtimers en...

De vuistslag raakte Ellis tegen zijn keel en was zo hard dat zijn hoofd er bijna af vloog. Hij wankelde achteruit en viel op één knie.

Direct daarop volgde een trap, waar zijn knokkels van kraakten en zijn injector door te pletter sloeg op de marmeren vloer. Het scheerlingsap spatte alle kanten op.

‘Denk je dat ik achterlijk ben of zo?’ krijste Naomi. Ze stormde met haar arm naar achteren gebogen op hem af en haalde in volle vaart naar hem uit met haar elleboog.

Ellis proefde het zoetzure bloed dat achter in zijn keel opborrelde. Hij zat nog steeds op één knie. Maar deze keer was hij er klaar voor.

En Naomi ook.

Ze raakten elkaar hard. Als een donderknal ging er één schot af, dat bulderend door de marmeren hal weergalmde.

Toen was het voorbij.

‘Was dat een schot?’ vroeg Puntsik.

‘Bel de politie,’ beet zijn vrouw hem toe.

‘Het wás een schot, hè?’

‘Schiet op, bellen!’

In de verte klonk een harde schreeuw, die door de lange gang echode.

‘Schiet op!’ herhaalde ze, terwijl haar man naar de telefoon op de informatiebalie rende.

‘Was dat een explosie?’ vroeg een van de bezoekers, die zijn hoofd om de hoek van de microfichezaal stak.

‘We zijn de politie al aan het...’

‘Alles is in orde! De situatie is onder controle!’ riep een stem vanuit de gang. ‘Niets aan de hand!’

Puntsik, die bezig was het nummer te kiezen, staarde voorbij de draaihekjes de gang in, waar hij voetstappen naderbij hoorde komen. Pas toen hij de badge zag, haalde hij opgelucht adem.

‘Politie! Geen paniek! U bent veilig!’ sprak Ellis met gezag. Hij schreed door het draaihekje en zorgde ervoor dat iedereen zijn uniform goed kon zien. ‘Meneer, u kunt de telefoon neerleggen. Ik ben er al. Er is niets om u zorgen over te maken.’

De bibliothecaris staarde naar het bloed dat uit Ellis’ neus liep en legde de hoorn zachtjes weer op het toestel.

‘Dank u,’ zei Ellis, en hij veegde met zijn duim het bloed weg en keek om zich heen. ‘Er is één ding waarmee u me misschien kunt helpen: ik vraag me af of u mijn vrienden hebt gezien.’

Er was geen pijn. Geen brandend gevoel. Ze voelde helemaal niets. In het begin tenminste.

Eigenlijk lag Naomi, plat op haar rug in de bloedplas die zich onder haar uitbreidde, heel rustig omhoog te kijken naar de onderkant van de tweedekker uit de Tweede Wereldoorlog die aan het plafond hing. Nu zag ze dubbel. Twee. Twee tweedekkers. Lucas... haar zoon... Lucas zou ze mooi vinden.

Rechts van haar, ver weg in de gang, klonken geschreeuw en angstige geluiden. Toen opnieuw een schot.

Naomi hoorde het niet. Alles werd gedempt en haar blik was vernauwd, alsof ze op de bodem van een put zat en heel ver omhoog keek. Wauw. Twee tweedekkers. Die zou Lucas mooi vinden.

En toen...

Au.

In haar schouderblad. Een muggenbeet.

Nee, geen muggenbeet. Het brandde.

‘... omi! Nomi, ben je daar nog?’ schreeuwde iemand als een gek in haar oor.

‘S-Scotty? Waar...? Waarom schreeuw je tegen me?’

‘Ik heb een schot gehoord! Is alles goed met je?’

‘Ja hoor,’ stamelde ze, en ze probeerde haar hoofd op te tillen, waardoor ze eindelijk de plas zag waarin ze lag. ‘Ik heb... Is dat mijn bloed?’

‘Ik denk dat je bent neergeschoten. Niet bewegen, Nomi! Ik denk dat Ellis je heeft neergeschoten.’

‘Ik heb zijn neus gebroken,’ zei ze. De pijn in haar schouder schoot door haar arm, die in brand leek te staan. ‘Hij had nog een ander pistool. Een echt pistool.’

‘Niet bewegen! De ambulance komt eraan.’

‘Nee, dat is niet... Aaaa... Hij heeft me néérgeschoten!’ Ze greep naar haar schouder en tranen sprongen haar in de ogen van de pijn. De wond voelde nat en papperig aan en pulseerde in het ritme van haar hart. ‘Dat zijn twee ziekenhuisbezoekjes in twaalf uur. Wat clichématig,’ vervolgde ze, maar haar stem stierf weg. ‘I-ik heb zijn neus gebroken.’

‘Nomi, niet flauwvallen.’

Ze schudde woest met haar hoofd, want ze wilde niet buiten bewustzijn raken. ‘Hij is nog... Ellis is verderop in de gang... En Cal, als hij het schot heeft gehoord... gaat hij naar zijn auto. Het LoJack-systeem. Check zijn auto.’

‘Heb ik al gedaan,’ zei Scotty geruststellend. ‘Hij staat er nog.’

‘Kijk nog eens,’ gromde Naomi, die nog steeds op haar rug lag en zichzelf met haar hielen over de vloer duwde. Ze liet een breed bloedspoor achter. Bij de muur deed ze haar uiterste best om rechtop te gaan zitten. Rechtop. Het was beter als ze met haar hoofd omhoog zat. En dan kon ze door de glazen deuren kijken.

Aan de overkant van de straat suisde Cals witte huurauto met gillende banden de parkeergarage uit, nam slingerend een bocht naar rechts en verdween in de verte.

‘Ik wist dat hij naar zijn auto zou gaan,’ fluisterde Naomi. Ze zette haar kiezen op elkaar en spande zich tot het uiterste in om haar hoofd overeind te houden.

‘Nomi, Cal is in beweging! Ze rijden!’

‘M-mooi,’ mompelde ze. ‘Roep alle politiekorpsen erbij... Vertel ze dat je helikopters en jachtvliegtuigen wilt, laat voor mijn part tanks aanrukken als ze die hebben. Daarna bel je mijn zoon. Vertel hem dat het met mij weer helemaal goed komt.’

Cals witte huurauto reed snel – maar niet te snel, want het had geen nut om op te vallen – door het laatste, verlaten stuk van Martin Luther King Jr. Drive in de richting van de oprit van de I-90, recht vooruit.

Gelukkig waren er geen sirenes te horen en was er weinig verkeer. Sterker nog, toen de auto langs de lege bushaltes in de oude buurt van de Siegels schoot, werd het wel erg duidelijk dat hij een van de weinige auto's op straat was.

Het was niet moeilijk te bedenken hoe dat kwam.

'Dit ziet er niet goed uit.'

De witte Pontiac vloog al over de oprit, volgde de spiraalbocht en klom naar de snelweg...

... waar een stuk of zes politieauto's, motoren en burgerauto's van de FBI de weg blokkeerden en minstens tien politieagenten met getrokken wapens achter die auto's weggedoken zaten.

'Stoppen of u wordt neergeschoten!' brulde een van hen door een megafoon.

De huurauto kwam met piepende banden tot stilstand, precies toen er uit het niets een zilverkleurige met blauwe politiehelikopter oprees.

'Kom de auto uit! U staat onder arrest!' galmde het uit een speaker van de helikopter, terwijl de agenten op de grond met getrokken wapen om de huurauto heen zwermden. Binnen een paar seconden trokken ze alle vier de portieren open, op zoek naar Cal en zijn vader.

Maar de enige die ze aantroffen, was de lichtgetinte vrouw achter het stuur.

'Het spijt me. Ik geef me over,' zei Serena, en ze stak haar handen in de lucht.

‘Eruit!’ schreeuwde een van de agenten, en ze werd uit de auto getrokken.

‘Hoe bedoel je, ze zijn verdwenen?’ hoorde ze een vrouwenstem vlak bij haar door een walkietalkie snerpen. ‘Christene zielen, snappen jullie dan niet dat hij...? Stuur iemand terug naar die parkeergarage! Nu meteen!’

‘Is dat Naomi? Is alles goed met haar?’ vroeg Serena volkomen oprecht.

‘Laat ik eerlijk zijn,’ zei de agent die haar handboeien omdeed. ‘Jij hebt echt wel wat anders om je zorgen over te maken.’

Het was een koud kunstje om de sleutels van de bibliothecaris te jatten. En het was nog gemakkelijker om zijn auto te vinden (hij stond recht voor de bibliotheek, op het beste plekje, en wordt hopelijk pas aan het einde van de dag gemist) en ermee weg te scheuren in de tegenovergestelde richting van waar Serena heen reed. Een vroege vogel vangt de meeste wormen, maar een slimme vogel weet hoe belangrijk het is om de aandacht af te leiden. En alleen een domme vogel zou denken dat we nu buiten gevaar zijn. Ik kijk voor de zoveelste keer in de achteruitkijkspiegel.

‘Ontspan je toch eens! Ze hebben geen idee waar we zijn,’ zegt mijn vader naast me zonnig, terwijl we over de I-80 de stad uit rijden. We zijn bijna veertig minuten onderweg en het is onwezenlijk hoe snel reclameborden en de ochtendspits plaats hebben gemaakt voor boerenland en ongerepte wouden. Zo te zien aan de borden die we passeren, zitten we diep in het Nationale Park Cuyahoga Valley, waar de dennenbomen zijn bedekt met fijne, witte sneeuw die rechtstreeks van een kerstkaart lijkt te komen.

‘We hadden Serena niet zomaar achter moeten laten,’ zeg ik tegen hem.

‘Ik dacht dat je haar niet vertrouwde.’

‘Dat is niet...’ Ik onderbreek mezelf. ‘Ik vertrouw haar wel.’

‘Waarom? Omdat je haar hebt gekust of omdat ze aanbod stoorzender te spelen?’

Ik kijk weer in mijn spiegel. Niemand te bekennen. ‘Je bent nog steeds boos over die kus, hè?’

Mijn vader lacht en kijkt recht voor zich door de voorruit. ‘Het is me nooit om een kus te doen geweest, Calvin.’

Het is een prachtige reactie. En een die de aandacht afleidt van Serena en de kus en alle andere zware bagage die we allebei weggebor-

gen proberen te houden. Sterker nog, als je er het enorme bevroren meer en de uit de laaghangende nevel opdoemende bomen links van ons bij optelt, is dit zo ongeveer het volmaakte vader-en-zoonmoment.

‘Lloyd, ben jij de Profeet?’ flap ik eruit.

‘Pardon?’

‘Ik val je niet aan. Ik wil alleen... Waar we ook geweest zijn en wat we ook hebben gedaan, je wordt nergens door verrast. Toen we de doodskest vonden, wist je meteen waar het stripboek lag. Toen we hier aankwamen, wist je waar het huis van de Siegels was. Toen we dat huis binnenkwamen, wist je dat gat achter het behang te vinden.’

‘En daarom ben ik de vijand?’

Ik bijt op mijn onderlip en adem diep en louterend in, zoals Serena ons altijd voorhoudt. Het helpt niet. ‘Ik heb je horen praten, Lloyd. Voor de deur van het museum stond je te fluisteren, en later voor de deur van de motelkamer. Elke keer als we ergens aankomen, verdwijnt jij een paar minuten en meteen daarna – *poef!* – weet ook Ellis als bij toverslag waar we zijn.’

‘Dat zou ik je nooit aandoen.’

‘Tegen wie praatte je dan?’

‘Calvin, ik heb niet eens een mobieltje.’

‘Cal. Ik heet Cal. En dat vroeg ik niet. Tegen wie praatte je?’

Hij geeft geen antwoord.

‘O, jesus, ik wist wel dat dit geen...’

‘Je moeder,’ zegt hij zacht. ‘Ik praatte tegen... tegen je moeder.’

‘Wat?’

‘Soms, als alles tegenzit... Ik weet niet...’ Hij onderbreekt zichzelf en kijkt mijn kant op. ‘Praat jij dan nooit tegen haar?’

Ik peuter met mijn duimnagel aan de knopjes van de cruisecontrol aan het stuur. Ik zie wel dat hij naar me kijkt, maar deze keer ben ik degene die recht vooruit staart. Het zweet breekt me uit en mijn voorhoofd wordt klam. ‘Soms,’ fluister ik. ‘Meestal op haar verjaardag. En soms op de mijne.’

‘Zie je wel. Maar beperk het niet tot verjaardagen. Ze is er, Calvin. Ik geloof erin. Als je tegen haar praat, is ze er. Ze zal er altijd voor je zijn.’

De auto dendert over een hoge brug die uitkijkt over een van de

meest adembenemende en diepste dalen die ik ooit heb gezien. Alleen de toppen van de pijnbomen steken door de sneeuw omhoog. Meestal heb ik een hekel aan hoogtes. Je kunt te diep vallen.

‘Hoe is het met haar?’ vraag ik uiteindelijk.

‘Ik snap niet...’

‘Met mam. Je praat toch met haar? Hoe gaat het met haar?’

Daar moet mijn vader over nadenken. Hij wendt zich af en doet alsof hij uit het raampje kijkt. Maar ik zie zijn betraande ogen – en zijn glimlach – in de ruit weerspiegeld. ‘Het gaat beter met haar.’

We zitten een tijdje te luisteren naar het *dmm dmm dmm* van de banden die over de lange brug denderen.

‘Weet je, ik heb haar geduwd,’ zegt mijn vader uiteindelijk. Hij kijkt nog steeds uit zijn raampje. ‘Op die laatste avond. De advocaten zeiden dat ik haar alleen even had aangetikt, dat ze was uitgeleden over de mayonaise... Maar ik heb haar geduwd. Ik weet nog dat ik haar een duw gaf. Een harde duw.’

Ik knik, eigenlijk meer voor mezelf. ‘Dat weet ik. Ik heb het gezien,’ vertel ik hem. Onder ons zie ik een bevroren waterval: lange scherven ijs zijn in hun val verstart. Alsof ze nooit beneden zullen aankomen. ‘Maar daarom hoefde je nog niet weg te blijven.’

‘Jawel.’

Ik zwijg even en vraag me voor het eerst af of hij misschien gelijk heeft. ‘Bovendien... als ik niet was komen binnenlopen, als ze niet naar mij had gekeken... Alleen door mij zag ze het niet aankomen.’

Het *dmm dmm dmm* wordt minder uitgesproken en verdwijnt als we de brug achter ons laten. De wereld is nog nooit zo stil geweest.

‘Calvin, ze vergeeft het je,’ zegt mijn vader met nadruk.

Het zijn maar woorden – stomme, lege woorden –, maar er staan onmiddellijk tranen in mijn ogen.

‘D-dat weet ik,’ zeg ik, en ik veeg ze weg. ‘Ze vergeeft het jou ook.’

Hij spant zijn kaak en kan me niet aankijken. Zijn spiegelbeeld in het zijraampje knikt me dankbaar toe. Het kost hem de grootste moeite zich te beheersen.

‘Dus je praat eigenlijk heel veel tegen haar?’ vraag ik.

‘Cal, nadat Jerry Siegel in 1996 is overleden, is de helft van zijn as opgeslagen in een koperen urn en de andere helft in een uitgeholde set nepboeken met alle creaties van Jerry op de rug: Superman,

Clark Kent, Lois Lane. Die bewaart zijn vrouw voor het moment dat Cleveland besluit de expositie in die synagoge uit te breiden tot een echt Superman-museum. Op die manier kan hij altijd bij zijn fans blijven.'

'Wie heeft je dat verteld?'

'Het stond in de folder die Serena uit het museum heeft meegenomen. Het punt is, als de dood naderbij komt... Het is eigenlijk net zoiets als met dat Boek der Waarheid. Er is toch niets mis mee om te willen dat iemand van wie je houdt eeuwig blijft leven?'

De weg maakt een bocht en ik draai het stuur naar rechts, waardoor mijn vader en ik allebei naar links overhellen. Voor het eerst sinds ik hem weer heb ontmoet, heb ik geen reden hem tegen te spreken.

Binnen tien minuten zijn we het park uit en maken de besneeuwde dennen weer plaats voor borden van fastfoodzaken, lege parkeerterreinen en veel te veel reclameborden voor plaatselijke massagesalons. De buurten waar we doorheen rijden worden steeds slechter.

Het interesseert mijn vader niets. Hij is nog in gedachten verzonken en veegt langs zijn ogen. Maar dat gaat over als we de snelweg verlaten en even later langs de plaatselijke tweebaansweg onze bestemming opdoemt: een rechthoekig bakstenen gebouw van vier verdiepingen met honderden smalle verticale ramen.

Er staat uiteraard geen welkomstbord. Niemand wordt welkom geheten in de Ohio State Penitentiary. Maar dat wil nog niet zeggen dat ze ons buiten de deur kunnen houden.

‘Als je ons echt zo miste, had je ook een kaartje kunnen sturen,’ zei de jonge verpleger tegen Naomi terwijl hij de afgestorven grijze huid wegnipte van de schotwond in haar schouder.

‘Grappig hoor,’ antwoordde Naomi, die met haar vrije hand een nummer koos op haar mobieltje. ‘Je zou in *M*A*S*H* moeten spelen.’

‘Wat is *M*A*S*H*?’ vroeg de verpleger.

Naomi staaarde hem aan. ‘O, god. Jij bent nog niet eens twintig, hè?’

Het gesprek werd onderbroken door het schrille geluid van Naomi’s telefoon, die overging.

‘Scotty?’ vroeg ze.

‘Nee. Becky,’ antwoordde een vrouw met een doorrookte stem. ‘Becky Alter.’

‘Ik ken geen Becky Alter.’

‘Van C3.’

‘Dat zegt me ook niets. Au!’ Ze trok haar schouder weg van het wattenstaafje waarmee de verpleger de wond depte.

‘Sorry,’ fluisterde hij. ‘Het moet toch schoongemaakt worden.’

‘Dat kan best een paar minuten wachten,’ beet Naomi hem toe, en ze wuifde de verpleger weg uit het kleine, met een gordijn afgesloten onderzoekshokje. ‘Ga *M*A*S*H* maar googelen. Daar leer je van.’

‘C3, het Centrum voor cybercriminaliteit,’ verduidelijkte Becky. ‘Ik doe hier bij ICE forensisch computeronderzoek. Ik ben op je verjaardagsfeestje geweest.’

‘Ach, natuurlijk,’ zei Naomi met een blik op haar vochtige, open wond, die nu brandde door de ontsmettende zalf die de verpleger erop had aangebracht. Naomi werd misselijk van de aanblik en ging op de brancard zitten om haar maag tot rust te laten komen. ‘Je hebt donker haar.’

‘Ik ben blond,’ zei Becky. ‘Maar het geeft niet. Ik kwam toch alleen voor het gratis gebak,’ vervolgde ze met de fijngevoeligheid die te verwachten viel van iemand die forensisch computeronderzoek doet. ‘Hoe dan ook, ik ben net klaar met het doorpluizen van de bestanden waar je meer over wilde weten.’

‘Bestanden?’

‘Die Scotty me heeft gestuurd, via het huisvestingsbureau: een overzicht van alle daklozen die Calvin Harper in het afgelopen jaar heeft opgepikt.’

‘O, natuurlijk,’ zei ze, nu ze zich de databestanden van Cals laptop herinnerde. ‘Waarom heeft dat zo lang geduurd?’

‘Lang? Scotty heeft ze pas gisteravond gestuurd. Het is juist snél,’ hield Becky haar voor. ‘Ik wil je niet in paniek brengen, maar er is één rapport dat je interessant zult vinden. Zit je stevig?’

Naomi stond op van de brancard. ‘Ja.’

‘Mooi. Want ik denk dat ik de werkelijke naam van die zogenaamde Profeet van jullie heb gevonden.’

‘Je voelt het al, hè, Benoni?’ Dankzij de informatie van de bibliothecarissen draaide Ellis het grote, geplaveide parkeerterrein van de Ohio State Penitentiary op. Hij drukte een knopje in, zodat het raampje aan de passagierskant openschoof en Benoni haar kop naar buiten kon steken. Er lag sneeuw en het was ijsig koud, maar Benoni aarzelde geen moment. Ze stak haar neus in de lucht en snoof, terwijl Ellis een rondje over het parkeerterrein reed.

‘*Rrraf! Rrraf!*’ blafte Benoni toen ze in de buurt van een oude zwarte SUV kwamen.

Ellis remde en schopte zijn portier open. Benoni was inmiddels helemaal gewend aan Cals geur.

En inderdaad, toen Ellis naar de geparkeerde SUV liep en naar binnen tuurde, zag hij het groene rugzakje op de achterbank liggen. Cals rugzakje. Dat had hij natuurlijk moeten achterlaten. Je mocht geen tassen of wapens mee naar binnen nemen. ‘Je wist het, hè, meisje?’

Benoni blafte weer en Ellis liep terug naar zijn auto. Toen hij zijn hand uitstak naar het portier, zag hij de weerspiegeling van zijn gezicht en uniform in het raampje. Geen twijfel mogelijk, zijn neus was gebroken. Het kon hem niet schelen. Niet nu hij er bijna was. Hij streek zijn haar naar achteren.

‘Het is best logisch, hè?’ zei Ellis terwijl hij zich langzaam weer op de bestuurdersplaats liet zakken en zijn auto naast Cals SUV parkeerde. Natuurlijk was het Boek hier, in een gevangenis. Het was tenslotte het eerste moordwapen ter wereld. ‘Het is vanzelfsprekend dat het zijn weg naar deze gewelddadige plek heeft weten te vinden.’

Benoni blafte weer, en tot zijn eigen verrassing voelde Ellis tranen in zijn ogen springen. ‘Hier idem dito, meisje. Ik zou niet zonder je kunnen,’ zei hij, en hij aaide Benoni liefkozend. Hij meende het. Zoals een citaat van Plato in het dagboek van zijn overgrootvader luid-

de: 'Een hond heeft de ziel van een filosoof.' Ellis wist dat dat waar was. Het kwam allemaal uit. En als hij het Boek eenmaal had...

Benoni blafte opnieuw, maar deze keer harder. Boos. Ze rook iemand.

Terwijl zijn hand naar zijn pistool ging, draaide Ellis zich razendsnel naar zijn raampje. Het was al te laat. Zijn portier vloog open en Ellis werd met een scherp gouden mes – *tssjk... tssjk* – in zijn borst en daarna diep in zijn buik gestoken. Het ging zo snel dat hij de pijn niet eens voelde. Het enige wat hij zag, was het bloed dat door zijn uniform sijpelde... en het mes, dat nog in zijn buik stak.

Het portier werd vliegensvlug weer dichtgeslagen, zodat Ellis werd ingesloten met de nu woest blaffende en aan de ramen krabbende Benoni.

'Hggh... hggh... hggh,' hijgde Ellis. Hij zakte langzaam onderuit in zijn stoel en zag eindelijk wie hem had aangevallen.

'Ach kom,' zei de Profeet. 'Hoe had het anders kunnen eindigen?'

Als ik voor het gevangenishek van harmonicagaas sta, kijk ik over mijn schouder naar het smalle paadje dat naar het parkeerterrein leidt. Mijn vader komt de hoek om lopen, langzamer dan ooit.

‘Waar bleef je nou?’ vraag ik, ongeduldig fluisterend.

‘Pissen is moeilijk met deze kou,’ zegt hij. Hij haast zich nu naar me toe, maar kijkt me geen moment aan. Pas als hij vlakbij is, zie ik waar hij naar kijkt. Ik volg zijn blik over mijn schouder, en zie dat achter bijna elk smal raam van het gebouw iemand naar ons staat te kijken. De bibliothecaris van het historisch genootschap zei dat dit een extra beveiligde inrichting was, wat betekent dat de gevangenen niet gezellig met elkaar in een cel zitten en mondharmonica spelen achter de clichématige tralies. Extra beveiligd betekent eenzame opsluiting, moederziel alleen in een betonnen doos, drieëntwintig uur per dag.

Het idee stamt uit de negentiende eeuw en is afkomstig van de quakers in Philadelphia, die dachten dat isolatie ertoe zou leiden dat de gevangene zich in alle rust aan contemplatie kon overgeven. In plaats daarvan leidt het ertoe dat elk jaar minstens een paar gevangenen ontlasting op hun tanden smeren en ervan overtuigd zijn dat ze worden aangevallen vanuit de hemel. Maar zo te zien aan mijn vaders gezicht zijn het niet de gevangenen die hij vreest. Hij heeft acht jaar opgesloten gezeten. Zijn doodsangst komt voort uit het idee dat hij terug zou moeten.

‘Als je wilt, kun je in de auto wachten,’ opper ik.

‘Nee.’ Hij schudt zijn hoofd en staart recht voor zich uit. ‘Het gaat best.’

‘Hoor eens, Lloyd...’

‘Laten we nou maar opschieten,’ zegt hij, en hij pakt de klink en opent de doorgang in het hek. Als we erdoor zijn gestapt, is er een

meter voor ons een ander gesloten hek. In het gevangeniswezen heet dat een sluis: de volgende deur gaat pas open als de vorige gesloten is. Voor ons betekent het dat we ten minste de komende minuut opgesloten zitten.

Ik bedenk weer dat Naomi ons signalement ongetwijfeld aan alle mogelijke overheidsinstanties heeft doorgegeven. De enige vraag is nu hoe goed de bewakers hier kijken.

‘Kan ik u helpen?’ vraagt een zachte mannenstem door de intercom.

‘We zijn van de Western Reserve Historical Society. We komen voor de bibliothecaris,’ roep ik terug. ‘We hebben een afspraak.’

Dat is niet waar, maar daarom kan het nog wel werken.

‘Eén momentje, meneer,’ zegt de man, en dan valt er een stilte. Mijn vader staat vlak achter me. Ik kan hem niet zien, maar hoor zijn snelle ademhaling. De gevangenen staan nog steeds voor de ramen naar ons te kijken. Van onder deze hoek kunnen we hun gezicht niet zien. Het zijn vage, onduidelijke schimmen die boven ons uittorenen.

‘Kom maar verder. Ik ben haar nu aan het bellen,’ zegt de stem. De metalen poort klikt en we volgen het voetpad naar de ingang van het gebouw.

Mijn vader kijkt recht naar boven om een laatste blik op de gevangenen te werpen. Schimmen laten zich niet zo gemakkelijk verdrijven.

Binnen zit een bewaker met een dikke nek, een driehoekig gezicht en smalle, spichtige vingers achter een balie. ‘Uw legitimatiebewijs alstublieft,’ zegt hij. We worden verblind door de zeegroene muren en de bijpassende zeegroene vloertegels in de wachtruimte. Ik neem aan dat de kleur is gekozen omdat die een kalmerende werking zou hebben op het woeste beest in ons, maar zo te zien aan de manier waarop mijn vader zenuwachtig in zijn portefeuille rommelt en moeite heeft zijn legitimatie eruit te krijgen werkt het niet.

‘We zijn van het historisch genootschap,’ zeg ik tegen de bewaker, terwijl ik de twee legitimatiebewijzen overleg die we hebben gebruikt om het vliegtuig in te komen. ‘Wij gaan over de boeken die het genootschap wegschenkt en...’

‘Kan ik u misschien helpen?’ roept een vrouw met een vlak accent

dat verradt dat ze uit het Midden-Westen komt. Ze heeft een jongensachtig pagekapsel, een lange tricot rok en de stevigste, pijnlijkste handdruk die ik ooit heb gekregen. 'Ann Maura Spencer, bibliothecaris van de gevangenisbibliotheek,' vervolgt ze. Er steken feloranje sneakers onder haar rok vandaan. 'Ik hoor dat u van het historisch genootschap bent?'

'We gaan over de schenkingen van onze boeken,' verduidelijk ik. 'En omdat we veel boeken aan uw bibliotheek geven...'

'Wat we bijzonder waarderen,' zegt Ann Maura.

'Dat willen we ook dolgraag blijven doen,' vertel ik haar. 'Daarom hebben we de afspraak gemaakt.' Ik kijk haar strak aan, met een glimlach die zegt dat ze zou moeten begrijpen wat ik bedoel.

'H-het spijt me,' zegt ze voorkomend. 'Om welke afspraak gaat het precies?'

'Om de bibliotheek te bezoeken. Zodat we kunnen zien waar al onze boeken naartoe gaan en om ons ervan te vergewissen dat uw faciliteiten voldoende zijn om ze te verwerken en distribueren, zodat we door kunnen gaan...' Ik onderbreek mezelf. 'Niemand heeft u verteld dat we zouden komen, hè?'

'O, u hebt vast met Elliot gesproken. Was het 's ochtends?'

'Het was in elk geval vroeg op de dag,' zeg ik.

'Dan is het Elliot geweest. Hij is een beetje...' Ze glimlacht geforceerd. 'Hij is niet zo goed in details.'

We lachen alle drie.

'Hoor eens, het was niet onze bedoeling u hiermee te overvallen,' zeg ik. 'Zullen we volgende week terugkomen, als u erop voorbereid bent?'

'Nee, doe niet zo mal. We kunnen het net zo goed nu doen, dat is geen enkel probleem,' verzekert ze ons. Zelfs de strengste gevangenis ter wereld zou een van haar grootste donateurs niet teleur willen stellen.

Ik kijk naar mijn vader en dan weer naar Ann Maura. 'Weet u het zeker?'

'Heel zeker.' Ze wendt zich tot de bewaker en vraagt: 'Kellis, kun je alsjeblieft twee pasjes voor me maken?'

Achter zijn verhoogde balie bekijkt de bewaker onze legitimatiebewijzen. Voor hem staat een kleine laptop. Nu begint het gevaarlijk

te worden. De meeste bezoekers zal hij invoeren in de database van de verzamelde opsporingsdiensten om te weten te komen wie het zijn. Maar ik weet heel zeker dat er bij de meeste gevangenen geen tijd is om ook iedereen die iets komt afgeven zo uitvoerig te controleren. Bovendien heeft hij ons gesprek gehoord. Hij weet dat we geen gevangenen komen bezoeken, maar naar boeken willen kijken.

Maar waarom geeft hij ons onze legitimatie dan niet terug?

De bewaker drukt een toets op zijn laptop in, en ik voel zweetdruppels langs mijn buik rollen. Hij tuurt naar het scherm en ik heb al mijn gezichtsspieren nodig om te blijven glimlachen.

‘Alstublieft,’ zegt de bewaker, en hij stopt onze legitimatiebewijzen in twee bezoekerspassen met kleine openingen waardoor onze foto’s zichtbaar worden, en geeft ze aan ons. ‘En bedankt voor uw schenkingen. De gevangenen zijn er erg blij mee.’

‘Ik neem aan dat jullie al jullie wapens thuis hebben gelaten?’ Ann Maura lacht en wijst naar een röntgenapparaat en een metaaldetectiepoortje.

‘Dat doe ik altijd,’ grap ik, en terwijl ik mijn autosleutels op de lopende band werp, dwing ik mezelf weer te lachen.

We lopen nu snel door het gebouw – zelfs mijn vader haast zich verwachtingsvol met ons mee – en daarom aarzel ik. De laatste keer dat alles zo soepel verliep, liet Naomi ons in het museum in de val lopen. Ik kijk achterom naar de bewaker, die me vriendelijk toeknikt. De liften en de bezoekersingang lopen we voorbij. In plaats daarvan gaan we een smalle deuropening door en blijven we staan voor een stalen deur die dik genoeg is om een bankkluis af te sluiten.

‘Kom binnen,’ zegt Ann Maura.

Achter ons klinkt een zacht gesis, en ik besef dat we opnieuw in een sluis staan. Uit de muur schuift eenzelfde stalen deur tevoorschijn, zodat we ingesloten zullen raken in deze krappe, anderhalve meter lange, smetteloos witte ruimte.

Mijn vader gebaart naar links en ik zie dat daar een spiegelwand zit. Een doorkijkspiegel. De hamvraag is wie er naar ons kijkt.

Achter ons schuift de deur dicht met een zwaar metalig geluid als van de deur van een koelcel die in het slot valt. Het geluid weergalmt als de eerste kluiten aarde die in een vers graf op de kist vallen.

Dit is anders dan daarnet, bij de hekken buiten. Nu die deur achter ons dicht is, zijn we formeel in de gevangenis. Mijn vader, die naast me staat, is groenig in het tl-licht.

‘Lach eens naar het vogeltje,’ zegt Ann Maura, en ze tikt met een vinger tegen de doorkijkspiegel. ‘Hou jullie pasjes maar even op voor de controle.’

Mijn vader is nauwelijks in staat zijn pasje omhoog te brengen. Ik ben bang dat hij gaat flauwvallen.

‘Ik weet het, het kan nogal intimiderend zijn,’ vervolgt Ann Maura terwijl ze haar vlakke hand op een scanner legt en met haar eigen pasje zwaait. ‘Het rare is dat je er heel snel aan gewend raakt.’

Er klinkt weer gesis en de deur voor ons schuift heel langzaam opzij. Hij verdwijnt in de muur en we zien een lange, betonnen gang die zich naar rechts uitstrekt. Ik ben nog nooit zo blij geweest zeegroen te zien.

‘En hier is ons eilandje van literaire vrijheid,’ zegt Ann Maura opgewekt, en ze blijft staan bij kamer nummer H-277. Op de deur hangt een bordje: ‘OSP Bibliotheek’. ‘Wat willen jullie het eerst zien?’

‘Wat u maar wilt,’ antwoord ik.

Mijn vader is lang niet zo geduldig. Hij stapt het vertrek in en laat zijn blik al langs de boekenplanken glijden. ‘Waar staan de bijbels?’

‘Bijbels kunnen we altijd gebruiken, geloof me,’ zegt Ann Maura, als we achter haar aan door de bibliotheek lopen. Rond een grote, keurig opgeruimde werktafel in het midden staan langs alle vier de muren hoge boekenrekken. In de verste hoek is een glazen kantoortje. Net als de gangen is ook deze ruimte in een vrolijk, gekmakend zee-groen geschilderd. Ik kijk achterom naar mijn vader en zie dat hij zijn ogen niet van de eigenaardige muurdecoratie kan afhouden: een verzameling frisdrankblikjes, bedspiraalen, pindakaaspotten, een leeg garenklosje, een motortje van een cassetterecorder, een paar lolly’s met chocoladesmaak, een sikkelvormige hoorn waar soldaten vroeger buskruit in bewaarden, een roestige sigarettenkoker, een dierenhuid met een zebrapatroon en zelfs een ouderwetse sprietantenne van een tv, en al die voorwerpen zijn tegen de muur geplakt en vormen een band van rommel boven de boekenrekken.

‘Wat zijn dat?’ vraagt mijn vader.

Ze lacht. ‘De cipers noemen het hun prijzenkast. Alle spullen die ze in de loop der jaren in beslag hebben genomen. Zien jullie dat motortje? Dat was door een gevangene uit een walkman gesloopt om er zijn eigen tatoeagepen mee te maken. En die lolly’s? Op de stokjes zaten kleine zakjes heroïne, en daar hadden ze suikerwerk omheen gesmolten, zodat we niet zouden zien wat erin zat. Het is ongelooflijk hoe geraffineerd mensen hier worden.’

Mijn vader knikt. ‘Dat zal best.’

‘Is het niet gevaarlijk om die spullen aan de muur te laten hangen?’ vraag ik. ‘Trekken de gevangenen ze er niet af?’

‘Nee, nee, de gevangenen mogen hier niet komen,’ zegt Ann Maura. Dat verklaart waarom hier geen camera’s zijn. ‘Nee, met onze cliëntèle... We leveren de boeken in hun cel af.’

Links van me zie ik een grote gootsteen en twee hoge stapels poc-

kets, de ene met de aanduiding 'Schoon' en de andere met 'Vuil'.

'Sommige gevangenen gaan een beetje... ruw met onze collectie om,' verklaart Ann Maura.

Ik kijk naar de stapels. Ik wil er niet eens aan denken.

'Hebt u genoeg bijbels om aan de vraag te voldoen?' vraagt mijn vader.

Ann Maura loopt naar de balie rechts van ons. 'Gewone bijbels worden door de dienst geestelijke verzorging geleverd,' vertelt ze, terwijl ze de nietmachine en de perforator verschuift, zodat ze precies parallel aan de rand van de balie staan. Zo zijn bibliothecarissen nu eenmaal, daar kunnen ze niets aan doen. 'Wij gaan over de vreemde talen, andere religies en dat soort dingen. Mochten jullie nog een paar korans voor ons hebben, dan houden we ons aanbevolen.'

'En Russische bijbels?' vraag ik. 'Hoeveel hebt u er daarvan?'

'Weet u, het klinkt raar, maar ik ben er niet zeker van of we wel Russische hebben.' Ze gaat op één knie voor de kaartcatalogus zitten die naast de balie staat en trekt een van de onderste laden open. 'Ja, ja, ik weet het, we moeten aan de computers, kaartcatalogi zijn niet meer van deze tijd, maar ik besteed ons budget liever aan de aanschaf van boeken,' zegt ze verontschuldigend. 'De gevangenen zijn zeer dankbare klanten.'

Ze bladert snel door de catalogus. Mijn vader kan nauwelijks stil blijven staan. Als we dat boek eenmaal vinden...

'Nee. Hebben we niet,' zegt ze.

'Hoe bedoelt u?' vraag ik.

'Chinese, Oekraïense, zelfs Arabische,' zegt ze, nog steeds door de kaartjes bladerend, 'maar geen Russische bijbels.'

'Weet u het zeker?' vraagt mijn vader. 'Bij het historisch genootschap zei iemand...' Hij onderbreekt zichzelf. 'Ik zou kunnen zweren dat we jullie een paar jaar geleden een oud Russisch exemplaar hebben gestuurd.'

'Meent u dat?' vraagt ze. 'U weet zeker niet meer wat het oorspronkelijke boeknummer was?'

'1.8.4 King,' zeggen we in koor.

Nog steeds op één knie gezeten kijkt Ann Maura naar ons op.

'Het is niet erg als u hem niet kunt vinden, hoor. Het was nogal

een curiosum en we waren benieuwd waar hij gebleven was,' zeg ik vergoelijkend.

'Ik snap het,' zegt ze. 'Nu u hier toch bent, is het logisch om er even naar te vragen.' Ze schuift de la dicht en trekt een andere open, een met een ronde rode sticker op de voorkant. Ze zoekt tussen de kaartjes... en vindt al snel iets. 'Hier hebben we hem,' zegt ze.

'Is de bijbel hier?'

'Hij is hier geweest. We hebben hem in 1998 gekregen.'

'Dat is hem!' roept mijn vader uit. 'Waar is hij nu?'

'Eh, ja, dat is het probleem. Ik vind het vervelend om te vertellen, maar volgens dit kaartje... Het ziet ernaar uit dat hij bij het oud papier is gegaan.'

'Wát?' vraagt mijn vader.

'Hebt u hem weggegooid?' vul ik aan. 'Waarom?'

'Dat staat er niet bij. Soms is een boek gewoon versleten, soms scheurt een gevangene zijn favoriete deel eruit en is het boek niet meer te redden. U moet begrijpen dat onze clientèle af en toe nogal zelfzuchtig is.'

'Dus hij is weg,' concludeert mijn vader.

'Ja, geen twijfel mogelijk,' zegt Ann Maura. Ze schuift de la dicht. 'Maar ik snap het niet helemaal. Was er iets speciaals met dit exemplaar?'

'Het is alleen dat een van onze bestuursleden hem lang geleden aan ons heeft geschonken, en het leek ons een aardig idee om het boek voor hem op te sporen,' zeg ik. 'Zodat we hem zijn familiebijbel uit 1875 weer konden teruggeven.'

'Wacht even,' zegt Ann Maura. 'Zei u 1875 of 1975?'

'1875.'

'Dus het is een oud boek, geen hedendaags.' Voordat ik kan reageren krijgt ze een afwezige blik in haar ogen, alsof ze in gedachten de kaartcatalogus doorzoekt. 'En het is Russisch,' mompelt ze. 'O, wat grappig... Daar had ik niet aan gedacht.'

Ik wil iets zeggen, maar ze snelt al naar het glazen kantoortje in de hoek van de bibliotheek. Aan de muur hangen portretten van de gouverneur en vicegouverneur van Ohio, en daaronder nog een paar andere ingelijste afbeeldingen. Met haar rug naar ons toe staat ze te kijken en pakt een van de laaghangende lijstjes van de muur.

‘Ik nam de hele tijd aan dat we naar een hedendaagse bijbel op zoek waren,’ roept ze ons toe terwijl ze terug komt lopen, ‘en daarom heb ik hier helemaal niet aan gedacht. Het was een cadeautje van mijn voorganger, om me alert te houden.’

Ze draait het lijstje om en we zien een verkreukeld vel papier, zo geel als perkament, met twee kolommen tekst: de rechter kolom is Hebreeuws, de linker...

‘Dat is Russisch!’ roept mijn vader opgewonden uit, en hij rent naar haar toe.

Maar het opvallendst is het sikkelvormige gat midden in het vel, ongeveer ter grootte van een banaan.

‘Ziet u? Dat is de reden dat hij is weggedaan.’ Ann Maura wijst naar het gat. ‘Kennelijk heeft een van onze gevangenen op zeker ogenblik een gat in de bladzijden gesneden om iets in het boek te verbergen.’

Of Mitchell Siegel heeft dat jaren eerder gedaan, zeg ik met een blik naar mijn vader.

Maar tot mijn verrassing kijkt hij al niet meer naar de ingelijste pagina. Hij loopt achter de bibliothecaris langs en kijkt op naar de ‘prijzenkast’, de voorwerpen die boven de boekenrekken tegen de linkermuur zijn geplakt. Of, liever gezegd, naar de sikkelvormige hoorn.

Ik tuur er aandachtig naar. De sikkelvormige hoorn. Die... Die is niet om buskruit in te bewaren. Het is de hoorn van een dier.

Ik kijk weer naar het gat in de bijbelpagina. Precies de vorm van een hoorn.

O, god.

Toen Jerry Siegels bijbel aan de gevangenis werd geschonken, hebben ze datgene wat erin verborgen zat in beslag genomen en aan de muur gehangen.

Ik hoor een geluid achter me alsof er iemand bijna stikt.

Als ik me omdraai, zie ik dat mijn vader zijn handen van achteren om de hals van de bibliothecaresse heeft geslagen. Hij is rood aangelopen van de krachtsinspanning en op zijn voorhoofd klopt een dikke ader. Ze gaat tekeer en trapt om zich heen, maar maakt geen kans. Voor ik kan reageren, valt ze als een losgesneden marionet op de grond; haar hoofd zakt opzij en haar oranje sportschoenen wijzen met de tenen naar elkaar.

‘W-wat doe je? Ben je gék geworden?’ roep ik uit.

‘Niks aan de hand. Ze is alleen bewusteloos,’ antwoordt mijn vader, en hij rent met wijd opengesperde ogen op een stoel af die vlakbij staat.

‘Stop! Nu meteen! Stop!’

‘Ze is in orde, Calvin. Ik weet wat ik doe.’

‘Ze had wel dood kunnen zijn!’

‘Ze is in orde,’ herhaalt hij haastig, terwijl hij met de stoel door de bibliotheek rent.

Ik leg een hand op haar borst. Ze is buiten bewustzijn, maar ademt wel.

‘Lloyd, ze was alleen... Luister naar me! Waarom luister je niet?’

‘Dit is het. Ik heb het eindelijk gevonden. Je ziet het toch wel, Calvin? Het moordwapen van Kaïn. Het Boek der Waarheid. Het is geen boek!’ Hij duwt de stoel tegen het boekenrek en klimt erop. ‘Je kunt de inscripties zien... Er staat iets op de hoorn geschreven! Dit is het!’

‘Lloyd, dit kun je niet maken.’

Maar hij is niet te stuiten. Eenmaal op de stoel rekt hij zich uit naar de voorwerpen boven het boekenrek, grijpt de hoorn en probeert die los te rukken van de muur. Er zit geen beweging in. Hij probeert het nog eens, met beide handen. Het ding zit steviger vastgelijmd dan hij dacht.

‘Kom van die stoel af, verdomme!’ schreeuw ik.

Onverstoorbaar trekt hij het dichtstbijzijnde gebonden boek van de bovenste plank en draait het om, zodat de rug naar de muur is gekeerd. Hij gebruikt het boek als een geïmproviseerde guillotine, waarmee hij van bovenaf tegen de hoorn beukt in een poging die los te hakken van de muur.

‘Lloyd, ik zei iets tegen je!’

‘Hij luistert niet, Cal,’ zegt een stem achter me.

Ik draai me vliegensvlug om naar de ingang van de bibliotheek en mijn hart valt uit mijn lijf. ‘D-dat kan niet.’

‘Jawel hoor,’ zegt de Profeet, en hij stapt langzaam naar voren. ‘Ik had alleen een beetje hulp van je vader nodig.’

‘Ik snap het niet meer. Even een stapje terug,’ snauwde Naomi in haar telefoon. Ze ging weer op de brancard zitten en staaarde naar de glanzende vloer. ‘Wat heeft dit met de Profeet te maken? En waar hangt Scotty uit? Hij kan veel beter uitleggen dan jij.’

‘Oké, laat de Profeet maar even zitten. Terug naar Cal,’ zei Becky. ‘Wat doet hij voor werk? Hij haalt daklozen van de straat, ja? Om te voorkomen dat hij die mensen meeneemt en aan tatoeagestudio’s verkoopt als oefenmateriaal, is Cal wettelijk verplicht de naam van iedereen die hij oppikt in te voeren in zijn laptop, die is gekoppeld aan een staatsdatabase waarin zulke dingen worden bijgehouden. Kun je me tot nu toe volgen?’

‘Ga verder.’

‘Het punt is, Naomi: die avond dat Cal zijn vader vond, voerde hij zijn socialeverzekeringsnummer in de database in.’

‘En?’

‘En de naam van Cals vader verscheen onmiddellijk op het scherm.’

‘Nog een keer: en?’

‘Die database van Cal is niet de NCIC. Hij bevat geen volledige lijst van alle aardbewoners. De enige mensen die erin staan, zijn mensen die al eerder zijn ingevoerd.’

‘En voor de derde keer: waarom is dat zo belangrijk?’

‘Naomi, je moet begrijpen dat Cal die socialeverzekeringsnummers van zijn cliënten niet invoert om de regering de kans te geven big brother te spelen. Het gaat erom dat Cal de gegevens van de dakloze krijgt en kan zien met wie hij te maken heeft. Heeft hij of zij een drugsverleden? Of een psychische aandoening? Wanneer hebben we hem of haar voor het laatst hulp geboden? Of is dit iemand die misbruik maakt van het systeem en elke nacht ergens anders onder-

dak zoekt? Cal werkt in heel Fort Lauderdale en omgeving. Hij heeft die informatie nodig om zijn werk te doen.'

'Maar je zei dat Cals vader al in het systeem stond.'

'Precies. En op elke andere avond zou Cal verder hebben gelezen, op zoek naar details over de persoon die ze gevonden hadden. Maar toen hij zijn vaders naam zag staan...'

'... is hij het busje uit gerend om zich aan zijn moeilijke jeugd te gaan wijden.'

'En daardoor heeft hij belangrijke informatie over zijn vaders achtergrond over het hoofd gezien.'

'En die houdt in?' vroeg Naomi. 'Drugs? Psychische problemen? Je had moeten zien hoe Lloyd me aanviel met die trofee. Hij is zeker een sociopaat?'

'Volgens zijn dossier niet. Maar de vorige keer dat hij werd opgepikt... Die vader heeft serieuze problemen.'

'Preciseer die problemen eens.'

'Hij is suïcidaal,' zei Becky, terwijl Naomi van de brancard sprong. 'En volgens de ingevoerde gegevens was hij er slecht aan toe. Hij is vier maanden geleden op het strand van Fort Lauderdale gevonden nadat hij vijftig tabletten Trazolan had ingenomen en in een mierenhoop was gevallen. Het waren vuurmieren, die hem – en dit is geen grapje – levend aan het verslinden waren.'

'Oké, dat vind ik natuurlijk allemaal heel erg voor hem. Maar ik snap het niet helemaal. Je zei dat vaderlief vier maanden geleden is opgepikt en toen is ingevoerd in het systeem. Maar als Cal hem heeft opgepikt, dan herkende hij toen zijn eigen vader toch wel, ondanks de vuurmieren?'

'Nou, dat begreep ik eerst ook niet. Tot ik bedacht dat Cal destijds misschien niet degene is geweest die hem heeft gevonden.'

'Wacht eventjes,' reageerde Naomi. 'Je zei net dat hij op het strand van Fort Lauderdale was gevonden. Dat is toch Cals terrein? Als Cal hem niet heeft opgepikt, wie rijdt er dan nog meer rond in een busje om daklozen van de straat te halen, behalve...?'

Deze keer gaf Becky geen antwoord.

Naomi greep een naburige infuusstandaard om overeind te blijven.

'Krijg nou wat,' fluisterde ze bij zichzelf.

Verdriet kan ik begrijpen. Ik heb mijn hele leven met verdriet geleefd. Maar verdriet is niets in vergelijking met verraad. En verraad is niets in vergelijking met het besef dat de speer in je rug daar is geplant door de enige persoon ter wereld die je werkelijk vertrouwde.

Zijn paardenstaart slingert als het horloge van een hypnotiseur heen en weer als hij kalm het vertrek binnenstapt. Ik heb geen idee hoe hij hier binnen is gekomen of hoe hij...

‘Cal, je moet goed naar me luisteren. Het is belangrijk dat je dit hoort, oké?’ Roosevelt maakt een vragend gebaar. ‘Het spijt me dat het zo moest gaan. Dat meen ik. Het is nooit de bedoeling geweest dat jij erbij betrokken zou raken.’

‘J-jij bent de Profeet,’ flap ik eruit.

‘Je luistert niet, hè?’

‘Toen we in het park toevallig mijn vader vonden... Dat was helemaal geen toeval, of wel?’ stamel ik. ‘Jij wíst dat hij daar zou zijn, hè? En je wist dat ik op hem af zou rennen... Hoe kón je? Ik beschouwde je als een broer!’

‘Dat ben ik ook. Zie je het dan niet?’ vraagt hij. ‘Maanden geleden, toen ik alles rond de zending ging regelen, nadat ik bericht had gekregen dat de man in de doodskist – de Chinese arts – stervende was, had ik je er meteen bij kunnen betrekken. Maar ik wilde je beschermen.’

‘Noem je dat beschermen? Door mijn vader te gebruiken als emotioneel lokkertje, en daarna... met Ellis... Jij hebt die psychopaat op me afgestuurd om me te vermoorden!’

‘Nee. Dat is niet... Cal, als die container niet was vastgehouden, zou ik jou er nooit bij hebben betrokken. Nooit. Sterker nog, ik vond je vader pas nádat de arts was gestorven. Maar toen ik de zending aan het organiseren was en je vader die nacht op straat aantrof... Hoe kon ik een dergelijk teken negeren?’

‘Dat was geen teken! Het was mijn v ader!’

‘En ik heb hem altijd goed behandeld. Ik heb zijn leven gered! Maar die zending kwam er aan, en je weet hoeveel die waard was en hoe gemakkelijk die containers worden tegengehouden. Ik wist niet of ik je nodig zou hebben, Cal. Je vader... Hij was een vorm van zekerheid.’

‘O, maar dan is het veel vergeeflijker. Dus mijn vader was alleen je konijnenpootje, je klavertjevier? Wat heb je gedaan, hem wat cash toegeschoven om als loopjongen dienst te doen, zodat je je van mijn hulp had verzekerd voor het geval er iets mis ging?’

‘Er ging ook iets mis!’

‘Dat is geen rechtvaardiging, Roosevelt! Ok e, je maakte je zorgen over je zending, maar dat betekent nog niet dat je... je...’ Achter in mijn keel prikt een druppeltje braaksel, maar het glijdt weer terug naar mijn maag. ‘J-jij hebt op hem geschoten. In zijn buik. Jij hebt mijn vader neergeschoten omdat je wist dat dat op mijn gemoed zou werken en...’

‘Hij heeft zichzelf neergeschoten,’ zegt Roosevelt. ‘Hij heeft mijn pistool gebruikt – het pistool waar ik zo lang naar had gezocht, een zoektocht waar veel geld van mijn familie in is gaan zitten – en heeft op zichzelf geschoten. Hij was bang dat je hem anders niet zou helpen, toch, Lloyd?’

Ik kijk om naar mijn vader, die vanaf de stoel naar ons staat te starren. Hij heeft nog steeds  en hand om de hoorn geslagen. Niet van plan zich de buit nog te laten ontgaan.

‘Ik heb je vaders leven gered, Cal,’ herhaalt Roosevelt. ‘Vertel het hem, Lloyd. Vertel hem hoe ik je heb gevonden, met al die mieren die door je neus en in je oren kropen.’

Mijn vader geeft geen antwoord.

‘Hij was w el een teken, Cal. Door God gezonden. Lloyd wilde je niet zien, maar ik wist dat alles een bedoeling had. Hij is naar mij gezonden om gered te worden. En dat heb ik gedaan. Ik heb hem opgelapt, een therapeut voor hem gezocht en hem zelfs wat geld gegeven om zijn leven weer op de rails te krijgen. Hij hoefde alleen de container af te leveren. Maar toen werd hij inhalig, h e, Lloyd?’

‘Het was geen inhaligheid!’ roept mijn vader uit.

‘Wat was het dan wel?’ vraagt Roosevelt scherp. ‘Vaderliefde? Is

dat je nieuwe verhaal? Nee, nee, nee. Dat zou fraai zijn. Een mooie biecht. Toen je hem zag, werden je vaderlijke gevoelens gewekt en besloot je te gaan meedingen naar de titel "Vader van het jaar". Roosevelt schudt zijn hoofd en gooit zijn paardenstaart naar achteren. 'Daar heb ik maar één probleem mee, Lloyd. Waarom heb je Cal de waarheid niet verteld? Ach ja, natuurlijk: kostbare religieuze voorwerpen zijn niet half zo interessant als je ze met iemand moet delen.'

'Hoe kun je...? Je hebt Ellis op me afgestuurd om me te vermoorden!' schreeuwt mijn vader.

'En op mij!' barst ik uit. 'Je wist dat Ellis een slachter was! En je hebt hem achter ons aan gestuurd!'

'Nee. Je vader liegt. Hij liegt altijd,' houdt Roosevelt vol. 'Ik heb Ellis niet achter jullie aan gestuurd om jullie te doden. Ik probeerde alleen maar terug te krijgen wat van mij was.'

'Je hebt hem anders wel geholpen!' brul ik.

'Pas na Alligator Alley. Weet je nog, Lloyd? Toen je ophield met bellen? Toen je je telefoon niet meer opnam in de containeropslagplaats? Of op het vliegveld? Je hebt geluk gehad dat onze man in Hongkong – die arme Zhao, God hebbe zijn ziel – me had verteld dat Ellis aan het rondsuffelen was. Hij was degene die zei dat Ellis een beter bod had gedaan en me zelfs heeft verteld hoe ik hem kon bereiken. Wat had ik dan moeten doen toen ik geen contact meer met Lloyd kreeg?'

'Ben je echt zo blind voor de werkelijkheid?' roep ik uit. 'Toen jij Ellis naar Cleveland stuurde...'

'Ellis is altijd de vijand geweest en ik heb hem voortdurend strak gehouden, dat moet je toch inzien. Maar Ellis zou zijn missie toch wel voortzetten, of ik me er nu mee bemoeide of niet. Op deze manier kon ik hem tenminste onder controle houden.'

'Je had hem niet onder controle! Hij heeft de Johnsens vermoord! Hun dood heb jij op je geweten!'

'Ik heb tegen Ellis gezegd dat hij buiten moest blijven. Ik heb voor jullie gevochten, Cal. Ik heb me volledig ingezet voor jullie veiligheid. Heus waar. Ik heb met hem gevóchten om hem daar weg te houden.'

'Maar het is niet gelukt. Hij heeft geprobeerd ons te vermoorden,

Roosevelt. Jij hebt geprobeerd ons te vermoorden!’

Het probleem is dat geen enkele predikant graag een opsomming van zijn eigen tekortkomingen hoort. Roosevelt weigert me aan te kijken en blijft zich op mijn vader concentreren.

‘Je bent een zondaar, Lloyd. Je had alleen maar het stripboek hoeven afgeven. In plaats daarvan vluchtte je naar Cleveland in de hoop de schat van God zelf te bemachtigen. Maar dit is je kans. Ik wil je penitentie laten doen. Als je me het voorwerp nu geeft, krijg je alles wat ik je had beloofd.’

Zonder een woord te zeggen draait mijn vader zich weer om naar de hoorn en beukt er opnieuw met de rug van het boek tegenaan. Het geeft een harde dreun. Zelfs hij verstart. Dit is en blijft een gevangenis. De bibliothecaresse is buiten westen, maar we hebben niet veel tijd.

‘Dus nu wil je een deal maken?’ vraag ik, terwijl mijn vader het boek als guillotine blijft hanteren en er opnieuw een luide dreun weerklinkt. Roosevelt kijkt niet eens op.

‘Heb je enig idee hoe ik hier binnen ben gekomen?’ vraagt hij uitdagend. ‘Ik hoefde alleen maar te zeggen dat ik bij jullie hoorde. Simpel, hè? Zelfs als je totaal onwetend bent, móét je hier de hand van God in herkennen.’

Het is een mooi staaltje bluf. En als hij zijn hand in de zak van zijn jasje laat glijden, houd ik mezelf voor dat hij onmogelijk een wapen mee naar binnen heeft kunnen nemen. Maar ik zie ook de zelfvoldane twinkeling in zijn ogen. Dat noemde ik altijd zijn zuidelijke charme. Ik had het mis. Hij is net als Ellis. Gewoon een godsdienstfanaat die er alles voor zou geven om zijn oude leven terug te krijgen.

‘Ik ken die blik, Cal. Je velst een oordeel over me,’ zegt hij terwijl hij frunnikt aan iets in zijn zak. Het kan geen wapen zijn. Onmogelijk. Hij sluipt als een poema in een halve cirkel naar mijn vader toe. Het komt erop neer dat hij zorgt dat de balie tussen ons in blijft. Het laatste wat hij wil, is mij een vrije doorgang geven. ‘Jij wilde het ook, Cal. Jij hebt er net zo hard achteraan gezeten als ik. Er is niets mis met het verlangen naar vergeving voor je verleden.’

‘O, dus dat is je grote plan? Teruggaan naar de kerk en ze het wapen aanbieden in ruil voor een gloednieuwe kansel? Of droom je inmiddels van grotere zaken?’ Deze keer geeft Roosevelt geen ant-

woord. 'Zo zit het, hè? Nu je hebt gezien wat de buit is, weet je dat er veel meer te halen is dan alleen je oude parochie.'

'Heb je dan niet geluisterd toen we het erover hadden? Kaïn heeft met dit wapen het moorden in de wereld gebracht. God weet wat Ellis en de nazi's ermee in de wereld wilden brengen. Maar nu, nu het een Boek der Waarheid blijkt te zijn... "Jullie hadden kwaad tegen mij in de zin, maar God heeft dat ten goede gekeerd"! Snap je het niet, Cal? Daarom ben jij uitverkoren, en ben ik je blijven helpen. Jij hebt ons verder gebracht dan alle anderen ooit zijn gekomen.' Hij praat nog steeds alsof we een team zijn. 'M-m-maar dit gaat niet om jou of mij of een ander willekeurig individu,' vervolgt hij terwijl zijn blik alle kanten op schiet.

Ik speur zijn gezicht af op zoek naar mijn vriend. Maar die is verdwenen, ten onder gegaan in fanatisme. Hij wipt op en neer van opwinding en gaat sneller spreken dan ooit. 'En dit gaat ook niet om het feit dat ze me eruit hebben getrapt of om mijn oude parochietje. Zie je het grotere theologische belang niet? Alle godloochenaars, alle twijfelaars en zelfvoldane sceptici die zo graag op ons neerkijken... Dit is het einde van het debat, Cal. We hoeven er niet langer op te vertrouwen. Dit is het bewijs dat God Kaïn niet heeft gestraft. Hard bewijs. Begrijp je hoe belangrijk dat is? Iedereen... iedereen denkt dat we onmenselijk nodig hebben, maar dat is niet zo. We hebben vergevensgezindheid nodig. En begrip. Zoals wij dat elke dag in het busje tonen. Zoals jij nodig had, toen je voor het eerst bij me kwam. Toen Kaïn berouw toonde, werd hij door God beloond. God schonk hem vergiffenis. Dát is de religie die de wereld moet zien en die we nu kunnen laten zien. Het is toch onmogelijk dat je vader en jij dat niet met de rest van de wereld willen delen?'

Een golf van woede welt als kwikzilver op in mijn lichaam. Ik ren om de balie heen naar zijn kant. Ik hoor opnieuw een dreun komen uit de richting van mijn vader. 'Ik wilde dit ding alleen maar hebben om te kunnen bewijzen dat ik Timothy niet heb vermoord!' schreeuw ik.

'Kom, kom, Cal. Je bewijst je onschuld niet door achter oude kunstvoorwerpen aan te jagen en hierheen te komen. Zo werkt het niet,' zegt Roosevelt. 'Zelfs als alle cipiers in het gebouw hierheen komen rennen, zal er niet één bij zijn die de in ongenade gevallen

agent en zijn vader de moordenaar gelooft. Het is voorbij,' zegt hij nadrukkelijk. 'Dat was het van het begin af aan al. Je hebt verloren.'

Ik schud mijn hoofd en zet me schrap voor de sprong. 'Niet als ik ze... jónú geef.'

Ik vlieg als een kogel op hem af. Hij grijpt naar wat er in zijn zak zit. Misschien is het wél een pistool. Het kan me niet schelen.

Ik ram mijn schouder tegen zijn borst en Roosevelt slaat achteruit tegen het boekenrek. Ik hoor dat de klap de lucht uit zijn longen drijft. Zo te zien aan de manier waarop zijn hoofd naar achteren knakt heeft hij precies een van de planken in zijn nek gekregen.

Maar hij lacht en komt moeizaam overeind.

‘Cal toch, wij tweeën... Twee broers die vechten? Is dat niet een beetje ongepast?’

Ik heb twintig jaar opgekropte woede in me. Mijn vuisten kunnen donderslagen uitdelen.

‘Je bent... mijn broer niet!’ schreeuw ik terwijl ik hem een stomp in zijn gezicht geef. Opnieuw komt hij tegen het boekenrek terecht. Gezien zijn leeftijd en omvang is het niet verwonderlijk dat hij begint te wankelen.

‘Oké, je leermeester dan. Ik heb je alles geleerd,’ zegt hij bijna trots, terwijl zijn linkeroog begint te zwellen.

Ik schud mijn hoofd en geef hem weer een dreun. En nog een. De huid op mijn knokkels barst open en zijn neus bloedt.

‘Vechten heb je me niet geleerd,’ grom ik.

‘Jawel... ffft...’ Hij spuugt een kwak bloed op de grond en zwaait heen en weer. Hij houdt zich aan de rand van de balie vast om overeind te blijven. ‘Dat heb ik wel gedaan. Jij hield alleen niet van smerig vechten.’

Van boven ons klinkt een geluid, een hard gekraak, alsof er een bot breekt. Mijn vader trekt de hoorn los van de muur.

‘Ik heb hem!’ roept hij uit.

Ik kijk nauwelijks een seconde zijn kant op. Meer heeft Roosevelt niet nodig.

Hij grijpt een nietmachine van de rand van de balie, klapt die open als een vlindermes en zwaait ermee naar mijn gezicht.

Ik probeer me af te keren, maar ben bij lange na niet snel genoeg.
Klunk.

Het nietje zet zijn tanden in mijn wang en bijt door, terwijl mijn kaak opzij schiet.

‘Nnnnnhhhh!’ schreeuw ik met opeengekleemde kiezen.

Ik verlies mijn evenwicht en wankel al achteruit als Roosevelt op me af komt stampen. Hij is zo groot als een vrachtwagen en weet hoe hij daarvan kan profiteren.

Hij heeft de nietmachine in zijn hand en zwaait die weer naar mijn gezicht. En opnieuw. En nog een keer. Ik steek mijn arm, die nog pijn doet van de beet van Benoni, op om de slagen af te weren, maar dat heeft alleen tot gevolg dat de nietjes in mijn onderarm terechtkomen, als metalen bijensteken.

Pas als ik hem een blik over mijn schouder zie werpen, snap ik waar hij me naartoe drijft: de lege emmer naast de gootsteen, die nu vlak achter me staat.

Ik sla er met mijn kuiten tegenaan en heb te veel vaart. Als een mast die afknapt in een storm tuimel ik achterover en mijn hoofd slaat met een genadeloze klap tegen de harde groene tegels. Even wordt de wereld zwart, met hier en daar een fel fonkelende ster.

Terwijl ik ze wegknipper, neemt Roosevelt een sprong, nog steeds als een poema. Hij komt neer op mijn borst en gebruikt zijn volle gewicht om met zijn knieën mijn armen tegen de grond te drukken. Een van zijn grote handen slaat hij om mijn keel, en daarna drukt hij de nietmachine tegen mijn adamsappel. Dit trucje heeft hij van Ellis geleerd. Hij mikt op mijn halsader. En hij drukt zo hard dat hij er een flinke hap uit zal nemen.

‘Lloyd, ik zie je wel!’ roept Roosevelt uit.

Bij het boekenrek springt mijn vader van de stoel en blijft stokstijf staan met de graveerde hoorn in zijn hand.

‘Ik moet weten wat je van plan bent, Lloyd,’ zegt Roosevelt met zijn lijzige, zuidelijke accent. ‘Je hebt een heel belangrijk besluit te nemen.’

Ik verwacht dat mijn vader in paniek zal raken. Uit mijn ooghoeken kan ik hem net zien. Maar hij wiegt niet heen en weer, begint niet te stotteren en krabt niet in zijn baard. En het ergste is dat hij niet eens naar me kijkt.

‘Pap, wat hij je ook aanbiedt, hij is een leugenaar!’ roep ik met veel moeite.

Roosevelt drukt nog harder met de nietmachine. ‘Dat is een punt van overweging, Lloyd. Maar wil je echt terug naar je oude leven? Naar die haveloze caravan? Of nog erger, weer naar de gevangenis? Ik kan je zo al vertellen dat ze die mooie Michael Kors-overhemden van jou daar niet hebben.’

Mijn vader kijkt Roosevelt strak aan en verbreekt het oogcontact geen moment. Hij aarzelt niet.

‘Ik heb het gevonden. Ik wil een vindingsloon,’ eist hij, en hij omklemt de hoorn stevig.

‘Geld is geen punt,’ belooft Roosevelt. ‘Maar wat doen we met je zoon?’

‘Er is geen reden om hem kwaad te doen.’

‘Dat is niet een van de opties, Lloyd. Probeer het nog eens.’

‘Ik kan zorgen dat hij voorlopig niet achter je aan komt. Dat zal ik doen. En als ik me er niet aan hou, stuur je me mijn geld niet.’

Roosevelt glimlacht niet. Zijn ogen worden klein.

‘Dank je, Lloyd,’ zegt hij kalm. ‘Nu moet je me eerst het wapen geven.’ Hij steekt zijn vrije hand uit. Dit is ongetwijfeld een test.

Met zijn snelle reactie doorstaat mijn vader die met vlag en wimpel. Met de oeroude, bruine hoorn als een ijsje in zijn hand loopt hij op ons af. De brede bovenkant van de hoorn is afgedekt met een lichtbruin stuk leer dat zo strak staat als een trommelvel. Als hij dichterbij komt, kan ik duidelijk zien dat het reliëf van de hoorn grotendeels is afgebrokkeld of weggesleten.

Ik doe mijn uiterste best me te bevrijden, maar Roosevelt is te zwaar. Hij drukt de nietmachine tegen mijn keel en ik kan nauwelijks lucht krijgen. De randen van mijn gezichtsveld worden onscherp en de gloeiende sterren komen langzaam terug.

Nee... ik mag niet van mijn stokje gaan.

Ik draai mijn hoofd naar rechts, op zoek naar mijn vader. Hij staat een paar passen bij me vandaan, maar kijkt nog steeds niet naar me.

Pap... alsjeblieft, smeeik ik, maar er komt geen geluid uit mijn mond.

Ik voorzie hoe het gaat eindigen. Niet met een vuistgevecht of met gekscherende machoppraat en zelfs niet met een stil gebed. Het ein-

dig met een doorgedraaide predikant uit Tennessee die mijn luchtpijp plet.

Roosevelt grijnst en duwt nog wat harder.

Ik adem nog eenmaal in en bereid me voor op het weerzien met mijn moeder.

En mijn vader laat de hoorn in zijn hand naar beneden glijden totdat hij hem bij de brede kant vast heeft. Als een wapen.

Hij trekt zijn arm naar achteren en haalt met de scherpe punt uit naar Roosevelts nek.

Mijn vader heeft acht jaar in de gevangenis gezeten. Hij weet precies waar hij moet steken.

Helaas heeft Roosevelt al die jaren werk verricht waarbij hij regelmatig wordt aangevallen door dronkenlappen. Hij weet precies hoe hij zich moet verdedigen.

Als mijn vader Kaïns moordwapen naar voren stoot, grijpt Roosevelt in één vloeiende beweging mijn vaders pols en draait die om. Hard. Er stroomt weer lucht in mijn longen en bloed naar mijn hersenen, en mijn geest wordt helderder.

Ik hoor spieren en botten knappen. Maar dat is lang niet zo erg als wat ik zie: mijn vader staat voorovergebogen en Roosevelt duwt mijn vaders pols – en daarmee de scherpe punt van de hoorn – met kracht naar mijn vaders buikwond.

Skrrrtsj.

Mijn vaders ogen worden groot. Zijn hechtingen scheuren en de punt wordt diep in zijn buik gedreven. Een straaltje bloed dringt door zijn overhemd. Hij wil schreeuwen, maar kan alleen geluidloos naar lucht happen.

‘Páp!’

Er snerpt een schel gerinkel door het vertrek. Op de verdiepingen boven ons horen we het metalige geluid van honderden celdeuren die tegelijk dichtslaan. De lunch is voorbij.

Zonder een woord te zeggen klimt Roosevelt van mijn borst en moeiteloos trekt hij de bebloede hoorn uit mijn vaders buik. Ik ben nog steeds buiten adem. Mijn vader valt naar voren en zakt op de grond ineen. Hij haalt geen adem en verroert zich niet...

‘Die wond moet dichtgedrukt worden,’ zegt Roosevelt koeltjes, en hij veegt de hoorn af aan mijn vaders rug en loopt naar de deur. Hij

werpt me een blik toe om duidelijk te maken wat hij bedoelt.

Ik kan hem nog tegenhouden, maar alleen als ik mijn vader achterlaat. En na wat die mij heeft aangedaan zou het een eenvoudige keuze moeten zijn.

Ik kijk naar mijn vader, dan naar Roosevelt en dan weer naar mijn vader.

Er is geen sprake van een keuze.

Ik draai mijn vader op zijn rug. Zijn ogen zijn open en naar boven gerold.

‘Daarom heb jij het gevonden, Cal,’ roept Roosevelt, die al bij de deur is. ‘De zuiverste ziel wordt beloond.’

Met een ruk trekt hij de deur van de bibliotheek open. Maar in plaats van een gang ziet hij metalen tralies en twee cipiers die hem de weg versperren. Het metalige geluid dat we net hoorden... dat was het veiligheidshek dat uit het plafond naar beneden is gerold. De spijlen geven niet mee als hij ze vastpakt.

‘Dat is hem! Hij heeft me gestoken!’ brult Ellis, die voorovergebogen staat en een dik stuk verbandgaas tegen zijn borst drukt. Hij stapt tussen de twee cipiers in en wijst naar Roosevelt.

Twee zeer ontstemde cipiers steken hun handen tussen de tralies door, grijpen Roosevelt bij zijn schouders, trekken hem naar voren, zodat zijn gezicht wordt platgedrukt tegen de ijzeren spijlen, en houden hem vast alsof ze op het punt staan hem met brute kracht door de tien centimeter brede ruimte tussen de tralies te rukken.

Het duurt even voor het tot me doordringt, maar dan stapt een van de cipiers opzij en zie ik dat Ellis zijn politie-uniform nog aanheeft.

‘Heeft hij dit gestolen?’ vraagt een van de cipiers, en hij grist de hoorn uit Roosevelt’s hand.

‘Ja, dat is het,’ zegt Ellis met een onbewogen gezicht. Hij houdt een doorzichtig plastic bewijszakje open en de cipier laat Kaïns moordwapen erin vallen.

‘N-nee!’ schreeuwt Roosevelt. ‘Hij is een moordenaar! Hij heeft twee mensen vermoord in Cleveland!’

‘Zei ik niet dat hij dat zou beweren?’ vraagt Ellis, die al uit het zicht verdwenen is.

‘Dat is niet...! Hij líégt!’ brult Roosevelt, en de druppels speeksel vliegen in het rond. ‘Hij is niet van de politie!’

‘Ann Maura ligt op de grond! En we hebben iemand met een open wond!’ roept een andere cipier, die tussen de tralies door naar mijn vader en mij staart. ‘Geef aan Henkel door dat we zeer dringend een arts nodig hebben!’

Ik zit op mijn knieën bij mijn vader, beadem hem een paar keer en begin met hartmassage. Hij hoest en gaat snel ademen, maar zijn buik blijft bloeden. De rode vlek in zijn overhemd wordt groter en er begint een plasje op de vloer te ontstaan. Ik grijp een doek uit de gootsteen en druk de wond dicht. Er moet snel medische hulp komen.

‘Ahuuh... ahuhh...’ Mijn vader hapt naar lucht. Hij kan zijn hoofd niet optillen, maar draait het mijn kant op. Zijn stem is zacht, nauwelijks een fluistering. ‘H-het was niet mijn bedoeling... Ik had het beter willen doen, Cal.’

Ik knik, maar kijk hem niet aan.

‘Ik meen het, Cal. En toen ik – ahuhh – t-toen ik het in de auto over je moeder had... Daar verandert niets aan.’

Zijn stem wordt schor en met elke lettergreep zachter. Zijn gezicht is bleek; alle kleur loopt weg door het gat in zijn buik. Hij weet wat hem te wachten staat. Zijn vorige wond was oppervlakkig. Deze is diep.

‘H-heb je me gehoord?’ fluistert hij. ‘Met je moeder... Alsjeblieft... Daar verandert niets aan.’

Het klinkt nu als een smeekbede, en zijn ogen staan vol tranen.

Ik schud mijn hoofd en voel zelf ook een brok in mijn keel. ‘Natuurlijk wel, pap. Natuurlijk verandert het.’

‘Hij is een dief!’ tiert Roosevelt, en zijn speeksel vliegt weer tussen de tralies door. ‘Vertel het hun, Cal! Je moet het hun vertellen!’ schreeuwt hij, en eindelijk kijkt hij me aan, over zijn schouder.

Ik ren al naar hem toe.

Mijn vuisten. Ze kunnen nog steeds donderslagen uitdelen.

Roosevelt draait zich om op het moment dat ik uithaal, maar hij ziet de klap niet aankomen.

Vier dagen later
Orchard Lake, Michigan

Ellis raakte niet zo snel opgewonden. Niet dat hij geen emoties had. Maar het leven is veel minder teleurstellend als je er niet te veel van verwacht.

Toen hij echter de rondlopende oprijlaan van het smaakvolle, besneeuwde landhuis in Engels-koloniale stijl op reed, toen hij de auto parkeerde en zijn hand uitstak naar de passagiersplaats om het versleten leren foedraal te pakken waar zijn injector in had gezeten, bonsde zijn hart en suisden zijn oren van opwinding.

‘Kom, Benoni,’ zei hij. De hond sprong uit de auto en Ellis liep met grote passen achter haar aan. Hij had kunnen zweren dat de wind in Michigan alleen voor hem waaide.

Deze avond was zo bijzonder dat enige opwinding wel gepast was.

Ellis had natuurlijk eerder kunnen komen. Maar met zijn verwondingen aan borst en buik, die hij eerst nog had moeten laten ontsmetten en hechten, was het beter zo. Dit was zijn aankomst. De vervulling van zijn moeders wens. Hij moest sterk zijn.

Ellis volgde de instructies van de rechter en liep niet naar de voordeur van het huis, maar nam het leistenen pad naar het gastenverblijf aan de achterkant. De rechter was nog steeds een bekende persoonlijkheid. En dit, het openen van het erfgoed, moest onbespied blijven.

‘Deze kant op, Benoni,’ riep hij, om te zorgen dat de hond niet het bos in zou rennen.

‘Goh, wat een mooi dier,’ riep een krakerige kikkerstem toen de deur van het gastenverblijf openging. Rechter Felix Wojtowicz, die bukte om Benoni te begroeten, zag er ouder – veel ouder – uit dan

een jaar geleden, toen Ellis hem voor het eerst een bezoek had gebracht.

‘Mag ik haar iets lekkers geven?’ vroeg de rechter. Hij streek zijn sliertige witte haar opzij en verwelkomde Ellis in de kleine bungalow, waarin zich een bescheiden kantoor aan huis bevond, een leren bank en een bar met een spiegelwand erachter in de hoek. ‘Ik heb wat vlees voor haar bewaard. Het is runderfilet.’

Ellis kon een grijns niet onderdrukken. Nu probeerde de rechter bij hem in een goed blaadje te komen.

‘Ze is dol op runderfilet,’ zei Ellis, en Wojtowicz ging op zijn hurken zitten en liet Benoni uit zijn hand eten.

‘Ik heb het verhaal gisteren in de krant gezien,’ vervolgde de rechter. ‘Je foto stond erbij. Van de videocamera in de gevangenis. Ik heb begrepen dat Cal die als bewijsstuk bij zijn verdediging zal gebruiken. Dat zal wel werken.’

‘Dat weet ik. Maar het belangrijkste heeft hij verloren, en dan bedoel ik niet alleen zijn vriend,’ zei Ellis terwijl hij het leren foedraal voorzichtig op de glazen bar legde. Hij ademde nog een keer diep in, ritste het open en verwijderde heel voorzichtig het dikke pak bubbeltjesplastic en het zuurvrije zijdepapier, zodat het kostbare voorwerp dat erin verpakt was zichtbaar werd.

‘Mijn overgrootvader is hiervoor gestorven,’ zei Ellis. Met de fijn gegroefde, grijs met ivoorkleurige hoorn in zijn open handen keerde hij zich om naar de rechter. ‘Het is u geraden dat u het kunt lezen.’

Al knikkend bekeek de rechter het object. Geiten, koeien, schapen; hun hoorns bestonden uit keratine, het eiwit waaruit teennagels, hoeven en klauwen waren opgebouwd. In vroeger tijden waren er nauwelijks hardere voorwerpen dan hoorns beschikbaar, en daarmee waren ze uiterst geschikt om in te schrijven. En als wapen. Op een droge plek, in een grot bijvoorbeeld, kon een hoorn eeuwenlang intact blijven.

‘Lieve hemel,’ zei de rechter, en er stonden tranen in zijn ogen. ‘Je hebt hem echt gevonden. Je zij geprezen, Ellis. Je zij geprezen.’

Met trillende handen pakte de rechter het leren foedraal en liet Ellis de hoorn terugleggen op het pak bubbeltjesplastic en zijdepapier. ‘De tekeningen, de gekruiste sikkels: dit is het,’ zei de rechter, en hij keek Ellis aan. ‘Dit is het!’ Voorzichtig droeg hij de oude gegraveerde

hoorn met nog steeds bevende handen naar de achterkamer van de bungalow. 'Ik heb mijn loep erbij nodig.'

Maar toen hij achter de rechter aan naar de slaapkamer liep, zag Ellis twee oudere mannen – zo te zien een tweeling, achter in de zestig – in overjassen met visgraatdessin.

Godskolere...

Daar stond Ellis, met zijn armen slap langs zijn lichaam, toen het eerste gedempte schot werd afgevuurd.

De rechter glimlachte, met de hoorn in zijn handen, terwijl de kogel Ellis' hals doorboorde.

Ftt.

Benoni! Benoni, aanvallen! wilde Ellis schreeuwen, toen hij op de grond viel en onbeholpen op zijn zij rolde. Maar zijn woorden gingen verloren in het opborrelende bloed uit zijn verbrijzelde strottenhoofd.

Ftt. Ftt. Ftt. Ftt. Ftt.

Vijf gedempte schoten. Alle vijf in Ellis' borst.

Het laatste wat Ellis zag, was dat de rechter naast hem stond en op hem neerkeek. Hij zag er plotseling niet zo oud meer uit.

'Denk eraan, Ellis: niemand houdt van bullebakken.'

Een paar seconden later werden de rechter, de kamer en de wereld vaag.

'*Heil, Thule,*' riep een van de mannen.

'Ja, heil, natuurlijk,' zei de rechter. 'En pak mijn handschoenen. Tijd om het Boek der Waarheid open te slaan.'

Fort Lauderdale, Florida

‘Het is een valstrik, Cal! Dat is het altijd!’ schreeuwt Alberto.

Ik knik, hijs Alberto overeind, sla een arm om zijn middel en probeer hem in evenwicht te houden terwijl we vanuit het steegje langs het betegelde terras voor het Thaise restaurant lopen. Hij heeft dezelfde morsige kleren aan als vorige week, afgezien van de bumpersticker die hij nu om zijn enkel heeft geplakt: *DOORZETTERS KICKEN NIET AF*.

‘Ik heb mijn teennagels boven die soep geknipt!’ roept Alberto, en hij wijst naar de soepkom van een blondine.

‘H-hij maakt een grapje,’ verzekert de restaurantmanager, die achter ons aan loopt, haar in het voorbijgaan. Maar te zien aan de lelijke blik die de blondine haar kelner toewerpt, die op zijn beurt lelijk naar mij kijkt, gelooft niemand hem.

‘Alberto...’

‘Spreek me niet tegen, Cal! Waar heb jij trouwens uitgehangen? Die klootzak denkt dat het hele blok van hem is!’

‘Ik heb je gehoord. Ik zal met hem praten. Maar nu moet je ophouden met schreeuwen, oké?’

‘Cal, hij...!’

Ik leg mijn hand tegen Alberto’s rug en duw. Ik duw niet hard. Dat hoeft niet. Hij snapt het zo ook wel. Ik ben er voor hem.

‘Alberto, als je iets zegt, dan luister ik. Begrepen? Ik luister.’

Met zijn bloeddoorlopen hondenogen kijkt hij me even aan, maar niet lang. Ik wacht tot hij iets zegt, wat dan ook, maar hij houdt zijn roestige colablikje met het plasticfolie over de bovenkant stevig vast en draait zich naar de stoeprand, waar ik het oude bruine busje heb geparkeerd dat ik te leen heb van een andere daklozenopvang.

‘Waar is Roosevelt?’ roept hij uit.

‘In de gevangenis.’

Daar denkt hij even over na. ‘Dat heb ik gehoord.’ Daarna, op geruststellende toon: ‘Je hebt hem niet nodig.’

Zonder nog een woord te zeggen klimt hij door het open zijportier het busje in. ‘Heb je koffie voor me?’ vraagt hij, intussen zelf al zoekend bij de stoelen voorin.

‘Hé, wacht even, voordat je gaat,’ roept iemand achter me.

Ik draai me om en zie dat de restaurantmanager – een bezwete Aziat in een glimmend, hip pak – op me afkomt.

‘Nogmaals bedankt voor de hulp,’ zegt hij. ‘Ik zou je niet gebeld hebben als de klanten niet waren gaan klagen.’

Hij wil me de hand drukken en me een briefje van vijftig toestoppen. ‘Om je te bedanken dat je zo snel gekomen bent,’ zegt hij.

Ik kijk naar beneden, naar mijn oude T-shirt, verschoten trainingsbroek en afgetrapte gympen. Er is niets veranderd.

Behalve ik.

Ik stap op de manager af en sla met een nieuwe ongedwongenheid een arm om zijn schouders.

‘Hoor eens, ik mag geen geld aannemen, maar mag ik je om een gunst vragen?’ Ik gebaar over zijn schouder. ‘Vind je het goed als ik dit aan je bedienend personeel geef? Je kunt het bij hun fooien optellen, en dan vooral bij die van de jongen die de blondine bedient,’ zeg ik, en ik wijs naar het tafeltje waar de boze vrouw nu haar soep terugstuurt. ‘Hij kan vanavond wel een extraatje gebruiken.’

De manager glimlacht en zijn smalle wenkbrauwen gaan omhoog. ‘Dat is aardig van je. Afgesproken,’ zegt hij, en hij biedt me opnieuw zijn hand aan. Deze keer is het een echte handdruk.

Ik loop achter het busje langs, ga achter het stuur zitten en draai het raampje open om een diepe teug zilte Floridase zeelucht in te ademen. Pas als ik het contactsleuteltje omdraai en de verlichting inschakel, zie ik de man die me de weg verspert. Hij staat voor het busje, met zijn handen in zijn zakken en zijn schouders zoals gewoonlijk gebogen.

‘Lloyd, wat doe jij hier?’ roep ik.

‘Ik wilde alleen... Ik dacht dat ik...’ Mijn vaders stem sterft weg. ‘Ik weet het eigenlijk niet,’ erkent hij ten slotte. ‘Ik heb met Serena gepraat.’

‘Ik wil niet over Serena praten.’ Ik geef gas en rijd een stukje naar voren, in de hoop dat hij opzij zal gaan. Het enige wat er gebeurt is dat hij snel om het busje heen rent naar mijn open zijraampje en zich daaraan vastklampt als een kind aan het loket van een ijscowagen.

‘Heb je mijn berichten ontvangen?’ vraagt hij smekend, zonder los te laten.

Ik trap op de rem maar blijf recht naar voren kijken, door de voorruit. Zelfs zonder dat ik naar hem kijk, zie ik dat zijn baard is verdwenen en zijn grijze haar is gekamd. Hij had een betere advocaat dan de vorige keer, wat verklaart dat hij een deal heeft kunnen sluiten door tegen Roosevelt te getuigen. En een betere dokter, wat verklaart waarom hij niet meer in het ziekenhuis ligt. ‘Ja, Lloyd. Alle vijftien.’

‘Je hebt me niet teruggebeld.’

Het zou zo gemakkelijk zijn om in woede uit te barsten en tegen hem te gaan schreeuwen.

‘Nee. Ik heb je niet teruggebeld.’

Hij kijkt naar me, zijn handen nog steeds om de rand van de ijscowagen. ‘Dat ben je ook niet van plan, hè?’

‘Ik heb je al gezegd dat ik tijd nodig heb.’

‘Maar dat zeg je alleen omdat je hoopt dat ik dan wegga.’

Voor het eerst kijk ik hem aan. ‘Wat had je dan verwacht? Dat we gezellig een bal gingen overgooien, zoals in *Field of Dreams*? Alles wat je hebt gezegd, alles wat we hebben gedaan, het was allemaal vergiftigd. Je hebt me belogen en bedrogen. Opzettelijk. En, o ja, je hebt me bijna laten opdraaien voor een moord, én ik was er zelf bijna geweest, en dat allemaal om jouw eigen egoïstische redenen.’

‘Dat is niet waar. We wilden alleen hulp om de container los te krijgen. En toen we eenmaal... Op Alligator Alley, toen je me hebt gered...’

‘Wat gebeurde er toen? Toen zag je het licht en besepte dat de liefde van je verloren zoon boven alles ging? Bewaar dat maar voor de verfilming, Lloyd. Het mag dan zijn dat je het contact met Roosevelt hebt verbroken, je wist heel goed dat ik elke vrije minuut met hem aan de telefoon hing. Zelfs toen we samen in de auto zaten, heb je niet gezegd: “Hé, Cal, je beste vriend verraadt je waar je bij staat.” Waarom heb je je mond daarover gehouden?’

Mijn vader kan me niet aankijken en slaat zijn ogen neer.

‘Zomaar een gok,’ vervolg ik. ‘Je was bang dat ik voorgoed weg zou lopen als je de waarheid zou vertellen. Driemaal raden: datzelfde resultaat bereik je nu ook. Vrouwe Fortuna is nou eenmaal een kreng.’

Hij knikt bij zichzelf, nog steeds met zijn blik naar de grond en zijn handen om het raampje. ‘Je zult het begrijpen als je...’

‘Als ik wat? Als ik zelf kinderen heb? Is dat het ouderlijke cliché waar je nu mee aankomt? Dat ik je gedrag zou begrijpen als ik zelf een zoon had?’

‘Nee, Calvin,’ zegt hij, en eindelijk kijkt hij me aan. ‘Je zou het begrijpen als je een zoon had verloor.’

Ik klem mijn kiezen op elkaar en probeer mijn blik af te wenden. Maar de woorden maken me van streek. Ze raken iets, een gevoelige snaar, veel dieper in mijn binnenste dan het verdriet en de woede om wat er de laatste tijd is gebeurd.

‘Ik heb er spijt van, Calvin. Heus waar. Maar je kunt in het leven een hamer of een spijker zijn. En ik ben veel te lang een... Ik was het gewoon zat om een spijker te zijn.’

‘Maar zie je dan niet dat je mij daarmee tot de spijker hebt gemaakt? Dus hoe graag je het ook wilt goedpraten...’

‘Ik wil het niet goedpraten,’ onderbreekt hij me. ‘Ik geef toe dat ik een beter leven wilde. Maar toen ik je zag... Toen ik je echt zag...’ Hij kijkt weg, kijkt me dan weer aan en veinst ten slotte interesse voor alle auto’s die over de boulevard racen. ‘Ik wil alleen maar vergeven worden.’

Mijn vaders grasgroene ogen staan nog angstiger dan die nacht in het park. Hij slikt moeizaam en zijn grote adamsappel spant zich als een vuist.

‘Is dat hart van jou van steen of zo?’ roept Alberto vanaf de achterbank. ‘Geef die pa van je een kans!’

Onwillekeurig moet ik lachen.

Mijn vader maakt gretig van de gelegenheid gebruik. ‘Laat me alsjeblieft uitpraten, Calvin. Een paar weken geleden was er in de krant een columnist die schreef: “Zou het niet geweldig zijn als we ons leven achterstevoren leefden?” Je begint dood en als dat eenmaal verholpen is, word je wakker als bejaarde en ga je je elke dag lekkerder voelen. Met elk jaar dat verstrijkt, verdwijnen je kwalen, krijg je meer haar, word je knapper en virieler, en het mooiste is dat je steeds jon-

ger wordt, totdat je je leven beëindigt als een fantastisch orgasme,' zegt hij met zijn scheve glimlach. 'Goed, de column was grappig bedoeld, maar stel je eens voor hoe het zou zijn als al onze vergissingen – alle verkeerde keuzes en alles waar we spijt van hebben – zichzelf ongedaan zouden maken en in het niets zouden oplossen. Zou dit dan niet veel makkelijker zijn?'

Ik kijk strak voor me uit. 'Zo zit het leven niet in elkaar, Lloyd.'

Verderop loeit een politiewagen, die zich een weg probeert te banen door de drukte die er rond etenstijd altijd langs het strand heerst. Als hij dichterbij komt, wordt mijn vader even beschenen door het blauwe zwaailicht, dat zijn rimpels gladstrijkt en zijn zongebruinde huid goed doet uitkomen. Die paar seconden is mijn vader weer jong. Net zoals hij was op de avond dat hij mijn moeder een duw gaf.

'Ik vergeef het je, Lloyd.' Ik adem diep in. 'Ik wil je alleen niet meer zien.'

Met zijn handen nog steeds om de onderkant van het raam geslagen blijft hij staan. Er zijn gevangenissen die geen tralies hebben.

Maar dat betekent niet dat je geen gang kunt graven.

'Ik zal altijd je vader blijven, Cal.'

'Daar ben ik me van bewust.'

'Wat vind je van aanstaande vrijdag?' vraagt hij. 'We kunnen samen een hapje gaan eten.'

De politiewagen is allang weg, maar in de verte hoor ik hem nog.

'Misschien.'

Ik geef gas en trek op om me tussen het verkeer te voegen. De eerste paar stappen houdt mijn vader het raampje nog vast en probeert hij mee te strompelen, maar hij komt niet ver.

'Hou je van Indiaas? Dan kunnen we Indiaas gaan eten,' roept hij me opgewonden na.

'Ik háát Indiaas,' roep ik terug, en ik laat hem achter.

Ik kijk uit het raampje. Hij ziet er weer ouder uit. Te oud om te rennen. Maar zelfs in het donker, zelfs als hij blijft staan, zie ik zijn scheve glimlach.

Die lijkt op de mijne.

Als we wegscheuren, kijk ik in de achteruitkijkspiegel voor een laatste blik, maar ik zie alleen Alberto, die met zijn neus vlak bij zijn colablikje zit.

‘Alberto, mag ik je iets vragen? Vind je dat het helpt om tegen de as van je vader te praten?’

Alberto kijkt verbaasd op. ‘De as? Waar heb je het over?’

‘In het blikje. Daar zit toch de as van je vader in?’

‘Cal, ik mag dan een zuiplap zijn, ik ben niet geschikt.’

‘Maar die avond zei je...’

‘Jezus, man, toen zaten we in een busje vol snuivers en spuiters. Als ik die vertel waar ik mijn poen bewaar, is die aan het eind van de dag verdwenen.’

Zijn poen. ‘Wacht even. Is dat je spáárpot?’

Alberto grijnst zijn grauwe tanden bloot en schudt met het colablikje. Ik hoor munten rammelen, gedempt door gekreukte dollarbriefjes. ‘Als je het in je sokken stopt, wordt het gejat,’ zegt Alberto stralend. ‘Het is net als met jouw verhaal, Cal, over die doodskist. Als de mensen denken dat er een lijk in zit, is het de beste bergplaats die er bestaat.’

Daar heeft hij gelijk in. Maar in ons geval, met die doodskist, zat er écht een lijk in.

Mijn hart springt in mijn keel.

Shit, shit, shit.

Ik moet een vlucht gaan boeken.

Orchard Lake, Michigan

Rechter Felix Wojtowicz was niet gek. Hij was meteen gefascineerd geweest toen hij het zag. Hij kende de kracht van de geschiedenis. En van rituelen. Zelfs de waarde van een bloedritueel.

Dankzij de dagboeken van zijn eigen familie wist hij dat zijn broeders al die jaren geleden in de Grot der Schatten verlaat waren door het sacrament van het bloed. Dus nu het lijk van Ellis, al in plastic gewikkeld, aan zijn voeten lag, wist hij dat hij diezelfde vergissing hier niet zou maken.

De rechter kende als geen ander de verhalen uit het verleden.

Hij wist dat Mesopotamische vrouwen vanaf 3500 v.Chr. vaak cilindervormige zegels om hun hals droegen om nachtmerries en kwaade geesten af te weren: gegraveerde stenen cilindertjes ter grootte van de kurk van een wijnfles, met een gat erin.

Hij wist dat de eerste archeologen ten onrechte dachten dat het sieraden waren. Maar het ging bij de zegels om wat erin was gegraveerd. Als ze door het bloed werden gerold en dan als een rolstempel werden gebruikt, kwamen er afbeeldingen tevoorschijn.

En hij wist dat de mooiste ervan hele verhalen vertelden.

Als een boek.

Tientallen jaren lang hadden archeologen ontzettend veel over het hoofd gezien. In 1899 was er in *The New York Times* een artikel verschenen over cilindervormige zegels uit Babylonië, die uit 4000 v.Chr. stamden en in het bezit van het British Museum waren. Als ze in de natte klei werden gerold, bleken er afbeeldingen tevoorschijn te komen van, zoals *The Times* het noemde, 'Bijbelse gebeurtenissen', waaronder levendige reliëftekeningen van onder meer 'de verhalen over de schepping, de zondeval en de zondvloed uit Genesis'.

Archeologen hadden destijds geen idee wat ze ervan moesten denken.

Maar de mannen van Thule wel.

Zij begrepen ook dat de mens al lang voor Babylonische tijden geheimen verborg door ze in alledaagse voorwerpen te graveren, bijvoorbeeld in de hoorns van geiten of rammen. Of schapen. Abel was schaaпsherder geweest.

‘Ik snap het niet helemaal,’ zei de zestiger die Kenneth heette. Hij droeg een brede bakplaat met een laag natte boetseerlei naar de glazen bar. ‘Het reliëf op het wapen is weggesleten of afgebrokkeld. Kijk maar, het is bijna glad. Er zal niets te zien zijn in de klei.’

De rechter glimlachte.

Nogmaals, hij was niet gek. Hij wist, had er zelfs op gerekend (zeker met een barbaar als Ellis) dat dit het geval zou zijn.

Als dit echt het wapen was waarmee Abel was vermoord, als de grijs met ivoorkleurige hoorn inderdaad het Kaïnstecken was, een Boek der Waarheid, waarin Gods grootste geheimen waren vastgelegd en dat van Adam was doorgegeven aan Abel en later als teken aan Kaïn was gegeven, dan was het logisch dat het reliëf in de loop der tijden was weggesleten.

Maar de koptische monniken die het aan het eind van de zestiende eeuw hadden opgegraven waren niet dom geweest.

En daarom hadden ze een reproductie als reserve bewaard.

De rechter stak zijn handen in een paar witte katoenen handschoenen, nam de hoorn in één hand en pakte met de andere een gloednieuw precisiemes op. Om het voorwerp eindelijk aan te raken, vast te houden, na al die eeuwen! Dit was niet zomaar een vondst. Het zou een opleving van de beweging betekenen. Thule zou herrijzen!

Als een chirurg stak hij het mes voorzichtig onder de zijkant van de lichtbruine leren flap die het brede uiteinde van de hoorn bedekte.

‘Je hebt het al die tijd geweten, hè?’ vroeg Kenneth, terwijl de andere man achter hem toekeek. ‘Je wist dat de monniken er iets in hadden verborgen.’

‘Ik wist het natuurlijk niet zeker, maar ik had er wel vertrouwen in,’ erkende de rechter.

Eén snelle snee met het mes en het leer kwam los. Met een ge-

luidloze oprisping dreef er een muffe stank uit het inwendige van de hoorn, de lucht van azijn en rotte eieren. De neus van de rechter ging ervan prikken en zijn ogen traanden, maar hij wendde zijn gezicht niet af.

Zonder iets te zeggen tuurde rechter Felix Wojtowicz in de hoorn. Zoekend kneep hij zijn ogen tot spleetjes, en toen werden ze weer groot.

‘Wat? Wat zit erin?’ vroeg Kenneth.

De rechter gaf geen antwoord.

In paniek keerde hij de hoorn om en voor de zekerheid schudde hij hem heen en weer. Er kwam alleen een wolkje fijn stof uit.

‘Dit is onmogelijk,’ stamelde hij. ‘Iemand... iemand heeft het er al uitgehaald.’

81

*17 oktober 1931
Cleveland, Ohio*

‘Jij wilt het wel hebben, ja?’ vroeg Mitchell Siegel met zijn zware accent.

Jerome, zijn jongste zoon, zat op de radiator nerveus met zijn voet op de vloer te tikken en keek strak naar de dikke, grote bijbel die als een bouwblok op zijn schoot lag. Hij was een rusteloze, slungelige jongen met een weke kaaklijn, een puntige kin, een bos dik zwart haar op zijn hoofd en een grote bril die hij alleen afzette als hij naar bed ging, als hij ging douchen en als er foto’s voor het schooljaarboek werden gemaakt.

‘Dat kan toch niet, pap. Het is van jou.’

‘En nu is het van jou,’ bulderde Mitchells zware stem, die bij zijn grote lijf paste.

Jerry stond op het punt hem tegen te spreken, maar eerlijk gezegd wilde hij helemaal niet dat zijn vader het boek terug zou nemen.

‘Jij houdt het bij je, ja?’

Jerry knikte en streek met zijn vingertoppen over het mooie, lichtbruine leer. Zo glad als mensenhuid. ‘Mag ik je vragen... Het ding dat erin zit...’

‘De totem,’ zei zijn vader.

‘De totem die erin zit,’ herhaalde Jerry, die nog steeds met zijn voet op de grond tikte, zodat het boek op en neer wipte op zijn knie. ‘Weet jij eigenlijk wat het is?’

Mitchells ogen werden donker. ‘Denk je dat dat belangrijk is? Het enige wat belangrijk is, is dat mensen hun leven ervoor hebben gegeven. Er zijn mensen voor gestorven, Jerome!’ Mitchell onderbrak zichzelf toen hij zich herinnerde hoe zijn eigen vader vaak zijn stem

had verheven. Hij ademde diep in door zijn neus. ‘Het is nu voor jou, Jerome. Jij moet het beschermen.’

Jerry verschoof een beetje op de radiator en wierp een blik over zijn schouder uit het raam op de eerste verdieping. Zijn twee oudere broers waren op straat aan het stoeprenden. ‘Waarom heb je het niet aan Harry of Leo gegeven, of misschien aan Minerva?’ vroeg Jerry. Minerva was zijn oudere zus. ‘Ik bedoel, ik ben de kleinste.’

Mitchell keek naar zijn jongste zoon en wist dat die gelijk had. Van zijn zes kinderen was Jerry inderdaad de kleinste. En de zwakste. En de minst populaire. Als zijn broertjes en zusjes na schooltijd naar buiten renden om te gaan spelen, bleef Jerry vaak binnen en schreef verhaaltjes of tekende dagdromen.

Net als Mitchell toen hij die leeftijd had, thuis in Litouwen.

‘Spreek je je vader tegen? Toon liever eerbied!’ zei Mitchell streng, en hij greep Jerry met zijn grote hand bij de schouder.

Jerry, die nog steeds naar buiten keek, knikte. Hij wist wel beter dan ertegen in te gaan.

Zijn vaders greep verslaptte en even dacht Jerry dat hij nog iets zou gaan zeggen.

Maar dat deed hij niet.

Met zijn langzame, zware schuifelpas – Jerry had altijd het idee dat hij mank was en dat probeerde te verbergen – liep Mitchell Siegel naar de deur.

‘O, pap, mag ik nog één ding vragen?’

Zijn vader draaide zich in de deuropening om.

‘Wat je over die mannen hebt verteld, die mannen in de grot, met de mantels en het bloed en de...’

‘Wat is je vraag, Jerome?’

Jerry keek zijn vader aan. ‘Ze wilden je vermoorden, hè?’

Mitchell zei niets.

‘En als ze het nog een keer proberen?’ vroeg Jerry, en hij tikte nog sneller met zijn voet dan daarnet.

‘Dat gebeurt niet,’ beloofde Mitchell. ‘Dat kunnen ze niet. Ze kunnen onmogelijk weten waar ik ben.’

Jerry knikte alsof hij het begreep. ‘Maar toen je daar was... Denk je echt dat ze probeerden een monster te creëren?’

‘Jerome, het is lang geleden. Niet iets om je zorgen over te maken.’

‘Ik maak me geen zorgen. Ik...’ Jerry legde het boek opzij. Hij frons- te zijn wenkbrauwen. ‘Ik dacht alleen: als iemand echt zou kunnen toveren of geesten kon oproepen of een arisch wezen kon bouwen, zoals die mannen wilden...’ Hij hield zijn hoofd een beetje schuin en in het binnenvallende zonlicht leek hij een klein jongetje. ‘Ik weet het niet, pap. Zou je zoiets niet ook voor een góéd doel kunnen inzet- ten?’

Het woord 'Superman' is de Engelse vertaling van
Nietzsches übermensch en werd door
George Bernard Shaw gebruikt in zijn *Man and Superman*.
Maar de term 'übermensch' heeft zijn bekendheid te danken aan
Hitler, die een natie van übermensen wilde creëren.
– brochure van het Maltz Museum

Heden
Marina del Rey, Californië

'Je ziet er bang uit.'

'Ik ben niet bang,' zeg ik tegen Serena, en ik sla mijn handen stevig om het stuur van onze huurauto, die aan het eind van de brede doodlopende straat staat. 'Alleen zenuwachtig.'

'Hierover, of zit je nog aan je vader te denken?'

Ik zwijg een seconde te lang. 'Hierover.'

Naast me trekt Serena haar voeten onder zich in kleermakerszit zonder een moment haar blik van me af te wenden. 'Cal, misschien geeft het je een rustiger gevoel als je weet dat je vader...'

'Nu even geen citaat van Boeddha, alsjeblieft. Mag ik me er niet gewoon zorgen over maken dat ik misschien te toegevend ben?'

'Misschien ben je dat inderdaad,' erkent ze. 'Maar vergeet niet...'

'Geen Boeddha, zei ik.'

'Geen Boeddha. Hoor eens, als baby Superman met een raket naar de aarde wordt geschoten en zijn werkelijke ouders op Krypton achterblijven, krijgt hij hier twee nieuwe, volmaakte ouders die hem perfect behandelen.'

'Nou en?'

'Dat is maar een stripboek. In het echte leven is de afloop altijd

veel gecompliceerder. En het begin ook.'

'En dat is het? Moet ik me nu beter voelen? Of het hem gewoon maar vergeven? Mag ik niet boos op mezelf zijn dat ik hem misschien wel weer in mijn leven heb uitgenodigd?'

Ze kijkt me aan, en haar geelblauwe ogen proberen al het leed en verdriet te absorberen dat ze bij me vermoedt. Ze is niet mijn geliefde. Dat weet ik. Maar het valt niet te ontkennen dat zij, ondanks al die zelfhulpflauwekul, de hele tijd de enige factor is geweest die me eraan heeft herinnerd dat niet alles een prijs heeft.

'Cal, de ziel zou geen regenboog kennen als de ogen geen tranen hadden.'

Ik kijk haar strak aan. Zonder met haar ogen te knippen kijkt ze terug.

'Dat was Boeddha, hè?' vraag ik.

'Indiaans. Van de Minquass-stam.'

Ik knik, nog steeds met mijn handen stevig om het stuur. Ik doe elke dag mijn best voor mijn cliënten en zal dat altijd blijven doen. Het is fijn om te merken dat er eindelijk iemand haar best doet voor mij. 'Had ik je al bedankt dat je met me mee bent gekomen?'

'Zeker negen keer. Ben je nog steeds zenuwachtig?'

Ik staar over haar schouder naar onze bestemming: het beige met witte appartementengebouw van drie verdiepingen, waar een groepje pelikanen op nestelt.

'Doodnerveus,' vertel ik haar.

'Daarom moet je gaan. Zonder mij. Jij bent degene die het moet weten, Cal.'

Daar heeft ze gelijk in.

Als ik zachtjes het portier openduw en naar buiten stap, word ik begroet door de Californische zon. Ik hoor het geklepper van pelikanen en in de verte een scheepshoorn. We zijn niet ver van de jachthaven.

'Neem er de tijd voor. Ik kom je over een uur ophalen,' roept Serena me toe, en ze trekt al op. Ze is bang dat ik misschien zal terugkrabbelen als ze hier blijft wachten. Ze heeft gelijk.

Achter me hoor ik de auto wegrijden.

Deuren tellend loop ik over het betonnen pad naar de achterkant van het gebouw, waar ik even voorbij een stel openstaande jaloezie-

ramen bij een koraalkleurige deur met vier sloten kom. Ik hoor binnen een oud nummer van Dean Martin opklinken. Onder de deurbel staat de naam:

SIEGEL

Ik blijf er even naar kijken en verzamel al mijn...

‘Ik zie u daar wel staan,’ klinkt de stem van een oudere vrouw. ‘Komt u voor de airconditioning?’

Het zou gemakkelijk zijn om ja te zeggen. Of om mijn portefeuille voor het spionnetje heen en weer te zwaaien en te doen alsof ik nog steeds rechercheur ben. Ze moet tegen de negentig zijn. Ze zou het bedrog niet opmerken.

Maar ik wel. En deze vrouw en haar familie verdienen beter.

‘Ik, eh... ik hoopte dat ik u iets mocht vragen over uw man,’ zeg ik haar.

De deur blijft gesloten. ‘Als u een van die stripfans bent: ik geef geen interviews. Ik praat niet over Superman. Ik heb mijn verhaal al vaak genoeg gedaan,’ antwoordt ze.

‘Superman interesseert me niet, mevrouw. Het gaat me om uw man, Jerry.’

‘Dan interesseert Superman u wel degelijk. Denkt u dat u de eerste schurk bent die op die manier probeert binnen te komen?’

‘Mevrouw...’

‘Ik heb al sinds 1948 met mensen als u van doen!’ roept ze door de deur.

‘Ik weet wie Jerry’s vader heeft vermoord.’

‘Leuk geprobeerd. Ook dat heb ik eerder gehoord. Laat me raden: u wilt een boek schrijven. Iedereen is dol op mysteries.’

‘Ik weet dat het geen mysterie was. En dat Jerry het heeft zien gebeuren.’

Er valt een lange stilte. De pelikanen blijven klepperen.

‘Ik heb deze gevonden,’ vervolg ik, en ik pak de vier plaatjes uit het oude stripboek, met het Thule-symbool, uit mijn zak en houd ze voor het spionnetje.

Opnieuw een lange stilte.

Klnk. Klnk. Kloink. Klnk. De sloten worden opengedraaid.

Ik verwacht een frêle, bejaard dametje. In plaats daarvan verschijnt er een vrouw op leeftijd met getoupeerd roodbruin haar, levendige donkere ogen en de prachtigste jukbeenderen die ik ooit heb gezien. Volgens de brochure van het museum heeft deze vrouw voor Jerry en Joe geposeerd en is Lois Lane naar haar geschapen. Ik had dus kunnen weten dat ze mooi zou zijn.

‘Wilt u niet binnenkomen, meneer...’

‘Cal Harper.’ Ik steek mijn hand uit.

‘Joanne,’ zegt ze, en ze nodigt me binnen zonder me de hand te schudden. ‘Waar hebt u die tekeningen gevonden?’

‘In Jerry’s oude huis in Cleveland. In zijn kamer.’ Ik zie haar naar de plaatjes in mijn hand kijken. ‘U wist niet dat ze daar waren, hè?’

Ze geeft geen antwoord, maar gaat me voor naar haar woonkamer, waar de overheersende kleuren lichte pasteltinten en zeegroen zijn. Net als in de gevangenis. Links van ons staat een boekenkast. De andere muren hangen vol – maar dan ook echt vól – ingelijste familiefoto’s. Foto’s van haar met Jerry, van haar met haar dochter en van haar met haar kleinkinderen. Nergens een spoor van Superman.

Op een wit formica dressoir staat een dubbele cassette recorder en ze zet Dean Martin zachter, maar niet helemaal uit. Ze houdt niet van alleen zijn. Net als ik.

Ze gaat op haar rieten bank met perzikkleurige bekleding zitten en slaat damesachtig haar enkels over elkaar. ‘Vertel me eens wat u van me wilt, meneer Harper.’

‘Nee. Nee, nee, nee. Ik wil helemaal niets.’

‘Waarom bent u dan hier?’

‘Omdat... Het is moeilijk uit te leggen.’

Ze trekt een van haar smalle wenkbrauwen op. ‘Elke dag, werkelijk elke dag van mijn Jerry’s leven was er wel iemand die iets van hem wilde: juristen, journalisten, zogenaamde fans, en dan heb ik het nog niet eens over de uitgever. Weet u dat Jerry, toen hij in de zestig was en alles nog niet algemeen bekend was geworden, post moest sorteren om brood op de plank te krijgen? De man die een held creëerde die miljarden dollars heeft opgebracht, moest in de herfst van zijn leven pakjes rondbrengen in een kantoor en moeite doen om ervoor betaald te krijgen. Zelfs nadat ze uiteindelijk de cheque hadden geschreven en probeerden het goed te maken, wilde letterlijk iedereen

iets van hem, meneer Harper. Dus vertelt u me nou maar of u dit om het geld doet of om het verhaal.'

'Ik weet dat het raar klinkt, mevrouw Siegel, maar ik geloof... ik geloof dat ik het voor mijn vader doe, als u zich daar iets bij voor kunt stellen.'

'Totaal niet.'

'Dat snap ik, maar ik had daarnet gelijk, hè? Jerry heeft de moord op zijn vader gezien.'

Eerst kijkt ze een tijdje zwijgend naar de familiekiekjes aan de muur. 'U moet begrijpen dat Superman in de strip de held was en Clark Kent maar spel. Maar in het echte leven... Clark Kent was Jerry. De verlegenheid, de angsten, zelfs het lichte stotteren: hij was het kleine mannetje waar de pestkop op het strand zand overheen schopte. Maar dat verdween allemaal als hij over zijn verhalen praatte. Dan was hij een en al energie en levendigheid, en deed hij voor niemand onder. Het was alsof hij een bron van kracht in zich had die overliep als hij eenmaal in zijn element was. Maar alleen als hij in zijn element was. Hebt u wel eens zo iemand ontmoet?'

Ik zie mijn spiegelbeeld in een van de fotolijsten en kan niet anders dan knikken. 'Dagelijks.'

'Weet u dat Hitler Superman heeft verboden? En Mussolini ook? Daar was Jerry dolgelukkig mee. Maar toen hij de rechten op Superman kwijtraakte, toen zijn naam er niet langer aan verbonden was, verdween de energieke Jerry. Hoewel hij zelfs destijds, zelfs in het diepste dal, toen het elektriciteitsbedrijf dreigde onze stroom af te sluiten, vanbinnen nog sterk was. Hij heeft die afstraffing in het openbaar ondergaan. En ik kan het niet uitleggen, maar ik weet dat hij die kracht van zijn vader had.'

'Is dat hem?' vraag ik, en ik wijs naar een zwart-witfoto van een jongeman met een snor in een Russisch legeruniform. Hij is klein en mager, en zijn dichtgeknoopte jasje is hem iets te groot. Hij staat voor een balustrade, alsof hij die nodig heeft om zich aan vast te houden.

'Dat is Mitchell,' zegt ze.

'Praatte Jerry vaak over hem?'

'Nee. Maar áls hij over hem sprak, was dat op een bijzondere manier.'

‘En nooit in het openbaar.’

‘Kijk, dat is de algemene misvatting. Natuurlijk, Jerry heeft duizenden interviews gegeven, maar alleen omdat hij nooit over zijn vader sprak zoeken de mensen daar iets achter, of ze zeggen dat Jerry niet gezien wilde worden als het arme jongetje dat zijn vader had verloren. Maar dat was niet de reden dat Jerry over zijn vader zweeg.’

‘U denkt dat hij hem beschermde,’ zeg ik.

‘Hij beschermde in elk geval iets,’ erkent ze.

‘En u weet wat.’

‘Dat heb ik niet gezegd, meneer Harper.’

Ik schud mijn hoofd en kijk naar de boekenkast links van me. De planken staan vol romantische literatuur, met hier en daar een gebonden boek ertussen, maar op de bovenste plank staat een drietal hoge, leren boekomslagen met respectievelijk de woorden *Superman*, *Clark Kent* en *Lois Lane* op de rug. ‘Ik weet van de as, mevrouw Siegel.’

Voor het eerst sinds ik hier ben, betreft Joanne Siegels gezicht zo dat haar hoge jukbeenderen smaller lijken te worden.

Eerlijk is eerlijk, het was mijn vader die me vertelde dat de as van Jerry Siegel was verdeeld over een koperen urn en een set holle nepboeken die zijn vrouw bewaart voor als er ooit een echt Supermanmuseum in Cleveland komt. Maar pas toen Alberto de magische woorden zei, drong de waarheid eindelijk tot me door. Als mensen denken dat ergens as in wordt bewaard, heb je een bergplaats die niemand ooit zal openen.

Ta-daa!

‘U gaat het nu zeker meenemen?’ vraagt ze.

‘Ik zei u al, mevrouw, ik wil helemaal niets.’

Ik loop naar de boekenkast. Joanne zwijgt.

‘Kunt u me dan in elk geval vertellen wat het is?’ vraagt ze ten slotte.

Ik kijk over mijn schouder naar de weduwe van Jerry Siegel. Natuurlijk, hij heeft het haar nooit verteld. Wat er ook in die boeken zit, het had zijn vader al het leven gekost. Als zijn vrouw het wist, als ze ooit achter haar aan zouden komen... Onbestaanbaar dat Superman Lois ooit in gevaar zou brengen.

‘Weet u het echt niet?’ vraag ik.

‘Ik heb wel een idee. Maar ik weet het niet zeker.’

Ik trek de nepboeken naar voren en ontdek dat er nog een boek bij de set hoort: het heeft een groen omslag en op de rug staat *The Spectre*. ‘The Spectre?’

‘De andere belangrijke creatie van Jerry: een vermoorde man wordt door God teruggestuurd om wraak te nemen op booswichten,’ vertelt Joanne.

‘Dat klinkt nogal Bijbels.’

‘Dat geldt voor alle goede verhalen,’ zegt ze. ‘Een uitspraak van Jerry. U moet niet denken dat stripverhalen zomaar een allegaartje van woorden en beelden zijn. Het Superman-verhaal is in elke cultuur op deze planeet terug te vinden. We hebben allemaal helden nodig. En schurken. Het is niet meer dan logisch dat er overeenkomsten met de Bijbel zijn. Jerry verontschuldigde zich daarvoor, maar ik vind dat niet nodig. Er is niets mis met het verlangen naar iemand die ons redt, of met erkennen dat we niet alles alleen kunnen.’

‘Ja... dat zei mijn predikant ook altijd.’

‘Dan had hij gelijk. Jerry heeft dat nooit geleerd. Hij dacht altijd dat hij in zijn eentje tegen de wereld kon vechten of die in elk geval te slim af kon zijn.’ Ze richt haar blik weer op de holle boeken waarin een deel van de as van haar man zou zitten.

Nadat ze met een knikje toestemming heeft gegeven, pak ik ze van de plank. Alle delen blijken inderdaad aan elkaar vast geplakt. En ja hoor, achterop zit een sluitinkje. Ik draai het open en de ruggen van de boeken springen een centimeter naar voren, als een la die op een kiertje staat.

‘Je bent zenuwachtig,’ zegt Joanne Siegel achter me.

Maar ik hoor alleen de stem van Roosevelt door mijn hoofd gonzen, en zijn theorieën over het kostbare geschenk van God dat van Adam overging op Kaïn, van Mitchell Siegel op zijn zoon en – als kers op dit surrealistische surprisetoeetje – van mijn vader op mij. Toen Kaïn berouw toonde, had God hem volgens Roosevelt een merkteken gegeven, een aanwijzing, het Boek der Waarheid, dat de geheimen van de onsterfelijkheid bevatte.

Ik geloof niet in magie. Of in het godsgeschenk der onsterfelijk-

heid. Maar ik geloof wel dat er zoons zijn die alles doen om de laatste wens van hun vader ten uitvoer te brengen. En om hun gezin te beschermen.

Voorzichtig steek ik een vingertop in de kier en trek aan de ruggen van de boeken. Er schuift een diep, met vloepapier gevoerd vak tevoorschijn, waarin twee op elkaar geplakte vellen papier liggen. Ik trek ze er met twee vingers uit en voel hoe kleverig ze zijn. Natuurlijk. Jerry's geliefde waspapier.

Net als het papier dat om het stripboek zat, is ook dit langs de randen samengesmolten, zodat de inhoud afgesloten is. Ik probeer erdoorheen te kijken. Er is zeker iets te zien, maar het is iets vlekkerigs en bruins, onmogelijk te lezen. Het is in elk geval geen stripboek. Zo te zien aan het zand en de steenbrokjes onderin is het iets wat veel ouder is.

Nadat ik een hoekje van het waspapier heb afgescheurd, steek ik mijn vinger erin en laat die als een briefopener langs de rechterkant glijden. Mijn handen zouden moeten beven, maar dat doen ze niet. Wat er ook in zit, ik heb het antwoord nu bijna.

Als mijn vinger langs de onderste rand van het pakketje gaat, loopt er een klein stroompje zand uit. Tussen het waspapier zit een vel... nee, geen papier. Het is vergeeld en verdroogd, en lijkt nog het meest op dierenhuid. Maar pas als ik het beschermende waspapier terugsla, zie ik het voor het eerst goed.

Eerst knijp ik mijn ogen tot spleetjes en dan worden ze groot. Dean Martin zingt verder.

O wauw.

Het... het bestaat dus echt: het enige hoofdstuk van het Boek der Waarheid.

Achter me hoor ik Joanne iets zeggen, maar ik versta haar niet. Alles wordt overstemd door het langzame bonzen van mijn eigen hart.

Aan de randen brokkelen kleine stukjes perkament af door mijn aanraking.

Het is geen cryptische boodschap in het Hebreeuws of het Grieks of in een oude, verdwenen taal die ik niet ken.

Het Boek der Waarheid is geschreven in de enige taal die de hele wereld spreekt.

Het is een tekening.

En die is schitterend.

Op het eerste gezicht lijkt het een ets, maar als je naar de hoeken kijkt, lijkt het meer op de afdruk van een stempel... of een zegel. De hoorn. Dit is de afbeelding die in reliëf op de hoorn heeft gestaan. Iemand heeft die in de inkt gedrukt en als een rubber stempel afgerold. Op het perkament.

Ik kijk aandachtig naar de lijnen, die schetsmatig, bijna rudimentair zijn. Die lichtbruine kleur, dat is gedroogd bloed. Bloed van lang geleden. Maar het is de afbeelding zelf die de tranen in mijn ogen doet springen: die is primitief, en de verhoudingen zijn versimpeld en kloppen niet, maar de voorstelling is duidelijk: een klein kind dat op schoot zit bij zijn vader, die hem iets in het oor fluistert.

Een verhaal.

Een vader die zijn kind een verhaal vertelt.

Mijn gedachten raken in een slip en proberen weer grip te krijgen. In eerste instantie neem ik aan dat het Adam is, die Abel iets influistert... of Kaïn... Het moet een van zijn zoons zijn. Opnieuw zoek ik elke grove lijn van de afbeelding af op zoek naar aanwijzingen. Hoe de vader naar voren leunt, hoe de jongen zijn hoofd gebogen houdt, alsof hij geniet van elk detail. Ik denk aan de Bijbelverhalen uit mijn jeugd, aan Noach en zijn queeste om de dieren te redden die God had geschapen. Ik denk aan Jerry Siegel, alleen in zijn slaapkamer, starend naar het plafond. En ik denk natuurlijk aan mijn vader en alle geheimen en verhalen die ik heb gemist. Iets verkeerd zeggen kan veel kwaad doen, maar dat valt in het niet bij het verdriet door wat ongezegd blijft.

Mijn zicht wordt onscherp door mijn tranen, maar als ik met mijn ogen knipper zijn ze weg en zie ik de vader, de zoon en het verhaal weer. Glashelder.

Roosevelt... Roosevelt had gelijk. Het is inderdaad een erfgoed, een teken, een aanwijzing, het ultieme aandenken, een 'boek' dat Adam creëerde om alle aardse kennis door te geven. Dit zijn de instructies.

Vertel je verhaal.

Dat is het geheim van de onsterfelijkheid. De enige ware manier om voorgoed voort te leven.

'Het is een van Mitchells oude tekeningen, hè? Iets wat hij mis-

schien nog in Litouwen voor Jerry heeft getekend?’ vraagt Joanne achter me.

Ik knipper opnieuw mijn tranen weg en voel een glimlach over mijn gezicht trekken. Ik denk aan Ellis en de mannen van Thule. Ze zaten er volkomen naast met hun theorieën. Maar toen ze het magie noemden... hadden ze volkomen gelijk.

‘Ja, het is gewoon een van Mitchells oude tekeningen,’ zeg ik, en ik laat het broze perkament terugglijden in zijn beschermende omhulsel, dat ik op zijn beurt terugstop in de geheime bergplaats achter Jerry’s grootste creaties.

‘Jerry heeft altijd gehoopt dat die nog eens in een Superman-museum terecht zou komen, om zijn vader voort te laten leven, snapt u? Maar Cleveland lijkt nauwelijks te weten dat Jerry en Joe hebben bestaan. Die jongens hebben nota bene Superman gecreëerd! Maar u weet hoe dat gaat: sommige dromen blijven jarenlang bestaan.’

‘En andere altijd,’ zeg ik terwijl ik de nepboeken weer op de plank zet.

‘Dat was het dus? U bent alleen gekomen om de tekening te zien? Geen vragen over Superman? Geen “Hebt u echt model gestaan voor Lois Lane?”’

‘Ik weet wat ik wilde weten, mevrouw, dank u,’ antwoord ik. ‘O ja, en deze zijn voor u. Ik geef haar de vier stripplaatjes die we van achter het behang in Jerry’s kamer hebben gehaald.’

Ze legt de vier plaatjes voor zich op het glazen tafelblad en kijkt ernaar met de blik die oudere dames meestal reserveren voor hun trouwfoto’s.

‘Ik kan u hier niet voor betalen,’ zegt ze met trillende stem.

‘Dat heeft uw man al gedaan,’ zeg ik, en ik loop naar de deur. Ik weet dat ze een fortuin waard zijn, maar het kan me niet schelen. Alles moet uiteindelijk een keer thuiskomen.

‘Wacht!’

Ze bedankt me met een lief kusje op mijn wang. Ik ben gekust door Lois Lane. Dan zwaait Joanne Siegel me gedag en doet de deur achter me dicht.

Met het beeld van de vader en de zoon nog voor ogen loop ik door de overdekte passage.

‘Waarom kijk je zo vrolijk?’ roept een bekende stem.

Ik draai me om en zie Naomi op de onderste tree van het open trappenhuis zitten. Ze heeft nog verband om haar arm.

‘Je maakt zeker een geintje?’ vraag ik. ‘Kom op, Rambo, de oorlog is voorbij.’

‘Ik kan er niets aan doen. Wij geven nooit op.’

‘Naomi, ik heb met je superieuren afgesproken om tegen Roosevelt te getuigen en Ellis te identificeren. Het is allemaal gebeurd. Afgehandeld. Dus je moet het niet verkeerd opvatten, maar om me dat hele stuk achterna te komen? Soms moet je dingen laten rusten.’

‘Zeg de man die het niet kon laten achter zijn vader aan te gaan.’

Het is een scherpe opmerking, maar ik zie de grijns in haar ogen.

‘Hoor eens, Cal, ik wilde alleen maar vragen: is alles vergeten en vergeven?’

Ik ken haar langer dan vandaag. ‘Ben je helemaal hierheen komen vliegen om dank je wel te zeggen?’

‘Ik zei geen dank je wel. Ik zei “vergeven en vergeten”.’

‘Naomi, vertel me waarom je werkelijk hier bent.’

Ze bijt op haar onderlip, kijkt eindelijk op en komt overeind. ‘Je hebt nauwelijks zeven uur van tevoren een ticket gekocht om naar de andere kant van het land te vliegen. De hoorn is nog steeds niet gevonden. Ik was bang dat je hiernaartoe ging om Ellis te ontmoeten.’

‘En hoe weet je dat dat niet zo is?’

Ze gebaart naar haar mobieltje. ‘Ik ben net gebeld. Ze hebben Ellis gevonden, dood. In Michigan.’

Ik knik, maar zeg niets.

‘En weet je nog, dat rare pistool van hem dat ik in de bibliotheek uit zijn hand heb geslagen? Met het scheerlingsap? Datzelfde gif is in Timothy’s bloed gevonden. O, en er stond twintigduizend dollar op Timothy’s bankrekening, betaald onder een valse naam waar Ellis waarschijnlijk achter schuilgaat.’

Ze schopt tegen de betonnen tree. We hebben allemaal onze geheime identiteit.

‘Weet je, ondanks het rooskleurige beeld dat jij van hem schetste toen je voor hem getuigde, denk ik nog steeds dat je vader hier om de verkeerde reden aan is begonnen.’

Ik spreek haar niet tegen. Maar ze begrijpt het niet.

‘Je moet niet denken dat ik je niet snap,’ vervolgt ze. ‘Mijn zoon groeit ook op zonder zijn ouders.’

‘Naomi, bespaar me alsjeblieft de amateurpsychologie.’

‘Ik bedoel alleen maar dat ik het hem, als zijn ouders terugkwamen, niet kwalijk zou nemen als hij ze beter zou willen leren kennen. Dat is geen zwakheid, Cal. Nou ja, de meeste mensen willen niet werkelijk hun ouders leren kennen, maar alleen zichzelf.’

‘Daar ga ik me niet beter door voelen.’

‘Jawel, als je erover nadenkt wel, dat zul je zien,’ belooft ze. ‘Ik ben moeder. Ik kan het weten.’

Ik kan een grijs niet onderdrukken. Dan loop ik verder door de passage naar de plek waar Serena me heeft afgezet. Maar Naomi loopt niet mee.

‘En wat is er gebeurd met het Boek der Leugens of het Boek der Waarheid of hoe jullie het ook noemden?’ roept ze me achterna. ‘Ben je er ooit nog achter gekomen hoe het zat met die stripplaatjes van achter Jerry’s behang?’

Ik draai me om en zie dat ze strak naar de dichte deur van Joanne Siegel kijkt.

‘Nee. Eigenlijk niet,’ zeg ik.

Ze blijft naar de deur kijken.

‘Hmmm... ik ook niet,’ zegt ze uiteindelijk, en ze loopt naar me toe en laat Joanne Siegel met rust.

Ik bedank haar met een knikje. Ze doet alsof ze het niet ziet.

Als we het einde van de passage bereiken, beukt de zon op ons neer.

‘Vertel me nog één ding: heb je echt vijfduizend kilometer afgelegd alleen om de weduwe van Jerry Siegel te spreken?’

‘Ja.’ Ik kijk naar haar om. ‘Maar ik dacht dat je niet wist wie ik hier ging ontmoeten?’

Deze keer is zij degene die zwijgt, maar de glimlach op haar gezicht zegt genoeg.

‘Trouwens, over je zoon gesproken... Vertel je hem wel eens wat je doet?’

‘Hoe bedoel je? Voor mijn werk?’

‘Of wat dan ook. Weet hij wat voor baan je hebt? Waarvoor je je inzet?’

‘Hij weet dat ik een pistool heb. Dat is genoeg om indruk op hem te maken.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Nee. Je moet met hem praten. Hem je verhalen vertellen.’

Ze kijkt even alsof ze een gevatte repliek gaat geven, maar die komt niet.

‘Dat zal ik doen,’ zegt ze, en ze strijkt haar bruingeverfde haar uit haar gezicht.

We steken het grasveldje over naar het einde van de doodlopende straat. ‘En hoe ga je je baas nu uitleggen dat de hoorn nog steeds zoek is en jij met lege handen terugkomt?’ vraag ik.

‘Met lege handen? Ik heb wat oude telefoongegevens van Ellis bekeken. Er is een rechter in Michigan die ik een bezoekje ga brengen,’ zegt ze. ‘En weet je, rechters hebben er een bloedhekel aan om die plastic kabelbinders om hun polsen te krijgen.’ Ze zwaait me gedag. ‘Niet vergeten, Cal: je raakt alleen datgene kwijt waar je je aan vastklampt.’

‘Dat is mooi gezegd. Indiaans?’

‘Nee, boeddhistisch,’ roept ze achterom, en ze duikt haar witte huurauto in.

Haar banden gieren, ze scheurt weg en ik blijf alleen achter in de verlaten doodlopende straat. De wind blaast mijn witte haar uit mijn gezicht.

Het duurt nog minstens een halfuur voor Serena terugkomt. Ik ben alleen. Helemaal alleen. En voor één keer denk ik dat het zo goed is.

Rechts van me, tussen twee andere flatgebouwen door, zie ik in de verte een kade en een paar dobberende boten.

Voor ik het besef, loop ik die richting op.

Jerry’s vader had het helemaal bij het rechte eind. Er is het leven dat je leeft en het leven dat je achterlaat. Maar als je iemand vertelt wat je hebt meegemaakt, en dan vooral iemand van wie je houdt, verwerk je niet alleen het verleden. Je schrijft ook je toekomst.

Ik loop over het pad achter een paar pelikanen aan naar het kabelende, klotsende water in de jachthaven. Zelfs zo tussen de gebouwen stroomt het zonlicht als vloeibaar goud over me heen.

Met een laatste, diepe zucht leg ik mijn hoofd in mijn nek en kijk

recht omhoog naar de hemelsblauwe lucht.

‘Ik weet dat het alweer een tijdje geleden is, mam, maar ik heb me nu toch een verhaal..’

Bericht van de auteur

In de afgelopen twee jaar heb ik veel meer tijd dan verwacht besteed aan pogingen de moord op Mitchell Siegel op te lossen. Ik heb me verdiept in de overlijdensakte en in de familieoverlevering, en heb zelfs de vroegere eigenaren opgespoord van het uitvaartcentrum waar zijn lichaam in 1932 opgebaard heeft gelegen, in de hoop te ontdekken wat de werkelijke achtergrond is van het ontstaan van Superman. En tot op de dag van vandaag ben ik ervan overtuigd dat Jerry Siegel nooit een man zou hebben bedacht die tegen kogels bestand was als zijn vader niet was omgekomen bij een overval.

Maar laat duidelijk zijn dat dit boek een roman is, fictie. Ja, Mitchell Siegel heeft in het Russische leger gezeten, en er is geen verklaring voor het feit dat hij op jonge leeftijd en zonder over geld te beschikken in staat was het leger te verlaten en naar Amerika te gaan, maar dat betekent niet dat hij inderdaad voor de Amerikaanse overheid heeft gewerkt of dat hij het wapen had gevonden waarmee Kain Abel heeft vermoord.

Maar.

De details van Jerry's leven, de onopgeloste, niet nader onderzochte dood van zijn vader, het feit dat de halve familie te horen kreeg dat het een hartaanval was geweest en de andere helft dat hij was doodgeschoten, de twee Superman-verhalen die voorafgingen aan *Action Comics* (van een daarvan is het omslag in dit boek afgebeeld, de tekening van een boef die een onschuldige man onder schot houdt), het feit dat Jerry die vlak na de dood van Mitchell creëerde, plus het feit dat Jerry in duizenden interviews zijn vader nooit heeft genoemd, niet één keer, zijn niet aan mijn fantasie ontsproten. Ik signaleer ze slechts, zonder de amateurpsycholoog uit te hangen (nou, goed, misschien een beetje).

Volgens de overlijdensakte heeft Mitchell Siegel een hartaanval

gekregeen toen hij werd beroofd. Naar de beroving is nooit een onderzoek ingesteld. Er is geen sectie verricht op het lichaam. En ten minste een van de pathologen-anatomen met wie ik heb gesproken wees me erop dat een kogel uit een .22 (waarvan er in de crisisjaren veel in omloop waren) geen inschotwond in iemands borst zou achterlaten, zodat gemakkelijk gedacht kon worden dat de doodsoorzaak een hartaanval was. We zullen het nooit weten. Maar vlak na die gebeurtenis creëerde de jonge Jerry een nooit overtroffen verhaal over een wees. En in 1932 stond er inderdaad op de dag nadat zijn vader was gestorven een redactioneel commentaar in de krant over mensen die het recht in eigen hand nemen, geschreven door ene Luther. Er zijn onderdelen van dit verhaal die niet weggeredeneerd kunnen worden.

Jerry Siegel mocht graag groot denken, en daarom liet hij zijn as verbergen in een set nepboeken, in de hoop dat zijn nagedachtenis zou voortleven (ook dat is echt waar). En in een land als Amerika, dat is gegroundvest op onze eigen mythen en legenden, is het volgens mij van wezenlijk belang om te weten waar die mythen vandaan komen, zelfs als dat betekent dat we onze eigen kwetsbaarheid erkennen. Zo kunnen we onze helden werkelijk in ere houden.

Wat mij betreft is het belangrijkste aspect van Superman niet dat van de superheld, maar dat van Clark Kent: de gedachte dat wij allemaal, in onze alledaagsheid, de wereld kunnen veranderen.

Wat betreft Kain en het Thule-genootschap: het is waar dat de commandant van de SS in 1936 naar Zweden is gegaan om daar een grot met prehistorische tekeningen te onderzoeken, in een van de vele pogingen de oorsprong van het arische ras te vinden. Ze vonden een afbeelding van een man met opgestoken armen, die volgens hen 'de Zoon van God' was. Er zijn jarenlang onderzoeken gedaan, vaak onder leiding van vooraanstaande figuren uit het Thule-genootschap. Wat ze nog meer gevonden hebben? Kom, zeg, ik moet iets overhouden om op www.BradMeltzer.com te zetten.

Als laatste, en misschien wel het belangrijkste: in de afgelopen maanden hebben we met een groepje mensen geld ingezameld om het helderblauwe huis van de Siegels aan Kimberly Avenue in Cleveland, dat op instorten staat, te redden. Het stadsbestuur heeft het decennialang verwaarloosd, maar dat is verleden tijd. Als u dit leest,

zou het huis inmiddels eindelijk zijn gedenkplaat moeten hebben.
Wilt u weten wat we nog meer voor elkaar kunnen krijgen? Bezoek
dan www.OrdinaryPeopleChangeTheWorld.com.

Brad Meltzer
Fort Lauderdale, Florida, 2008

